José Frèches

DISCUL DE JAD

Insulele Nemuririi

José Frèches

DISCUL DE JAD

Insulele Nemuririi

LE DISQUE DE JADE. Les Îles Immortelles
José Frèches
Copyright © XO Éditions, Paris, 2002

DISCUL DE JAD. Insulele nemuririi
José Frèches
Copyright © 2007 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.
Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.
Copyright © 2007 by **ALLFA**
The distribution of this book outside Romania, without the written permision of **ALLFA**, is strictly prohibited.

ISBN 978-973-724-116-0

Editura **ALLFA**:	Bd. Constructorilor nr. 20 A, sector 6, cod 060512 – București Tel.: 402 26 00 Fax: 402 26 10
Departamentul distribuție:	Tel.: 402 26 30, 402 26 34
Comenzi la:	comenzi@all.ro
www.all.ro	
Redactor:	Marga Popescu
Prelucrare copertă:	Andra Penescu

Printed in Abagar, Bulgaria; e-mail: abagar@dir.bg

José Frèches

DISCUL DE JAD

Insulele Nemuririi

Traducere din limba franceză:
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

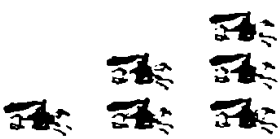

Caii cere, ti
Pe, te de aur
Insulele Nemuririi

Când casa regală dă semne de slăbiciune, ți-e teamă să spui ceea ce gândești...

HANFEIZI

Lista personajelor principale se află la sfârșitul cărții.

Partea a cincea

66

Noaptea fusese atât de răcoroasă și odihnitoare, încât călătorii deschiseseră ochii fără greutate imediat ce Foc Arzător, eunucul fără voie, care își terminase cartul de veghe, îi bătuse ușor pe umăr ca să-i trezească.

Dormiseră unul lângă altul, pentru a-și ține de cald, dar mai ales pentru a se apăra reciproc de eventualul atac al vreunui leopard al zăpezilor ori, mai probabil și mai periculos, al vreunei colonii de maimuțe. Circulau nenumărate povești despre atacurile, în zona pantelor împădurite ale munților Emei, a acestor primate care se dezlănțuiau atunci când foamea le chinuia.

Pentru Pește de Aur și mica lui trupă, traversarea masivului muntos fusese mai puțin dificilă decât se anunțase. Acea noapte avea să fie ultima petrecută pe acest munte. Coborâseră pantele pline de grohotiș, de care doar ienupării erau în stare să se agațe, ajungând, aproape brusc, în mijlocul pajiștilor ierboase care dădeau spre o imensă câmpie unde, în depărtare, se puteau vedea animale păscând. După mărimea și aspectul lor pufos, trebuie că erau oi și capre cu lâna lungă.

Pește de Aur termina doliul ținut după Floare de Sare, tânăra devorată, aproape sub ochii lui, de un tigru. Fusese pe punctul de a se îndrăgosti de ea și, în consecință, de a uita să se întoarcă la Roză Primăvăratică, rămânând la ferma cu duzi unde se cunoscuseră. Sfârșitul ei atroce îl

făcuse, încă o dată, să meargă mai departe cu hotărâre. Văzuse în acest teribil accident încă un semn al destinului care părea să-l oblige să nu se dea bătut și să-și ducă la bun sfârșit sarcinile care îi reveneau...

Sarcini care erau, ah, atât de grele!

Într-adevăr, își propusese, nici mai mult nici mai puțin, decât două obiective care păreau inaccesibile, într-atât erau de ambițioase: primul era să o regăsească pe Roză Primăvăratică, fiica primului-ministru Lisi, de care era îndrăgostit din copilărie; tânăra femeie îl iubea și ea, dar trecuse atâta timp de când nu mai primise – din motive evidente - nici o veste de la el... Al doilea prevedea să redea poporului Imperiului, strivit de nebunia dictatorială a suveranului său, demnitatea pierdută; în sistemul totalitar și polițienesc controlat la sânge de conducătorii regimului imperial, așa ceva nu era tocmai ușor!

Dar ambițiosul Pește de Aur rămânea convins că cele două sarcini erau legate, chiar dacă nu prea știa cum anume...

Deocamdată, prima întâlnire fixată era cea cu „Marele Dragon" descoperit de Anwei, bătrânul prinț decăzut, pe înălțimile platourilor din apropierea primelor contraforturi ale inaccesibilului Acoperiș al Lumii.

Și Pește de Aur se pregătea cât putea el de bine pentru această întâlnire de temut.

*

În semiîntunericul fumoarului luminat doar de câteva torțe de bambus impregnate cu rășină, cele trei fructe de mango aranjate frumos pe un mic platou vopsit în roșu străluceau în toată splendoarea lor. Ar fi

decojit-o cu plăcere pe cea mai apetisantă, într-atât era de convins că pulpa acestor fructe, despre care încă nu știa că sunt din piatră, nu putea fi altfel decât delicioasă.

Nu rezistă tentației de a atinge una. Atunci constată că era vorba de o înșelătoare replică din jad.

– Este incredibil cât sunt de bine imitate! exclamă el.

Lungit fără vlagă pe divanul la piciorul căruia se afla platoul lăcuit, bărbatul părea să nu fi auzit nimic. Cu privirea pierdută, el trăgea cu râvnă din pipă.

Apoi, pe un ton detașat, îi indică proveniența fructelor de mango celui care tocmai mângâiase una din ele.

– Ești sigur că aceste fructe provin de pe Insulele Nemuririi?

– Unde, dacă nu acolo, se găsesc, după părerea ta, fructe de jad atât de frumoase care cresc chiar în copaci? îi replică fumătorul, cu ochi sticloși și voce plictisită, tinerei ordonanțe a lui Zhaogao.

Tânărul amant al șefului de stat-major al armatelor Imperiului Centrului prinsese gustul localului Lună Verde și, spre disperarea acestuia din urmă, își petrecea acolo majoritatea serilor, fumând opiu.

– Nu ți-e teamă că o să ți le fure cineva?

– Nu. Nu le scap din ochi. Le-am pus la picioarele mele cu bună știință. Când mă uit la ele, am impresia că sunt un pescăruș care survolează insulele Penglai..., răspunse celălalt scuipând.

Priveliștea acestor fructe extraordinare excita atât de mult spiritul lui Fildeș Imaculat, încât se decise să aștepte ca bărbatul să-și termine de fumat pipa pentru a-l întreba de unde le avea.

– Poți să-mi spui cine ți le-a dat? îl imploră el pe fumător, după ce acesta, ridicat în picioare și pregătindu-se să plece, le pusese într-un săculeț de mătase neagră.

Ochii sticloși ai fumătorului îl priviră cu o oarecare bunăvoință. Nu putea fi insensibil la farmecele unui băiat atât de bine făcut.

– Trebuie să mergi în vârful muntelui Taishan. Este muntele cel mai sacru al țării noastre. Acolo sus, este un om care mai are câteva exemplare din astfel de fructe. Nu le vinde. Susține că le-a adus din insulele Penglai pentru a-i ajuta pe unii din semenii lui să atingă stadiul Nemuririi, cel în care poți trăi mai bine de zece mii de ani. Din acest motiv, el nu le oferă decât celor care-i sunt pe plac! În această privință, eu am avut mult noroc... A fost de ajuns să i le cer cu un surâs și el mi le-a dat!

Tânăra ordonanță era cu totul surescitată de vorbele fumătorului de opiu.

– Cum se ajunge pe acest munte? întrebă cu o voce tremurândă.

– Trebuie să înaintezi spre interiorul terenurilor cultivate și să mergi două sau trei zile spre vest. Drumul către Muntele Taishan este marcat, așa că este suficient să urmezi indicatoarele. Numeroși pelerini se duc acolo. E ușor de găsit!

Fildeș Imaculat îl privea, cu gura căscată și încântat, pe binevoitorul proprietar al acelor fructe de mango divine care păreau atât de ușor de obținut. Acesta părea însă mai degrabă interesat de fizicul foarte plăcut al interlocutorului său, care, așa cum se întâmplă în astfel de cazuri, era departe de a-și da seama de acest lucru.

– Din vârful acestui munte, pe care l-a urcat cu greu, din cauza vârstei lui înaintate, venerabilul Confucius a pronunțat celebrele cuvinte: „Lumea este mică", într-atât Taishan pare să se înalțe deasupra plafonului de nori. Se spune că acolo își are lăcașul Bixia, divina și milostiva Prințesă a Norilor Azurii... Norii și ceața învăluie foarte des muntele nostru sacru. Dar, din nefericire, în timpul

ascensiunilor mele, n-am avut niciodată ocazia s-o întâlnesc! adăugă fumătorul cu fructe de mango din jad, umflându-se în pene ca un cocoș.

– Și dacă m-aș hotărî să escaladez și eu muntele Taishan, cum l-aș găsi pe omul care posedă asemenea comori? Ar trebui să-i aduc o ofrandă specială Bixiei?

– Dacă vrei! Prințesa Norilor Azurii are reputația de a fi atât de drăguță, încât îi tratează la fel și pe cei care îi aduc ofrande, și pe ceilalți... Cât despre pustnicul cu fructe de jad, nimic mai simplu să-l întâlnești. Locuiește într-un templu de lemn situat chiar în vârf. Edificiul este construit pe un fel de banchetă stâncoasă și nu poți merge mai sus. Este singurul de acest fel. E o joacă de copii să-l reperezi...

– Mulțumesc pentru toate aceste informații! spuse tânărul al cărui zâmbet îl făcea acum pe fumător să se topească de-a binelea.

– N-ai de ce. Numele meu este Guangwen, poți să-i spui că vii din partea mea. Și dacă vrei, sunt gata chiar să te însoțesc! zise acesta cu înflăcărare.

– Este într-adevăr foarte drăguț din partea ta, răspunse tânărul părăsind în grabă localul.

Întors imediat la palatul care servea drept cazarmă regimentului lui Zhaogao, Fildeș Imaculat n-avea decât o idee în cap: să-l convingă pe general să organizeze o expediție pe muntele sacru. Să obțină fructele de jad de la pustnicul de pe muntele Taishan era, aparent, floare la ureche și era mult mai comod decât să încerce să plece pe marea Chinei în căutarea acelor insule, ca atâtea expediții care nu se mai întorceau niciodată...

Știa deja ce argumente decisive trebuia să folosească pentru a-l convinge pe Zhaogao:

– Înțeleg că Împăratul nostru pregătește cu atâta grijă expediția în Insulele Nemuririi! Îți dai tu seama, acele

fructe de jad au forme și culori atât de perfecte încât par comestibile... În acele insule, se pare că ele cresc în copaci. Acolo, timpul nu mai are putere asupra creaturilor. Dar în loc să visăm la acele insule, ar fi mai bine să mergem la Thaisan și să-l convingem pe pustnic să ne dea unul din acele fructe! Am putea, la rândul nostru, să devenim și noi nemuritori, atunci îmbrățișările noastre ar putea să dureze pe parcursul a zece mii de ani!

Vorbele lui nu erau lipsite de șiretenie. Fildeș Imaculat știa că atingea o coardă foarte sensibilă a amantului său.

Zhaogao se arătase mereu mai degrabă neîncrezător în fața credințelor taoiste referitoare la poțiunile menite să confere nemurire celor care le foloseau. Pentru el, tentativa împăratului nu putea decât să fie sortită eșecului. El nu vedea nimic altceva în ea decât o fantasmă. Dar, ca bun soldat ce era, se supunea fără să crâcnească ordinelor, mai ales când acestea veneau de atât de sus.

Pe deasupra, se amorezase lulea de tânăra lui ordonanță și se temea de momentul în care avea să-l înșele cu altul. El știa foarte bine că sentimentele pe care le avea pentru acest tânăr nu erau reciproce și că, la prima ocazie, oricât de mare general era, o să-l piardă. Sprijinirea demersurilor acestui tânăr nepăsător îl va ajuta fără îndoială să și-l mai apropie puțin. Și perspectiva de a continua să aibă la dipoziție un amant care îi plăcea atât de mult nu-i displăcea. În fond, ce avea de pierdut însoțindu-l în demersurile lui cam nebunești, dacă asta era o bună metodă de a-l satisface? În plus, asta îi va permite să se familiarizeze cu ideea acelor Insule așa-zise ale Nemuririi cu descoperirea cărora îl însărcinase Împăratul Centrului. La urma urmei, totul se potrivea cum nu se putea mai bine.

Astfel că Zhaogao nu stătu mult pe gânduri ca să răspundă favorabil cererii amantului său. Spre marea bucurie a ordonanței, el îi promise chiar c-o să-l însoțească săptămâna următoare până în vârful muntelui sacru, în fruntea unui detașament de zece oameni.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, zise tânărul, legănându-și șoldurile provocator în fața generalului.

– Eu știu! răspunse celălalt chicotind.

Îi făcu semn să se apropie și, după ce îl obligă să i se așeze pe genunchi, îl sărută lacom, împletindu-și limba cu a lui.

În zilele care precedară expediția, Fildeș Imaculat era atât de exaltat, încât îi era aproape imposibil să-și găsească somnul. Se și vedea deja dispunând de ceea ce-i făcea să viseze pe atâția băieți și fete, pe atâția bărbați și femei, dar și pe atâția bătrâni de ambe sexe. Mulți dintre ei nu vorbeau decât despre asta, în șoaptă, în ciuda interdicției impuse în mod oficial de doctrina legistă care îi pedepsea cu lovituri de bici pe cei care îndrăzneau să discute în public despre un asemenea subiect devenit tabu: remediul care împiedică definitiv trupul să îmbătrânească. Întreg Imperiul Centrului era interesat, atât mediile dispunând de o oarecare educație, cât și clasele muncitoare. Toți vroiau să se sustragă condiției lor, plecând spre acele insule de unde, se spunea, nu te mai întorceai niciodată...

Așadar, o intensă bucurie îi umplea inima tânărului amant al generalului când micul convoi se puse în mișcare pe traseul anevoios și sinuos care ducea de la Dongyin la muntele sacru. Vârfuri stâncoase și prăpăstii mărgineau drumul pe care o apucaseră, umbrit de pinii ai căror trunchiuri noduroase ca niște degete bătrâne se agățau de cea mai mică falie stâncoasă care

era umplută de pământ și humus. Ploile zilnice alimentau cascadele care țâșneau, când clocotitoare, când vaporoase, înainte de a cădea cu vuiet în vascele naturale unde scânteia o apă verde perfect transparentă deasupra căreia se roteau roiuri de libelule și de fluturi.

Călăreții expediției aveau prestanță, în ciuda multiplelor cicatrici și semne căpătate în diverse lupte, pe armăsarii lor roibi cu hamuri din piele roșiatică cu ținte de aramă, ținând în sus oriflamurile Imperiului. Pelerinii care se îndreptau, în șir indian, spre muntele sacru, pentru a-i aduce ofrande Prințesei Norilor Azurii și zeilor tutelari ai acestor locuri, în speranța că vor deveni bogați, că vor zămisli un băiat sau, mai prozaic, că vor scăpa de o soacră insuportabilă, se dădeau la o parte cu respect atunci când îi vedeau apropiindu-se.

– E suficient să mergem cât mai sus posibil și acolo să-i spunem bărbatului că venim din partea lui Guangwen. Acesta m-a asigurat că acest lucru va fi de ajuns cu condiția să-i plac. După câte se pare, el nu dăruiește fructele de jad decât celor care-i fac impresie bună, exclamă tânăra ordonanță când, după două zile de mers, începură să urce primele pante ale muntelui.

– Nu te îngrijora, dacă acest om nu vrea să-ți dea fructele, avem toate mijloacele de a-l convinge s-o facă, răspunse Zhaogao zâmbind.

El arătă spre mica escuadă de războinici înarmați până-n dinți ale căror săbii lungi și arcuite atârnau agățate de șeilor lor cu ținte.

– Știi că Marele Împărat al Centrului este la fel de interesat ca tine să găsească remediile care să împiedice timpul să-și exercite efectele asupra corpului? Pentru asta m-a însărcinat cu pregătirea marii expediții maritime! îi spuse Zhaogao tânărului său amant, devenind dintr-o dată mai serios.

Acesta abia dacă îl asculta. El privea fascinat spre vârful muntelui Taishan.

Drumul se oprea în acel punct, făcând loc unei scări tăiate în rocă ale cărei mii de trepte păreau să ia cerul cu asalt.

Vârful muntelui sacru era constituit din enorme mase stâncoase care se imbricau unele în altele, asemeni trupurilor unor amanți înlănțuiți. Vegetația densă se oprea chiar dedesubt, ca și când exact în acel loc copacii se hotărâseră să lase pietrei libertatea de a escalada norii.

Ascensiunea scării care nu se mai termina le tăiase răsuflarea când ajunseră la capăt.

Pe piscul muntelui sacru, se zărea acum acoperișul micului templu de lemn. Guleraşul de nori în spatele căruia se ascundea se destrămase, ca prin minune, asemeni unei bucăți de mătase a cărei urzeală s-ar fi desfăcut în mâinile țesătoarei.

Acolo, gândea tânărul a cărui inimă bătea să-i spargă pieptul, va găsi în sfârșit fructele de jad care o să-i permită să trăiască zece mii de ani.

Zhaogao nu îndrăznise să-i pretindă lui Fildeș Imaculat nici cea mai mică mulțumire pentru că acceptase să-l însoțească ca să ajungă cu bine. Implorând, el se mulțumea să caute în privirea lui un mic semn de recunoștință, care însă nu veni. Îl observa, impasibil, cum se îndreaptă spre templu în căutarea faimoaselor fructe... Cât de frumos era acest tânăr amant frivol care credea cu tărie – fericitul! – în Nemurire! Cum i-ar fi plăcut să-l păstreze lângă el mai bine de zece mii de ani pe acest băiat care suscita iubirea ca nimeni altcineva, pe acest efeb care se obișnuise atât de mult să fie iubit, încât era extraordinar de greu să-i refuzi ceva.

Zhaogao scepticul, manipulatorul, nu mai avea decât o obsesie: să nu-l dezamăgească pe acest amant atât de seducător.

Nestatornic din fire, șeful de stat-major al armatelor Imperiului, obișnuit cu iubirile pasagere alese din rândul soldaților care nu puteau să-i refuze nimic, înțelegea acum ce înseamnă „să te îndrăgostești"...

*

– Îi urăsc pe intelectuali și pe toți fanaticii lor! O asemenea lovitură nu poate veni decât de la literați! urla, scos din sărite, Împăratul Centrului privind bucata de bambus nu mai lungă decât mânerul unui penel de caligrafie.

În ciuda unei nopți petrecute cu o tânără concubină cu trup de liană, care făcuse risipă de mângâieri ca să-i potolească simțurile însetate de săptămâni întregi de abstinență, Qinshihuangdi era foarte prost dispus. De când Huayang îl inițiase în viața sexuală, el chema din când în când în patul ei una din tinerele creaturi găzduite de Gineceul Imperial, alături de care încerca să pună în practică învățăturile fostei regine.

El îl privi cu asprime pe primul-ministru, ca și cum prezența acelui pamflet, descifrat cu o zi înainte într-o clipă, în ciuda scrisului cursiv aproape ilizibil, și pe care tocmai îl rupsese furios în fața lui în trei bucăți cu augustele sale mâini, îi putea fi imputat primului său colaborator; ca și cum ceea ce i se întâmpla era din cauza lui Lisi; ca și cum această conștientizare a existenței unei opoziții intelectuale la tirania lui, care i se părea pur și simplu ceva insuportabil, fusese isprava subordonatului său.

Împăratul Centrului tocmai descoperise ce vroia să însemne „a fi în toată goliciunea", în timp ce Lisi se pregătea la rândul său să o facă pe țapul ispășitor.

Astfel că vocea suveranului care, grijuliu să nu-și piardă cumpătul, încerca totuși să se ridice la înălțimea așteptărilor, suna cu totul fals atunci când se făcu auzită:

– Bagă de seamă, prefer să am cunoștință de acest tip de scrieri decât să-mi fie ascunse. Dacă s-ar fi întâmplat așa, n-aș fi știut niciodată că atât de mulți literați complotau împotriva mea!

Totuși, el își ascundea cu greu furia și mângâia cu nervozitate micul său tripod de bronz ale cărui picioare trasau umbre deformate pe lacul roșu carmin al platoului pe care era așezat.

Ochii îi spumegau de furie, și mai mult decât gura.

– Majestate, dacă-mi permiteți, trebuie trase asemenea concluzii pornind de la un caz izolat? Nu cred. Autorul acestui minuscul și derizoriu pamflet este cu siguranță un marginalizat. Nu există, după câte mi se pare mie, un pericol serios...

După examinarea rapidă a situației, Lisi considerase că nu avea altă alternativă decât să minimalizeze incidentul, chiar dacă acest pamflet părea să dovedească existența unei fronde îngrijorătoare care trebuia reprimată înainte de a se extinde, asemeni acelor minuscule focuri de paie care, încet-încet, fiindcă erau lăsate să se răspândească, ajungeau să distrugă sate, apoi orașe întregi. Era, pentru el, singurul mod de a încerca să nu dea apă la moară criticilor virulente ale prințului său, care n-ar fi ezitat să-i impute laxismul care dusese la acest desfrâu inadmisibil.

– Așa încep mereu revoluțiile. E de ajuns să citești scrierile despre strămoșii noștri din cărțile clasice! Nu

supraviețuiesc decât prinții capabili să înăbușe în fașă, fără milă, șarpele care se pregătește să-i muște. Hanfeizi a scris coloane întregi pe această temă în *Șarade*-le lui! Trebuie să privesc acest textuleț mizerabil cu cea mai mare seriozitate. Insolentul care l-a scris și a reușit să facă să-mi parvină nu este probabil singurul care complotează împotriva regimului.

– O să mă informez, Majestate. Sunt sigur că o să-l găsim cât de repede pe fanfaron și că o să-l pedepsim!

– Trebuie să acționezi neîntârziat! Nimic nu spune că în spatele fanfaronului tău nu se ascunde o armată de zeflemiști gata să mă lovească imediat ce o să mă întorc cu spatele! Trebuie să mă tem de toată lumea! Ai înțeles? urlă suveranul care își pierduse controlul cu totul.

Lisi lăsă ochii în pământ. Referirea pe care Împăratul o făcuse la Hanfeizi îi displăcea în cel mai înalt grad. Era pentru prima oară că îl auzea menționând astfel numele fostului său maestru, știind clar că primul său ministru îl detesta. Nu se putu împiedica să nu ia asta ca pe o foarte urâtă atitudine împotriva lui, dar se abținu, bineînțeles, să lase să se vadă cel mai mic semn.

– Majestate, voi face ceea ce doriți, se mulțumi el să spună pe un ton obosit.

– Pari mai puțin vioi ca de obicei... Poate că știi mai multe și nu vrei să-mi spui! sublinie suveranul.

Lisi avu impresia că descoperă în această presupunere o oarecare ironie amestecată cu suspiciune și asta îl contrarie și mai mult.

– O oboseală trecătoare, Majestate. Am dormit prost. O să-mi fie mai bine mâine! răspunse primul-ministru drept scuză, aranjându-și centura.

El se străduia să se arate mai însuflețit decât era. Era absolut necesar să-l inducă în eroare dacă voia să nu fie făcut harcea-parcea moral de Împărat care, datorită

instinctului său de fiară plină de cruzime, putea să adulmece, mai bine decât oricine, cea mai mică slăbiciune la interlocutorul său.

Febril, și având grijă să nu se dea de gol, Lisi căuta un pretext, un argument care să-i permită să-și revină. Nu voia ca Împăratul să rămână cu această impresie nefavorabilă, în care condescendența se amesteca cu neîncrederea, semn că el se afla de partea cea rea a raportului de forțe. Îi era prea frică să nu fie înlocuit, pe nepusă masă și fără nici un preaviz. Știa el, mai bine ca oricine, că nu-ți trebuia mult ca să treci de la lumină la întuneric și își imagina deja legiunea candidaților care așteptau nerăbdători ca el să greșească... Toți, bineînțeles, îi dovedeau prietenie și respect. Dar în spatele zâmbetelor lor largi și curtenitoare se ascundeau ura și invidia celor care visau să-i ia postul.

Afacerea cu pamfletul cădea, în consecință, cât se poate de rău.

La urma urmei, nu conținutul mesajului, ci modul în care îl primise îl contrariase pe Împăratul Centrului atât de mult, încât îi dezlănțuise furia.

Micul poem-pamflet se întindea pe două coloane de doar patru ideograme fiecare:

Suveranul Vidului, Vidul Suveranului;

Suveranul Absenței, Absența Suveranului!

Ar fi fost posibil să iei acest poem ca pe un simplu joc de cuvinte, desigur de un gust îndoielnic, dar fără consecințe. În schimb, modul în care fusese transmis avea o semnificație: cineva încerca, în mod evident, să-l sfideze.

Lamela pe care figurau cele patru ideograme fusese strecurată în mijlocul unui decret, care îi fusese adus ca să-și pună sigiliul, destinat schimbării denumirii a o sută de titluri de funcționari... Procedeul i se păruse a fi un afront deliberat: veninul fusese strecurat într-un text al Statului.

Gândul că cineva îndrăznise să-l sfideze astfel îl făcea să turbeze. Decretele de schimbare a numelor erau citite și răscitite de o sută de persoane înainte de a-i fi prezentate la semnat. Un întreg lanț administrativ, de la redactarea actelor la corectarea și recitirea lor, trecând prin colaționare și contrasemnătură, fusese prins pe picior greșit.

Se străduise zadarnic să-l chestioneze toată dimineața pe Marele Șambelan, bietul Uneori Așa, pe care această afacere îl aruncase în cea mai mare disperare, dar nu putuse să descopere nici cea mai mică anomalie în circuitul transmiterii decretului incriminat. Funcționarii implicați fuseseră toți supuși interogatoriului, în zadar.

Unul dintre ei, mare fustangiu și care părea să-și fi petrecut ziua într-un mod mai dubios decât colegii lui, fusese totuși pedepsit, ca exemplu, tăindu-se un picior.

La amiază, după această anchetă eșuată, Împăratul, stând în cabinetul său de lucru, se simțise lipsit de apărare și neputincios. El care credea că găsise panaceul domnind în mod invizibil, tupilat ca un urs în fundul vizuinii lui, fiind cu atât mai de temut pentru supușii săi cu cât aceștia nu știau niciodată unde se află, iată că era pus acum în fața limitelor sistemului său de guvernare. Nearătându-se niciodată, nu ajunsese el să se facă uitat? Ce rămânea din intimidarea și teroarea pe care trebuia să o inspire Marele Împărat al Centrului supușilor săi, atunci când sistemul pe care se baza autoritatea lui dădea asemenea semne de slăbiciune?

Lisi înțelese că trebuia să propună o soluție imediată de natură să atenueze angoasa și tulburarea pe care le percepea în privirea suveranului.

– Majestate, există un mod sigur și eficace de a-i reduce la tăcere pe literați pentru totdeauna! zise el recăpătându-și forțele.

– Care?

– Să ardem toate cărțile din proprietatea publică și privată...

Uluit, Împăratul ascultă cu cea mai mare atenție vorbele premierului său.

– Da, să eradicați toate scrierile Imperiului Centrului, pentru a nu păstra decât legile și decretele Înălțimii Voastre! În primul rând, acest lucru va contribui la intimidarea literaților; apoi, asta va împiedica transmiterea ideilor lor permisive și nefaste... Veți reduce la neant acțiunile mizerabile de tipul celei care i-a făcut pe tipii ăștia care se cred șmecheri să vă adreseze un asemenea gen de pamflet! adăugă Lisi cu emfază.

– Să punem toate cărțile pe foc?

– Bătaia de joc la adresa Augustei Voastre Persoane nu va mai fi admisă! Cărțile răspândesc critica! Cărțile picură îndoiala în mintea celor care le citesc! Cărțile sunt fermentul revoltei poporului și al căderii Statului!

– Toate lamelele alea de bambus înghesuite până la plafon în bibliotecile noastre ar arde grozav....

Suveranul se mai gândea încă la un mai vechi proiect.

– În locul Domniei Voastre, n-aș viza doar cărțile din colecțiile publice, există numeroși literați care au multe la ei acasă. Am auzit că unii dintre ei se reunesc în secret și comentează textele străvechi!

– De unde știi asta?

– De la Biroul Zvonurilor, Majestate! Situația a atins cote alarmante...

– De ce-mi spui abia acum așa ceva? zise Împăratul ngasat.

Privirea lui aproape surâzătoare dovedea totuși că era interesat în cel mai înalt grad de discursul premierului său.

– Aveam de gând să vă vorbesc mâine, dar prezența acestui pamflet mă face să o fac de astăzi, afirmă ipocrit Lisi, care putea să constate cu ușurare că avea, în sfârșit, un filon bun pentru a scăpa de furia imperială. Ați putea, pe deasupra, să dați un edict care să-i oblige pe toți posesorii de cărți să vină să le arunce în focul cel mare, cei care nu se supun riscând pedeapsa cu amputarea. Tagma literaților va înțelege repede care îi este interesul. Pun pariu c-or să vă fie aduse briști întregi de cărți!

Însuflețit peste măsură, Lisi constata cu satisfacție succesul propunerii lui.

– Cât despre foștii nobili decăzuți, simpatizanți confucianiști și nostalgici ai laxismului de altădată, a căror adeziune la Statul imperial este doar de fațadă, vor vedea, în ceea ce-i privește, în asta un avertisment serios din partea mea.

– Va fi un August Semnal tras de Marele Împărat al Centrului!

– Raționamentul tău este interesant, dar trebuie să reflectez... Înseamnă să șterg cu totul trecutul... Ca să fiu sincer, m-am gândit adesea la asta!

Micul tripod de bronz încetase să se mai reflecteze în suprafața strălucitoare a platoului lăcuit în roșu carmin, semn că împăratul era satisfăcut.

– Majestate, veți deveni astfel referința ultimă a tot ceea ce realizați! Veți reprezenta, în ochii poporului, reîncarnarea Împăratului Galben Original, cel care a trăit acum zece mii de ani!

– Perspectiva este seducătoare, o repet. Merită totuși o punere în aplicare minuțioasă și fără nici un cusur. Aici, ca și în altele, trebuie să mă arăt implacabil.

Lisi răsuflă ușurat.

Așa spunea mereu Împăratul atunci când i se sugera o idee pertinentă: cerea mai întâi să reflecteze la ea,

apoi şi-o însuşea şi, după ceva timp, vorbea despre ea ca şi când ar fi venit de la el.

Primul-ministru nu era nemulţumit de lovitura pe care o reuşise!

De luni întregi, tatăl lui Roză Primăvăratică căuta ocazia să-i înveţe minte pe unii literaţi din Xianyang care nu aderau la legism şi afişau un scepticism notoriu cu privire la funcţionarea instituţiilor imperiale. Ei erau mereu primii care, neîndrăznind să se ia direct de împărat, criticau ceea ce făcea primul lui ministru. Mediile intelectuale erau de asemenea cele mai rebele, ele rămânând cel mai adesea opace la noul mod de a acţiona şi de a gândi pe care-l presupunea instaurarea Imperiului. Ele reprezentau exemplul rău care nu trebuia urmat, cel al nesupunerii la sistem, cel al refuzului primatului colectivităţii, cel al îndemnului la critică şi la vigilenţă, cel al acelei insuportabile reticenţe care sfârşea prin a slăbi bazele Statului.

Lisi era prea isteţ ca să nu fie convins că legismul, această doctrină de fier pentru care scopul scuza toate mijloacele, inclusiv cele coercitive, era şi un sistem filosofic care nu avea să reziste nici celui mai neînsemnat demers critic de natură să convingă poporul că el era victima lui nedreaptă. Literaţii, cu penele lor, cu poemele satirice şi cu pamfletele lor, puteau reuşi ceea ce armatele regatelor cucerite nu obţinuseră niciodată: să înfrângă Statul, arătând poporului că acesta se servea de el în loc să-l servească.

Pândea de mult ocazia să-i elimine pe gânditori, pe scriitori, pe poeţi şi pe pictori, cu alte cuvinte pe toţi cei care, mai interesaţi să critice şi să distrugă decât să construiască şi să susţină, nu se supuneau decât propriilor lor capricii. Toţi aceşti creatori se îndoiau în permanenţă de tot şi ajungeau să nu mai respecte nimic!

Gândirea devenise un ireductibil dușman al Statului. Meditația asupra sistemului și criticarea lui puteau, dacă nu aveai grijă, să-l submineze cu o ușurință deconcertantă. Gândirea era pentru Lisi răul absolut pe care se impunea să-l combată prin toate mijloacele.

Și acest mic pamflet, strecurat de niște complotiști insolenți printre decretele imperiale, îi furniza oportunitatea unică de a eradica definitiv, înainte de a se răspândi, acest rău încă latent care zdruncina autoritatea lui Qinshihuangdi.

Primul-ministru omorâse astfel doi iepuri dintr-o lovitură: restabilind in extremis situația în favoarea lui, el îi servea în același timp Împăratului Centrului genialul proiect constând în distrugerea prin foc a cărților din biblioteci și din colecțiile particulare.

– Organizarea expediției în Insulele Nemuririi și arderea tuturor cărților, iată două sarcini hotărâtoare pentru viitorul Imperiului Centrului pe care trebuie să le ducem la bun sfârșit! zise suveranul în momentul în care Lisi considera că e bine, după ce îi băgase în cap destule, să se retragă.

Augustul Suveran al Centrului părea mai degrabă mulțumit și calm când prim-ministrul său, conștient că scăpase ieftin, ieși din biroul său de lucru, îndoit de mijloc și mergând cu spatele, conform etichetei.

*

Ajunseseră pe un promontoriu de unde privelișteа câmpiei cu pietriș era foarte frumoasă.

N-aveau să uite niciodată sosirea, la căderea nopții, în fața acelei întinderi imense presărată cu limbi de foc care ieșeau din pământ prin niște găuri asemănătoare gurilor de cuptor.

– Iată câmpia focurilor telurice sub care somnolează Marele Dragon! exclamă mândru bătrânul prinț Anwei.

El arăta cu un gest emfatic acea pădure de focuri care țâșneau, ca niște coloane răsucite, din întinderea acelui pământ deșertic pentru a se ridica în atmosferă unde se spulberau în minuscule particule incandescente.

– Dedesubt trebuie să fie un veritabil cuib de dragoni! exclamă Foc Arzător, uluit de indescriptibilul spectacol pe care îl aveau în fața ochilor.

– Înțeleg mai bine acum de ce Floare de Sare dorea atât de mult să vadă aceste puțuri în flăcări... Sunt, fără îndoială, extraordinare! Ea avea, cu siguranță, darul premoniției, murmură Pește de Aur.

Se apropiară cu precauție de focuri. În mijlocul jerbelor de foc, se simțea un miros dezgustător.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât percepeau mai bine suflul, asemănător celui al unei forje, care ieșea din acele puțuri. Din când în când, intensitatea vuietului slăbea, ca și înălțimea limbilor de foc ale căror flăcări albăstrii deveneau portocalii, cu dungi galbene, apoi se făceau roșii, după care se albeau atât de mult, încât te orbeau dacă te uitai la ele prea mult timp.

– Probabil că așa respiră Marele Dragon, șopti cu o voce neliniștită Foc Arzător.

Pește de Aur remarcă atunci că niște țevi lungi de bambus plecau de la baza a trei dintre cele mai groase puțuri și duceau peste pietriș spre stânga, în direcția unui sătuc din care se puteau vedea acoperișurile din țiglă, ale căror coame erau ornate cu animale. O dată ce privirea i se obișnui cu întunericul câmpiei, el constată că țevile șerpuiau, de fapt, pe pământ până la primul grup de căsuțe lipite de o faleză în care fuseseră probabil săpate locuințe troglodite.

Această instalație care, datorită branșamentelor și derivațiilor sale, semăna cu un sistem de țevi de irigație, nu făcu decât să-i sporească uimirea.

– Ai zice că e vorba de un sistem de canalizare a apei..., presupuse, deloc convins, fostul șef al Biroului Zvonurilor, Verigă Esențială, adresându-i-se lui Pește de Aur.

– Al apei, asta m-ar mira peste măsură! Sunt desigur trunchiuri de bambus centenare, precum cele folosite de țărani la irigarea culturilor. Dar nu văd cum focul din puțuri ar putea să se transforme în element lichid! îi replică Pește de Aur.

Vrând să fie sigur despre ce e vorba, el făcu câțiva pași, îngenunchie, apoi își lipi nasul de cea mai groasă țeavă de lemn care se târa pe sol. Se ridică brusc în picioare strâmbându-se.

– Duhoarea care se simte în aceste țevi de canalizare este de-a dreptul insuportabilă! Este o emanație putridă și inflamabilă care se aprinde în contact cu aerul, dând naștere acestor limbi de foc! strigă el.

– Este pur și simplu digestia Marelui Dragon care probabil că astăzi e mai greoaie, explică doct prințul Anwei.

În jurul puțurilor, nu se vedea nici țipenie de om. Satul spre care duceau țevile era prea departe pentru a putea detecta vreo prezență.

– Să mergem să vedem mai de aproape ce-i cu satul ăsta troglodit. E de ajuns să ne luăm după țevile de bambus. Poate vom găsi acolo cheia acestei enigme! le sugeră Pește de Aur prietenilor săi. Dar mi-a intrat o piatră în încălțări. E de preferat s-o scot imediat...

Se așezase pe pământ, nu departe de unul dintre puțurile mari de foc, pentru a-și scoate mai ușor bandajele de piele, înfășurate pe pulpa piciorului, ale cizmelor lui grele de drum.

– Ia te uită, m-am înmuiat tot, parc-ar fi ulei, ce ciudat! constată el o dată ridicat, simțindu-și fesele impregnate cu un lichid negricios cu miros sufocant.

– Flăcările capătă amploare, fii atent să nu iei foc! îl preveni Verigă Esențială, trăgându-se repede înapoi.

Activitatea puțurilor aprinse părea dintr-o dată mai intensă. Ele scoteau acum un vuiet îngrijorător.

– Cred că dragonii care dorm dedesubt fac un vacarm imens când se trezesc! zise Foc Arzător, ca să se afle-n treabă, nesimțindu-se prea în largul său.

– Nu te apropia prea mult de nările Marelui Dragon, ai putea să te frigi precum o bucată de carne, îl sfătui Anwei, înspăimântat și el de vacarmul năucitor.

Puțul în apropierea căruia Pește de Aur își desfăcea cizma era unul dintre cele mai impresionante. Avea diametrul de mărimea gâtului acelor mari vase-tripod Ding folosite pentru libații de către prinți, adică de trei sau patru picioare lărgime. Căldura lui sufocantă era palpabilă, ca și insuportabilul miros de ouă stricate care ieșea la suprafață. În centrul cavității, flacăra era cum de un albastru intens, dovadă că activitatea telurică atinsese apogeul.

Pește de Aur tot nu credea decât pe jumătate povestea asta despre Marele Dragon cu care se hrănea Anwei. Acesta merse până acolo încât, împreună cu Foc Arzător care-i sorbea cuvintele, se duse să inspecteze crusta solului ca să identifice poziția exactă a monstrului.

– Privește, dacă gura este acolo, coada trebuie să se întindă până la ridicătura aia!

– Crezi că dacă rămânem aici, va ieși până la urmă cu totul din pământ? se neliniști tânărul eunuc care era complet terorizat de idee.

– Tu ce crezi despre existența acestui Mare Dragon? îl întrebă atunci Pește de Aur pe Verigă Esențială, ca și cum ar fi vrut să-i verifice gradul de credulitate.

– Dar tu? i-o întoarse acesta.

– Eu văd niște emanații arzătoare și urât mirositoare care cred că provin din măruntaiele pământului. În contact cu aerul, aceste emanații iau foc precum câlții când îi apropii de o flacără, zise Pește de Aur care se pregătea să se ridice.

În acel moment, el scoase un țipăt strident. Tocmai realizase că turul pantalonilor, impregnat cu lichidul negricios, îi luase foc. Totul se petrecuse foarte repede, flăcările începeau deja să-i brăzdeze spatele și simțea cum căldura arzătoare îi frige ceafa.

– Nu te mișca, o să sting flăcările! strigă Verigă Esențială.

Panicat, bătrânul eunuc începuse să-l lovească pe nefericitul Pește de Aur cu traista peste spate, încercând să stingă focul care, dacă nu se făcea nimic, avea să-l transforme într-o torță.

În ciuda eforturilor lui disperate, lichidul negricios continua să ardă imperturbabil, ba chiar, din cauza aerului vânturat de traistă, flăcările creșteau în intensitate. Căldura devenea insuportabilă, Pește de Aur urla de durere, în timp ce prietenul lui continua să se lupte, neputincios, cu acea pernă de foc care, dacă nu era stinsă la timp, avea să-l ardă de viu.

Toată această agitație din jurul puțurilor și strigătele de disperare ale tânărului reușiseră să-i alerteze pe locuitorii satului.

– Duceți-l acolo jos, n-o să reușiți niciodată să stingeți acest bitum care arde! Urmați-mă repede, altfel n-o să scape! răcni un bărbat care apăruse dintr-o dată în mijlocul lor.

Căldura flăcărilor care îi cuprindeau nu doar fundul, ci tot spatele, combinată cu fumul înnecăcios care se degaja, îl făcuse deja pe Pește de Aur să-și piardă cunoștința. El

zăcea întins pe burtă, cu fața la pământ, ca un șomoiog uprins. Verigă Esențială și Foc Arzător îl transportară în grabă în locul indicat de bărbatul care mergea înaintea lor, sărind peste țevile care împânzeau câmpia.

Țevile îi ghidară până în mijlocul satului, în fața unui vast edificiu de formă rotundă cu acoperiș de paie care probabil că servea de locuință comună pentru locuitorii lui. Se putea ghici poarta edificiului, pierdută în mijlocul a două coloane de piatră masive ca niște elefanți, ale căror capiteluri erau delicat sculptate cu păsări și fructe. Bărbatul le făcu semn celor doi eunuci să intre și să depună corpul tovarășului lor pe pământ. Câteva clipe mai târziu, suflând precum acele puțuri, prințul Anwei, cu răsuflarea tăiată, îi ajunse din urmă.

Interiorul edificiului rotund semăna cu un templu sau cu un loc de cult.

În centru stătea, în picioare, un om care ar fi putut să fie oficiantul. Avea distincție și afișa o anume noblețe. De când îl văzu, Verigă Esențială avu senzația că fața binevoitoare a acestui necunoscut îi amintea de cineva cunoscut. Era mai degrabă ceva liniștitor. Se străduia să-și dea seama, dar n-ar fi știut să spună de cine... ocupat cum era să lase jos trupul inert al tânărului său prieten.

Fără să scoată nici un cuvânt, necunoscutul le arătă din privire că trebuiau să-l întoarcă pe burtă.

În timp ce Pește de Aur zăcea întins chiar pe jos, în templul rotund, fesele lui continuau să fie pradă flăcărilor. Fără să mai aștepte, bărbatul puse deasupra lor o pătură de lână sub care nu ezită să-și bage mâinile. Cu gesturi care trebuiau să fie precise, dar pe care le făcea fără să vadă, mâinile fiindu-i sub pătură, el începuse probabil să-i descheie centura și să-i desfacă pantalonii rănitului, fiindcă reuși să-i scoată de sub

pătură și să-i arunce, cuprinși de flăcări, într-un colț al încăperii unde continuară să ardă.

Mâinile lui experte, care păreau insensibile la foc, îl salvaseră pe Pește de Aur de moartea atroce prin ardere căreia i-ar fi sucombat fără intervenția providențială a acestui necunoscut cu față amabilă.

Acesta îi făcu semn unei femei care stătea în umbră să se apropie. După privirea ei respectuoasă, probabil că era o servitoare.

– Du-te și caută-mi, te rog, pomada pe care o folosesc pentru arsuri. E un vas în lada cu unguente.

Femeia pe care o chemase îi aduse o cupelă plină cu o cremă gălbuie. Bărbatul ridică cu grijă pătura.

Abia o dădu într-o parte că văzu apărând semnul în formă de disc pe pielea ușor înroșită a lui Pește de Aur. Din fericire, flăcările nu-i făcuseră rău, țesătura pantalonilor protejase fesele rănitului. Bi-ul dermic era acolo, intact, perfect lizibil, puțin mai roșu ca de obicei, din cauza căldurii.

De emoție și de surpriză, omul cu fața amabilă fu cât pe ce să verse vasul cu unguent.

Rămas cu gura căscată, el încerca să-și stăpânească tulburarea care-l cuprinsese, masând cu blândețe pielea fragilizată a lui Pește de Aur. Bucuria pe care o simțea era evidentă, ea i se vedea pe chip și părea să-i inunde inima precum apele unui fluviu în creștere care acopereau țărmurile uscate.

Era de neimaginat!

Niciodată, nici în visele lui cele mai nebunești, omul cu fața amabilă nu îndrăznise să spere că va trăi într-o bună zi acea clipă. Și totuși, acest semn de pe pielea fesei era cât se poate de real. Era acolo, sub ochii lui, evident. Putea să-l atingă. Era semnul acela! Semnul pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie...

Pentru simplul motiv că și el avea unul exact la fel.

Verigă Esențială, observând scena, își dăduse în sfârșit seama cu cine semăna omul cu fața amabilă: era leit Pește de Aur, dar mai bătrân.

Astfel, necunoscutul cu fața amabilă tocmai își regăsise singurul fiu pe care o namilă de om li-l furase, lui și nevestei lui, în urmă cu treizeci de ani, la puțin timp după naștere.

De treizeci de ani, în fiecare zi, acest om retrăia teribilele clipe pe care avea să le păstreze pentru totdeauna în memorie, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

Era seară și tatăl lui Pește de Aur se întorcea de la vânătoarea cu șoimi, care fusese bogată. Se gândea la petrecerea pe care urma s-o organizeze, la masa cu prietenii săi vânători. Ajuns în fața casei, o găsise pe soția lui scăldată în lacrimi. Ea plângea în hohote în fața leagănului gol al copilului lor.

Îi trebuise ceva timp până să înțeleagă că unicul lor bebeluș, un băiat, le fusese furat.

Îi povestise de atâtea ori cele întâmplate, încât avea senzația că le trăise el însuși...

La începutul după-amiezii, în timp ce stătea liniștită la soare așezată pe o bancă din piatră, de lângă spălătoria publică, ea fusese abordată de o namilă de om care se prezentase ca trimis al suveranului dintr-o țară îndepărtată. Uriașul, a cărui statură era suficientă pentru a o speria, o întrebase despre vârsta și sexul bebelușului. Ea tocmai îl alăptase și îl mai avea încă la sân. Uluită, se uitase la uriașul din fața ei. Ochii lui i se păruseră, în mod ciudat, lipsiți de orice răutate, ba chiar străluceau de bunătate. Astfel încât nu se temuse deloc atunci când el îi ceruse să-i dea copilul să-l țină în brațe. Abia ce îi dăduse băiețelul, care nu avea nici zece zile, că uriașul, fără nici o explicație, îl împinse frumos într-o parte și se

ridicase, ținându-l cu mii de precauții ca pe un talisman. Nou-născutul, sătul după alăptare, dormea adânc. Înainte ca ea să poată striga după ajutor, uriașul îl înfășurase cu repeziciune într-o pătură pe care o luase din leagănul pus la picioarele lui, după care urcase pe un ditamai armăsarul, lăsat câțiva pași mai încolo, și plecase în galop fără să se uite măcar înapoi.

Răpitorul acționase cu rapiditate, dar și cu o mare blândețe: copilul nici măcar nu se trezise. Ea îl văzuse, înfășurat ca un pachețel, continuând să doarmă cu pumnii strânși, ținut într-unul din brațele uriașului în timp ce cu celălalt biciuia crupa calului.

Înnebuniți de durere, părinții rătăciseră săptămâni în șir în împrejurimile satului în căutarea fiului lor. Nimeni, în regiune, nu fusese în stare să le dea vreo informație. Hoțul se volatilizase. Niciodată nu mai auziseră vorbindu-se despre bebelușul lor și cu atât mai puțin despre răpitorul lui, acel trimis al unui rege dintr-o țară îndepărtată.

Șocul emoțional fusese teribil: adorata lui soție nu-l suportase. Ea nu întârziase să cadă în neurastenie și, din cauza supărării, murise câteva luni mai târziu, după ce-și pierduse somnul și încetase să se mai alimenteze.

Distrus de pierderea, una după alta, a două ființe care îi erau cele mai dragi din lume, tatăl lui Pește de Aur trebuise să se înarmeze cu curaj pentru a continua să supraviețuiască.

Doar o intuiție ciudată pe care o avusese neîncetat de la răpirea fiului său, o intuiție care îl făcea să creadă că bebelușul nu era mort și că se afla în siguranță undeva, lângă comanditarul răpirii lui, îl ajutase să treacă peste disperarea care fusese cât pe ce să-l răpună.

Descrierea pe care soția lui o făcuse răpitorului nu era a unuia din acei traficanți obișnuiți de bebeluși de

sex masculin care răscoleau satele în căutarea prăzii pe care o puneau apoi în vânzare în piețele de sclavi. Ea insistase pe blândețea deosebită a gesturilor uriașului față de copil și pe bunăvoința pe care i se păruse că o citește în ochii lui. Răpitorul nu-și luase, în plus, precauția de a întreba ce vârstă are copilul înainte de a-l fura? Nu era asta o dovadă suplimentară că această răpire avea un mobil particular? Nu se înscria totul într-o enigmă a cărei cheie – cine știe – poate avea s-o găsească în cele din urmă?

Astfel că preferase să se agațe de intuițiile pozitive ale soției lui, convinsă că hoțul nu fusese o secătură, chiar dacă pierderea singurului ei copil o făcuse să cadă într-o nebunie sinucigașă.

Omul cu fața amabilă supraviețuise în speranța că-și va revedea, într-o bună zi, fiul care-i fusese luat.

Speranța și tenacitatea nu fuseseră zadarnice fiindcă acest vis se realiza, în sfârșit.

Câtă dreptate avusese să aștepte acest moment!

67

– Au înnebunit! Vor să ardă toate cărțile străvechi! După câte se spune, nu vor păstra decât textele de legi și decrete după care este guvernat Imperiul Centrului.... Cât privește restul, *Yijing*-ul, *Shujing*-ul, *Cartea Odelor*, *Analecte*-le lui Confucius, *Zhouli*-ul, romanele epice, poemele licențioase, cele care circulă pe sub mână și fac abstracție de astea, pe toate au de gând să le facă scrum! Este de-a dreptul îngrozitor, murmură Zhaoji, absolut consternată de teribila veste.

– Am auzit și eu acest zvon smintit. La început, n-am putut să cred, atât de aberant mi se părea acest proiect. Și iată că tu mi-l confirmi! Să distrugi complet tradițiile scrise și memoria strămoșilor noștri pare de necrezut! Este o adevărată crimă împotriva spiritului! Până unde o să meargă Împăratul ăsta? gemu Huayang pe care furia și indignarea o făceau să tremure.

Zhaoji plecă ochii în pământ. Pudoarea o împiedica să-și exprime propria dezaprobare, întărind vorbele lui Huayang. Împăratul era fiul ei. Până atunci, ea se abținuse să-i reproșeze ceva și, mai mult, să-și arate în vreun fel ostilitatea față de deciziile și acțiunile lui, chiar dacă era departe de a adera la toate.

Dar acum, era prea de tot! Cu toată indulgența ei de mamă, ea nu putea înțelege și cu atât mai puțin să-și explice acest proiect de a incendia cărțile care o revolta

peste poate. Să vrei să faci tabula rasa din scrierile era un act de pură nebunie ucigașă. Așa ceva nu era cu nimic mai prejos decât o crimă împotriva spiritului. Așa că hotărâse să se opună din toate puterile.

Îi venise o idee pe care i-o împărtăși confidentei ei:

– Și dacă l-am preveni neîntârziat pe Desăvârșire Naturală? Avertizat dinainte, poate că ar putea, dacă mai are forță, să ascundă într-un loc sigur cărțile mai prețioase pe care le are în grijă... Biblioteca Imperială are mii de cărți. Sunt acolo atâtea idei, maxime, poeme, versuri și povestiri, opere ale celor de dinaintea noastră, care ar fi în acest fel salvate de flăcări...

– Ai dreptate. Dar trebuie s-o facem repede! În câteva zile, dacă informațiile mele sunt exacte, decretul cu privire la arderea cărților va fi afișat în tot Imperiul..., șopti bătrâna regină.

– Să mergem chiar acum! propuse Zhaoji.

Când dădură buzna în sala de lectură a bibliotecii din Turnul Memoriei, bătrânul literat era cufundat în citirea unui poem din *Cartea Odelor*.

– Ești la curent cu proiectul de a arde toate cărțile și scrierile din trecut? îl întrebă Huayang pe bătrân.

– Nu. Știu că Împăratul vrea să continue să schimbe denumirea a numeroase lucruri și numele unor persoane. Dar este prima oară când aud despre o acțiune atât de nefastă. Sunteți sigură? răspunse acesta din urmă, puțin uimit.

– De asemenea, literații care posedă documente scrise vor fi obligați să le aducă în aceeași zi și să le pună pe rugurile care vor fi aprinse în cele patru colțuri ale orașului. Împăratul Centrului vrea să împiedice orice gândire autonomă care nu este legistă să se răspândească în Imperiu. El vrea, de asemenea, să șteargă trecutul pentru a evita orice comparație defavorabilă cu fostele

dinastii imperiale, cea a Împăratului Galben și cele două ale Sfinților Regi Yao și Shun!

– Nu va reuși! Aleargă după o himeră. Forțele spiritului nu pot fi încătușate. Ele sunt invincibile din momentul în care fiecare le păstrează pentru el... Nu poți supune inteligența, replică Desăvârșire Naturală a cărui privire se întunecase brusc.

– Nimic nu este mai simplu decât să dai foc cărților... Bambusul uscat arde precum câlții. Fără cărți, inteligența este ca o plantă însetată: se veștejește și, în cele din urmă, moare! Vă spun, există într-adevăr un pericol dacă stăm cu mâinile în sân și așteptăm...

– Îl văd pe primul-ministru mâine. Vrea să facem un inventar al bronzurilor rituale din Turnul Memoriei. Îl voi întreba despre ce este vorba mai exact. Dar vă cred pe cuvânt, spuse bătrânul aranjând într-un sac de mătase prețioasele lamele ale unei cărți pe care tocmai o consultase.

– Ar trebui măcar să adăpostim într-un loc sigur cărțile cele mai valoroase din Turnul Memoriei. În felul acesta, generațiile viitoare nu vor fi definitiv private de comorile cunoașterii, ale poeziei, istoriei și de gândirea transmisă de glorioșii noștri strămoși, sugeră Zhaoji.

Bătrânul literat privi cu oboseală miile de rulouri înghesuite pe etajere până la plafonul sălii de lectură. Punerea la adăpost a tot ce era acolo ar necesita zile întregi, iar el simțea că nu mai are puterea să o facă. Și apoi, unde ar putea să le ascundă? În ce loc suficient de sigur? Niciodată o asemenea mutare nu s-ar putea face fără a trezi atenția agenților Biroului Zvonurilor care n-ar întârzia să-i avertizeze pe cei din anturajul Împăratului Centrului. Această mutare era dintre cele mai riscante.

– Este imposibil, suspină el. Uitați-vă la toate rulourile astea! Cum ați vrea ca un biet bătrân de teapa

meu să reușească să le ascundă într-un loc sigur undeva? Înțeleg îngrijorarea voastră, dar mi-e teamă că nu sunt în stare să vă ajut. Este o sarcină supraomenească...

- Este totuși singura soluție care se poate imagina! Va trebui să fim mai mulți ca s-o ducem la bun sfârșit. Va trebui ca în prealabil să alegi cărțile demne de interes. Doar un literat excepțional ca tine va fi capabil să facă selecția. Va trebui într-adevăr să le alegi pe cele mai importante dintre ele, pe cele care, prin excelența textelor, vor fi indispensabile generațiilor viitoare, insistă Zhaoji.

- Dar am nevoie de cel puțin încă o persoană care să mă ajute să manipulez aceste mii de rulouri!

Bătrânul învățat arăta spre zidul plin de cărți.

- De ce nu i-ai solicita ajutorul micuței Roză Primăvăratică, ea pare să știe ca-n palmă toate lucrările bibliotecii Imperiale. Nu este adeseori alături de tine? adăugă Huayang.

- Este adevărat că m-a ajutat să realizez compilația *Cronicele Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei*. Cunoaște bine biblioteca.

- Nici nu mă gândisem la asta! Selecția este deja făcută! zise bucuroasă Zhaoji.

- Această tânără este curajoasă și nu se teme de nimic. Dar dacă tatăl ei află că a lucrat împotriva lui, mă tem pentru ea!

- De ce nu vorbești urgent cu ea? Unde este? întrebă bătrâna regina.

- Este aici, chiar la etajul de deasupra. Repară cordeletele uzate de la o lucrare care nevoie de așa ceva. Nu voi îndrăzni niciodată să-i cer ajutorul! șopti, angoasat, bătrânul literat.

El se temea să o implice pe tânăra femeie într-o aventură atât de riscantă, dar nu îndrăznea să le-o mărturisească vizitatoarelor lui.

– Trebuie totuși să facem ceva, înainte ca totul să se transforme în fum! zise Huayang arătând cu degetul spre coloanele de cărți din jurul lor.

Roză Primăvăratică, care auzise, prin podeaua de lemn, esențialul conversației, venise din proprie inițiativă să se alăture celor două femei.

Acestea nu avură nevoie să-i explice pe larg obiectul vizitei lor la Desăvârșire Naturală.

– Dar este o crimă împotriva spiritului! Trebuie să ne opunem din toate puterile! Sunt dispusă să vă ajut! exclamă Roză Primăvăratică cu înflăcărare atunci când ele terminară.

– Să ne opunem, dar cum? o întrebă cu blândețe bătrânul literat pe cea care devenise fidela lui discipolă.

– Să-i reunim mai întâi pe toți literații din Xianyang, apoi să punem la punct un plan de acțiune pentru a-i mobiliza pe toți cei din Imperiu care cred în importanța cărților și în virtutea de neînlocuit a scrierilor. Sunt gata să mă lansez într-o asemenea bătălie!

– Din păcate, riști să fii decepționată. Literații nu sunt războinicii pe care îi crezi... Ei au mai mult obișnuința de a mânui stiletul de scris decât spada... Curajul nu este, din nefericire, propriu intelectualilor, recunoscu cu tristețe Desăvârșire Naturală.

– Ne gândeam mai degrabă că ar fi de preferat să punem la adăpost cât mai multe cărți posibile pentru a le salva de arderea pe rug. Dar trebuie să ne mulțumim doar cu cele mai importante, altfel operația de salvare va trezi bănuieli și va sfârși prin a eșua, interveni Zhaoji.

– Care ar fi cărțile pe care ați vrea cu orice preț să le salvați de la dezastru? vru să știe Huayang, întorcându-se spre bătrânul învățat.

– Peste o sută de cărți datând din perioada Celor O Sută de Școli. Fără a mai pune la socoteală cele trei

volume ale dicționarului *Erya*, să nu uit, voi opta și pentru *Shangshu*, *Zhouli* și *Analele țării Lu*, unde a trăit venerabilul Confucius. Și să nu uit nici *Cele Patru Cărți*, în care se poate adăuga *Cartea Riturilor* și cea a *Muzicii*.

– N-ar trebui să adăugăm și *Cronica lui Mu*, *Fiul Cerului* și *Clasicele Munților și ale Mărilor*? Sunt două texte neasemuite, unul care relatează marea călătorie către Vest a lui Mu, regele regatului Zhou, și celălalt care povestește viețile zeilor care păzesc cele Cinci Direcții..., zise cu o voce fremătătoare Roză Primăvăratică.

– Mă gândesc, de asemenea, la *Elegiile regatului Chu*, scrise de talentatul Quyuan, care sunt adevăratele poeme ale limbii noastre, mult mai autentice și sensibile decât strofele inspirate din *Cartea Odelor*..., declară Desăvârșire Naturală a cărui față se anima pe măsură ce enumera comorile literare care meritau să fie salvate.

– Cel mai eficace ar fi să mai păstrăm măcar un exemplar din *Primăverile și Toamnele lui Lubuwei*. Această compilație este ea însăși un rezumat exhaustiv a tot ceea ce s-a scris în China de când există cărți. Amintește-ți, Desăvârșire Naturală, bietul Lubuwei tocmai asta voia, să transmită această mărturie generațiilor viitoare, ca și cum ar fi prevăzut exact ceea ce avea să se întâmple! îi aminti Roză Primăvăratică, bătând din palme.

– Aceasta era într-adevăr dorința lui Lubuwei. Îmi amintesc că mi-a spus că se teme ca, într-o bună zi, să nu-i cășuneze unui despot să șteargă orice urmă a trecutului și să distrugă cărțile vechi! Bietul de el, nici nu se gândea cât adevăr grăiește! bolborosi, foarte emoționat, bătrânul literat.

– Fiindcă tot vorbim de Lubuwei, am o idee. N-o fi existând, în palatul lui de pe colina cu cai, o ascunzătoare unde am putea să depozităm cărțile pe

care vrem să le salvăm? Palatul este nelocuit de când statul a rechiziționat turmele, grajdurile și pajiștile care aparțineau fostului prim-ministru. Locul este liniștit și pustiu. Aproape blestemat. Dacă acționăm noaptea, luându-ne câteva precauții, nimeni nu-și va da seama de stratagema noastră, zise tânăra femeie.

– Este o idee excelentă! De frica fantomelor, nimeni n-o să îndrăznească să se aventureze în fostul palat al lui Lubuwei. Tot ce are legătură cu memoria negustorului de cai este foarte rău văzut! zise Zhaoji.

– Ar fi de ajuns să facem o ascunzătoare într-un zid sau să găsim un loc izolat într-o pivniță. Suntem patru. Din două drumuri, am putea deja să punem la adăpost lucrările cele mai prețioase ale Bibliotecii Imperiale, chiar cele pe care tocmai le-ați menționat... Trebuie s-o facem repede, zise Huayang.

– La lucru! conchise cu o voce imperioasă Roză Primăvăratică.

Tânăra femeie nu-i dăduse de ales bătrânului.

Fără să mai aștepte, ea se urcase pe o scară și întindea rulourile din lamele de bambus celor două regine care începuseră să le așeze unele lângă altele, în timp ce Desăvârșire Naturală se ocupa să le pună în ordine pe masa de lectură.

După un timp, tot urcând și coborând scara, triind și clasând rulourile din lamele, masa fu în întregime acoperită de cărți.

– Sunteți la fel de eficace ca niște bibliotecare experimentate și perfect călite! Într-o clipită, totul se va sfârși. Nu mai lipsește decât *Clasicul Munților și al Mărilor*, pe care n-am reușit încă să-l găsesc, le spuse Roză Primăvăratică.

– Este pus deoparte, în camera de deasupra. L-am văzut acolo ieri, răspunse Desăvârșire Naturală.

Ea se grăbi să urce la etaj ca să-l caute.

– E făcut ferfeniță, zise ea, dar fără el n-o să ne cunoaștem nici măcar istoria originilor noastre, cea a cuplului de creatori ai lumii omenești – Fuxi, bărbatul cu echerul, și Nüwa, femeia cu compasul! Nici pe cea a primei fiice a lui Shennong, descendentul lui Yandi, împăratul Sudului, care s-a unit cu Stăpânul Pinului Roșu, funcționarul însărcinat cu Ploaia și cu Roua, și care, purificându-și trupul, a devenit Nemuritoare. Nici pe cea a celei de-a treia fiică a lui care, după ce moare într-o furtună, se întoarce în chip de pasăre Jingwei cu pietricele și ramuri în cioc și, pentru a se răzbuna, umple peste măsură oceanele cu apă! Și cu atât mai puțin pe cea a tatălui lor Shennong care a murit din cauză că a gustat șaptezeci de plante medicinale diferite al căror efect a vrut să-l testeze, reușind însă să transmită, *in extremis,* concluziile lui scribului care a redactat preavenerabila *Farmacopee a lui Shennong!*

Ea le arătă celor două regine care o ascultau, încântate și uluite de atâta știință, un rulou înnegrit și tocit de cât fusese studiat.

– Încă două reprize și vom fi terminat trierea. După care, vom putea să transportăm cărțile în ascunzătoare!

Desăvârșire Naturală o privea cu duioșie, sedus complet de curajul și voința ei. El nu mai avea nici o îndoială că Roză Primăvăratică va salva cărțile rare de incendiile devastatoare care le amenința. Datorită acestei fete, care nu era decât o mână de om, literatura, poezia și caligrafia Qin-ului aveau să scape de uncantizare și uitare.

– Când mă gândesc la comorile pe care le ascund toate aceste lucrări și la care unii ar vrea să împiedice generațiile viitoare să acceadă, sunt pur și simplu scandalizată! Lisi și Împăratul au înnebunit de-a binelea! zise Huayang.

Abia își termină fraza, că și regretă că îl atacase așa pe tatăl lui Roză Primăvăratică. Dar aceasta nu păru deloc șocată, ba dimpotrivă, fiindcă anunță:

– Tocmai de aceea am de gând să le spun vreo două vorbe despre asta mai întâi tatălui meu și apoi, dacă trebuie, Împăratului însuși. Mi-ar fi plăcut să nu fiu nevoită să ascund aceste rulouri la loc sigur!

Era de ajuns s-o auzi pentru a înțelege, din tonul pe care-l folosea, că tânăra Roză Primăvăratică nu glumea deloc.

*

În sfârșit, Roză Primăvăratică îl înfrunta pe tatăl său.

De trei zile încerca să aibă această explicație cu el. În privirea întunecată a tinerei femei, furia se întețea.

Se pregăteau să cineze, așezați de o parte și de alta a unei mese lungi din lemn negru, șlefuită precum o oglindă, pe care servitorii puseseră o farfurie cu crap fript umplut cu ghimbir, a cărui aromă parfuma încăperea.

– O să mă opun din toate forțele acțiunii tale nebunești de distrugere a cărților! Trebuie s-o știi!

– Nu este, cum ai spus, acțiunea „mea", ci a Împăratului Centrului. Eu n-am făcut decât să-i pun în aplicare ordinele, îi replică sec tatăl ei, făcând-o pe înțepatul.

– Fals! Te-ai lăudat în fața lui Desăvârșire Naturală că i-ai fi sugerat ideea lui Zheng. Mi-a spus-o ieri! urlă ea, lovindu-l în piept cu pumnii pe tatăl său.

Era pentru prima oară că-l învinuia așa.

– Unei fete îi este interzis să ridice mâna asupra tatălui ei! Este împotriva tuturor regulilor bunei-cuviințe... Unde ți-e respectul pentru cei mai în vârstă? fulmină el, indignat de atâta insolență.

– Credeam că disprețuiești teoriile confucianiste! Și iată că, pe deasupra, îmi vorbești despre interdicția care figurează în *Zhouli*, cartea pe care o s-o arzi în curând! Hotărând să dea foc cărților, Zheng nu are intenția să distrugă orice urmă a trecutului? În aceste condiții, nu văd cum ai putea să-ți arogi dreptul de a-mi impune interdicții ancestrale!

– Nu ești decât o biată insolentă și o contestatară neînsemnată...

– Te previn: am de gând să merg să-l văd pe Împăratul Centrului în persoană pentru a-i spune ce gândesc despre această măsură!

– N-ai nicio competență pentru a-l solicita în această privință. De altfel, Împăratul este inaccesibil și asta cu atât mai bine! atacă tatăl ei din ce în ce mai ulcerat de turnura pe care o lua conversația cu fiica lui.

El se temea mai ales că, făcând acest demers, ea l-ar fi pus în încurcătură în fața suveranului.

– Nu va trebui să mișc decât degetul mic și mă va primi! Am motivele mele ca să fiu convinsă de asta...

– Dacă ai fi binevoit să ai un comportament inteligent, ai fi deja Împărăteasa Centrului și ai dispune de argumentele eficiente pentru a-l convinge să renunțe la un asemenea proiect, zise Lisi din ce în ce mai furios.

Această ultimă afirmație avu darul să-i provoace lui Roză Primăvăratică o puternică criză de disperare. Atâta cruzime din partea tatălui ei o revolta. Ea privea rictusul care îi afecta fața și care îl făcea de nerecunoscut atunci când era furios și văzu în el toată răutatea lumii și un uriaș munte de acreală. Hotărât lucru, acest om era un monstru lipsit de orice sentiment uman, în afara acelui imens orgoliu care îl orbise deja având în vedere conduita lui. Nu mai simțea nici o legătură cu el. Mai era încă fiica lui? Ce mai aveau în

comun? Își făcea el griji în privința fericirii ei? Evident, răspunsul la această ultimă întrebare era „nu".

Atunci, pentru prima oară, ea începu să-l urască.

Tatăl ei nu vedea în ea decât un instrument suplimentar de cucerie a puterii supreme. Încercase s-o programeze ca să devină soția Împăratului Centrului. Tot ce făcuse pentru ea, tot ce îi dăduse fiicei lui, făcuse în acest unic scop. Ea presimțise această mașinațiune paternală de mult, dar iată că acum ieșise la lumină: tatăl ei nu o iubea pentru ea însăși; tatăl ei o iubea pentru propriile lui interese.

Roză Primăvăratică se simțea înjosită. Suferința ei era atât de mare, încât ar fi vrut să-l ucidă pe loc.

– Te urăsc. De altfel, nu m-ai iubit niciodată. Nu mi-ai acordat nici cea mai mică afecțiune, zise ea cu o voce pierită.

– Ajunge! Vorbele tale sunt smintite! Du-te și calmează-ți furia în altă parte. N-am nevoie de isteriile tale! îi răspunse Lisi înainte de a desprinde din crapul cu ghimbir, cu ajutorul bețișoarelor, o bucățică pe care se pregătea s-o mănânce.

Dar furia tinerei femei era atât de mare, încât, după ce-și scosese stiletul din etui, ea începuse să scrijelească cu el pe lemnul prețios al mesei negre. Mâna ei se mișca foarte repede și stiletul părea că dansează. Roză Primăvăratică adoptase scriitura cursivă Coshu, cea a poeților și a caligrafilor când dădeau curs inspirației lor: o scriitură instantanee, ieșită dintr-un singur jet, fără cea mai mică remușcare ori căință. Imediat ce termină cele patru ideograme, ea îi făcu semn tatălui său, care n-avusese timp nici măcar să înghită bucata de crap, să se ridice pentru a veni să le descifreze.

„Imperiul Centrului, Imperiul Răului!" se putea citi pe suprafața mesei, lucioasă precum o oglindă, pe care

ideogramele cursive lăsaseră zgârieturile elegantei caligrafii ale Rozei Primăvăratice.

– Nefericito, știi că asta ne-ar putea pierde pe amândoi? se înfurie Lisi, încercând cu greu să acopere cu mâinile urmele ideogramelor nelegiuite.

Nu era nici o îndoială că descoperirea unei inscripții atât de blasfemitoare la adresa regimului imperial, gravată pe un obiect de mobilier aparținând primului-ministru, i-ar fi condus pe amândoi la eșafod.

– Pe tine! Nu pe mine! Pe mine m-ai pierdut deja! zise ea.

– Fiindcă reacționezi așa, ai să vezi de ce sunt în stare! țipă acesta din urmă apucând-o pe fiica lui de încheietura mâinii.

În ciuda strigătelor Rozei Primăvăratice care încerca să se zbată, el o târî spre grădina situată în spatele casei, acolo unde se afla biroul lui. Împinse ușa acestuia cu violență și o îmbrânci pe fată cu toată puterea înăuntru, unde ea se lovi cu fruntea de un paravan pe care-l făcu să cadă. Apoi, după ce închise ușa cu violență, el o încuie de două ori.

– O să rămâi acolo până când o să revii la gânduri mai înțelepte! urlă el înainte de a se întoarce în camera de cină.

Trebuia cu orice preț să șteargă urmele lăsate de stiletul fiicei sale pe lemnul lucios înainte ca servitorii să vină să strângă masa. Cuvintele erau gravate în lemn. Atunci, constatând cu ușurare că ea lăsase suficient spațiu între fiecare ideogramă, intercală „învingător" în mijlocul propoziției. *„Imperiul Centrului, învingător al Imperiului Răului!"* era deja mai anodin dacă, din întâmplare, cineva era tentat să citească inscripția.

Închisă în birou, lângă rămășițele paravanului, Roză Primăvăratică simțea o asemenea furie, încât îi venea să distrugă tot din acea încăpere și să dea foc după ce va fi împrăștiat mobilele, bibelourile și obiectele prețioase îngrămădite acolo.

Cu ochii în lacrimi, ea privea cu dezgust gheridoanele cu picioare delicat arcuite, cupoanele de mătase atât de încărcate de broderie încât nici o femeie elegantă n-ar fi îndrăznit să-și facă din ele o rochie și recipientele de bronz cu contururi ostentative, prea prețioase, după gustul ei, pentru a servi de vase rituale. Toate aceste comori simbolizau rolul tatălui ei în țesătura puterilor regimului imperial pe care îl reprezenta, chiar imediat după Împărat care era piesa stăpânitoare. Ele formau o stranie pradă dar care nu provenea din război. Erau cadouri primite de la cei care-i rămăseseră îndatorați pentru obținerea protecției sau a sprijinului său. Bogăția conducea la putere, tot așa cum puterea ajungea mereu să se îndrepte spre bogăție. În fiecare zi, primul-ministru primea zeci de dovezi de supunere sau de împotrivire la favoruri dintre care el nu le păstra decât pe cele mai prețioase. Nici măcar unul singur nu-i era pe plac fiicei lui, ca și cum proveniența lor era suficientă pentru a le face pe cât de insuportabile, pe atât de urâte. Și încă nu erau toate acolo, fiindcă Lisi le punea pe cele la care ținea cel mai mult într-un dulap din lemn de teck care îi servea de casă de bani și ocupa un perete întreg al cabinetului lui de lucru.

Ar fi fost liniștitor să ardă toate astea!

Dar cum să facă? N-avea nici amnar, nici cremene. Era singură, închisă într-o cameră încuiată, înconjurată de comori inutile.

Ea plângea atât de tare încât nici nu mai avea curajul să pună mâna pe ele și să le distrugă. Atunci se aruncă

pe dalajul rece și începu să-l lovească cu pumnii. O striga pe mama ei, ca o fetiță pierdută, se simțea abandonată. Își dădu seama că-și lăsase stiletul pe masa din sufragerie. Era pe punctul de a începe să caute, în harababura din jurul ei, un obiect tăios și ascuțit pe care și l-ar fi înfipt în stomac ca să termine cu tot. Ea se trezi chiar adresând pietrelor dalajului cuvinte de neînțeles.

Ajunsă aproape la capătul disperării, cel în care ființa era în stare să comită actul propriei suprimări, când, dintr-o dată, inima ei simți o senzație liniștitoare. Începuse să se gândească la Pește de Aur.

Acele cuvinte pe care le șoptise pietrelor fără să le înțeleagă sensul nu erau altceva decât amintirea acelui nume...

Pește de Aur!

Ce-ar fi făcut în locul ei cel pe care ea continua să-l iubească din tot sufletul, cel pe care îl simțea alături în încercările grele prin care trecea, cel căruia îi jurase credință și dragoste eterne? Îl cunoscuse suficient pentru a ști că este un luptător curajos și un combatant valoros. Desigur, în asemenea împrejurări, Pește de Aur n-ar sta cu brațele încrucișate lamentându-se, cu fața lipită de dalele de piatră.

Pește de Aur s-ar ridica; Pește de Aur ar face ceva; Pește de Aur și-ar manifesta, fără îndoială, sfidarea!

Pentru a preîntâmpina orice acțiune de destabilizare, Imperiul Centrului hotărâse, nici mai mult nici mai puțin, decât abrutizarea tuturor cetățenilor săi. Să ignore o asemenea josnicie era de neconceput. Revenindu-și puțin din letargie, Roză Primăvăratică își spunea că și ea acționase, cu mijloacele de care dispunea, ca și Pește de Aur.

Cu două seri mai înainte, îl ajutase pe Desăvârșire Naturală să pună cărțile cele mai prețioase din Turnul

Memoriei la loc sigur, într-o ascunzătoare din pivnița palatului lui Lubuwei, mascând cu grijă intrarea cu un dulap. Grație ajutorului celor două regine care, drapate în negru, îi ajutaseră toată noaptea, bătrânul conservator literat și fata primului-ministru transportaseră astfel, din doar două drumuri, aproape două sute de rulouri din lamele de bambus. Asta însemna mai exact nouăsprezece cărți dintre cele mai prețioase, după părerea lor, din biblioteca Pavilionului Pădurii de Arbuști.

Această acțiune de salvare nu excludea deloc demersul pe care avea de gând să-l facă pe lângă Împărat, pentru a-i spune ceea ce credea ea că e rău în acțiunile lui, și care provocase mânia tatălui său.

Ea se ridicase și rememora titlurile acelor lucrări imemoriale care, din fericire, datorită lor, erau salvate de foc când privirea i se opri pe dulapul din lemn de teck. Pe cele două uși masive acoperite cu plăci de bronz figurau, în roșu carmin, frumoasele ideograme ale fericirii și prosperității.

Fericire? Prosperitate? Când regimul provoca nenorocirea oamenilor de rând și când prosperitatea de care se bucura un grup restrâns de indivizi se construia pe sărăcia celor mulți?

Ea vedea o adevărată insultă în cele două caractere sculptate în lemn care păreau c-o sfidează. Da, acest dulap solid al tatălui ei era insultător!

Se pregătea să se năpustească asupra acestui blestemat obiect de mobilier pentru a-l lovi cu picioarele și pentru a încerca să-l facă bucăți dar, subit, realiză că ar fi mai bine să-l deschidă. Într-adevăr, deschizând dulapul, l-ar fi sfidat o dată în plus pe tatăl său.

Căci, de când era ea mică, Lisi îi interzisese mereu, în mod expres, să-l deschidă. Ba chiar o obliga pe fiica lui să iasă din birou atunci când dulapul, în care își punea

documentele secrete, era deschis. Docilă, ea nu încercase să afle ce ascundea un asemenea exces de precauţii.

Hotărându-se, în acea seară, să deschidă dulapul secret, ea nesocotea interdicţia. Îşi sfida tatăl. Iar acesta, când va constata că forţase încuietoarea, va înţelege mai bine ce voise ea să spună atunci când îl anunţase că îşi pierduse fiica definitiv.

Întrucât era închisă în biroul lui, avea tot timpul să-i inspecteze conţinutul.

Satisfăcută de găselniţa ei şi înseninată, Roză Primăvăratică simţea totodată că se dezbrăca încet-încet de hainele de fetiţă ascultătoare şi bine educată, incapabilă de cea mai mică revoltă; n-avea să mai fie copila docilă care-şi găsise refugiu în studiul textelor vechi şi în caligrafie. Nu era ăsta modul infailibil de a-l face pe tatăl ei să înţeleagă că, de acum înainte, între el şi fiica lui totul se terminase?

Ea îşi scoase unul din acele de păr şi îl introduse uşor în încuietoarea cu cifru. Puţin nervoasă, trebui să încerce de mai multe ori pentru ca broasca să cedeze, cu un mic scrâşnet.

Deschise încet uşile cu ţinte din bronz, mai întâi pe cea a Fericirii, apoi pe cea a Prosperităţii. Erau groase precum platoul unei mese mari, dar ţâţânele lor erau atât de bine unse încât păreau uşoare precum fulgii. Spre marea ei surpriză, Roză Primăvăratică realiză că dulapul era gol.

Atunci privirea îi fu atrasă de o uşă mai mică situată chiar în spatele celei dintâi, care trebuia să fie, în consecinţă, cea a unui dulap interior. După modelul uşii unei ascunzători secrete, ea nu avea nici broască, nici lacăt. Tânăra femeie îşi trecu de mai multe ori mâna pe deasupra ei. Avea pe margini nituri de bronz. Se hotărî să-l atingă pe fiecare dintre ele cu degetul ca să vadă

dacă nu corespundea unei clanțe sau unui buton imposibil de văzut cu ochiul liber și care ar fi permis declanșarea mecanismului de deschidere. Constată decepționată că, din păcate, nici un nit nu se mișca. În clipa în care vroia să abandoneze, zări un mic țâmburuș de bronz un pic mai mare decât celelalte, dar mai într-o parte, în josul bordurii exterioare a ușii. Chiar în momentul în care îl apucă ușor între degetul mare și arătător, ca și când ar fi ridicat un capac, dintr-o dată, ușa se făcu nevăzută.

Dulapul interior se deschisese.

Spre marea ei uimire, pe rafturi nu erau nici un fel de hârtii, ci doar, pe cel din mijloc, puse unul lângă altul, un sipet din cedru și un săculeț de mătase.

Intrigată, luă sacul de mătase și îl deschise cu o mână tremurătoare.

Închise ochii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Chiar înainte de a-l dezlega la gură, ea ghicise după pipăit ce conținea și își dăduse seama de teribilul secret al tatălui ei. Distrusă și ușurată în același timp, ea înțeleagea perfect acum de ce Lisi îi ordonase să nu deschidă niciodată dulapul din biroul lui.

Căci ceea ce ascundea era, la drept vorbind, ceva de nearătat lui Roză Primăvăratică. El conținea dovada că tatăl ei era un mincinos și că furase faimosul disc de jad pentru a-l acuza pe Pește de Aur.

Nu se înșelase... Bi-ul negru înstelat era acolo, în săculețul de damasc, chiar lângă sipetul din cedru care avea pe el numele lui Neclintită Stea de Răsărit.

Roză Primăvăratică se năpusti atunci asupra sipetului și-i ridică capacul. Conținea haine mototolite, încă murdare de sânge uscat, ca și bijuterii și o cingătoare din mătase neagră, brodată cu fir de aur și încrustată cu turcoaze, căreia îi lipsea catarama.

Semăna în mod straniu cu cingătoarea pe care o purta mama ei, își amintea ca și când ar fi fost ieri. Cât despre hainele mototolite, nu puteau fi decât cele pe care le purta în ziua asasinării ei; judecătorul anchetator Wei i le dăduse, de altfel, tatălui ei după ce cadavrul, o dată identificat, fusese depus la morgă.

Tatăl ei era un hoț! Tatăl ei era un hoț și un mincinos!

Și această evidență, departe de a o ucide, o liniști în cele din urmă. Ea înțelegea în sfârșit multe din lucrurile care se petrecuseră între ei. Înțelegea acea ciudată aversiune pe care o avea față de el de când începuse să-l iubească pe Pește de Aur. Înțelegea mai ales de ce îl ura de atâta timp, chiar dacă această ură rămăsese ascunsă în ea.

Evident, tatăl ei făcuse totul ca s-o împiedice să fie cu Pește de Aur și s-o împingă în brațele lui Zheng! Și această ură veche reapăruse cu puteri înzecite.

Privindu-și mâinile, ea își dădu seama că ținea în ele Bi-ul negru înstelat. Obiectul ritual era al ei.

Văzut de aproape, discul de jad era de o frumusețe stupefiantă. Ea îl sărută. Pe suprafața lui întunecată, minusculele stele din mică îi dădeau o stranie strălucire care o orbea deja. Ea și-l lipi de obraz. Contactul feței cu piatra lucioasă care iradia o blândă căldură îi liniști inima. Apoi, cu sufletul din ce în ce mai senin în ciuda tragicei revelații pe care o avusese, ea își puse obiectul ritual pe piept și se duse să contemple grădina interioară, plină de tufe de bujori înfloriți, spre care dădea biroul tatălui său.

Aurora se înălța. În aerul albăstriu, fluturi eleganți zburau printre florile mari și umflate a căror albeață imaculată oferea, în mijloc, o minusculă rană roz pal care se termina cu un punct roșu ca sângele.

Se simțea foarte calmă.

Ducându-se să pună săculețul de damasc pe raftul lui pentru ca nu cumva să lovească discul, ea simți că mai era ceva înăuntru. Îl întoarse pe dos ca pe o mănușă. Atunci o altă piesă de jad se rostogoli pe jos. Semăna cu o monedă, din cauza formei rotunde. Ea se aplecă pentru a o lua. Era mult mai mică decât discul ritual. Era o simplă cataramă de cingătoare.

Roză Primăvăratică scoase un strigăt ascuțit și fu nevoită se se sprijine de zid ca să nu cadă.

Ea recunoscuse catarama de jad reprezentând doi phoenicși stând față în față de la cingătoarea pe care o purta Neclintită Stea de Răsărit pentru a-și strânge rochiile lungi de mătase. Își amintea perfect că tatăl ei o asigurase întotdeauna că această cataramă lipsea atunci când fusese găsit trupul mutilat al mamei ei, adăugând că asasinul o luase probabil cu el.

Ea luă cingătoarea din sipet și constată că acea cataramă corespundea perfect distanței dintre cele două ținturușe pe care trebuia să fie fixată.

Atunci, de disperare, fu cât pe ce să se prăbușească.

Nu numai că tatăl ei era un hoț, un mincinos, cel din cauza căruia se abătuse nenorocirea asupra lui Pește de Aur, dar era mai ales un asasin, și nu unul oarecare! Ținea în mână dovada irefutabilă a acestui fapt...

Roză Primăvăratică închise cu cea mai mare grijă seiful pentru ca nimeni să nu-și poată da seama, din exterior, că fusese deschis. Nu puse la loc discul ritual în săculețul de mătase, nici catarama de la cingătoare mamei ei. Se hotărâse să păstreze cele două obiecte de jad.

Apoi, după ce le ascunse în corsaj, adormi, complet epuizată, pe banca de piatră din grădina interioară.

Dimineața, îl auzi pe tatăl ei descuind ușa de la birou.

– Așadar, te-ai calmat? se mulțumi el să spună.

Ea se purtă ca și cum nu se întâmplase nimic și răspunse, ușor îmbufnată, printr-o strâmbătură.

Acum că-i aflase teribilele secrete, ea se simțea total străină față de acest om. Nu-i mai datora nimic.

N-o să-i facă favoarea nici unei confidențe, nici despre sentimentele pe care le avea acum față de el, nici despre acțiunile pe care avea de gând să le pornească împotriva lui.

La rândul lui, Lisi nu-și revenea din uimire. Se temuse ca fiica lui să nu-i facă vreo scenă și când colo ea era cuminte și docilă, blândă ca un mieluțel!

Nu bănuia nici pe departe că Roză Primăvăratică se hotărâse să aștepte momentul propice, cel când va putea în sfârșit să se răzbune pentru toate mârșăviile lui. Dar era încrezătoare și aproape de nerecunoscut pentru cine o văzuse cu o zi înainte, când tatăl ei o târâse cu forța în birou fără să bănuiască ce avea să descopere ea acolo.

Acum că știa despre ce e vorba, devenea și mai important să-l găsească pe Pește de Aur.

Era sigură că acest moment nu va întârzia să vină.

*

Așezat sub streașina micuțului său templu, omul părea să-i aștepte.

– Am venit la tine din partea lui Guangwen, îl anunță ordonanța lui Zhaogao.

Omul îl privi surprins. Purta în jurul gâtului un lanț de care atârna un medalion mare de aur cu incrustații de jad. Piatra era ornată cu ideograma lui Dao. Trebuie să fi fost un preot adept al Marelui Drum, inițiat în cele mai înalte grade de elevație spirituală. La picioarele lui, încă mai ieșeau rotocoale de fum dintr-un mic vas pentru ars

mirodenii de tip Boshanlu pe care îl aprinsese probabil în momentul în care își începuse meditația în fața norilor care, la acea oră din zi, se risipeau.

– Guangwen cel Mare sau Guangwen cel Mic?

Începe bine! gândi tânărul care, departe de a se pierde cu firea, îi explică bărbatului că venea din partea unui tip care susținea că ar fi primit din mâinile pustnicului din vârful muntelui Taishan fructe de mango din jad culese din arborii de pe insulele Penglai.

– Chiar nu știu despre cine vorbești, murmură liniștit bărbatul așezat în poziție de meditație.

Și cu un gest elegant, aruncă în vasul pentru ars mirodenii puțină tămâie care nu întârzie să se transforme în fum.

– Trebuie să folosesc o manieră mai convingătoare ca să te fac să-i arăți fructele tale de jad Generalului cu Bicepși de Bronz? răcni atunci Zhaogao cu voce de stentor.

La vederea uniformei generalului, cu labele de urs în chip de epoleți, și chiar a săbiei lungi care înfricoșa, pustnicul nu se intimidă câtuși de puțin.

– Nemurirea trebuie s-o meriți. Nu e suficient s-o dorești. Ești gata să plătești prețul? îl întrebă el pe tânărul și vioiul său interlocutor.

Se purta de parcă nu remarcase prezența acelui militar de rang foarte înalt, cu epoleții lui ridicoli, care tocmai încercase totuși să-l intimideze, amenințându-l în mod grosolan cu folosirea forței.

– Bineînțeles! Aș fi gata să renunț la tot, dacă trebuie! exclamă tânăra ordonanță.

– În aces caz, urmează-mă, zise bărbatul ridicându-se.

– Trebuie să vă însoțesc? vru să știe Zhaogao, ușor neliniștit.

– E mai bine să ne aștepți aici. Nu lipsim mult, îi răspunse celălalt cu asprime.

Generalul cu Bicepşi de Bronz, cu un aer ruşinat, nu îndrăzni nici măcar să protesteze. Bizareria situaţiei îl făcea în mod vizibil să-şi piardă siguranţa de sine.

– Nu-mi place grosolănia, îi şopti pustnicul ordonanţei în chip de explicaţie, luîndu-l de braţ.

Apoi îl conduse către micul templu care se ridica la câţiva paşi de acolo, la capătul platformei stâncoase sub care îl găsiseră meditând. Interiorul era în întregime tapisat cu mătase roşie. În această bomboniera încăpeau trei sau patru persoane, nu mai mult. Pe peretele din fund, o deschizătură dreptunghiulară găurea ţesătura. Chiar la piciorul acestui perete, nişte figurine din lemn pictate în culori ţipătoare ieşeau dintr-o ladă plină ochi.

– Sunt marionete, treizeci şi şase la număr. Pot purta două capete diferite, adică şaptezeci şi două de feţe. Treizeci şi şase plus şaptezeci şi două fac o sută opt; acesta e numărul exact al constelaţiilor cerului, îi explică bărbatul tânărului său invitat, care rămăsese foarte uimit în faţa acestor păpuşi articulate cu feţe atât de reale încât ai fi zis că sunt nişte copii adormiţi.

– Sunteţi mânuitor de marionete?

– Câteodată. Sunt, înainte de toate, preot taoist. Mă folosesc de acest mic teatru în fiecare an în timpul marii sărbători a Lunii de Toamnă. Oamenii îşi aduc aici copiii, plătesc o contribuţie, iar eu îi învăţ istoria lumii noastre...

– Trebuie să fie interesant!

– Cu aceste subsidii, trăiesc mai multe luni. Pari un tip de treabă şi lipsit de răutate. Ce cauţi mai exact?

Interiorul roşu al micuţului templu în care plutea un miros ameţitor de tămâie, acele marionete astrale pe care preotul ştia să le mânuiască, toate astea, în mod ciudat îi dădeau încredere tânărului care nu ezită să-i răspundă cu cea mai mare franchete interlocutorului său.

– Mi-ar plăcea să zbor şi să ajung în arhipelagul Penglai. Acolo, aş culege fructe de jad care sunt, după

câte se spune, la fel de hrănitoare ca și piersicile pentru nemurire din livezile de pe muntele Kunlun... Aș vrea să trăiesc zece mii de ani, zise el dintr-o dată.

– Care este numele tău?

Preotul părea deja cucerit de farmecul acestui băiat cam naiv.

– Fildeș Imaculat. De câteva luni, sunt ordonanța generalului cu epoleți din labe de urs care a încercat să te intimideze. În ciuda aerelor lui de fanfaron, este drăguț și mult mai blând decât pare. Și tu cum te numești?

– Zhaogongming.

– De când locuiești în vârful muntelui Taishan?

– În curând se vor împlini doi ani...

– Trăiești aici ca un pustnic?

– Nu chiar. Suntem doi. Celălalt, Salt de Tigru, se ocupă de aprovizionare. Trebuie să cari totul până aici sus: hrana, uleiul, tămâia. Și scările sunt greu de urcat când ești încărcat ca un catâr! Din fericire, Salt de Tigru este vânjos! Câteodată, tot el îmi pregătește și îmi dă la mână marionetele atunci când oferim un spectacol pentru copii și părinții lor, îi explică Zhaogongming arătând spre un om cu față amabilă care tocmai intrase în micul templu.

– Bună, Salt de Tigru! zise jovial Fildeș Imaculat.

Acesta îi răspunse, făcându-i un semn discret cu mâna.

– Salt de Tigru este un specialist în divinația prin intermediul suflurilor, reluă Zhaogongming.

– Nu cunosc decât ghicitul în carapacele de țestoase și în oasele de cerb sau de oaie ale căror striații, odată puse deasupra focului, provoacă apariția Jiaguwen-urilor!

– Ghicitul în sufluri constă în a scruta și a asculta vânturile, în a examina culorile ascunse. Astfel, poți detecta, de exemplu, dacă o corabie va ajunge în port cu

încărcătura cu mult înainte ca ea să apară la orizont sau dacă armata din fața ta este purtată de suflul victoriei sau de cel al înfrângerii, precizează Salt de Tigru.

– I-ai fi foarte de folos stăpânului meu! Este noul șef de stat-major al armatelor Imperiului Centrului și Marele Împărat l-a trimis în misiune în regiune pentru a pregăti o expediție maritimă.

Ca de obicei, Fildeș Imaculat era sincer și direct.

– De ce asemenea ciudățenie? Ca și cum n-ar avea destule teritorii de administrat în Imperiul Centrului..., zise ușor ironic Zhaogongming.

– Caută Insulele Nemuririi... Se pare că aceasta e ultima lui toană, acum că domnește peste toate Cele Cinci Direcții! După cum vezi, am greșit dând impresia că mă deranjează așa ceva, din moment ce chiar și eu am venit la voi pentru a încerca să-mi procur faimoasele fructe de jad care cresc în copaci...

Preotul schiță un zâmbet. Măcar băiatul ăsta simpatic foc era mai puțin naiv decât părea.

– Din păcate, nu mai am fructe de jad. Singura soluție este să mergem să căutăm altele, iar expediția Împăratului Centrului în Insulele Nemuririi cade la țanc!

Părea că se întristase. Cum i-ar fi plăcut totuși să nu-l dezamăgească pe tânărul Fildeș Imaculat! Dar era mult de când nu mai avea nici măcar un singur fruct din cele pe care le făcea artizanul dintr-un sat situat la poalele muntelui Taishan și pe care el le vindea din când în când pelerinilor creduli.

– Atâta drum pentru nimic! se auzi bombănind vocea groasă a lui Zhaogao a cărui siluetă se contura în contra-lumină prin deschizătura ușii.

El auzise o bună parte din conversație și începea să fie agasat de complicitatea pe care o percepea între tânărul lui amant și acest schimnic taoist.

– Ei nu se află aici degeaba, nu sunt eu singurul amator de fructe de jad! Călătoria noastră nu va fi fost totuși inutilă: acest om practică divinația prin intermediul suflurilor. Poate detecta forța unei armate de la distanță, ca și șansele victoriei sau ale înfrângerii! zise Fildeș Imaculat arătându-l pe Salt de Tigru.

Știa că atinge o coardă sensibilă a generalului. Când puteai detecta dinainte că urma să fii înfrânt, era de ajuns să nu mai porți bătălia...

– Poți să precizezi în ce consistă această divinație? mormăi, neîncrezător dar totuși interesat, Zhaogao.

Pe măsură ce asculta explicația amănunțită, însoțită de multe detalii pline de imagini, în care se lansase Salt de Tigru, privirea Generalului cu Bicepși de Bronz se lumina. El înțelegea încet-încet avantajul pe care putea să-l aibă dintr-o asemenea divinație cu ajutorul vânturilor, fie pe mare, pentru a găsi acele Insule Nemuritoare atât de dragi Împăratului Centrului, fie pe câmpul de bătălie, pentru a învinge armata adversă.

Ce strateg n-ar fi visat să dispună de informații precise despre ceea ce îl aștepta înaintea unei expediții sau al unui război?

– Spune-mi tinere, știi să citești în culorile vânturilor care mătură suprafața oceanului?

– Vânturile sunt aceleași indiferent în ce loc suflă! Am și câteva cunoștințe de geomanție...

Salt de Tigru nu bănuia că talentele lui vor servi într-o bună zi altui scop, fiind încă și mai utile, decât celor la care se gândea acest general ai cărui epoleți din labe de urs tapotau acum cuirasa, semn al amestecului de excitație și agasare provocat în același timp de cuvintele lui Salt de Tigru și de atitudinea lui Zhaogongming față de Fildeș Imaculat.

68

Ea ceruse să fie primită în ajun și Împăratul îi acordase audiența fără întârziere, atât de tare ardea de nerăbdare să o vadă după o lungă lună de tăcere din partea ei.

Zheng interpretase gestul lui Roză Primăvăratică ca pe un semnal pozitiv și se grăbise să-i răspundă favorabil, deși, în general, unui ministru îi trebuia mai mult de o lună ca să obțină o audiență cât de scurtă. Dar își dăduse repede seama că nu era nimic și că el continua să fie tulburat de sentimentele față de această tânără pe care nu încetase niciodată s-o iubească.

Acum, ea îl înfrunta.

– Am venit să te văd în problema cărților pe care te pregătești să le arzi ca să-ți spun că această acțiune demență mă șochează în cel mai înalt grad! zise ea.

– Și eu, eu sunt pur și simplu fericit să te revăd în sfârșit după atâtea săptămâni de tăcere! răspunse el surâzând, prefăcându-se că nu îi auzise reproșurile.

Împăratul Centrului părea sincer.

Ea îl privi în ochi, își adună puterile și încercă din nou.

– Vreau un răspuns la întrebarea mea, o dată pentru totdeauna: de ce te înverșunezi așa împotriva scrierilor și despre trecut? Nu ești conștient de ceea ce le datorezi? Fără exemplul celor din dinastia Zhou, ce ai fi

tu astăzi? Fără ceea ce ai citit despre Împăratul Galben, te-ai mai numi Qinshihuangdi? Fără scrierile lui Hanfeizi, ai fi organizat statul așa cum ai făcut-o?

Fața Împăratului se posomorâse. Nu se aștepta la un atac atât de direct.

– Nu-ți datorez nici o explicație. Dar ca să-ți fac pe plac, o să-ți răspund bucuros la întrebarea ta impertinentă: pur și simplu pentru că literații au devenit un obstacol în bunul mers al statului nostru. Lipsiți de cărți, ei își vor pierde morga. În felul ăsta, li se va potoli avântul spiritului de frondă care începe să mă calce pe bătături! Poporul n-are ce face cu literați; poporul vrea să mănânce pe săturate; poporul vrea străzi fără hoți. Singurii care contează sunt soldații și țăranii. Poporul iubește Imperiul Centrului!

– Dar ce faci cu memoria noastră colectivă și cu moștenirea strămoșilor fără de care nici tu însuți n-ai fi nimic! strigă Roză Primăvăratică, ieșindu-și din fire.

– Imperiul Centrului, așa cum l-am vrut, este în întregime orientat spre viitor. Din trecut a moștenit deja ceea ce avea nevoie ca să se pună pe picioare. De acum înainte, cărțile străvechi i-au devenit inutile, replică el cât se poate de natural.

Ea se cutremură. El era perfect inconștient de enormitatea vorbelor pe care le spunea.

– Și dacă mă hotărăsc să mă opun la așa ceva?

El o privi oarecum amuzat.

– Ai tu o altă metodă în afară de a încerca să mă convingi să renunț?

Această ironie rău plasată avu darul de a o indigna pe tânăra femeie.

– Dacă e nevoie, o să mă arunc în foc pentru a scoate cărțile rare înainte să ardă. De acum încolo, va trebui să se treacă peste cadavrul meu pentru a se ajunge în Turnul Memoriei...

Ochii ei frumoși în formă de nimb scăpărau de furie.

– Hotărât lucru, ai rămas la fel de adorabilă și nesupusă! constată el, încercând să facă impresie bună.

– În împrejurările de față, umorul nu este potrivit. Eu nu glumesc. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-ți împiedica josnicia. Totul! Înțelegi? izbucni ea.

– Împăratul decide ce e bine pentru poporul lui. Literații complotează când n-au ce face, și nu prea au; lenea e sfetnic rău. Ei se cred puternici când, de fapt, nu se reprezintă decât pe ei înșiși. În fapt, nu cred în nimic și se îndoiesc de tot. Ațâță spiritele. Vor ajunge să facă poporul să se îndoiască de legitimitatea acțiunilor mele. Desfășoară o activitate nocivă împotriva statului și a interesului general. Crede-mă, este de datoria mea să-i fac să tacă, este în interesul popoarelor Imperiului! Deciziile mele sunt mereu chibzuite.

Văzându-i pumnii strânși atât de tare încât falangele i se albiseră precum fildeșul, ea înțelese că nu-i va clinti câtuși de puțin hotărârea.

Trebuia să încerce altceva.

– Nu te deranjează că, mai târziu, numele tău va fi asociat cu o întreprindere atât de nefastă? Vei rămâne în istorie ca Împăratul care a a îndrăznit să pună pe foc toată știința epocii lui!

– Și dacă tocmai asta vreau? Cel puțin numele meu nu va cădea în uitare. Poporul Imperiului Centrului îmi va ridica într-o bună zi imense statui în semn de recunoștință..., zise el sarcastic.

– Credeam că vrei să trăiești mai mult de zece mii de ani și iată că îmi vorbești de statui destinate să-ți păstreze amintirea? îi replică e cu vivacitate, crezând că găsise o hibă în raționamentul lui.

Surprins de replica promptă a tinerei femei, el manifestă o ușoare iritare până să găsească răspunsul adecvat.

– Nu știu dacă am șansa să descopăr Insulele Nemuririi. Între timp, trebuie să mă port ca și cum nu le-aș fi găsit. Un Împărat trebuie să dea dovadă de prudență în toate.

– Vrei să spui că tu ai fi ultimul care crezi în această expediție pe care o proiectezi și la organizarea căreia serviciile tale lucrează de luni de zile?

– Ești, cu siguranță, la curent cu tot! În momentul de față, îi selectăm și îi adunăm pe cei care trebuie să participe. Este o sarcină dificilă să găsești o mie de tineri și tinere care să corespundă criteriilor impuse. Fetele trebuie să fie nubile și băieții puberi, toți virgini. Asta este condiția pentru ca efluviile lor interne să fie perfect nealterate... Expediția va fi puternică prin toată această energie intactă. Ea va avea, în aceste condiții, toate șansele de reușită, explică el, dintr-o dată calmat.

Se apropiase de ea și o luase de braț.

– De ce ești atât de dură cu mine? îi șopti el la ureche.

– Vreau măcar să mă trimiți cu cei care trebuie să se îmbarce, cu riscul vieții, pe corabie pentru a atinge țărmurile arhipelagului Penglai! Cred că mă încadrez în criteriile cerute! Poate voi găsi acolo liniștea pe care nu o mai am aici, îi șopti ea agasată.

Evocarea virginității lui Roză Primăvăratică îl făcu să se strâmbe. Era un ghimpe dureros înfipt în inima Împăratului.

– Ai altceva mai bun de făcut decât să te alături acestei mulțimi de oameni. Locul tău nu este cu ei, pe o corabie despre care nimeni nu știe dacă va junge acolo unde trebuie. Îți va fi mai bine aici, alături de mine. Știi asta..., insistă el cu timiditate.

Ea îi simțea răsuflarea pe obraji.

– Unde vrei să ajungi?

– Poate vei accepta în sfârșit să mă privești altfel dacă îți spun în față: „Te iubesc!" Iată! Măcar am făcut-o! zise el fără ocolișuri, căzându-i la picioare.

Teribilul suveran care urma să arunce pe foc toate cărțile din Imperiu își tăiase singur craca de sub picioare declarându-i astfel, ca un umil îndrăgostit de rând, dragostea pentru Roză Primăvăratică, ceea ce nu îndrăznise niciodată să facă până atunci.

Părea mulțumit că reușise să pronunțe cuvintele care rămâneau ascunse în el de atâția ani și pe care nu putuse niciodată să i le spună la fel de clar.

Fără martori, putea să și-o permită foarte bine...

Suveranul avusese grijă, când ea intrase, să-i trimită de acolo pe servitori și pe Marele Șambelan Uneori Așa. Erau singuri în sala imensă unde lumina zilei nu intra decât indirect, printr-un savant joc de orificii ale plafonului casetat, susținut de niște coloane monumentale.

Odată supriza trecută, ea cântări, nu fără neliniște, situația nouă pe care această declarație de dragoste o crease acum între ei. Ezita. Trebuia oare să profite de accesul de sinceritate al lui Zheng pentru a-i dezvălui crimele și delictele propriului său tată?

Se afla în poziția ideală pentru a o face. Privirea cu care o implora Împăratul Centrului spunea mult despre supunerea lui față de ea.

Dar ceva o reținea pe fiica lui Lisi. Simțea că nu are suficientă încredere în el pentru a-l informa despre oribilele descoperiri. Sentimentele pe care Zheng le încerca pentru ea nu-l împiedicaseră să-i țină piept în privința proiectului de ardere a cărților. Personajul, destul de complicat, era mereu la fel de surprinzător. Era sigură că el era sincer declarându-i dragostea, dar, totuși, era el oare gata să țină cont de vreuna din părerile ei?

Se îndoia. Dictatorii nu erau niciodată capabili să înțeleagă tot.

De fapt, ea nu reușea să-și imagineze care ar fi fost reacția lui dacă i-ar fi spus că Lisi o omorâse pe mama ei și că furase discul de jad doar pentru a-l acuza pe Pește de Aur. Cunoștea prea bine ostilitatea și gelozia pe care Împăratul Centrului le încercase mereu față de acesta din urmă. Ducând la reabilitarea rivalului său, dezvăluirea delictului tatălui ei ar cădea, în acest caz, mai degrabă rău.

Era mai bine, așadar, să tacă în continuare.

Ea se mulțumi să-și permită luxul de a-l părăsi pe Împărat fără nici un cuvânt, cu fața impasibilă și fără să-i arunce vreo privire. Trecu ostentativ, ca și cum nu-i văzuse, prin fața ochilor ușor umezi ai suveranului.

După ce închise ușa în urma ei, Roză Primăvăratică n-avea decât un gând, să părăsească acel loc blestemat, acel loc unde, în curând, urmau să apară focuri la toate intersecțiile!

Va părăsi capitala Imperiului, orașul în care tatăl ei își exercita puterea.

Va pleca cât mai repede din Xianyang, capitala unei țări al cărei prim-ministru era un asasin.

*

Omul cu figură amabilă mângâia blând fruntea lui Pește de Aur murmurând:

– Nu-mi revin! Nu-mi revin! Fiul meu aici! Ce bucurie imensă! Nu-mi revin...

Emoționat până la lacrimi, el ștergea ușor fața rănitului cu un tampon pe care îl umezise cu un pic de apă parfumată.

– Dar cum puteți fi atât de sigur că sunteți tatăl meu? zise acesta fără să înțeleagă încă ce se întâmpla.

Peşte de Aur îşi revenea încet-încet din inconştienţă şi, durerea calmându-se, începea să-şi dea seama de caracterul extraordinar al întâlnirii pe care o avusese.

– E clar că semănaţi ca două picături de apă! strigă Verigă Esenţială.

Foc Arzător şi Anwei asistau la scenă, la fel de uluiţi ca şi el. Ei făcuseră cerc în jurul lui Peşte de Aur şi al omului care pretindea că e tatăl lui. Similitudinea feţelor era atât de evidentă, că nu puteai avea nici o îndoială!

– Există, în primul rând, „sigiliul" familiei: ca şi mine, tu porţi pe faţă un semn în formă de disc ritual. Bunicul tău îl avea şi el, în acelaşi loc, poate un pic mai jos ca tine; mi l-a transmis şi mie, mărturisi cu blândeţe omul care, după ce-şi desfăcuse centura, îşi descoperi la rândul său partea de sus a feselor.

Se putea vedea un semn identic celui pe care îl purta Peşte de Aur.

– Acest semn ne-a purtat mereu noroc. Tatăl meu m-a asigurat că strămoşii noştri fuseseră consideraţi nişte fiinţe supranaturale datorită acestei amprente a discului ritual întipărită pe această parte a corpului lor. Astăzi, ea îmi oferă şansa extraordinară să-l regăsesc pe fiul pe care-l credeam pierdut pentru totdeauna! mai spuse omul care continua să mângâie cu afecţiune ceafa lui Peşte de Aur.

– Care este numele dumneavoastră, domnule? întrebă Verigă Esenţială.

– Sunt marchizul Tigru de Bronz. Familia noastră domnea altădată peste acest ţinut înainte ca el să fie anexat ţării Ba. Astăzi, suntem sortiţi să aparţinem Imperiului Centrului, dar nimeni n-a venit vreodată să ne spună asta şi cu atât mai puţin să ne-o demonstreze!

– Nici măcar controlorii fiscali? întrebă Peşte de Aur.

– Sunteţi vânători, cultivatori sau soldaţi? se interesă cu naivitate Foc Arzător.

– Suntem turnători în bronz, specializaţi în săbii. Tatăl meu m-a iniţiat în topirea fierului. El era ultimul vlăstar al unei dinastii de producători şi negustori de sare, zise marchizul.

– Înţeleg mai bine acum motivul acestor imense ţevi de bambus care pornesc de la puţuri către sat; ele racordează puţurile de foc la mai multe cuptoare metalurgice! exclamă Verigă Esenţială.

– Este foarte exact. Acest sat dispune de mai multe cuptoare care permit topirea bronzului, dar mai ales a minereului de fier. Captăm emanaţia dezgustătoare care iese din pământ şi o aprindem când ajunge la baza unuia dintre cele trei cuptoare situate chiar în spatele clădirii în care ne aflăm...

Peşte de Aur îşi privi tatăl cu admiraţie. Tigru de Bronz se exprima calm şi în termeni perfect aleşi. Totul, în nobila lui prestanţă dar şi în manierele elegante, denota o educaţie rafinată şi o solidă deprindere a codului bunei conduite.

– Eram sigur că Marele Dragon are virtuţi incredibile. Să reuşeşti să topeşti minereul de fier! Eu credeam că este cu totul imposibil, zise prinţul Anwei care se exprima pentru prima oară în faţa oaspetelui lor.

– Dar cum v-a venit ideea să captaţi aceste efluvii venite din pământ care se aprind în contact cu aerul? se interesă Peşte de Aur.

El îi făcuse semn lui Anwei, care se pregătea să ia din nou cuvântul, să tacă pentru a-l lăsa pe Tigru de Bronz să vorbească.

– A fost găselniţa bunicului meu. Ea l-a făcut să abandoneze negoţul cu sare pentru activitatea mai lucrativă a topirii bronzului şi a fierului.... La început, el căuta saramură... Înainte de a se lansa în prelucrarea metalului, familia mea extrăgea sare din pământ. O

activitate foarte nobilă care, din cauza raritătii ei, și chiar a prețiozității obiectului ei, era rezervată oamenilor de neam mare. Astăzi, statul deține monopolul asupra ei!

– Marele Dragon a salivat mereu mult, zise imperturbabil Anwei, căruia nimic nu putea, se pare, să-i potolească elanul.

– Vreți să spuneți că exploatați mine de sare? întrebă Verigă Esențială.

– Nu ne-am dus să căutăm foarte departe, nici să săpăm imense galerii pe flancul muntelui. Aici, de cum sapi în locul potrivit, pământul are din belșug apă amestecată cu sare care țâșnește ca un izvor. Exploatarea mergea atât de bine, încât, tot săpând mai adânc, într-o bună zi, bunicul meu dat peste un jet care nu mai era saramură, ci un gaz urât mirositor.

– Marele Dragon se trezise în sfârșit! Sau încetase să saliveze! interveni Anwei.

– Spre marea lui surpriză, acest efluviu teluric se aprindea în contact cu o scânteie provocată de lovirea unei pietre cu vârful hârletului de bronz al bunicului meu. Eram încă un copil și asistam, uluit, la acest fenomen extraordinar.

– Marele Dragon începuse să scuipe flăcări! interveni, la fel de imperturbabil, prințul decăzut.

– Bunicul meu depuse atunci toate eforturile pentru a stinge aceste flăcări. Dar focul nu ceda ci, dimpotrivă, se întețea pe măsură ce muncitorii înfigeau în foraj tije de bambus.

– Eu am zis mereu că Marele Dragon nu e așa de ușor de îmblânzit!

– După câteva zile, ajuns la capătul puterilor, văzând că nu va reuși niciodată să stingă aceste focuri, bunicul meu a avut ideea de a se servi de acest gaz

dezgustător ca de un combustibil pentru a efectua lucrări de metalurgie. Calculul fu rapid făcut. Era mult mai rentabil să fii fierar decât miner în ocnele de sare. Și uite așa, exploatând saramură, am devenit topitori și metalurgiști.

– Și această căldură ieșită din măruntaiele Dragonului care doarme sub pământul vostru vă permite să prelucrați fierul! se minună Verigă Esențială.

Pește de Aur constată cu amuzament că eunucul părea să împărtășească aceeași credință ca prințul Anwei.

– Fără nici o dificultate... Acest suflu dezgustător este purtătorul unei energii imense: adesea se inflamează la primul contact cu aerul, preciză Tigru de Bronz.

– Se pare că sunteți liberi să faceți ce vreți. Cum de ați scăpat de anexarea automată a teritoriului de către armatele lui Qinshihuangdi, fiindcă spuneți că faceți acum parte din Imperiul Centrului? întrebă cu neliniște fostul șef al Biroului Zvonurilor.

– De când cuptoarele noastre sunt în activitate, nici o armată n-a riscat să vină să ne caute gâlceavă aici. Toate focurile astea care țâșnesc din pământ, mirosul fetid și incredibila energie a suflului intern sunt cea mai bună protecție împotriva intrușilor: de cum ochii le văd și nările le simt, li se face frică. Călătorii își văd de drum fără să se oprească. Cât despre expedițiile militare, menite să ne învingă, sau despre cele fiscale, mai insidioase, dar la fel de ofensive, ele se opresc în general foarte prudent la doi sau trei li de puțurile în flăcări, după care fac cale-ntoarsă...

– Dacă înțeleg bine, noi suntem primii care ne-am aventurat până aici! constată eunucul.

– Și cât de bine ați făcut!

Spunând aceste ultime cuvinte, Tigru de Bronz, nebun de fericire, ca să fie sigur că nu visa, își strânse cu putere fiul în brațe, zâmbind liniștit.

Din delicatețe, Verigă Esențială și Anwei, de frică să nu tulbure această regăsire nesperată, îi lăsaseră singuri. Numai Foc Arzător, în culmea bucuriei, rămăsese lângă cei doi oameni și continua să le soarbă cuvintele ca și când ar fi fost vorba despre un delicios nectar.

– Deci, sunteți ultimul bastion al Imperiului Centrului care n-a fost încă străpuns! zise Pește de Aur.

– Un fiu trebuie să-și tutuiască tatăl, îi șopti Tigru de Bronz la ureche.

– De ce n-ai ieșit niciodată de aici? Cu tot acest foc și toată această energie venită din pământ nu e nici o îndoială că ai fi putut să te opui tuturor infamiilor care au loc în Imperiul Centrului!

– Acum că ești alături de mine, pot să-ți răspund: îl așteptam pe fiul meu ca să împlinească el un vis atât de grandios...

– Știam că trebuie să vin aici. Dacă mi-aș fi imaginat că în locul Marelui Dragon îmi voi găsi tatăl, n-aș fi întârziat atât! declară Pește de Aur cu entuziasm.

– Am învățat că regretele sunt inutile. Doar ceea ce s-a întâmplat contează!

– Am fost crescut împreună cu Împăratul Centrului, la Xianyang. Îl cunosc de parcă mi-ar fi frate.

– Regele țării îndepărtate despre care cel care te-a furat i-a vorbit mamei tale, desemnându-l pe comanditarul răpirii, era așadar suveranul din Qin?

– Nu chiar. În fapt, era negustorul Lubuwei care a devenit prim-ministrul lui. Acest om a fost tatăl meu spiritual.

– Este prima dată când aud vorbindu-se de acest Lubuwei!

– Popoarele Imperiului sunt oprimate. Pe acest imens teritoriu care se întinde de la mare până la Acoperișul Lumii domnește neîncrederea și delațiunea. Vorbesc în cunoștință de cauză fiindcă au însumi am plătit oalele sparte de alții! Denunțat și acuzat pe nedrept de o nelegiuire pe care nu am comis-o, n-am avut altă soluție decât să fug.

– Nu mă uimește asta. Calitățile și prestanța ta trebuie să fi jenat, acolo sus, pe unii!

– Regimul imperial este o bardă de bronz care taie și cele mai mici ramuri ale copacilor atunci când acestea nu cresc în direcția prescrisă!

– Este adevărat că persoana umană și individuală nu constituie centrul preocupărilor lui...

– Fără a pune la socoteală impozitul pe care fiecare îl varsă statului legist care acaparează cea mai mică bogăție produsă de indivizi! Și toate astea pentru gloria unui Imperiu și în numele poporului său pe care pretinde că-l face fericit!

Pește de Aur începu atunci să-i povestească în amănunt despre tinerețea lui alături de Lubuwei, despre educația primită, despre dragostea pentru fiica lui Lisi și despre exilul brutal, despre fuga lui și anii de muncă silnică pe șantierul Marelui Zid; își termină povestirea vorbind de Floare de Sare și moartea ei tragică, fără să se plângă și fără să ridice vocea. Pe bună dreptate, avea ochii înlăcrimați atunci când își termină de istorisit povestea.

Această relatare a evenimentelor teribile era în același timp atât de sfâșietoare și atât de simplă, încât sfârși prin a-l tulbura peste măsură pe Tigru De Bronz. În fața acestui fiu care îndurase deja atâtea, tatăl își dorea cu furie să-i dovedească că mai era capabil să-l ajute în lupta lui pentru dreptate și libertate.

– Cât despre Floare de Sare, spuse el tandru, dacă tigrul ți-a luat-o, înseamnă că nu era pentru tine! Nu trebuie să ai regrete, nu puteai face nimic. Trebuie să accepți această ultimă încercare, păstrând în inima ta toate lucrurile bune pe care le-ați împărțit împreună!

– Dar aveam pentru ea sentimente atât de puternice! Când făceam dragoste, eram o singură ființă! Suflurile noastre Qi reușeau să se contopească perfect! Când dorm, degetele mele mai simt încă formele și căldura trupului ei!

– Nu contează. Nu te pregăteai, dacă am înțeles eu bine, s-o faci să înțeleagă că inima ta era promisă alteia?

– Nu vroiam s-o mint. Dar moartea ei m-a împiedicat să-i spun. Și, ți-o mărturisesc, a fost mai bine așa.

– Trebuie, așadar, s-o accepți!

Pește de Aur resimțea o irezistibilă dorință de a plânge, dar, grijuliu să facă impresie bună, se stăpânea vitejește. Nu voia să facă și mai dificilă imensa emoție pe care o încerca Tigru de Bronz.

– Înțeleg mai bine acum această sete de răzbunare și de dreptate care îți animă faptele și-ți luminează hotărârile. Sunt sigur că într-o bună zi îți vei lua revanșa. Pe deasupra, meriți s-o regăsești pe acea tânără femeie pe care ai iubit-o întotdeauna, Roză Primăvăratică.

– Ea o merită la fel de mult ca mine! Ești gata să mă ajuți?

– Nici nu se pune problema. De acum înainte, ești dragul meu Pește de Aur, unica mea rațiune de a trăi. Voi merge cu tine oricât de departe vei vrea să mă duci. Să știi că nu-mi doresc decât un lucru: să-ți pot dovedi de ce sunt încă în stare!

În ochii tatălui său, Pește de Aur văzu atâta iubire încât se aruncă fără reticență în brațele lui larg deschise.

Și acolo, fără nici un fel de reținere și fără cea mai mică jenă, cu nasul lipit de pieptul tatălui său, pentru prima dată în viața lui, el, de obicei atât de vesel și puternic, începu să plângă în hohote, asemenea unui copil.

*

Soarele se ridicase la orizont, irizând marginile întortocheate ale norilor albăstrii care încoronau maiestuos vârful muntelui Taishan.

Sub streașina micului templu, cei doi discipoli ai marelui preot Wudong stăteau la taifas liniștiți, râzând în hohote. În fapt, vizita tinerei ordonanțe și a generalului său, grație perspectivelor pe care le lăsa să se întrevadă pentru ei, îi făcuse să fie destul de bine dispuși.

– Îți dai seama ce șansă avem? Cu puțină șiretenie, am putea să-l convingem pe acest tânăr să ne ajute. Generalul lui pare atât de amorezat, încât nu-i va refuza nimic. Astfel, poate vom găsi, în sfârșit, modalitățile de a ne înrola și noi în această expediție care să ne permită să obținem ceea ce căutăm de atâta timp! îi zise Zhaogongming lui Salt de Tigru.

– Afară numai dacă ne-am alătura expediției imperiale! Asta ar fi și mai simplu, ne-am furișa pe una dintre corăbii și i-am păcăli!

– Și când te gândești că acest tânăr a venit până aici ca să-și procure niște banale copii de fructe de jad pe care artizanul ni le fabrică în număr mare și pe care noi le vindem bieților sărmani pentru câteva monede de bronz! Din fericire, am avut prezența de spirit să-i spun că rezerva este epuizată. Uită-te și tu cu ce seamănă aceste biete fructe care ne-au mai rămas!

El îi arătă nişte pietre diforme care semănau vag cu nişte fructe mari.

– Şi eu care am crezut ce i-ai spus! Eşti un mincinos blestemat!

Sunt nerăbdător să le putem culege pe cele adevărate din copacii de pe Insulele Nemuririi! Sunt sigur că generalul va dispune de toate mijloacele necesare pentru a procura cele mai bune corăbii care să plece în largul mării... Dacă Împăratul doreşte să descopere acest arhipelag, n-ar trebui să se calicească. Nu ne mai rămâne decât să ne alăturăm eforturilor lui.

– Cât de fericit trebuie să fie bietul Wudong, dacă ne priveşte de acolo de sus! A insistat atât ca să venim să ne instalăm aici, pe tărâmul Prinţesei Norilor Azurii, în apropierea portului de unde se face îmbarcarea pentru Insulele Nemuritoare! Ăsta a fost, într-un fel, visul lui pe care noi îl vom împlini!

Cei doi bărbaţi îşi aminteau de ultimele clipe ale marelui preot pe care îl slujiseră, şi unul, şi celălalt, fiecare în felul său.

Wudong murise în urmă cu trei ani, din cauza unor violente dureri de stomac ca urmare a faptului că înghiţise cu prea multă asiduitate capsule cu oxid de mercur. Conştient că abuzul de pilule de imortalitate putea să-i cauzeze moartea, marele preot taoist le ceruse celor doi discipoli să jure că-şi vor orienta, de acum înainte, căutările spre descoperirea insulelor Penglai care reprezentau, cu siguranţă, un mod mai eficace şi mai inofensiv de a atinge vârsta de zece mii de ani. Astfel, înainte de a închide ochii pentru totdeauna, rezemat de peretele grotei lui Vale Adâncă, pe marginea mării miniaturale din care ieşeau cele trei pietre care simbolizau acele Insule ale Nemuririi, pe care nimeni nu avusese încă şansa să acosteze, îi îndemnase cu însufleţire să meargă

pe muntele Taishan. Era muntele sacru al Răsăritului, ultima etapă înainte de a ajunge la marea cea mare a Orientului pe care pluteau Insulele Nemuririi.

Atunci, cu siguranță, acel arhipelag magic le va fi în sfârșit la îndemână.

Apoi, încordându-și stomacul, liniștit că reușise să le murmure această poruncă, Wudong, al cărui corp fu scuturat de un spasm puternic, își dăduse duhul.

Cei doi discipoli ai săi nu ezitaseră să urmeze ultimele sfaturi ale marelui preot, într-atât li se păreau de firești. Abuzul de remedii alchimice ducea la moarte. Pentru a deveni nemuritor, nu era mai bine să încerce altceva, așa cum îi sfătuise stăruitor maestrul lor?

Ajunși pe muntele sacru, după un periplu care durase aproape o lună, ei construiseră acolo un templu din lemn, din trunchiurile a trei zade pe care le tăiaseră pădurarii. În acel templu își instalaseră teatrul de marionete.

Încet-încet, începuse să se știe de prezența lor în împrejurimile muntelui Taishan, apoi în regiunile din jur. Zvonurile au făcut restul. Pelerini veniți tot mai de departe nu ezitau să urce muntele sacru pentru a-i întâlni pe cei doi schimnici care dețineau fructe de jad culese din arborii de pe insulele Penglai. Lui Salt de Tigru i se datora găselnița. El se aproviziona de la un tăietor în piatră care locuia într-un sat situat în vale, la o zi de mers de acolo. Modestul atelier în care lucra o familie de tăietori în piatră, sub ordinele tatălui, cunoștea suficient de bine arta tăierii pentru a face fructe de piatră care puteau fi luate drept fructe adevărate. Planul era rentabil. De luni de zile, numărul pelerinilor nu înceta să crească. Din păcate, artizanul murise de friguri și fiul lui îi succedase. Dar acesta era un tăietor în piatră nu atât de bun ca tatăl său, astfel că fructele de jad provenind din atelier erau atât de prost sculptate, încât cei doi

schimnici nu mai puteau să le facă să treacă drept fructe culese de pe cele trei insule.

Astfel că Zhaogongming și Salt de Tigru hotărâseră, cu moartea în suflet, să nu le mai vândă.

Pentru a supraviețui, fuseseră nevoiți să mărească tarifele la micul lor spectacol. Dar comedioarele lor cu marionete plăceau atât de mult copiilor, încât erau tot mai numeroși cei care veneau, în familie, pe muntele sacru ca să le vadă. În unele zile de sărbătoare, o mulțime compactă se înghesuia pe platforma „celor doi pustnici de pe muntele Taishan" pentru a asista la spectacolul marionetelor lor cosmice sau pentru a încerca să obțină un sfat despre cum să trăiască mai mult.

Timpul trecea din ce în ce mai repede.

Erau aproape doi ani de când oficiau astfel, din înaltul muntelui sacru, înconjurați de credincioși care nu-i lăsau niciodată în pace, și tot nu știau cum aveau să urce pe o corabie cu care să plece în largul mării ca să-și atingă scopul ultim pe care marele preot Wudong li-l fixase.

– Trebuie să-ți mărturisesc că au fost momente când începeam să mă îndoiesc de temeinicia exigenței fostului nostru maestru. Ca să-ți spun drept, nu mă vedeam distrându-i în continuare, ani de zile, cu marionete pe copiii pelerinilor și distribuindu-le părinților lor fructe false! zise Zhaogongming.

– Eu sunt, în fapt, mai răbdător ca tine!

– Doi ani! Doi ani lungi! Îți dai seama?

– Wudong nu s-a înșelat niciodată! Dacă ne-a cerut să venim aici, înseamnă că avea motivele lui s-o facă. De acolo de unde se află, spiritul lui ne protejează. Vizita pe care am primit-o, numai lui i-o datorăm! Când va afla că, în curând, vom păși pe pământul Insulelor Nemuritoare, Vale Adâncă va fi foarte tulburată! Cât mi-ar plăcea să-i văd privirea mirată!

– Îți amintești cât de rezervată s-a arătat când am anunțat-o că ne hotărâsem să îndeplinim ceea ce Wudong ne însărcinase să facem atunci când el n-avea să mai fie în această lume? Ea a pretins că vârful Huashan avea aceeași valoare ca muntele Taishan și că era inutil să ne ducem pe acest munte sacru și îndepărtat...

– Cred că se temea mai ales să nu rămână singură, având în vedere vârsta ei înaintată. Ajunsese să prindă gustul companiei noastre. De altfel, voi păstra mereu o amintire emoționantă a practicilor noastre comune ale extazului.

Lui Salt de Tigru îi plăcea să evoce amintirea exercițiilor de alchimie interioară Neidan al căror secret Vale Adâncă îl deținea mai bine decât oricine altcineva. În timpul exercițiului Neidan, trupurile adepților, pregătite cu grijă prin ingerarea de mixturi de plante a căror compoziție și dozaj doar preoteasa medium le cunoștea, se împleteau precum cozile unui dragon proteiform. În timpul Neidan-ului, fiecare îl mângâia pe celălalt, iar mângâierile erau din ce în ce mai precise, sfârșind prin penetrarea reciprocă a participanților. Exercițiul alchimiei interne se termina mereu apoteotic, printr-un lung extaz. Fiecare practicant trebuia să se stăpânească să elimine chiar și o picătură din sucul vital, ca să nu risipească în mod inutil energia efluviilor interne provocată de exercițiu. Totul consista în a ajunge în pragul juisării fără a-ți da drumul niciodată. Îți era suscitată dorința, dar păstrai pentru tine însuți plăcerea.

Salt de Tigru învățase, din sfaturile lui Vale Adâncă, să savureze clipa în care se putea realiza fuziunea dintre Yin, elementul descendent, care era asociat cu imaginea apei, a fetei, a tigrului, a pământului, a ploii, a țestoasei, a lunii, a corăbiei, a petalei, a noroiului, și Yang,

elementul ascendent, care se materializa în bărbat, dragon, foc, soare, nor, fum, aurora, car și floare.

– Adevărul e că Vale Adâncă n-a venit niciodată pe muntele Taishan. Dacă ar fi alături de noi, să privească orizontul acestor munți, spre est, acolo unde soarele își începe cursa diurnă, ea ar înțelege și mai bine motivul care l-a făcut pe Wudong să ne îndemne să urcăm acest munte sacru!

În jurul lor, coroana cețurilor matinale care nimbau culmile înconjurătoare se risipise. Nu mai erau decât urme ici-colo. Vaporii se dizolvau pe măsură ce urcau în azur. Pantele muntelui sacru coborau spre vârfurile înfrunzite ale copacilor care, de jos, păreau că vor să ia cu asalt culmea. Formele lor rotunjite aminteau, în mod straniu, de cele ale norilor vaporoși dimprejur care se destrămau. Cât vedeai cu ochii, culmi abrupte altemau cu trecători care încălecau una peste alta. Mai la est, în spatele crestelor ascuțite, acoperite de păduri care le făceau și mai sumbre, se întindea Marele Ocean pe care ei nu-l puteau vedea, dar a cărui prezență se ghicea sub stratul de nori perfect neted care-l acoperea mereu în zori.

Și mai departe, dincolo de orizontul mării, ieșeau din valuri, înălțându-se semețe, faimoasele Insule ale Nemuririi, pe al căror pământ cei doi pustnici își imaginau fericiți că vor păși în curând.

– Spectacolul universului este într-adevăr extraordinar de pe vârful muntelui Taishan, se minună Zhaogongming.

– Va fi și mai și când vom fi pe puntea corăbiei care va acosta la țărmul insulelor. În ziua aceea, ți-o jur, n-ai să mă mai recunoști, atât voi fi de vesel și lipsit de griji! murmură Salt de Tigru cu privirea pierdută către orizontul încețoșat.

Așezați în poziția lotusului, cu fața spre cer, cu gura larg deschisă pentru a aspira primele efluvii ale zilei, cei doi schimnici taoiști erau departe de a bănui ce avea să-i aștepte după ce vor fi părăsit piscul acestui munte sacru unde își găsiseră refugiu.

69

Cu un gest precis, Huayang aprinse vasul din bronz, în formă de rață, de ars mirodenii apoi, după ce rupse în bucăți minuscule planșeta cu „corpul" scris al celui care devenise Marele Împărat al Centrului, ea o fărâmiță cu grijă în vasul Bonshanlu din fața ei.

La contactul cu jarul, bucățile "corpului scris" sfârâiră și se ridicară în aer pentru a forma un mic nor de fum care țâșni prin ciocul păsării înainte de a se risipi în atmosfera camerei.

Atunci, Huayang făcu o rugăciune și chemă toate forțele efluviilor nefaste ale morții să se pogoare asupra corpului risipit al Împăratului. Ea rămase mult timp să contemple rotocoalele de fum care continuau să plutească prin aer, sub ochii ei. Când se risipiră cu totul, simți satisfacția datoriei împlinite.

Apoi se închise în camera ei, trase obloanele și se întinse pe pat. Nu vroia să asiste la spectacolul scrierilor care ardeau și al căror fum se ridica spre cerul Imperiului Centrului.

În aerul din Xianyang plutea un miros acru de lemn ars. În același timp, pe străzile orașului, se auzeau, în mod bizar, râsete de copii.

Trecuseră două zile de când Marele Incendiu al Cărților începuse să facă ravagii. În centrul orașului, fuseseră instalate zeci de ruguri, în jurul cărora copiii

din cartierele sărace, nerealizând drama pe care acestea o reprezentau, alergau dansând și cântând, încântați de pomană.

Focurile fuseseră aprinse în cele patru colțuri ale capitalei, pe străzile ei principale și în mijlocul acesteia, la intersecția centrală unde drumurile se încrucișau. Imensul tripod de bronz al Mingtangului fusese și el rechiziționat pentru a servi de rug principal al funestei operațiuni a cărei idee îi fusese sugerată Împăratului Centrului de către Lisi. Acest vas gigant era destinat cărților celor mai rare, cele ale bibliotecii Turnului Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști. Era un du-te-vino lugubru de ajutoare de bibliotecari, care aduceau roabe întregi de cărți și le aruncau în foc pufnind în râs.

Preaînțeleptul Conservator încercase, zadarnic, să se opună năvălirii în Turnul Memoriei a gărzii imperiale venite să supravegheze bunul mers al operațiilor. El fusese îmbrâncit fără menajamente de un subofițer care îl scuipase în obraz. Noul nume cu care fusese împopoțonat în mod oficial fusese copios batjocorit de către soldați.

Într-adevăr, chiar în acea dimineață, pentru a-l face bine să înțeleagă că timpurile se schimbaseră și că avea tot interesul să se supună, el primise copia unui edict imperial prin care i se schimba numele.

De acum înainte, n-avea să se mai numească Desăvârșire Naturală, ci trebuia să-și ia numele de Cârlig-Seceră!

Ideogramele cârligului și ale secerei erau printre cele mai simplu de caligrafiat fiindcă erau reprezentarea stilizată a instrumentelor pe care le denumeau. Această schimbare de nume, care îi afecta pe toți literații de rang înalt ai Imperiului, urmărea să le

arate tuturor că se intra într-o eră nouă, în care literații, gânditorii și caligrafii deveneau inutili, fiindcă chiar numele lor puteau fi scrise și pronunțate de acum înainte de analfabeți. Fiind literatul cel mai mare în grad, Desăvârșire Naturală se căptușise în mod logic cu numele cel mai țărănesc și mai caraghios dintre toate.

Bătrânul primise, la urma urmei, fără cine știe ce emoție infamia noului său calificativ – Cârlig-Seceră! – într-atât avea mintea în altă parte, distrus cum era de spectacolul tuturor acestor cărți pe care soldații le luau fără menajamente, aruncându-le pe jos, călcându-le în picioare și rupându-le înainte de a umple roabele cu care le cărau în fața uriașului tripod de bronz.

În curând, nu-i mai rămase nefericitului Cârlig-Seceră, altădată Desăvârșire Naturală, decât să contemple, disperat și cu privirile rătăcite, rafturile goale care adăposteau, cu câteva clipe mai înainte, toate acele comori care aveau să dispară în curând fără urmă.

Pe străzi, soldații înarmați trăgeau roabe în care erau îngrămădite sute de rulouri din lamele de bambus. Oameni, purtând adesea în brațe o singură carte, veneau, unii cu capul plecat, alții indiferenți, alții chiar veseli în mod fățiș, să arunce scrierile în flăcări.

Aceștia erau literații care țineau să fie văzuți. Astfel, ei sperau să facă dovada adeziunii lor la funesta directivă imperială. După care, nu le mai rămânea decât să găsească ofițerul însărcinat cu punerea sigiliului imperial pe certificatul de distrugere în care figurau vechiul și actualul lor nume, ca și titlurile lucrărilor aflate în posesia lor și care fuseseră aruncate în foc. Acest rușinos certificat de bună purtare avea să le servească drept permis de liberă trecere. El era alibiul și dovada că își șterseseră de pe creier orice idee personală.

Cu o săptămână înainte, edictul prin care li se ordona tuturor literaților Imperiului, de la cei mai umili până la cei mai savanți, sub amenințarea pedepsei cu amputarea picioarelor sau a brațelor, să-și aducă lucrările și să le pună pe foc, fusese afișat în toate intersecțiile. Din acest motiv, nici un om care știa să citească nu putea să-l ignore.

Această infamie nu era neașteptată. Era prevăzută de ceva timp. Așa că ea nu surprinsese pe nimeni dintre cei vizați. Atmosfera de teroare în Imperiul Centrului era atât de mare încât nici un protest nu venise din mediile intelectuale. Roză Primăvăratică era singura care îndrăznise – și încă în ce mod! – să spună celui în drept tot ce gândea rău despre așa ceva.

Dar curajoasa femeie nu mai era acolo ca să asiste la acel spectacol consternant.

De fapt, fiecare om, literat sau nu, își înăbușea tristețea și revolta, cu excepția curtezanilor obișnuiți. Transformați în lingușitori ai măsurii scelerat, aceștia nu ezitau, lăsând orice rușine la o parte, s-o ridice în slăvi, ca pe o binefacere pe cât de strălucită, pe atât de necesară, născută în mintea genială a Marelui Timonier al țării, Marele Împărat Qinshihuangdi.

Cât despre popor, cei mulți și proști care erau deja, la vremea aceea, zeci de milioane, lor puțin le păsa de ce se întâmplă, privilegiul lecturii și al scrierii fiind în mod esențial rezervat clasei literaților și a funcționarilor. Condițiile lor de viață erau atât de grele, încât ele îi determinau să suporte fără să protesteze vreodată, căci era mai bine, când vroiai să scapi de multiplele tracasări ale statului, să adopți, în orice împrejurare, figura cea mai umilă cu putință. Abolirea memoriei, a gândirii critice și a cărților era, în ochii lor, o afacere între cei avuți, care îi depășea.

Consecințele acestei distrugeri erau cele mai evidente în capitală și mai ales în fața Mingtangului, acel templu venerabil unde Împăratul primise mandatul Cerului. Enormul cazan rămăsese pe foc trei zile la rând. La căderea nopții, el lumina austera fațadă a Palatului Luminii, făcând să danseze umbrele soldaților care-i păzeau intrarea.

– Nu voi uita toată viața un asemenea spectacol dezolant, îi șopti Huayang lui Zhaoji.

Cele două femei se duseseră incognito, îmbrăcate cu mantii lungi cu glugă, la poalele colinei pe care era construit palatul sacru. De acolo, ele aveau vedere spre dedesubtul enormei burți bombate și înroșite a uriașului vas Ding în care ardeau cărțile. Jerbe de scântei incandescente se ridicau trosnind prin enorma lui gură.

Cultura regatului Qin se transforma în fum. China era pe cale să-și piardă memoria.

– Aceste lucrări scrise care ard seamănă cu iluziile mele... Și când te gândești că fiul meu este cel care a îndrăznit să pună în aplicare această monstruozitate! Nu sunt sigură că știe exact ce face, zise Zhaoji cu lacrimi în ochi.

Era tulburată și nefericită. Din prima clipă a incendierii cărților, părea că îmbătrânise cu zece ani. După ce Marele Incendiu al Cărților începuse, tot trecutul său reapăruse brutal.

Ea nu înceta să se gândească la Lubuwei și la Peşte de Aur, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla sau ce ar fi fost evitat, dacă incredibilul semn de pe pielea acestuia din urmă n-ar fi împiedicat substituirea lui cu propriul lor copil. Acest disc pe piele era, în definitiv, cauza teribilelor rele care se abăteau asupra Imperiului. Și poate că fiul ei, dacă n-ar fi urcat pe tron, ar fi fost, într-o altă viață, o ființă binefăcătoare și iubită de toți. Era evident că puterea

corupea spiritul. Puterea te rupea de realitate și conducea la tiranie, și chiar la nebunie. Zhaoji regreta amarnic că îi sacrificase atâtea lucruri. Să-l părăsească pe omul pe care îl iubea pentru a se căsători cu un rege molâu, lăsându-l să creadă că-i făcuse un copil, toate astea nu serviseră la nimic în cele din urmă decât, în afară de moartea tragică a lui Lubuwei, la provocarea acestei abominabile arderi pe rug.

Pradă tulburării, ea ajunsese chiar să-și imagineze că Pește de Aur, ca Împărat al Centrului, ar fi fost mai mult ca sigur, fie și numai datorită caracterului său, un suveran mult mai înțelept, mai puțin despotic și în orice caz mai atent la bunăstarea poporului decât era Zheng...

Sfâșiată de durere, ea se pierdea în presupuneri. Căci nu se putea spune, la fel de bine, că acest disc pe piele era reflectarea – sau amprenta – Bi-ului negru înstelat, acel disc care, după vorbele lui Lubuwei, era aducător de fericire și noroc?

Totul i se învălmășea în cap, nu mai știa unde era...

În fața ei, Huayang tăcea. Evident, ea nu-i putea mărturisi că arsese „corpul scris" al fiului ei, invocând spiritele nefaste pe care le implorase să-i ia viața. Se hotărâse s-o facă pentru că ea, de acum înainte, nu-l mai credea capabil pe Qinshihuangdi să acționeze pentru binele poporului său.

– Din fericire, am putut pune la loc sigur scrierile cele mai importante, îi aminti ea protejatei ei.

– Am făcut bine. Sper că într-o bună zi acele cărți vor servi din nou cea mai nobilă cauză: aceea a spiritului și a inteligenței! Ele vor fi atunci singurele mărturii ale unui trecut care va fi reușit să scape de uitare...

– Începând de azi, acele lamele de bambus au devenit comori de o valoare inestimabilă. Mulțumită

micului grup pe care l-am format împreună cu Roză Primăvăratică și Desăvârșire Naturală, ele sunt la adăpost. Dacă Lubuwei ar mai fi printre noi, asta l-ar face fericit, murmură Huayang.

În fața celor două regine întristate, marele cazan plin ochi de jăratec continua să lanseze flăcări. Cohorta căruțe cu cărți era pe sfârșite. În scurt timp, ultima lamelă a Turnului Memoriei va arde în marele tripod.

Vasul gigant deborda de cenușă.

Câteva zile mai târziu, jandarmii care patrulau descoperiră corpul sfârtecat al unui om bătrân în prăpastia situată la piciorul Falezei Liniștii, nu departe de locul unde, în urmă cu câțiva ani, prințesa ostatecă Xia, rivala lui Huayang și mama regelui Yiren, fusese și ea găsită moartă după ce fusese împinsă în gol de dama ei de companie, Vulpe Șireată.

În jurul gâtului, cadavrul bătrânului purta o minusculă tăbliță de bronz prinsă de un lănțișor de fier, pe care erau gravate două ideograme, a cârligului și a secerei.

*

Pește de Aur se desfăta cu carne de cerb la grătar, foarte gustoasă și fragedă.

Flăcările trosneau în marele cămin unde marchizul Tigru de Bronz își încălzea mâinile. Un câine mare, fioros, cu părul lung, de mărimea unui viteluș și capabil să apere o turmă de atacul unui urs, se făcuse ghem la picioarele stăpânului său, asemeni acelor cuverturi de lână pe care ți le puneai pe picioare pentru a-ți fi cald în timpul nopților de iarnă.

Atârnat de o poliță, un ceainic de bronz fierbea, răspândind o delicioasă mireasmă de ceai de mentă.

– Acest semn pe care îl avem pe piele, care este, după tine, semnificația lui? îl întrebă Pește de Aur pe tatăl lui.

– În familie, s-a crezut întotdeauna că semnifica întâlnirea Soarelui cu Luna. Bunicul meu vorbea de forma unui Bi. În ceea ce mă privește, eu aș fi mai degrabă înclinat să văd în el centrul unei ținte. După tine, ce semnifică?

– Lubuwei, tatăl meu adoptiv, vedea în el, ca și bunicul tău, forma unui Bi ritual. Cât despre mine, mă voi abține de la orice altă interpretare, în afara aceleia că acest semn ne-a permis să ne regăsim!

– Într-adevăr. Și asta e de ajuns ca să fiu fericit, îl asigură Tigru de Bronz înainte de a mai lua o gură de ceai.

Tatăl și fiul petrecuseră ore întregi împreună, povestindu-și tot ca să se cunoască mai bine. Aveau deja impresia că se știau dintotdeauna. În această întâlnire nesperată, fiecare căuta forța și liniștea necesare pentru a duce la bun sfârșit acel măreț vis care consta în a repara injustiția care domnea în Imperiu, fără a uita ideea de a o regăsi pe Roză Primăvăratică.

Namila de câine galben se ridicase și, după ce-l abandonase pe Tigru de Bronz, își pusese încetișor botul pe genunchiul lui Pește de Aur.

– De câți oameni vom dispune în ziua în care ne vom hotărî să ne strângem propria noastră armată? reluă acesta, mângâind blana deasă a animalului.

– Pot să strâng din țara Ba o sută de călăreți formați în artele marțiale ale mânuirii spadei și ale trasului cu arcul. Sunt toți oameni proveniți din familii oneste și devotate marchizatului meu. Am putea să-i luăm cu noi pe jumătate din ei. Ceilalți trebuie să rămână aici ca să sară în ajutorul femeilor, al copiilor și bătrânilor în caz de forță majoră, răspunse Tigru de Bronz.

– Ar fi deja o armată bunicică! Vom pleca cincizeci, dar vom fi, sunt sigur, mai bine de zece mii când vom ajunge la capăt! declară cu înflăcărare Verigă Esențială care era așezat puțin mai la o parte.

Ca și Pește de Aur, fostul șef al Biroului Zvonurilor nu visa decât un lucru: să se ia la harță cu autoritățile centrale ca să restaureze pacea civilă în Imperiul Centrului și, mai ales, să termine cu acel insuportabil și omniprezent sistem de delațiune și spionaj care cangrena relațiile dintre cetățeni, făcându-i să se dușmănească unul pe altul.

Bătrânul prinț Anwei li se alăturase și el, după ce se odihnise puțin. Părea obosit și avea o figură tristă.

– Aveți un aer suferind, se neliniști Tigru de Bronz.

– Am ajuns un bătrân chinuit de dureri articulare. Nu există decât acest remediu care să calmeze un pic focul care îmi roade membrele, zise el, turnându-și într-un pahar alcool de sorg.

– Trebuie să te odihnești, să-ți recapeți forțele, altfel nu vei putea merge mai departe! îi spuse politicos Pește de Aur celui care, cu treizeci de ani în urmă, fusese cât pe ce să urce pe tronul regatului Qin.

Anwei nu răspunse, el se mulțumi să schițeze un surâs timid. Prințul decăzut știa foarte bine că puterile nu îi permiteau să meargă mai departe. El simțea că ajunsese la capătul drumului.

Toți tăceau obosiți. Tatăl lui Pește de Aur fu primul care rupse tăcerea.

– Ce-ai spune dacă aș face, în acest caz, niște săbii din oțel și fier? Sunt mult mai solide decât cele ale căror lame sunt din bronz. Este o tehnică dificilă, căci fonta nu se transformă în oțel decât la temperaturi foarte înalte. Suflurile urât mirositoare ne permit totuși să le atingem, îi propuse el lui Pește de Aur.

– De-abia aștept să am o sabie din oțel făcută de tatăl meu! Înarmați cu așa ceva, cum am putea să fim învinși?

– Am de gând să mă apuc chiar de mâine de asta...

– O să vin să asist la spectacol! spuse Pește de Aur pe un ton jovial înainte de saluta asistența și a se retrage pentru a merge la culcare.

Chiar a doua zi dimineață, se reîntâlniră toți, Pește de Aur și tatăl său, eunucii Foc Arzător și Verigă Esențială, ca și prințul decăzut, în fața cuptorului cel mai puternic al turnătoriei.

În ciuda tuturor eforturilor muncitorilor lui Tigru de Bronz, care acționau fără încetare foalele cu piston, fonta se îngălbenea, dar nu reușea să treacă la stadiul de fier.

– Focul nu este destul de puternic. O să utilizăm cel mai gros dintre puțurile de foc. Procedez mereu așa atunci când căldura cuptoarelor turnătoriei este insuficientă, spuse Tigru de Bronz, antrenându-i spre câmpia unde flăcările țâșneau din pământ.

Ei ajunseră la marginea gropii celei mai largi, chiar aceea unde Pește de Aur luase foc precum o torță. Căldura degajată de flăcările albăstrii era de nesuportat. Turnătorul îi făcu semn unui ucenic să plonjeze în foc găleata de pământ refractar plină cu minereul de fier coagulat care refuza să se topească.

– Suflurile sunt mult mai puternice când te afli lângă nara Marelui Dragon! anunță doct Anwei înfiorându-se.

Când o scoase, după timpul necesar topirii fontei, Tigru de Bronz nu putu decât să constate că minereul nu se mișcase mai mult decât în cuptorul turnătoriei. Rataseră din nou... Forjorul părea extrem de contrariat.

– Lipsește catalizatorul, anunță el, foarte supărat.

– Ce vrei să spui? întrebă fiul său.

– În punctul în care am ajuns, numai prezența unui corp străin aruncat în foc va permite declanșarea fuziunii minereului ca să-l facă să treacă de la starea de fontă la cea de oțel. Acest corp străin servește de catalizator.

– La ce tip de corp străin te gândești?

– Nu există un catalizator tip. Știi povestea lui Moxie, soția turnătorului Ganjiang?

– N-o cunosc, zise Pește de Aur.

– În vremurile de altădată, această femeie, Moxie, a acceptat să se arunce în focul cuptorului soțului ei pentru a provoca fuziunea metalului destinat lamelor pentru săbiile prințului regatului Wu... Fără acest sacrificiu, turnătorul Ganjiang n-ar fi reușit niciodată să ridice suficient de mult temperatura cuptorului, iar comanditarul său ar fi fost decepționat! adăugă în glumă Tigru de Bronz.

Nimeni nu remarcase că Anwei asculta fascinat povestirea marchizului. Pește de Aur se duse să sară în ajutorul muncitorilor care se chinuiau să coboare cât mai adânc posibil în puț găleata de minereu refractar la fuziune. În ciuda eforturilor lor neîncetate pe marginea puțului cu flăcări care le atingeau fețele, metalul continua să refuze să-și schimbe starea.

Apoi totul se petrecu atât de repede, încât nimeni nu avu timp să reacționeze.

– Ei bine, o să te ajut eu să faci instrumentul răzbunării! Sunt la capătul drumului existenței mele! Iată singurul gest care îmi rămâne de făcut dacă vreau să mă arăt util, urlă deodată Anwei la Pește de Aur.

Vocea puternică a prințului decăzut rezona ca un tambur de bronz în câmpia puțurilor de foc.

Pronunțând aceste cuvinte, Anwei își rememoră încă o dată clipa în care sabia lui se înfipse în gâtul

regelui Yiren în timpul vânătorii de tigri, când îl urmărise pe ascuns. Sângele regelui țâșnise, ca și când un caligraf trasase pe zăpadă o ideogramă necunoscută. El nici măcar nu încercase satisfacția de a-și fi făcut singur dreptate. Plecase fără să se uite înapoi, lăsând cadavrul regelui la cheremul sălbăticiunilor.

După ce-l înfăptuise, actul său i se păruse complet inutil. Crezuse că această răzbunare, pe care o cocea de luni de zile, îl va elibera și-l va ajuta să întoarcă lamelele cele mai negre ale cărții vieții lui. Nu se întâmplase nimic de genul ăsta. Asasinarea regelui nu zdruncinase câtuși de puțin regatul Qin, prințul moștenitor Zheng fusese pur și simplu urcat pe tron mult mai devreme decât fusese prevăzut. Era dovada că instituțiile se situau în mod irezistibil deasupra oamenilor și că răzbunarea lăsa mereu în gură un gust amar și o imensă frustrare. Căci istoria nu se refăcea niciodată...

Anwei dorea să-și încheie viața într-o notă pozitivă; cu un gest care să-i fie util lui Pește de Aur, ajutându-l să-și înfăptuiască marele și nobilul său scop. Va fi modul lui de a participa la căderea finală a Imperiului Centrului, pe care – nu se îndoia - acest strălucit tânăr era perfect capabil s-o ducă la bun sfârșit.

Îl va întâlni pe Marele Dragon și, în flăcările din gâtlejul său, se va contopi cu el.

Nu era asta cea mai frumoasă moarte?

Abia ce-și termină fraza, că bătrânul prinț își imagină că se afla pe Podul-Crocodil, acea fortăreață inexpugnabilă de pe râul Han și pe care el știuse, cu atâta temeritate și curaj, s-o cucerească. Se vedea pe parapetul podului, privind către valurile învolburate ale râului. Apa râului Han părea atât de limpede... Hotărâse să se arunce în ea, pentru ca trupul să-i fie luat de vârtejurile care se formau la piciorul piloanelor.

Brusc, sub privirea uluită a celorlalți și cu un strigăt turbat, Anwei sări în flăcări prin gura deschisă a puțului care se căsca în pământ. La contactul cu focul care ieșea din nara Marelui Dragon, corpul lui începu să sfârâie înainte de a se transforma într-o limbă de foc care urca la suprafață și mai galbenă decât flăcările venite din adânc.

Dintr-o dată, lingoul de fontă începu să tremure ușor deasupra micului creuzet de pământ refractar. Fu un fel de înfiorare a metalului care începu să strălucească, devenind o pastă vâscoasă pe care ucenicul nu trebui decât s-o verse, sub ochii îngroziți ai asistenței, în creuzetul adecvat unde formă un mic lac argintat care se răspândi sacadat în cele trei rigole săpate în nisip, de forma lamelor care urmau a fi forjate.

Atunci, ceea ce se numea „fier brut", acel material greu dar casabil precum lemnul, își începu încetul și progresivul proces de maturare care avea să-l ducă, datorită pierderii sucurilor, la „marele fier", oțelul, cel care se îndoia fără să se rupă, cel în care lamele de bronz se spărgeau dintr-o dată, cel care, pe scurt, te făcea invincibil.

– Ce om ciudat acest prinț! Datorită sacrificiului lui, o să aveți săbiile cu lame de oțel, recunoscu în cele din urmă Tigru de Bronz pe care această viziune de groază îl stupefiase.

– Cred că am intuit motivațiile lui. Ajunsese la capătul vieții și dorea, prin acest ultim act, să sfârșească frumos și să se facă util..., murmură cu emoție Verigă Esențială care nu părea atât de uimit de sacrificiul pe care bătrânul prinț îl săvârșise sub ochii prietenilor săi.

Șocat, Pește de Aur întorsese capul în altă parte în timp ce Foc Arzător se repezise, cu riscul de a se arde, pentru a se asigura că nu mai putea face nimic pentru corpul acelui nefericit.

Cataliza funcționase perfect. Lamele de oțel ale săbiilor nu mai trebuia decât să fie forjate și șlefuite. Apoi, era suficient să le fixeze pe mânerele lor de jad pentru ca să aibă distincție. Vor face fărâme toate săbiile de bronz care vor avea nenorocul să se lovească de ele.

Cel puțin, sacrificiul prințului Anwei nu fusese inutil.

– De acum înainte, el va fi contopit cu acest Mare Dragon pe care părea că-l cunoaște atât de bine, șopti Pește de Aur.

*

În ciuda blândei călduri a trupului cu mușchi lucrați și perfect lucioși ai lui Fildeș Imaculat lângă care stătea întins, Zhaogao, care primise în ziua aceea o misivă amenințătoare de la Lisi, nu reușea să-și găsească somnul.

Generalul cu Bicepși de Bronz se ridică cu infinite precauții pentru a nu-și trezi camaradul și se așeză pe marginea patului. Era lac de sudoare și inima îi bătea cu putere.

Principala informație din scrisoarea primului-ministru era mai mult decât îngrijorătoare: Împăratul Centrului începea să aștepte! Or, nerăbdarea suveranului anunța cel mai adesea o mânie oarbă care putea să se abată asupra cuiva fără o veritabilă justificare, ci doar pentru exemplu. Pe drept cuvânt, Zhaogao nu se considera ferit de arbitrariul imperial.

În memorandumul său, Lisi preciza că suveranul, a cărui nervozitate creștea tot mai mult, proiecta să trimită de la Xianyang convoiul celor o mie de tineri și tinere virgine în mai puțin de trei săptămâni. De aici încolo, trebuia – și fără întârziere – să aibă în vedere pregătirea corăbiilor necesare și, în același timp, să

termine lucrările de nivelare a terasei Langya, amenajată pe flancul muntelui care cobora abrupt spre ocean, de unde Împăratul avea de gând să asiste la întoarcerea Expediției Celor O Mie.

Ținând seama de timpul făcut de scrisoare pe drum, convoiul celor o mie de tineri se punea în mișcare de la Xianyang în aproximativ o săptămână. Zhaogao făcuse rapid un calcul și conchise că nu mai avea nici o clipă de pierdut dacă nu vroia să dezlănțuie tunetele imperiale.

Astfel că se hotărâse să-i cheme fără întârziere la Dongyin pe cei doi schimnici de pe muntele Taishan. Îl interesa mai ales cel mai tânăr, care practica divinația prin vânturi. Grație sfaturilor și expertizei lui, el va putea să pregătească expediția maritimă în insulele Penglai în cele mai bune condiții posibile. În cazul descoperirii Insulelor Nemuririi de către Expediția Celor O Mie, lui îi va fi atunci îngăduit să revendice paternitatea în ochii Împăratului.

El și-ar fi câștigat atunci bastonul de mareșal care i-ar deschide larg porțile ministerului de război. Partida se anunța periculoasă din cauza răgazului acordat, dar și plină de promisiuni.

Generalul îl privi pe Fildeș Imaculat. Amantul său era pe cale de a se trezi. Tânăra ordonanță se întindea ca o pisică, lăsând să se vadă acel tors lângă care el se simțea atât de bine...

Nemairezistând, Zhaogao îl zgâlțâi pe tânăr, murmurându-i cât mai blând posibil la ureche:

– Trezește-te, scumpul meu Fildeș Imaculat. Orele ne sunt numărate! Trebuie să te duci pe muntele Taishan și să-i aduci aici pe cei doi schimnici. Eu nu am timp să te însoțesc, dar ești destul de mare ca să te duci singur. O să știi să găsești, sunt sigur, argumentele care să-i facă să te urmeze.

– Voi avea poate nevoie de mijloace de persuasiune mai eficiente... răspunse Fildeș Imaculat căscând.

– Ofițerul de intendență îți va da o sumă mare de bani care îți va servi eventual să-i convingi. Dar nu cred că va fi necesar... Cât despre mine, am de supravegheat lucrările de construire a terasei Langya. Dacă nu mă duc la fața locului, contramaiștrii nu se vor arăta destul de severi cu salahorii și terasierii, astfel că șantierul va fi în întârziere. De acum într-o lună, Împăratul trebuie să vină aici în inspecție. Vai de noi dacă nu va fi totul gata la timp!

– Nici o problemă. Voi pleca imediat.

Perspectiva unei excursii pe muntele Taishan îl binedispuse pe Fildeș Imaculat, accelerându-i trezirea. Ochii lui veseli, încă încețoșați de somn, îl făceau efectiv să se topească de drag pe general care trebui să se stăpânească să nu-l rețină pe tânărul lui amant.

Fildeș Imaculat își trase cu entuziasm pantalonii de piele și jiletca de lână. Abia aștepta să facă drumul spre micul schit de pe muntele sacru.

A doua călătorie a ordonanței pe muntele Taishan se derulă și mai rapid decât prima. Zhaogao îi asigurase compania unui alt călăreț, în caz că aveau să dea peste tâlhari. Fildeș Imaculat și tovarășul lui aveau cai rapizi și antrenați să urce pe potecile anevoioase ale munților.

Ajunseră în fața micului templu a doua zi la căderea nopții. O făcuseră atât de repede, încât nici măcar nu-și dăduseră seama de distanța pe care o parcurseseră.

Salt de Tigru și Zhaogongming mâncau sote de varză cu volbură de apă și lăstari de mazăre.

– Este bucătăria vegetariană taoistă, sper că vă place, le spuse Salt de Tigru lui Fildeș Imaculat și soldatului care-l însoțea.

– Nu e niciodată prea târziu ca să încerci lucruri noi! zise pe un ton vesel tânărul care nu gustase încă niciodată hrană vegetariană.

După ce mâncă pe săturate, Fildeș Imaculat hotărî să meargă drept la țintă.

– Generalul Zhaogao mi-a cerut să vă conving să-i faceți o vizită la Dongyin unde vă așteaptă cu toată ospitalitatea și onorurile necesare...

El privi cu atenție fața celor doi interlocutori pentru a încerca să vadă ce ecou avuseseră vorbele sale. Constată cu satisfacție că ei afișau mai degrabă o mare mulțumire decât reticență ori oarecare neîncredere.

Avea să-i fie mai simplu decât își imaginase să-i ducă pe cei doi ermiți.

– Acceptăm cu cea mai mare deferență o atât de nobilă invitație. Când intenționezi să ne duci acolo jos? zise Zhaogongming care se simțea în al nouălea cer.

– Vom pleca mâine dimineață și vom încerca să fim la Dongyin chiar mâine seară. Generalul părea foarte grăbit să vă vadă!

– Dar noi nu avem cai! se îngrijoră Salt de Tigru.

– O să închiriem de la hanul din primul sat. Animalele lor par să fie convenabil hrănite, zise Fildeș Imaculat. Am toți banii necesari..., crezu el bine să adauge cu subînțeles.

El nu vroia ca vreo obiecție cât de mică din partea lor să repună în discuție ceea ce tocmai stabiliseră.

– Trebuie doar să ne lăsați timp să ne pregătim bagajele. Eu nu călătoresc niciodată fără obiectele mele rituale și fără vasele-tripod de alchimist, explică fostul acolit al marelui preot Wudong.

– Alchimist? Este prima oară că aud acest cuvânt! zise tânăra ordonanță, arătându-se sincer mirată.

– Alchimia este aplicarea teoriei lui Bianhua la minerale, adică transformări și transmutații care permit

celor zece mii de ființe să se nască, să crească, să se dezvolte, să se transforme, apoi să piară. Astfel, se poate ca, plecând de la un pumn de pământ abject, să ajungi până la aurul pur. Înseamnă să supui materia ciclului celor Cinci Elemente și al celor Cinci Planete. Prin operațiunile potrivite, ea trece dintr-o stare în alta, de la cea mai săracă la cea mai prețioasă și invers!

Explicația lui Zhaogongming îi deschidea lui Fildeș Imaculat orizonturi nebănuite. Ochii i se rotunjiseră precum gâturile vaselor pentru libații. El se vedea deja bogat! Nu numai că tovarășii lui practicau divinația prin sufluri, dar iată că erau capabili să transforme plumbul în aur!

– Cum înveți să devii alchimist? întrebă el surescitat.

Întrebarea nu era deloc dezinteresată. Dulciurile, podoabele și hainele pe care și le putea oferi făcând operațiunile corespunzătoare se îngrămădeau deja în mintea lui.

– Știința asta nu se învață din cărți. Ea se dobândește prin practică și prin exemplu. Alchimiștii își transmit unii altora secretele și metodele, îl asigură Zhaogongming, încântat de efectul vorbelor sale asupra lui Fildeș Imaculat.

– În acest caz, cum poți face ca să fii demn, în ochii unui alchimist, de a deveni și tu unul?

Preotul taoist rămase o clipă tăcut.

El privi cu atenție figura drăgălașă a tinerei ordonanțe pusă în valoare de un scurt breton de păr negru, de inelele de aur răsucite de la urechi și de pielea arămie a brațelor musculoase pe care jiletca din lână le lăsa să se vadă. Mâinile îi erau mari, unghiile perfect pilite. Se vede că erau fine atunci când mângâiau. Acestui tânăr îi plăcea, în mod vizibil, să aibă grijă de el.

Câtă distincție avea în uniforma lui militară cu epoleți ștampilați cu semnul aurit al Imperiului Centrului!

Zhaogongming era topit după el. El constată cu satisfacție că Fildeș Imaculat, la rândul său, nu părea să fie indiferent la interesul pe care i-l arăta și credea că poate să-i dezvăluie înclinațiile lui fără teama de a-l supăra.

– Va fi suficient să fii drăguț cu mine și te voi învăța toată alchimia pe care o vei dori, murmură el cu o voce tandră, atingându-i ușor umărul, după ce-și apropiase fața de a lui.

El zâmbea, atent la răspunsul acestui băiat șarmant.

– Să-mi spui ce trebuie să fac! Nu mă pricep nici la vorbe, nici la fapte! răspunse celălalt pe neașteptate.

Încântat, Zhaogongming izbucni în râs. Tânărul Fildeș Imaculat părea că înțelesese perfect unde vroia el să ajungă.

Viitorul se anunța promițător.

70

Când văzu silueta firavă profilându-se pe covorul de mușchi care ducea la intrarea în grotă, Vale Adâncă o recunoscu imediat pe nepoata ei...

– Știam că ai să vii aici! spuse ea strângând-o pe Roză Primăvăratică în brațe, după ce o sărutase tandru.

– Puținele informații despre bunica mea pe care am reușit să i le smulg lui tata, când îl chestionam despre originile mele, au fost suficiente ca să-mi insufle dorința de a te cunoaște, răspunse aceasta.

Tânăra femeie era atât de epuizată încât părea indiferentă la magia locurilor, la suava melodie a cascadei înalte, la acele jocuri de lumini și umbre provocate de razele soarelui în învălmășeala de trunchiuri și frunzișuri și la acel plăcut concert muzical al multitudinii de păsări care își aveau cuibul în copacii înalți ca niște coloane.

Ea tremura de frig și de oboseală. Preoteasa medium o conduse în grotă și îi puse o pătură de lână pe umeri.

– Am mers trei zile și trei nopți ca o somnambulă, fără să mă opresc, ghidată de o stranie forță interioară pe care instinctul îmi cerea s-o urmez orbește. Sunt extenuată dar fericită să fiu aici lângă tine!

– Și eu mi-am lăsat ultimele rezerve de energie în exercițiile de concentrare care ți-au ghidat pașii până aici. În urmă cu mult timp, am adus pe lume o fetiță

care se numea Neclintită Stea de Răsărit..., zise cu blândețe bătrâna femeie.

Înfășurată în pliurile țesăturii care începea să o încălzească, Roză Primăvăratică stătea liniștită.

Era pentru prima oară că își vedea bunica. Părul bogat al preotesei, alb precum apa cascadei, îi cădea impecabil până la mijlocul spatelui, acoperind-o cu o impresionantă capă. Pe umăr, un papagal verde smarald, ale cărui aripi aveau pe margini o dungă turcoaz, își legăna capul.

– Înțeleg mai bine acum de ce acele forțe invizibile mi-au ghidat pașii până la tine! zise Roză Primăvăratică, aruncându-se deodată în brațele ei.

– Dacă ai ști de câți ani aștept acest moment! îi șopti bătrâna preoteasă, strângând-o ușor.

– Este un loc extraordinar! exclamă tânăra femeie.

Vale Adâncă o conduse atunci să-i viziteze caverna. După care, îi arătă apa proaspătă a izvorului care se scurgea la piciorul stâncii din fund înainte de a se revărsa într-un jet strălucitor în micul bazin pe care preoteasa îl amenajase în chip de mare miniaturală.

– E bine aici. Energiile sunt calme. Te simți la adăpost de lume..., constată Roză Primăvăratică.

– Ai dreptate, suntem un pic în pântecul pământului.

Ea o pofti să se așeze pe bancheta din piatră de pe marginea micului lac și îi întinse un pahar de apă pe care îl umpluse din locul în care aceasta țâșnea, clară și sclipitoare, ca o cascadă minusculă.

Roză Primăvăratică bău pe nerăsuflate, închizând ochii. Când îi deschise din nou, privirea îi căzu pe cele trei pietre care răsăreau din bazin. Se uită la bunica ei. Nici nu fu nevoie să deschidă gura, că bătrâna încuviința deja.

– Și tu, bunico, faci parte dintre cei care cred în Insulele Nemuritoare? se miră Roză Primăvăratică.

– Cine n-ar dori să trăiască mai mult de zece mii de ani?

– Cu condiția să trăiască fericit...

– Nu-mi fac griji în privința asta în ceea ce te privește, scumpa mea.

– Totuși, până acum, viața mea n-a fost foarte atrăgătoare!

– Mai ai puțină răbdare și vei vedea...

Roză Primăvăratică venise să se cuibărească în brațele bunicii ei care o legăna ca pe un copil.

– În orice caz, sunt fericită că am putut scăpa de spectacolul consternant al cărților arse în cele patru colțuri ale Xianyangului în urma acelui incredibil edict imperial... Împăratul Centrului vrea să se lipsească de literați. Deja viața nu mai avea nici un haz, iată că acum va deveni un infern. Vor să extirpe orice gândire pentru a scăpa de critică! Nu e dezolant?

– Acest gest mi se pare mai ales foarte înfumurat! Nu poți niciodată suprima tot trecutul. Cât despre excesul de tiranie, într-o zi sau alta, se ajunge mereu să se plătească prețul ei, suspină Vale Adâncă.

Bătrâna femeie vedea cu tristețe că lacrimile acopereau fața frumoasă a lui Roză Primăvăratică.

– De ce plângi? se neliniști ea, mângâindu-i obrazul.

– Port singură secrete pe cât de oribile, pe atât de grele. De zile întregi îmi stăpânesc lacrimile.

– Ei bine, scumpa mea, trebuie să plângi și să vorbești! De-aia există bunici, pentru a asculta.

Plângând în hohote, tânăra femeie povesti despre descoperirea cataramei de la cingătoarea mamei în sertarul secret al seifului tatălui ei, ca și despre cea a Biului negru înstelat.

– Tatăl meu a asasinat-o pe fiica ta, reuși ea să bolborosească, nodul din gât lăsându-i cu greu vorbele să iasă.

Ea strânse brațele bunicii ei cum ar fi strâns ramurile unui copac în care s-ar fi urcat.

– Nu sunt surprinsă. Singura dată când l-am văzut pe tatăl tău, tu nu erai decât un bebeluș, am simțit că le va face rău tuturor celor din jurul lui. Am prevenit-o pe mama ta. Dar nu putea să facă altfel. Sedusă de inteligența lui, ea subestimase cinismul și cruzimea pe care gustul pentru putere și practica legismului avea să le genereze la soțul ei.

– De ce n-ai îndemnat-o să-l părăsească?

– Am simțit că n-am dreptul să fac asta. Soarta mi-o luase pe fiica mea chiar imediat după ce se născuse. Mă dusesem la ea pentru ca măcar o dată ea să vadă fața mamei ei. Și apoi, tu erai încă atât de mică... Dacă Neclintită Stea de Răsărit l-ar fi părăsit pe Lisi, ea ar fi devenit o paria. Soțiile n-au nici un drept în fața soților lor.

– Este adevărat că legile Imperiului nu favorizează tagma feminină. Uneori îmi spun că noi constituim adevărata clasă oprimată a societății noastre! constată cu tristețe Roză Primăvăratică.

– Atunci când, din viziunile mele, am ghicit uciderea mamei tale, am decis să-mi folosesc toate darurile pentru ca tu să fii protejată. Tu deveniseși singura ființă care îmi mai rămăsese pe lume! De aceea, în fiecare zi, începând din acel moment, fac în așa fel ca energiile pozitive să conveargă spre tine. Îmi consacru cea mai mare parte a energiei acestui lucru...

– Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns.

– Nu mi-am făcut decât datoria de bunică!

Când terminară cu tristele lor confidențe, Vale Adâncă o trase din nou pe Roză Primăvăratică la pieptul ei și o strânse cu putere, fără să spună nici un cuvânt. Ea contempla ceafa delicată a nepoatei a cărei frumusețe

era şi mai emoţionantă, acum că o avea în faţa ei în carne şi oase. În gândurile şi în meditaţiile ei, Roză Primăvăratică îi apărea mereu sub chipul lui Neclintită Stea de Răsărit pe când era mai tânără. Ea o descoperea acum uşor diferită. Nasul mic şi ridicat îi punea în valoare buzele şi mai senzuale decât ale mamei ei; cât despre ochii migdalaţi, ei aveau un licăr de orgoliu, evidenţiind un caracter cel puţin la fel de integru.

Roză Primăvăratică era cu adevărat adorabilă.

– Cum îl cheamă pe băiatul căruia i-ai dăruit inima? reluă atunci Vale Adâncă, care dorea să abordeze un subiect mai vesel.

– Sunt uimită că ştii de existenţa lui!

– Am aflat de el de mult din viziunile mele. Erai încă un copil, dar sentimentele tale faţă de el păreau deja atât de puternice! Cu siguranţă, dragostea ta nu este nouă, ea este deja rezultatul unei poveşti foarte lungi! V-aţi cunoscut de foarte tineri..., spuse bunica cu afecţiune.

– Într-adevăr iubesc pe un oarecare Peşte de Aur încă din fragedă pruncie. Noi am fost aproape crescuţi împreună.

– Primele iubiri, atunci când sunt adevărate, sunt cele mai puternice. Când l-am iubit pe tatăl mamei tale, care a devenit puţin mai târziu rege al Qin-ului sub numele de Zhong, eram şi eu foarte tânără. El a fost singurul ales al inimii mele.

– Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva rău lui Peşte de Aur. Tatăl meu a făcut să fie acuzat de furtul acestui disc de jad pe care l-am găsit ascuns în seiful din biroul său.

– Asasinul mamei tale a reuşit să-l îndepărteze de tine şi pe cel pe care îl iubeai?

– Din păcate, asta e trista realitate! E mult timp de când Împăratul Centrului, cu care eu şi Peşte de Aur am

fost crescuți împreună, încearcă să mă seducă. Tatăl meu a visat întotdeauna că voi accepta să mă căsătoresc cu el. Primul-ministru al unui suveran care ar deveni și ginerele lui... cercul puterii ar fi complet închis. Dar asta presupunea mai ales să-l elimine pe Pește de Aur.

Roză Primăvăratică izbucni din nou în hohote de plâns.

– Au trecut atâția ani de la exilul lui și n-am avut niciodată vești de la el. Sunt zile în care cred că trăiește și altele în care îmi spun că probabil o fi murit! reuși ea să articuleze.

– Înțeleg mai bine acum de ce, în viziunile mele, acest băiat este mereu asociat, de atunci, cu imaginea unui Bi ritual...

– Este adevărat? Dar este extraordinar!

– Acest disc de jad are mereu aceeași formă. În viziunea mea de medium, el este ceva neschimbat. Astfel că pot să-ți spun că nu i s-a întâmplat nimic nefast lui Pește de Aur al tău, aș fi văzut asta în gândurile mele. Or, nici una din viziunile mele nu o atestă!

– Nici nu-ți dai seama cât de mult mă liniștești și îmi încânți inima spunându-mi așa ceva!

– Te asigur că veți avea ocazia să vă regăsiți. În gândurile mele, liniile destinelor voastre converg mereu către același punct de întâlnire...

Roză Primăvăratică se uita uluită la Vale Adâncă. Ochii ei străluceau de bucurie.

– Cuvintele tale mă liniștesc. Dacă ai ști cum ard de nerăbdare să-l revăd! Am mereu în gură gustul ultimului sărut pe care mi l-a dat! Puținul pe care îl știam despre trupurile noastre a fost suficient ca să ne dovedească că eram făcuți unul pentru altul, asemeni stelelor Țesătoarei și a Văcarului...

– Comparația este bună. Precum cele două stele îndrăgostite, aveți și voi amândoi dreptul la fericire.

– Uite ce am adus cu mine, mai zise atunci cu febrilitate tânăra femeie.

Ea răsturnase pe jos conținutul săculețului de mătase. Două cercuri de jad se rostogoliră pe piatră. Cel mai mic era catarama de la cingătoarea lui Neclintită Stea de Răsărit, în timp ce celălalt, un pic mai mare, era discul de jad.

Preoteasa medium tresări. Nepoata ei îi întinsese Biul negru înstelat. Bătrâna femeie îl puse pe genunchi și îl privi îndelung.

– Nu e nici o îndoială, este discul de jad negru... Știi că mi-a fost deja prezentat de două ori?

– Ce extraordinară coincidență! zise, foarte emoționată, Roză Primăvăratică.

– Mai întâi de un tâlhar care trebuie să-l fi furat dintr-un mormânt și care vroia să-i cunoască semnificația pentru a-l vinde mai bine. Apoi de Lubuwei în persoană, care i-l cumpără și vru să știe din gura mea ce spusesem despre el.

– Și care fuseseră vorbele tale?

Vale Adâncă îi arătă lui Roză Primăvăratică un loc pe suprafața discului.

– Privește aici, în acest loc! Piatra poartă pe ambele părți reprezentarea Haosului originar Hongmeng.

– Este adevărat, din acest unghi, eu văd perfect această zonă unde piatra seamănă cu un soare!

– Acest Bi îl face nemuritor pe cel care îl posedă: asta e ceea ce am spus despre acest Bi, mai întâi lunganului, apoi acelui negustor de cai care avea o prestanță atât de nobilă!

– Haosul originar Hongmeng, aud prima oară despre așa ceva. Despre ce este vorba mai exact?

– În cursul exercițiilor noastre spirituale și al meditațiilor, noi, cei care suntem taoiști medium, avem

adesea viziuni ale acestui Haos care sunt de la începutul și de la sfârșitul Universului.

– De la început și de la sfârșit în același timp?

– Mai degrabă succesiv. Realitatea, așa cum o percepem în mod normal, nu este decât o stare intermediară: ea corespunde momentului în care lucrurile tocmai s-au născut și sunt pe punctul de a dispărea.

– Vrei să spui că realitatea ar fi provizorie?

– Exact. În starea de „dinainte", materia este ca un bulgăre de suflu și de energie; în starea de „după", dimpotrivă, este ca umbra vidului și a neantului. Conform credințelor noastre, există mai multe feluri de Haos: Hundun, Haosul Originilor, pe care îl mai numim și Marea Neprihănire; Tong, cel al Marii Liniști, Taiping; Hongmeng, cel pe care l-am evocat , este un Haos Galben și Embrionar, asemănător cu gălbenușul de ou care urmează să producă embrionul puișorului. Potrivit tradiției, din acest Haos Galben a apărut Împăratul Galben...

– Cum de ai atâtea cunoștințe despre toate aceste Haosuri? întrebă, fascinată, tânăra femeie.

– Unele sunt înnăscute, s-ar putea spune că le-am moștenit de la ploaie și de la vânt. Altele, precum cea despre Haosurile originale, mi-au fost transmise de un mare preot taoist care a trăi mult timp aici înainte de a muri, acum aproape trei ani. Se numea Wudong. Înainte de a fugi din Xianyang, fiind persecutat de regim, el l-a inițiat în secret pe regele Zhong în practica taoismului. Spre sfârșitul vieții, tatăl lui Neclintită Stea de Răsărit era obsedat de Nemurire.

– Am în memorie fraza filozofului Zhuangzi pe care o știu de la un bătrân literat savant pe nume Desăvârșire Naturală, care a fost perceptorul meu: „La început,

viața nu țâșnise încă, erau doar muguri, contururi, germeni, absență și forfăială..." . Nu este descrierea acestor Haosuri, așa cum tocmai mi le-ai evocat tu?

– Exact. Constat cu satisfacție că cunoștințele tale filozofice sunt cel puțin la fel de întinse ca ale mele, în domeniul haosului!

– Am avut mult noroc, m-am hrănit cu cărți din fragedă pruncie. Biblioteca Turnului Memoriei de la Xianyang a fost pentru mine o a doua casă. Desăvârșire Naturală era Preaînțeleptul ei Conservator.

– Cred că ești singura femeie tânără literată a Imperiului Centrului! Cât te invidiez, eu care n-am avut niciodată șansa să învăț să citesc.

– Nu e totul în cărți... Tu știi cu siguranță mult mai mult decât mine despre adevărul Lumii.

Fața bătrânei preotese se lumină.

– Dacă vrei, îți voi transmite toată știința mea, îi propuse ea.

– Ești convinsă, așadar, că acest Bi ritual ar fi un fel de amuletă purtătoare de fericire?

– Aces disc de jad este mult mai mult decât atât. Este o sursă de putere și de imortalitate. Ce bine ai făcut că l-ai luat cu tine! El te va ajuta să mergi până la capăt și să-ți realizezi visele... Este roata carului care te va purta spre fericire.

– Crezi deci că ne va favoriza, mie și lui, regăsirea? întrebă ea îngrijorată.

Vale Adâncă se apropie de nepoata ei și îi luă capul în mâini. Vedea în ochii ei migdalați toată iubirea pe care i-o purta lui Pește de Aur.

Forța și energia acestei iubiri erau atât de mari, încât bătrâna preoteasă medium îi simțea suflul urcând de la Câmpul de Cinabru de sub pântec și până la inima ei. Acest suflu pe care i-l transmitea nepoata ei era pentru ea o veritabilă cură de juneție.

Regenerată, bătrâna femeie se simțea acum înviorată.

– Ți-am spus-o deja: până la urmă, o să trăiți fericiți! Asemeni Văcarului și Țesătoarei, o să reușiți să vă întâlniți, este o cetitudine. Atunci, precum Yin și Yang, Marea Cale vă va uni! La rândul vostru, veți fi uniți în Marea Pace! Crede-mă, bătrâna Vale Adâncă nu se înșală...

Preoteasa pusese Bi-ul negru înstelat pe marginea de piatră a mării miniaturale.

Din locul în care era așezată, Roză Primăvăratică putea să vadă cele trei pietre ale Imortalității ridicându-se chiar deasupra suprafeței perfect netede a obiectului ritual, în care păreau că se reflectă.

Ea era acum mai sigură ca niciodată: discul de jad îi va purta noroc!

*

Trecuse o săptămână de când cei cincizeci de oameni care formau „Armata Revoltaților" mergeau călare în spatele lui Pește de Aur și Tigru de Bronz, în timp ce Foc Arzător și Verigă Esențială închideau convoiul.

Trei săbii cu lame de oțel putuse să facă marchizul grație catalizei realizate prin sacrificiul prințului Anwei, prima pentru Pește de Aur, a doua pentru Verigă Esențială și a treia pentru Foc Arzător.

Tigru de Bronz în persoană își luase sarcina de a le fasona cu ciocanul, de a le ascuți și lustrui. Spadele erau perfect plate și lucioase ca oglinzile. Apoi, după ce au fost fixate în mânere de bronz cu incrustații de jad, li s-a încercat tăișul, aruncându-se în aer o eșarfă de mătase vaporoasă pe care lama săbiilor a reușit să o taie, dintr-o dată, în două.

– Aceste lame din oțel călit sunt capabile să taie dintr-o singură lovitură capul unui om gras ca un bivol, spusese el, satisfăcut de rezultat, către fiul său și cei doi eunuci.

Dintre cele trei săbii, una era puțin mai lungă și mai ascuțită decât celelalte. Tigru de Bronz dorise să i-o ofere fiului său.

– Cele trei săbii invulnerabile realizate grație sacrificiului prințului decăzut ne vor ajuta cu siguranță să restabilim echitatea în Imperiul Centrului. Ele vor fi, de asemenea, simbolul revanșei bietului Anwei, îi explicase marchizul fiului său în momentul în care le terminase.

– Sper! Lupta va fi dintre cele mai dure. Dacă ai ști ce mare e setea mea de dreptate! suspinase acesta.

Apoi el luase spada și despicase aerul cu ea. Șuieratul scos de lama strălucitoare nu mai avea nevoie de nici un comentariu. Cu siguranță, nimic nu va putea să reziste unui asemenea tăiș.

Totuși, de când plecaseră, Pește de Aur se abținuse să-i vorbească tatălui său, deși călăreau unul lângă altul.

– Pari destul de trist..., zise în cele din urmă marchizul.

– Memoria mea păstrează amintirea lui Floare de Sare, în timp ce inima mea se strânge să o știe atât de departe de mine pe Roză Primăvăratică.

– Floare de Sare a fost pentru tine una din paginile Marii Cărți a Destinului. Nu tu ești cel care poți s-o scrii. Ființa umană trebuie să știe să treacă la pagina următoare. Nu se poate împotrivi cursului lucrurilor. Trebuie să ai umilința de a te supune.

– Dar regretele ies la suprafață, adăugând atâtea obstacole drumului meu.

– Nu trebuie să păstrezi decât clipele frumoase petrecute cu ea. I-ai dăruit fericirea pe care oricum n-ar

fi întâlnit-o niciodată dacă destinele voastre nu s-ar fi încrucișat. Așa că n-ai nici un fel de reproș să-ți faci.

– Trebuie să deduc din asta că nu sunt făcut pentru a iubi? întrebă Pește de Aur cu vocea încărcată de angoasă.

– Cu Roză Primăvăratică este ceva diferit. Tu ești Yang-ul ei, ea este Yin-ul tău și o să ajungeți în mod inevitabil să vă revedeți, căci nimic nu se poate opune reunirii a două principii complementare: fuziunea lor stă la nașterea Universului, precum migdalul timpuriu al cărui arbore este Yang iar migdala lui este Yin...

Tigru de Bronz avea darul de a spune cuvintele liniștitoare pe care un fiu le aștepta de tatăl său.

– Îmi redai speranța! Îți mulțumesc..., suspină acesta, puțin mai înseninat.

În jurul lor, peisajul se schimbase încet-încet pe măsură ce înaintau spre orient.

Câmpurile cu puțuri de gaz erau deja departe în urma lor. Dacă ar fi întors capetele, ei n-ar fi distins decât minuscule puncte luminoase incrustate, asemeni unui colier de geme, pe linia orizontului. Cavalcada lor îi făcuse să părăsească șesurile netede, unde doar pietrele ascuțite ieșeau la suprafața solului, pentru ondulațiile de teren mai ierboase unde arborii piperniciți erau încetul cu încetul înlocuiți de o vegetație din ce în ce mai densă și înverzită, apoi tufișuri de bambus începură să alterneze cu tufe de azalee și de rododendroni. Ici și colo, amintind de deșertul mineral de unde veneau, mai apăreau enorme stânci, rotunde și cu pete galbene, din cauza lichenilor care se agățau de ele, semănând cu niște ouă depuse acolo de o pasăre gigantică.

Spre înaltul colinelor, ei puteau să vadă, în mijlocul plantațiilor de bambus, câteva perechi de urși panda

uriași, acei „urși cu ochi negri", dedându-se cu delicatețe și lentoare la degustarea de mlădițe fragede după care se înnebuneau. Tigru de Bronz dăduse ordin oamenilor săi să nu le facă nici un rău și să nu încerce să-i sperie. Spre desosebire de cea a ursilor bruni, mult mai agresivi decât verii lor bicolori, bila ursilor panda uriași nu era apreciată pentru virtuțile ei curative și afrodisiace, ceea ce le făcea pe aceste animale foarte caline, pacifiste și caraghioase în același timp, să nu se sperie de braconieri.

Seara, în schimb, trebuia să fie atenți să nu lase resturi de mâncare în jurul taberei, fiindcă macacii aurii ar fi dat imediat năvală. Un atac al maimuțelor era mult mai periculos decât cel al unui tigru sau al unui urs care nu erau agresivi decât atunci când erau deranjați.

În seara aceea, tatăl și fiul stăteau unul lângă altul, în fața unui foc pe care îl aprinseseră, ca să fie liniștiți, puțin mai la o parte de tabără. Restul trupei, atât oamenii cât și caii lor, epuizați de drumul din timpul zilei, adormiseră. Luna tocmai se ridicase pe cer. Razele ei alburii luminau vârful tufișurilor din jurul poieniței unde hotărâseră să-și petreacă noaptea.

– Acum, trebuie să elaborăm o strategie. Ne înhamăm la o partidă foarte grea! Trebuie să știm să ne economisim forțele și să nu ne aruncăm în lupte pierdute dinainte. Despre toate astea, aș vrea să vorbim amândoi cu calm, dacă ești de acord, propuse Tigru de Bronz.

– Urăsc această opresiune prin care domnește implacabilul Imperiu asupra poporului despre care pretinde că este al lui. Dacă eu nu mă mișc, cine crezi tu că va îndrăzni să o facă?

– Tu ai mult curaj, dar ai și inconștiența tinereții. Eu am experiență și voi ști să-ți temperez înflăcărarea legitimă. Amândoi, o să facem o pereche complementară și eficace...

– Și dacă m-aș duce la Împărat să-i cer să înceteze opresiunea? În fond, am fost crescuți împreună, sunt sigur că nu-mi va respinge argumentele c-un dos de palmă! Ar fi de ajuns să-l fac să conștientizeze condiția reală a supușilor săi. Nu-mi amintesc să fie un monstru! zise Pește de Aur.

– Vârsta și funcțiile exersate transformă uneori profund caracterul oamenilor care dețin puterea.

– Dar nu am capacitatea să-l conving, vorbind cu el între patru ochi?

– Mai întâi ar trebui să poți ajunge la el... Se spune că e solitar, neîncrezător, rupt de tot, dar în același timp la curent cu cea mai mică greșeală ori chichiță. Cruzimea acestui suveran tipicar nu are limite, nimeni nu i-a rezistat vreodată. Portretul care i se face în Imperiu ar trebui să te incite la prudență. Nu uita că, în ochii lui, tu rămâi hoțul care a furat discul de jad!

Pește de Aur nu putu decât să recunoască că avea dreptate.

– Și dacă am ridica o armată imensă, armata tuturor celor oprimați, a celor care suferă și vor ca situația asta să se schimbe? N-am ajunge rapid mai numeroși decât trupele regale al căror efectiv nu încetează să scadă de când soldații luați dușmanului sunt deportați pe marile șantiere imperiale?

– Mai mult ca sigur că statul legist nu ne va lăsa să ducem la bun sfârșit un asemenea proiect. Să știi că în spatele fiecărui cetățean se ascunde un spion și un turnător. Fiecare se teme de celălalt. Ordinea polițienească domnește peste tot. În asta rezidă eficacitatea înspăimântătorului sistem social instaurat de administrația legiștilor.

– Ai o viziune pesimistă. Ascultându-te, ai zice că n-am avea nici o ieșire, constată cu tristețe Pește de Aur.

De dincolo de vârfurile copacilor, țipătul ascuțit al unui huhurez tulbură liniștea nopții.

– Ascultă pasărea asta, Pește de Aur. Scoate un țipăt la fel de plăcut ca vocea unei femei. Nu trebuie, de asemenea, să te gândești să faci totul pentru a o regăsi pe Roză Primăvăratică? Nu este pentru tine un obiectiv cel puțin la fel de important ca acela constând în doborârea regimul legist?

– Adevărat grăiești. De altfel, dragostea este de neînlocuit... Dar, în mod bizar, m-am gândit întotdeauna că cele două scopuri nu se exclud reciproc!

– Nu mă îndoiesc că vei face tot ce-ți stă în putință. Am încredere în tine, dragul meu copil.

– Viitorul este imprevizibil. Lucrurile bune vin mereu după cele rele. Uite cât e de ciudat! Destinele noastre s-au întâlnit când erau atât de puține șanse ca așa ceva să se întâmple! murmură Pește de Aur, rezemându-și capul de umărul tatălui său.

– Fluviile reușesc întotdeauna să găsească marea... Și apoi, așa cum scrie poetul, *„Îmi doream atât de mult asta, încât într-o bună zi mi s-a întâmplat!"*. Așa este viața făcută. Când ai speranță, totul devine posibil...

– Eu sunt ca tine. Chiar și în cele mai rele momente din captivitatea mea de biet sclav terasier pe șantierul Marelui Zid, când soarele îmi ardea ceafa încă din zori și ploua cu lovituri de bici pe brațele mele obosite, nu mi-am pierdut niciodată speranța. Asta m-a ajutat să rezist și să fiu în fața ta astăzi, în timp ce alții, care s-au dat bătuți, au fost luați precum praful de vântul deșertului.

Tigru de Bronz mângâia pletele fiului său. În fața lor, jeraticul focului avea să se stingă în curând. Huhurezul tăcuse. Trebuia să doarmă, căci a doua zi drumul va fi iarăși lung.

– Ești un om puternic. Ca toți cei care au privilegiul să poarte semnul nostru distinctiv. Tatăl meu era și el ca tine și mi-a spus același lucru despre tatăl lui.

– Și eu, tată, simt puterea energiei tale interioare. Și e foarte bine așa. Sunt sigur, totul va fi cât se poate de bine, îl asigură liniștit Pește de Aur.

– Totul va fi cât se poate de bine pentru tine, răspunse ca un ecou Tigru de Bronz.

– Și pentru tine?

– Viața mea este în urmă... Doar fericirea ta contează. Dacă ar trebui să fac pentru tine ceea ce a făcut Anwei ca să-mi permită să forjez săbiile de oțel, aș face fără ezitare!

– Nu vorbi prostii...

– Vorbesc foarte serios.

*

În dimineața aceea, Baya, prințesa sogdiană, ținută în continuare prizonieră de Împăratul Centrului în Palatul de Nord, înțelese că un eveniment important urma să rupă monotonia existenței sale solitare.

Gardianul care îi adusese bolul cu supă și turtele de orez coapte îi poruncise să se îmbrace cât mai repede.

– Împăratul vă vrea în fața lui imediat, spusese omul legat la cap cu un bandou roșu care dovedea că are dreptul să pătrundă în zonele cele mai ascunse ale palatelor imperiale.

Ea nu avea altă alegere decât să îmbrace în grabă o rochie și, după ce-și prinsese un ac mare în cocul pe care și-l rulase, să urmeze gardianul care, temându-se să nu-l facă pe suveran să aștepte, începea deja să se impacienteze.

Pentru a ajunge la Împărat, ei o luară pe unul din acele tunele subterane întunecate, luminate doar de

câteva torțe, care legau între ele palatele imperiale și îi permiteau acestui suveran invizibil să treacă de la unul la altul fără ca cineva să știe vreodată. La vederea bandoului roșu, gărzile postate aproape la fiecare pas, pe tot parcursul, îi lăsau să treacă, bătând din călcâie.

În sala de audiență, era aproape la fel de întuneric când fu introdusă Baya Sogdiana. Încăperea era imensă, vastă precum un câmp și înaltă ca un cedru centenar.

Tocmai în fundul sălii, pe o estradă, ea putea să distingă minuscula siluetă a suveranului Centrului.

Părea singuratic, ca o plantă unică a deșertului pe care o întâlnești după o oră de mers, la capătul acelei întinderi fără sfârșit.

Apropiindu-se, ea văzu că era așezat pe un fotoliu din lemn prețios ale cărui brațe luau, la capete, forma unui cap de pasăre phoenix.

Ea auzi în acel moment un fel de hărmălaie care venea din partea stângă a imensei estrade unde se afla Împăratul Centrului. Atunci văzu la marginea acesteia, după ce trecu de o coloană gigantică care o ascundea, fete tinere și băieți, toți îmbrăcați în alb, dispuși pe mai multe rânduri. Când toate acele priviri juvenile se întoarseră spre ea, se simți intimidată.

Un gong de bronz rezonă, făcând să tremure coloana de care se rezemase.

– Iat-o pe prințesa Baya a regatului Sogdiana, este cea de-a o mia dintre voi! exclamă vocea de stentor a Împăratului Qinshihuangdi.

Ea se simți luată de braț. Era mâna unui majordom care o conducea spre primul rând, unde o aștepta un loc gol. Apoi omul îi dădu să îmbrace o tunică albă de aceeași formă ca cea purtată de ceilalți tineri.

Biata Baya încă nu știa că tocmai fusese încorporată cu forța în Expediția Celor O Mie de băieți și fete pe

care Împăratul hotărâse să-i trimită chiar a doua zi spre Dongyin, de unde se vor îmbarca pentru Insulele Nemuririi.

Apărut din spatele unei cortine, în fundul estradei imperiale, un om cu fața severă se pregătea să ia cuvântul. Ea îl auzi pe vecinul ei șușotind că era vorba de prim-ministrul Lisi.

– Fiți cu toții mândri! Marele Împărat al Centrului v-a ales petnru virtutea voastră. Sunteți în floarea vârstei și sunteți virgini. Suflurile voastre interne și energia voastră sunt, în consecință, intacte. Mai târziu, după ce veți pluti pe marea orientală, veți păși pe pământul Insulelor și veți putea culege fructele de jad care te fac Nemuritor. La întoarcerea în Imperiul Centrului, o să fiți cu toții dotați cu această fabuloasă comoară al cărei nume e Nemurire... Atunci, fiecare dintre voi va putea trăi peste zece mii de ani! Sper că vă dați seama de norocul vostru! declară primul-ministru cu o voce sonoră, dându-și silința să citească lamela de bambus pe care îi fusese scris discursul.

În ciuda surprizei pe care o încerca și a nefamiliarității cu limba Imperiului Centrului, Baya găsea că vorbele primului-ministru nu erau deloc convingătoare. Acest Lisi nu avea aerul că se simte în largul său și părea să declame pe un ton mecanic cuvintele scrise de altcineva, fără să creadă cu adevărat ce spune.

Dacă ar fi putut să înțeleagă detaliile, Baya n-ar fi putut să creadă nici măcar pentru o clipă într-un concept atât de abstract și lipsit de sens pentru o sogdiană precum cel al Nemuririi. În regatul Sogdiana, să trăiești zece mii de ani era o idee total străină de concepția pe care o aveau despre viață. Să respingi atâția ani intrarea în lumea paradisiacă de dincolo care îi aștepta pe cei care duseseră o existență pioasă nu prezenta nici cel mai mic interes.

– Dar n-am înțeles jumătate din ceea ce a spus ministrul, îi șopti prințesa tânărului care stătea lângă ea.

Acesta, înspăimântat de îndrăzneala vecinii lui, rotea ochii în jur terorizat.

– Eu nu înțeles ce spus Lisi! strigă sogdiana într-o chineză stricată, ridicând necuviincios mâna.

Insolenta ei reflecție, pronunțată suficient de tare pentru a fi auzită, provocă o situație jenantă în sala de audiențe imperiale. Murmure de dezaprobare începură să izbucnească ici și colo. Apărură gărzile, până atunci ascunse în întuneric, care intenționau să înainteze spre tânăra femeie pentru a o constrânge să tacă. Lisi o privi înțepat. El se pregătea s-o pună răspicat la punct când Împăratul, cu un gest amplu, îl opri brusc.

Un muzicant lovi atunci de două ori cele opt pietre fonolite Qing. Încovoiate ca un brăzdar de plug, tăiate din jad și marcate cu sigiliul regatului Qin, ele atârnau de marele clopot imperial Bianqing plasat chiar în spatele suveranului. Fiecare dintre ele corespundea uneia din cele opt categorii de „sunete ale rozei vânturilor", adică a lovirii pământului, metalului, pietrei, pielii, mătăsii, lemnului, tigvei și bambusului, așa cum erau ele descrise cu exactitate în *Zhouli*. Principala grijă a autorului cărții rituale a dinastiei Zhou fusese, în schimb, să acorde operele și gesturile împăraților acestei dinastii cu sunetele și suflurile prezente în Univers.

Cele opt sunete duble anunțau că Suveranul Centrului urma să ia cuvântul.

În sala de audiență era atât de liniște că s-ar fi auzit chiar și o muscă zburând când Qinshihuangdi începu, cu o voce lentă, să vorbească.

– Lăsați-o în pace pe această femeie... Ea înțelege greu limba noastră. Țara ei nu aparține Imperiului

Centrului. Ea n-a fost crescută după tradițiile noastre și, în consecință, pe bună dreptate, nu știe despre ce e vorba. Asta n-o va împiedica să participe, și încă printre cei din primul rând, la expediția noastră! Va fi prima creatură umană care refuză să trăiască mai mult de zece mii de ani!

El încerca să o umilească în public. Își jurase s-o facă să plătească scump indiferența pe care i-o arătase.

Prințesa sogdiană, care înțelesese aproape exact sensul vorbelor Împăratului, ieși din rând și îndrăzni să se plaseze chiar în fața lui. Acum, îl înfrunta. Ochii ei mânioși scăpărau scântei. Orgolioasa și mândra Baya nu admitea să fie tratată astfel, nici măcar de Împăratul Chinei. Ea ar fi vrut să-i spună asta în chineză și se pregătea, în lipsă de altceva mai bun, să-l blesteme în sogdiană. Dar înainte ca ea să poată deschide gura, gărzile se repeziră s-o molesteze și, apoi, s-o conducă înapoi, fără menajamente, la locul ei, în primul rând al celor o mie.

Atunci, ea începu să urle. Vroia să-și strige ura și revolta când un sbir îi dădu o palmă peste față ca să o facă să tacă.

Odată incidentul rezolvat, Qinshihuangdi îi făcu semn prim-ministrului său să-și reia discursul.

– Dacă faptul de a fi fost aleși de Marele Împărat al Centrului trebuie să rămână o onoare pentru voi toți, veți avea totuși și reguli foarte stricte de respectat pe tot parcursul periplului vostru. Mai întâi, vă va fi interzis să vă atingeți, cei de sex opus, și cu atât mai puțin să aveți cel mai neînsemnat raport carnal; asta ar provoca în mod iremediabil eșecul Expediției. Apoi, nu va trebui să părăsiți niciodată perechea pe care o formați, fată și băiat; asta va distruge echilibrul dintre Yin și Yang care a fost în mod savant realizat între voi toți.

Perechile pe care le formați n-au fost alese la întâmplare, astrologii au ținut seama de harta cerului la data și la ora nașterii voastre. În sfârșit, când prima corabie va aborda cea dintâi Insulă a Nemuririi, nu uitați că cel care va păși primul pe plaja ei va trebui să fie un băiat.

– Este esențial, într-adevăr, ca primul contact cu solul acestei insule să fie natură Yang, altfel fructele de jad din copaci riscă să se strice și să-și piardă virtuțile. În consecință, vai de fata care nu va respecta această obligație! adăugă o voce stridentă venită din semiîntuneric și care se dovedi a fi cea a lui Îmbrățișează Simplitatea care îmbrăcase veșmintele de ceremonie rezervate astrologilor și geomanților.

Asistența asculta cu religiozitate preceptele lui Lisi și precizarea adusă de eminentul practician al Fengshuiului.

Cei o mie de tinere și tineri care erau acolo veniseră, în părți strict egale, din Cele Cinci Direcții ale Imperiului.

Pentru toți era o șansă unică de a fi fost aleși să participe la expediția imperială în Insulele Nemuririi. Fuseseră mai bine de treizeci de mii cei care concuraseră pentru a fi chemați acolo, în urma unei selecții organizate de administrația imperială în toate provinciile din Imperiul Centrului. Anunțul și regulile de concurs fuseseră afișate în școli și în principalele intersecții, ca și în teritoriile nou anexate. Ceea ce îi incitase pe participanți să se înscrie la probele de selecție era mai puțin posibilitatea de a trăi peste zece mii de ani, durată care rămânea complet abstractă, cât mai ales faptul de a putea, grație acestei expediții, să iasă din banalitatea și anonimatul condiției lor.

În mijlocul acestei mulțimi îmbrăcată toată în alb, fervență, supusă și atentă, convinsă că va beneficia de un privilegiu remarcabil, frumoasa prințesă sogdiană, rebelă și insolentă, era astfel unica excepție.

Tamburul de bronz portativ în formă de butoi pe care un muzicant se pregătea să-l lovească avea două fețe. Pe o parte era ornat cu o bufniță, emblemă a Împăratului Galben Huangdi despre care se mai spunea că fusese în același timp și zeul Tunetului și un valoros fierar, iar pe cealaltă parte cu un cocor, în amintirea lui Hong, acea ființă divină al cărei corp era galben, fără față, nici ochi, dar dotat cu șase picioare și patru aripi. Trei lovituri seci bubuiră în instrumentul de percuție, urmate de răgetul unei orgi de gură Sheng, atribut al zeiței creației Nüwa.

Era anunțul că Împăratul Centrului urma să ia cuvântul pentru ultima oară.

– Vă dau întâlnire pe plaja de unde voi asista la întoarcerea voastră! De acum încolo, vă doresc succes deplin în această expediție, declară el.

– Glorie Împăratului Centrului care va trăi zece mii de ani! strigară în cor toți tinerii și tinerele exact pe tonul ultimei note ieșite din orga de gură Sheng care le servise, în acest caz, de diapazon.

Ei petrecuseră mai multe ore ca să repete această formulă și să respecte cu scrupulozitate tonalitatea exactă a melopeei menită să reproducă sunetul rezultat în urma lovirii Clopotului Galben Imemorial Huangzhong al cărui volum trebuia să conțină exact șaizeci și patru de obroace de grăunțe de mei.

În sunetul flautului sirinx* Paixiao, format din treisprezece bețe de bambus lăcuite de mărime descrescătoare, asamblate asemenea unei plute, pe un singur rând, și legate cu trestie, Împăratul părăsi sala de audiență prin fața Celor O Mie care i se închinară, punând un genunchi la pământ.

---

* sirinx (sau syrinx) - nai

Din multitudinea de cefe, curbate din teamă și din respect, ale tinerilor și tinerelor încântați de ideea de a participa la o sărbătoare atât de mare, ieșea în evidență doar silueta zveltă a frumoasei sogdiene.

Rămasă în picioare, ea îl fulgera cu privirea pe Marele Împărat al Centrului pe care îl disprețuia din tot sufletul.

71

Întreg Imperiul Centrului fremăta acum de vestea plecării celor o mie de tineri și tinere virgine pe care Împăratul îi trimitea să descopere Insulele Nemuririi.

În cel mai mic sat, în cea mai mică piață și sub cel mai mic portic, poporul vorbea în șoaptă despre această expediție maritimă.

Cel mai adesea, se vorbea cu teamă și respect, iar uneori, dar din ce în ce mai rar, cei mai rebeli și mai lucizi o făceau cu consternare. Așa că lui Pește de Aur și prietenilor săi, care trecuseră deja în periplul lor prin mai multe sate și cătune, nu le trebuiră mai mult de câteva zile ca să afle despre existența acestei întreprinderi imperiale.

Organizând răspândirea veștii, Lisi spera să intimideze și mai mult populația și să împiedice apariția oricărui spirit de răzvrătire în sânul ei. După Marele Incendiu al Cărților care-i pusese cu botul pe labe pe toți literații, fiindcă aproape jumătate dintre ei fuseseră obligați să-și schimbe numele, Expediția Celor O Mie era și ea menită să intimideze imaginația, reprezentând în același timp un solemn avertisment și o promisiune de recompensă pentru cetățenii cei mai merituoși.

Într-adevăr, din momentul în care Împăratul Centrului va fi atins fructele din aceste Insule, chiar fără să fi fost nevoit să stea el însuși acolo, el avea să

domnească mai mult de zece mii de ani peste Cele Cinci Direcții! Cine ar îndrăzni să se ridice, fie și numai cu gândul, împotriva unei tiranii care se pregătea astfel să scape de influența timpului? Nu era mai bine să se supună sistemului legist, să colaboreze din plin cu fanaticii lui, să accepte să-i denunțe pe alții, să plătească impozit fără să crâcnească, să devină cât mai umil posibil, într-un cuvânt să accepte strivirea bărbaților și femeilor de către mașina imperială? În schimb, și ca răsplată pentru această colaborare, îi era permis să spere la o bucățică din aceste fructe aduse de Cei O Mie din Insulele Nemuririi.

Târgul era ușor de înțeles!

Expediția Celor O Mie era ocazia unică de a-i invita pe cei care credeau că într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, o scânteie va reuși să aprindă această societate pe cât de oprimată pe atât de deprimantă să se gândească de două ori înainte de a se arunca într-o revoluție sau în orice altă manifestare de răzvrătire împotriva statului legist al cărui șef era chemat să trăiască atât de mult timp.

În satele prin care trecuseră, conversațiile despre acest subiect erau în toi; Pește de Aur și prietenii lui nu mai aveau mare lucru de aflat despre această Mare Expediție. Îi cunoșteau scopul, componența și, mai ales, punctul de plecare, acel port la marea Chinei care se numea Dongyin.

– Ce crezi despre planul Împăratului de a-i trimite pe toți acești tineri în căutarea Insulelor Nemuririi? îl întrebă Foc Arzător pe Verigă Esențială care călărea cu el în spatele convoiului?

Celor doi eunuci le plăcea în mod deosebit să stea la taifas împreună, să-și spună orice, să pună țara la cale, fără a fi deranjați de cineva.

– Asta ar trebui să ne dea de gândit, răspunse Verigă Esențială.

– De gândit în ce sens?

– Ar trebui să mergem și noi la Liandong. Acolo avem cele mai mari șanse să-l găsim pe Împăratul Centrului. În cele din urmă, se va duce el-însuși pe această plajă, măcar ca să fie acolo la întoarcerea Expediției!

– Se spune că nimeni nu știe niciodată în ce palat se află. De ce crezi c-o să se ducă într-o bună zi să respire aerul mării?

– De la cea mai fragedă vârstă, Împăratul Centrului este obsedat de problema Nemuririi. Expediția Celor O Mie n-are drept unic scop edificarea poporului. Dacă corăbiile pe care vor pluti acești tineri vor reuși să găsească arhipelagul, atunci Împăratul își va îndeplini visul lui cel mai scump!

– Se spune că aceste Insule sunt populate cu Nemuritori capabili să trăiască mai bine de zece mii de ani...

– Când eram în fruntea Biroului Zvonurilor, regele Zheng, ca și bunicul lui, bătrânul rege Zhong, era în stare să petreacă ore în șir ca să i se explice virtuțile comparate ale pilulelor de cinabru care se găseau pe tarabele negustorilor din Xianyang. Acum că domnește peste Cele Cinci Direcții, el vrea să meargă mai departe, în acel loc în care timpul își suspendă funcția. Așteaptă atât de nerăbdător momentul, încât va dori să asiste personal la întoarcerea corăbiilor, sunt sigur. Pentru el, de acum înainte, asta e singura cauză care merită interesul.

– N-ar fi mai bine să le vorbim despre această eventualitate lui Pește de Aur și Tigru de Bronz, în seara asta la bivuac? Ai toate șansele să-i convingi cu pertinența argumentelor tale...

Chiar în seara aceea, în timp ce erau strânși în jurul focului de tabără, eunucul îi împărtăși lui Pește de Aur presupunerile sale în legătură cu probabilitatea prezenței Împăratului pe țărmul peninsulei Liandong.

– Cred că ne-ar fi mai ușor să-l încolțim pe această plajă și, la nevoie, să-l capturăm, decât să încercăm să punem mâna pe el în propria-i capitală unde se comportă ca un împărat invizibil, ascuns în inima vreunuia din nenumăratele lui palate păzite de mii de oameni înarmați, adăugă el în chip de concluzie.

– Dar eu n-am spus nicidecum că aveam intenția să atentez la viața lui! protestă Pește de Aur.

– Chiar crezi că va fi posibil să restabilești justiția în Imperiul Centrului fără să treci peste cadavrul șefului lui? îi aruncă Tigru de Bronz.

Pește de Aur se abținu să răspundă. Remarca tatălui său avea meritul de a-l lăsa fără argumente. El descoperea până unde va trebui probabil să meargă ca să-și atingă scopul pe care și-l fixase.

– În acest caz, sunt de acord să mergem la Dongyin, fiindcă din acest oraș situat pe țărmul Marelui Ocean care scaldă coasta orientală a Imperiului trebuie să plece, după cum se aude, Expediția Celor O Mie, spuse el în cele din urmă. De altfel, visez dintotdeauna să văd marea. Mi s-a spus că este o priveliște magnifică!

– Iată o decizie judicioasă..., zise Verigă Esențială, fericit de a fi fost primul care i-a dat ideea. Sunt sigur, efectiv, că Împăratul Centrului se va duce să asiste la întoarcerea corăbiilor pe care le-a trimis pe mare.

– Aș dori doar să facem mai întâi o haltă la Xianiang. Roză Primăvăratică se oțilește, probabil, tot așteptându-mă, reluă Pește de Aur.

– Capitala ne este practic în drum. Va fi de ajuns să facem un mic ocol prin nord și gata, admise Tigru de Bronz.

– De-abia aștept să fim cu toții în fața Împăratului Centrului, la ocean! Atunci vom putea să-l somăm să renunțe la tirania din Imperiul Centrului. De s-ar face odată Armata Revoltaților numeroasă ca un stol de vrăbii capabile să distrugă o livadă într-o clipită! exclamă Foc Arzător cu exaltare.

– Va trebui cu siguranță să fim mai numeroși pentru a ne îndeplini nobilul nostru scop. Astăzi, suntem abia cincizeci. Ce putem face noi în fața armatelor imperiale? Nu mare lucru, suspină Tigru de Bronz.

– Dar suntem toți animați de o forță interioară gata să mute munții din loc! protestă tânărul eunuc.

– Tatăl meu are dreptate. Am câștiga cu siguranță dacă am fi mai numeroși. De ce nu ne-am duce în fața poporului să-i explicăm ce avem de gând să facem și să-l încurajăm să se alăture cauzei noastre drepte? Chiar de mâine, ne-am putea începe campania de recrutare! propuse Pește de Aur.

Toată lumea încuviință zgomotos și fiecare își promise să înceapă, chiar din ziua următoare, să facă recrutările necesare.

Decepția lui Pește de Aur și a prietenilor săi avea să fie, din păcate, la înălțimea speranțelor pe care și le făcuseră. Acțiunea lor de prozelitism fu curmată brusc încă din primul sat.

Către amiaza zilei următoare, ei se hotărâră să facă haltă într-un mic târgușor al cărui nume remarcaseră că fusese schimbat pe pancarta de la poarta zidului care îl împrejmuia. Unul din două nume ale celor care figurau acolo fusese într-adevăr interzis. Rectificarea numelor mergea deja repede în Imperiul Centrului. ..

Într-o piațetă, deasupra căreia plana un insuportabil miros de balegă de bivol, niște localnici în zdrențe

pregăteau uneltele pentru semănături. Peşte de Aur şi prietenii lui se duseră la ei, încrezători, gândind că revolta mocnea în ei şi că nu le va fi greu să-i convingă de temeinicia luptei lor. Când încercară să le explice demersul lor, ei nu obţinură drept răspuns decât feţe crispate exprimând neîncrederea şi respingerea.

Puţinii interlocutori care acceptară să vorbească cu ei se făcură nevăzuţi chiar înainte de a fi putut să le explice unde vroiau să ajungă. Când Peşte de Aur îl întrebă pe un om mai bine îmbrăcat decât ceilalţi, al cărui piept era barat cu o mică pancartă, ce simţea după schimbarea numelui care i-a fost impusă de administraţia legistă, individul nu îndrăzni nici măcar să răspundă. El se mulţumi să plece capul şi îşi văzu imediat de drum.

Foarte repede, piaţeta se goli de toţi locuitorii. Nu mai erau decât câţiva copii mucoşi şi speriaţi care se jucau cu bilele, stând pe vine în mijlocul baligilor uscate şi privind la ei cu coada ochiului.

– Tot mai bine e să ne bazăm numai pe propriile noastre forţe... Descoperindu-ne prea mult, riscăm să atragem atenţia jandarmilor şi a spionilor! îi zise Peşte de Aur lui Tigru de Bronz în momentul în care convoiul părăsea satul ai cărui locuitori înspăimântaţi îi luaseră probabil drept nişte provocatori grosolani.

Neîncrederea şi teroarea făcuseră deja ravagii în populaţia Imperiului. Peşte de Aur tocmai înţelesese că nu va mobiliza pentru nobila lui cauză, doar prin figura lui cumsecade şi prin discursuri frumoase, acest popor care suferea totuşi în mod atroce şi pe spatele căruia dictatura legistă era solid fixată.

Ralierea de adepţi va fi, prin forţa lucrurilor, lungă şi dificilă, ba chiar imposibilă...

Dar asta nu îi afecta cu nimic motivarea.

Hotărârea lui era luată: vor merge către mare, acolo unde aveau șansa să se apropie de cel care era la originea atâtor nenorociri și mizerii. N-aveau nevoie să fie o mie, precum Cei O Mie din Marea Expediție.

Le va fi suficient să se înarmeze cu curaj.

În ciuda gândurilor sumbre pe care acest orășel i le trezise, Pește de Aur se consolă, gândindu-se la următoarea haltă de la Xianyang.

Cel puțin era sigur că acolo o va găsi pe Roză Primăvăratică. Avea să-și îndeplinească unul din cele două obiective ale epopeii lui.

El călărea înainte, încrezător și fericit de această perspectivă, grăbit cum era să-și strângă în brațe dragostea vieții lui.

*

– O, Bixia, divină Prințesă a Norilor Azurii, care ai drept locuință eternă acest munte sacru, veghează, te rog, asupra călătoriei noastre pe mare ca să ajungem acolo fără încurcături! clama Zhaogongming cu o voce puternică.

Apoi, el închise cu grijă ușa cu două batante a micului templu din lemn care avea să rămână gol acum că ei plecau.

– Când ne vom întoarce oare aici? se neliniști Salt de Tigru.

Chiar dacă erau fericiți că pleacă spre marea cea mare, li se cam strângea inima că trebuie să părăsească aceste locuri liniștite unde ajunseseră să se obișnuiască cu norii și cu splendidele apusuri de soare care se înflăcărau la orizont.

Fildeș Imaculat hotărâse să-i însoțească neîntârziat pe cei doi ermiți la Dongyin și aceștia, profitând de ocazie, nu se lăsaseră rugați să-l urmeze.

La popas, ei își procurară fără dificultate caii necesari preotului și acolitului său.

În timpul drumului, Zhaogongming nu încetase să-l devoreze din priviri pe tânărul Fildeș Imaculat. Acesta își dăduse seama perfect de acest comportament viclean care îl amuza și îl flata în același timp. De când plecaseră din vârful muntelui Taishan, el suporta asalturile preotului taoist care, încercând acum fără rușine să-l seducă, se încăpățâna să-i arunce ocheade insistente și să-i facă multe complimente pline de subînțelesuri.

Fildeș Imaculat găsea mai degrabă amuzante mimica preotului și felul în care căuta să îl atingă atunci când descălecau pentru a-și lăsa caii însetați de efort și căldură să bea apă din cascadele și torentele care coborau pantele abrupte ale masivului ce domina Muntele Sacru.

– Când vom ajunge la Dongyin, o să te inițiez în practica Neidan, exercițiul de alchimie internă prin care se amestecă suflurile și corpurile, îi șopti pofticios Zhaogongming ordonanței.

– Câți ani în plus trăiești cu exercițiile Neidan? întrebă tânărul.

– Stăpânul Wudong spunea: un an în plus pentru fiecare exercițiu realizat. Dacă le practici în fiecare lună, la sfârșitul unui an asta înseamnă totuși doisprezece ani de viață!

– Genial! Sunt partenerul tău de Neidan când vrei! exclamă fericit Fildeș Imaculat.

Salt de Tigru, care găsea deplasată atitudinea lui Zhaogongming, stătea mai la o parte, încruntat. Era prima oară când îl vedea pe acolitul lui Wudong într-o asemenea stare de excitație față de un băiat, vrăjit cu totul de sclifoselile tinerei ordonanțe. Acest Fildeș Imaculat părea să-i fi luat mințile tovarășului său. Până unde, naiba, avea să meargă?

Chiar în seara aceea ajunseră la Dongyin unde Fildeș Imaculat îi conduse până la palatul rechiziționat de Zhaogao.

Generalul se afla pe balconul camerei lui și se delecta cu activitatea lui favorită, își lucra mușchii corpului, ridicând multe greutăți de fontă pe care i le dădea ceremonios un subofițer aproape la fel de musculos ca și el.

Fildeș Imaculat își dădu imediat seama că Zhaogao era prost dispus.

– Lucrările la terasa Langya, de pe muntele Erya, vor dura mai mult decât am prevăzut. Panta muntelui este friabilă ca nisipul! În plus, aproape peste tot apar stânci mari, împiedicându-i pe terasieri să niveleze pământul. Șeful șantierului mi-a mărturisit că nu a consultat în prealabil un geomant. Dacă Împăratul va fi nevoit să constate că terasa nu este terminată, așa cum mi-am luat angajamentul, va fi vai de mine! bombăni el.

– Generale, luați-mă pe acest șantier. Mai am destule cunoștințe de geomanție și voi ști să vă spun dacă această construcție are șanse să reziste și când va putea fi terminată, propuse imediat Zhaogongming.

Generalul cu Bicepși de Bronz se uită la preotul taoist cu un aer mirat și neîncrezător. Acești ermiți buni de gură pretindeau mereu că au răspuns la toate! Acestea fiind zise, având în vedere urgența, nu era mai bine să accepte propunerea?

– Cade la fix! O să mergem, așadar, mâine! anunță generalul.

El nu-și făcea deloc iluzii în privința ajutorului pe care Zhaogongming i-l putea da în legătură cu acest șantier imens unde întârzierea era atât de mare, încât inginerii cifrau la trei luni bune termenul de încheiere a lucrărilor. Deci, n-avea nimic de pierdut lăsându-l pe acest ermit s-o facă pe expertul în geomanție.

Apoi, el se întoarse spre Fildeș Imaculat și, imediat, expresia feței i se schimbă. Nu mai era cea a unui general neliniștit și îngrijorat, era cea a unui îndrăgostit care se adresa amantului său.

– Vrei să le arăți tu camera celor doi prieteni ai noștri? Am pus să li se pregătească cea puțin mai mare, chiar la capătul culoarului, îi ceru el amabil.

Ordonanța îi conduse în camera lor.

De pe terasa un pic mai îngustă decât cea a generalului Zhaogao, priveliștea spre port și spre Marea Chinei era foarte frumoasă. Celor doi pustnici, care descopereau pentru prima oară ce este acela un orizont perfect plat, li se tăiase răsuflarea în fața spectacolului unirii imensității cu vidul în acel arc de cerc perfect.

– Nu credeam că Marele Ocean se întinde atât de departe și că e așa rotund! zise, uluit, Salt de Tigru.

– Noi nu vedem decât o infimă parte din el. Pentru a verifica existența Insulelor Nemuritoare, ar trebui să mergi și mai departe, acolo unde marea se oprește și se varsă într-o prăpastie gigantică în care totul se aneantizează, explică Zhaogongming.

– Dar nu este riscant, în aceste condiții, să te apropii de ea cu corabia? întrebă Salt de Tigru.

– Trebuie, fără îndoială, să supraveghezi îndeaproape curenții și vânturile, să fii atent cu ele dacă se întețesc. În această privință, grație cunoașterii practicii divinației prin vânturi, tu vei fi de un mare ajutor, răspunse preotul.

Fildeș Imaculat nu pierduse nici o frântură din vorbele lor.

– Nu știam de povestea asta cu prăpastia! mărturisi el.

– E de ajuns să nu te apropii prea mult, micuțule! Totuși, dragă Fildeș Imaculat , chiar crezi că e posibil să atingi Nemurirea fără să-ți asumi nici cel mai mic risc?

Tânărul soldat părea din ce în ce mai neliniștit. El descoperea că i se ascunsese, cu siguranță, multe lucruri în legătură cu aceste faimoase Insule ale Nemuririi.

– Te asigur! Nimeni nu mi-a vorbit niciodată de vreo prăpastie în care s-ar vărsa Marele Ocean chiar în fața acestor insule! E ciudat, deja parcă nu mai simt dorința de a urca pe una dintre corăbiile care se vor îndrepta spre ele..., bombăni el, devenind deodată circumspect.

Avea de gând să-i comunice generalului Zhaogao această informație capitală și să aranjeze în așa fel ca să nu fie obligat să urce pe una din corăbiile trimise de Împăratul Centrului să supravegheze bunul mers al expediției.

– Nu trebuie să te neliniștești peste măsură. Insulele Penglai sunt fixate solid pe fundul mării. Nu alunecă spre prăpastie. Altădată, pe vremea când pluteau pe spatele unor țestoase gigantice, ele erau cu siguranță mult mai instabile, zise Zhaogongming.

– Țestoase gigantice? întrebă, uluit, Fildeș Imaculat.

– Exact! Acum zece mii de ani, erau cinci insule, nu trei, care amenințau să cadă în hăul neantului. Împăratul Celest îi porunci zeului mării să facă ceva ca să le salveze. Acesta plasă cincisprezece țestoase negre uriașe sub cele cinci insule, cerându-le să le mențină în afara curenților nefești. Totuși, într-o zi, un grup de dragoni tembeli se răzvrătiră și se duseră să pescuiască frumoasele țestoase, astfel că două din insule fură înghițite de prăpastie. Mânios, Împăratul Celest îi pedepsi pe dragonii cretini, reducându-le dimensiunea până la cea a unei salamandre. Brusc, acești imbecili încetară cu relele. Iată de ce nu mai sunt decât trei Insule ale Nemuririi. Dar liniștește-te, sunt cele mai frumoase!

– Înțeleg mai bine acum grija augustului nostru Împărat de a-și asigura sorți de izbândă, pregătind

minuțios expediția maritimă! declară Fildeș Imaculat pe care asigurarea lui Zhaogongming îl mai liniștise puțin.

– Împăratul Centrului nu poate fi decât un om care știe ce face! recunoscu acesta.

Tânărul rămânea tăcut. El privea marea și nu era, de fapt, decât pe jumătate convins de vorbele taoistului.

– Dar de ce n-a fost văzut niciodată nimeni întorcându-se din aceste insule, din moment ce sute de corăbii pleacă spre ele mereu? zise el în cele din urmă.

Răspunsul veni pe loc, imparabil.

– Cei care au șansa să pună piciorul pe aceste Insule au preferat să rămână, atât de bine e să trăiești acolo: animalele și păsările sunt de un alb imaculat, iar baluștrii caselor din aur pur; în copaci cresc perle și fructe de jad din belșug! replică Salt de Tigru care învățase perfect lecția maestrului Wudong.

– Știu toate astea. Dar, în ceea ce mă privește, eu m-aș mulțumi bucuros cu o mică provizie de perle și fructe de jad. Acum, vă las să vă aranjați lucrurile. Generalul Zhaogao mă așteaptă alături și probabil se impacientează, mărturisi zâmbind tânăra ordonanță, după care îi salută înclinându-se.

Cei doi pufniră și ei în râs.

– Ce scump e! Nu se putu abține să nu adauge Zhaogongming, pe care Salt de Tigru, șocat, îl privi încruntat. Patul ăsta e imens! Va fi perfect pentru viitorul nostru exercițiu de alchimie interioară Neidan. Aștept să stabilești momentul..., îi șopti preotul la ureche tânărului, când acesta trecu prin fața lui ca să iasă din cameră.

*

Primele licăriri ale aurorei luminau cele patru pante de țigle lăcuite ale acoperișului piramidal al Palatului Luminii.

Cele două regine, care nu mai erau nimic în Imperiul Centrului, ținuseră să asiste, din înaltul movilei Mingtangului, nu departe de tripodul gigant încă înfierbântat de jarul cărților, la plecarea Expediției Celor O Mie.

Cei cinci sute de tineri și cele cinci sute de tinere, îmbrăcați toți cu tunici albe, cu cingători de mătase galbenă pentru băieți și roșie pentru fete, fuseseră adunați pe suprafața pătrată de unde începea scara monumentală care ducea la clădirea în care Fiul Cerului primise mandatul său celest. Niște funcționari le distribuiseră fiecăruia câte două perechi de încălțări și haine, întrucât aveau să facă drumul pe jos. Li se încredințaseră, de asemenea, două imense oriflamuri, una galbenă și una roșie, pe care să le desfășoare pentru a-și semnala trecerea pe drumuri și prin orașe, pentru ca toți să știe, din nord în sud și de la vest la est, ca și în centru, că trecea Expediția Celor O Mie înființată de Împăratul Qinshihuangdi.

După un ultim salut adresat Marelui Geomant Îmbrățișează Simplitatea, venit, la cererea suveranului, să inspecteze ultimele pregătiri ale plecării și să se asigure că Cei O Mie vor fi în armonie, pe tot parcursul drumului lor, cu pământul pe care pășeau, cu colinele și cu munții pe care-i treceau pentru a ajunge la marea cea mare a Insulelor Nemuritoare, procesiunea se puse în mișcare încet spre drumul de Răsărit.

Cei O Mie mergeau în rând doi câte doi.

Cele două regine așteptară ca sfârșitul cortegiului, care se transformase între timp într-o panglică sinuoasă, să dispară după o cotitură a drumului pentru a părăsi și ele movila Mingtangului.

Prințesa Baya mergea în fața procesiunii, alături de un tânăr căruia nu-i știa nici măcar numele și care vorbea un dialect ciudat din care ea nu înțelegea nici o iotă. Toate tipurile fizice ale supușilor Imperiului Centrului erau reprezentate, de la muntenii cu ochi mijiți ca niște fante și cu pielea lucioasă ca mătasea până la cei, veniți din pădurile sudice, a căror carnație era mult mai închisă, mergând de la culorile de foc ale lemnului de teck până la cele mai negricioase ale bătrânului abanos sau ale palisandrului și a căror talie nu o depășea pe aceea a unui adolescent născut în Nord.

Deși profund neasemănătoare, cele cinci sute de tinere care mergeau alături de cei cinci sute de tineri erau mai frumoase și mai atrăgătoare unele decât altele. În mod vizibil, criteriile selectării lor nu se rezumaseră doar la inspectarea virginității...

Tuturor celor care se întâlneau cu convoiul sau alergau pe marginea drumului pentru a asista la trecerea acestor fete, una dintre ele, totuși, le provoca cele mai înfocate exclamații de admirație datorită farmecului și semeției ei: era Baya, prințesa sogdiană.

Cât despre băieți, din rândurile lor emana o impresie de forță sălbatică și de rezistență la orice încercare, atât de mândri se simțeau de a fi fost aleși de Marele Împărat al Centrului pentru a participa la Expediția spre Nemurire. Din această țară care tocmai își abolise memoria, incendiindu-și cărțile străvechi, li se inculcase ideea că ei vor fi fierul de lance al viitorului, fiindcă, datorită lor, Augustul Împărat va continua să domnească peste China mai bine de zece mii de ani.

Trei călăreți mergeau înaintea prințesei sogdiene. Doi dintre ei purtau lănci în vârful cărora fuseseră legate cele două oriflamuri, galbenă și roșie, care fâlfâiau semețe în vânt. Ei îl încadrau pe cel care lovea

într-un tambur și impunea cadența de mers celor o mie de tineri care se pregăteau să parcurgă cei două mii de li care separau orașul Xianyang de marea orientală. La fiecare zece rânduri se interpuneau alți trei călăreți și tot așa până la ultimul rând unde cei care închideau convoiul erau înarmați cu arbalete destinate să-i descurajeze pe inoportunii atrași de atâta tinerețe și frumusețe reunite la un loc, dar și pe cei din convoi care ar fi fost tentați să evadeze.

Procesiunea Celor O Mie înainta într-o cadență susținută și regulată, scandată de bătăile de tambur.

Nu numai că drumul era foarte lung până la mare, dar terenul urma să se dovedească din ce în ce mai accidentat. Vor fi nevoiți, într-adevăr, să străbată una din regiunile cele mai muntoase ale Imperiului Centrului, să-i escaladeze culmile, să meargă de-a lungul torentelor, să parcurgă văile înalte și să treacă, în cele din urmă, prin nenumărate pasuri înainte de a coborî din nou spre câmpiile traversate de râuri, din ce în ce mai largi pe măsură ce se vor apropia de mare, ca să urce apoi pante abrupte, căci munții se continuau practic până la țărmul mării Chinei, generând oboseală și descurajare.

De asemenea, la un moment dat, erau nevoiți să traverseze imensul Fluviu Galben, a cărui apă căra atâta loess, încât avea culoarea mustarului. Trecerea lui se făcea pe corăbii ghidate prin frânghii aruncate de la un mal la altul. O dată ajunși pe malul celălalt, vor începe ascensiunea pantelor care le permiteau să ajungă pe un soi de platou unde se întindea marele oraș Taiyuan, un important centru comercial ale cărui piețe și locuri de plăcere atrăgeau o mulțime de oameni veniți din nordul și din sudul Imperiului. Puțin mai departe, înaintând spre nord-vest, ei vor zări vârfurile înzăpezite ale

maiestuosului pisc Feng, înălțat, precum o santinelă, în mijlocul altor patru culmi ascuțite pe care le domina prin înălțimea lui.

După mai puțin de treizeci de li parcurși de când părăsiseră Xianyang, panta drumului era deja foarte abruptă.

Nu fu nevoie de mult timp pentru ca, în sânul procesiunii celor o mie de tineri și tinere, mulți s-o lase mai moale.

Într-adevăr, după câteva zile, marșul devenise cu adevărat istovitor. Pentru a respecta termenul, călăreții însărcinați cu supravegherea și călăuzele îi conduseseră pe Cei O Mie pe drumuri de trecere din ce în ce mai anevoioase. Ritmul tobelor nu slăbea niciodată. Seara, la bivuac, picioarele le erau umflate și tălpile încălțărilor în fiecare zi mai tocite din cauza pietrelor și stâncilor. Evident, nimeni nu îndrăznea să se plângă, de teamă să nu atragă atenția...

Atracția Insulelor rămânea mai puternică decât oboseala și descurajarea.

Numai Baya se stăpânea cu greu și visa să fugă.

Prințesa sogdiană își jurase să nu meargă până la mare și, la prima ocazie, s-o șteargă din acest convoi de sclavi subjugați prin reclamele deșănțate ale comanditarului său.

Baya nu se simțea din lumea lor. Pentru ea, aceste Insule ale Nemuririi nu erau decât o iluzie artificială care le fusese inoculată acestor băieți și fete, un subterfugiu destinat să-i facă să alerge la capătul lumii pentru a împlini visul unui despot cu inimă de piatră.

Cu atât mai mult cu cât ea nu suporta privirea libidinoasă a gărzilor călare care îi supravegheau cele mai mici fapte și gesturi. Când se trezea, după o noapte de somn greu în care cădea imediat ce închidea ochii, atât de mare era oboseala după o zi epuizantă de mers,

ea îi surprindea mereu, ca din întâmplare, pe doi sau trei aplecați asupra pieptului ei. Când îi respingea, ei pretextau că voiau doar să verifice dacă se simte bine.

Pe măsură ce procesiunea se apropia de mare, constata că iritarea ei creștea, ca și pasivitatea celorlalți nouă sute nouăzeci și nouă de mărșăluitori, de altfel... Nici un suspin de oboseală, nici cel mai mic protest nu se auzea vreodată din rândurile Expediției. Până unde aveau să meargă astfel, și unii, și alții, cu picioarele însângerate și cu hainele zdrențuite, fără să-și pună nici cea mai mică întrebare?

Într-o seară, ea hotărî că sosise momentul. Convoiul Celor O Mie pusese tabăra în vârful unei coline care domina un oraș imens a cărui pădure de acoperișuri se zărea în depărtare, în mijlocul unei câmpii mărginite de munți cărora ea nici măcar nu le vedea piscurile.

– Poți să-mi spui numele acestui oraș? îl întrebă ea, exprimându-se cu dificultate, pe un gardian călare.

– Baodang, răspunse imediat bărbatul căruia ea i se adresase pentru prima oară.

Avea fața mâncată de vărsat și părea încântat și zelos.

Ea pretextă atunci că e foarte obosită și se duse să se întindă sub un copac, mai la o parte.

Era întuneric beznă. Ea putea să audă sforăiturile gărzilor și respirația ușoară a tovarășilor ei care dormeau strânși unii lângă alții pentru a-și ține de cald.

Se strecură afară de sub pătură și făcu câțiva pași, având grijă să nu atingă nici o rămurică. Bărbatul cu fața ciupită de vărsat, care, de când îl chestionase, nu încetase să-i arunce ocheade, adormise și el.

Focurile și felinarele făceau ca Baodang să scânteieze delicat ca o pânză de păianjen în mijlocul căreia s-ar fi prins licurici. Baya nu știa că, după

Xianyang, era unul din orașele cele mai populate ale Imperiului, un centru comercial unde obiectele din bronz, mătasea și jadul se schimbau pe mirodenii și lemn prețios. Mai multe drumuri frecventate de negustori veniți de peste tot convergeau spre această vastă aglomerare unde toate tipurile umane se amestecau pe străzile colcăitoare. În piețele lui, unde tranzacțiile se derulau până la o oră târzie din noapte, totul se vindea și se cumpăra.

Această lumină pâlpâitoare, care îi amintea de cea a piețelor din Sogdiana pe timpul nopții, o liniștea pe Baya. Era o prevestire fericită, după atâtea nopți întunecate petrecute sub cerul liber, în mijlocul unor peisaje magnifice, dar lipsite de orice prezență umană. Ea vedea cu plăcere în asta o invitație de a se duce în acel oraș pentru a se ascunde, după ce va fi părăsit restul convoiului.

În jurul ei, totul părea calm. Se asigură că auzea încă sforăiturile paznicilor care dormeau mai la o parte, sub copacii de care își legaseră caii. De obicei, existau mereu unul sau doi care dormeau iepurește, atenți la cea mai mică mișcare. Ea aruncă un minuscul con de brad spre ei, ca să vadă dacă se va produce vreo reacție.

Nimeni nu se mișcă. Drumul era liber.

Atunci, luându-și infinite precauții, cu pantofii scoși din picioare pentru a face cât mai puțin zgomot posibil, ea înaintă spre lumini. Sub talpa picioarelor, simțea blânda răcoare a mușchiului umezit de roua nocturnă.

Puțin mai departe, ea constată că intra într-o zonă cu ferigi. Se afundă în ea și dispăru cu totul, înghițită de plante. Deodată, ferigile dispărură, lăsând loc unei terase naturale la marginea căreia faleza se termina.

De acolo, miile de focuri intermitente ale orașului comerțului, Baodang, se ofereau privirii.

Puțin mai în stânga, un drum îngust șerpuia spre poalele muntelui. Ea se încălță în grabă, se agăță de ienupări și începu să coboare spre golul din fața ei.

Nici n-avu timp să-i fie frică, fiindcă panta se micșorase deja.

Era de ajuns să urmeze această lungă pantă ierboasă care cobora în fața ei până la câmpia unde scânteiau luminile orașului...

Inima îi bătea puternic. Începu să alerge. Se grăbea să găsească un refugiu.

72

Capitala Imperiului Centrului se schimbase atât de mult, încât Peşte de Aur nu mai recunoştea oraşul în care îşi petrecuse copilăria.

Îl părăsise alunecos şi strident, cu accente seducătoare făcute din amestecul de lux şi mizerie care se temperau reciproc; uman, pe scurt. Şi iată că devenise gigantic şi somptuos, cu palate uniforme şi aliniate, glacial şi, în orice caz, impersonal.

Vremurile se schimbaseră într-adevăr. Xianyang avea acea trăsătură implacabilă a regimului al cărui centru era.

Oraşul de jos, pe unde intrase în zorii zilei, se întindea acum cât vezi cu ochii, de o parte şi de alta a râului Wei.

Peşte de Aur dorise să se ducă acolo însoţit doar de Foc Arzător. Lăsase Armata Revoltaţilor să staţioneze pe colinele din jur ca să se odihnească o zi-două, timp în care ei o vor găsi la Xianyang pe scumpa lui Roză Primăvăratică. Convins că oraşul-capitală era infestat cu spioni şi informatori şi conştient de pericolul pe care această situaţie îl prezenta, nu voise ca Tigru de Bronz sau Verigă Esenţială să meargă şi ei. Dacă avea să i se întâmple vreo nenorocire, era mai bine ca tatăl său să rămână în fruntea micii lor trupe.

El nu mai regăsea nici pajiştile pline de iarbă care se întindeau pe ţărmul maiestuosului Wei până la poalele

colinelor din sud; ele fuseseră ocupate cu clădiri de marmură ale căror fațade își aliniau modelul monoton pe distanțe care nu se mai terminau. Mai la est, în vârful unei movile, se ridica o construcție cu acoperiș piramidal în fața căreia el remarcă un mare tripod din bronz, înalt cât un imobil cu trei etaje. Tot mai uimit, el înaintă pe ceea ce trebuia să fie, judecând după înălțimea parapetelor, un pod maiestuos peste râul care separa orașul de nord de orașul de sud.

Puțin mai departe, zărind un om bătrân îmbrăcat impecabil care venea spre el, îl întrebă politicos cine stătea în acele locuințe imense, cu porticuri și curți identice, pitite în fundul parcurilor, pe ale căror peluze întreținute cu grijă se plimbau păuni maiestuoși. Acestea erau lipsite de ziduri de incintă, dar în spațiul întins lăsat gol nimeni nu putea să pătrundă fără să fie văzut de gărzile înarmate postate în cele patru colțuri. Bătrânul îl privi cu un aer în care surpriza se amesteca cu neliniștea și-și văzu imediat de drum. Foc Arzător îi aruncă o privire elocventă prietenului său. Hotărât lucru, nu erai bine văzut la Xianyang dacă dădeai dovadă de curiozitate.

Cum ar fi putut ști Pește de Aur că acolo, în fața ochilor săi, se ridica unul din acele impozante palate separate prin străzi, pe cât de largi pe atât de lungi, încă goale la acea oră matinală, pe care Împăratul le tot construia neîncetat, doar pentru el?

De cealaltă parte a râului Wei, căsuțele jegoase din vechiul cartier al orașului fuseseră înlocuite cu imobile vaste, de formă cubică, aliniate perfect. Locuitorii lor fuseseră obligați să se mute la periferie pentru a lăsa locul serviciilor administrative ale statului care ocupau aceste clădiri standardizate. Pe Turnul Memoriei din fostul Palat Regal, drapelul Împăratului nu mai flutura.

Dacă s-ar fi putut apropia, Peşte de Aur ar fi putut constata că zidurile lui erau încet-încet năpădite de iedera care urcase deja până la jumătatea etajului. El ar fi ajuns, pe bună dreptate, la concluzia că Pavilionul din Pădurea de Arbuşti fusese şi el abandonat în favoarea noilor construcţii, standardizate şi impersonale, dorite de Suveranul Centrului.

În schimb, ca un eminent semn al triumfului birocraţiei legiste, arogantul Turn al Afişajului fusese înălţat pe mai multe nivele. Îi fuseseră lărgite balcoanele unde erau mereu agăţate cu grijă, precum rufele la fereastre, miile de edicte imperiale emise zilnic de autorităţile legiste. Acest edificiu ridicat întru gloria Legii şi a Regulii continua să domine semeţ acoperişurile capitalei imperiale.

Încet-încet, luminându-se de-a binelea, bulevardele şi străzile din Xianyang se umpluseră.

Peşte de Aur constată cu spaimă că erau aproape tot atâţia oameni în uniforme câţi civili îmbrăcaţi normal.

– În curând, vor fi tot atâţia jandarmi câţi locuitori în acest oraş! Şi nu pun la socoteală nici spionii, nici informatorii care poartă haine civile! mumură Foc Arzător.

– Să mergem, fără să vorbim, pe lângă ziduri. Nu trebuie să ne facem remarcaţi, altfel, riscăm să fim controlaţi de nenumărate ori! îl sfătui Peşte de Aur în şoaptă.

– Unde trebuie să mergem? întrebă Foc Arzător.

– Cel mai simplu, acum, ar fi să ne ducem la locuinţa lui Lisi şi acolo să găsim un mijloc de a o preveni pe Roză Primăvăratică.

El îşi amintea că locuinţa primului-ministru se ridica la colţul unei străzi care ducea la poarta principală a fostului Palat Regal.

Înaintând în direcția Turnului Memoriei care le servea de punct de reper, ei ajunseră, fără să-și prea dea seama de asta, la piciorul Turnului Afișajului.

Zăriră atunci, cu oarecare spaimă, decretele de schimbare a numelor. Aliniate unele lângă altele, ele conțineau sute de nume de lucruri și de persoane destinate a fi înlocuite cu altele. Erau o mulțime de ideograme. În partea dreaptă, erau marcate numele vechi, proscrise, iar în stânga cele noi, care urmau a fi adoptate. De fiecare dată, era indicată pedeapsa prevăzută pentru contravenienții care nu vor respecta noile denumiri. Aceasta mergea de la un tael de bronz amendă la opt lovituri de bici, date în mod obligatoriu în public, în caz de recidivă. Pentru literați, pedeapsa maximală putea ajunge până la amputarea mâinii, ceea ce i-ar împiedica definitiv să scrie.

Erau și patronime și tot felul de nume comune al căror sens fusese astfel, în mod brutal, schimbat. Familii întregi, de exemplu, care se numeau „Nor" deveniseră „Bujor" sau „Cal". Pentru denumirile de lucruri, fără îndoială ca să faciliteze înțelegerea de către analfabeți, mult mai numeroși decât cei care știau să citească ideogramele, se avusese grijă să se păstreze pronunția fonetică, dar se schimbase reprezentarea grafică, astfel că, de exemplu, „familie" se spunea tot „shi", dar se scria ca „piatră", în timp ce „lance" se pronunța „mao", dar se scria acum ca „păr".

Pește de aur își imagină fără greutate harababura și chinul pe care politica de Rectificare a Numelor le generase în sânul Imperiului. Ea nu avea alt scop decât acela de a semăna confuzie și de a șterge reperele, pentru a-i obliga pe toți să gândească altfel ca până acum. Fie că erau sau nu capabili să scrie și să citească, statul hotărâse să le modeleze creierele! Fiecare trebuia

să fie obsedat de noua denumire a lucrurilor și a ființelor și, la fel, fiecare, în orice împrejurare, trebuia să fie convins de puterea statului legist asupra spiritului. Monstruoasa Rectificare a Numelor era stadiul ultim al tiraniei impuse de Qinshihuangdi poporului său căruia intenționa să-i controleze, nici mai mult nici mai puțin, decât modul de a gândi.

Împăratul Invizibil voise astfel să domine inteligența supușilor săi. Dar această nouă modalitate de a numi, a cărei dovadă erau aceste litanii de ideograme afișate în văzul tuturor, avea o cât de mică șansă de a fi aplicată?

Era puțin probabil. Un limbaj nu se lăsa schimbat atât de ușor. Cel mult asta incita la tăcere atunci când erai în afara casei, de unde mutismul trecătorilor cu care se întâlnise Pește de Aur, în timp ce, în intimitatea locuinței sale, fiecare continua să vorbească normal.

La capătul unei străzi, el recunoscu, în sfârșit, austera fațadă a locuinței primului-ministru. Oare Lisi mai locuia încă acolo?

Privi în jur și nu văzu decât gărzi înarmate. Cine putea să-i dea niște informații? Să se ducă să bată la poarta palatului lui Lisi, unde zărea acum soldați care păzeau cu severitate intrarea, era exclus. Cu inima strânsă, își imagina ce trebuia să îndure scumpa lui Roză Primăvăratică, prizonieră între acele ziduri a căror ostilitate o putea simți.

Se așezară consternați pe una din băncile de piatră situate la piciorul Turnului Afișajului. În jurul lor, mulțimea de gură-cască veniți să-i asculte pe scribii care citeau cu voce tare edictele din ajun, care tocmai fuseseră afișate, începea să-i privească cu suspiciune. Sub aceste priviri ostile, Pește de Aur începu să se gândească la cel mai bun mod de a relua legătura cu cea

pe care continua s-o iubească fără să atragă totuși atenția și cu atât mai puțin s-o bage pe tânăra femeie în vreo încurcătură.

– Trebuie să plecăm de aici! Se uită la noi cu răutate. Ce ai de gând să faci acum? îi șopti lui Pește de Aur tovarășul său.

Acestuia tocmai îi venise o idee.

– Și dacă ne-am duce s-o vedem pe Yaomei, fosta mea guvernantă? Ea ar putea să ne spună unde locuiește Roză Primăvăratică. La nevoie, i-ar putea duce un mesaj din partea mea.

– Genial! După care, nu-ți mai rămâne decât să-i dai întâlnire într-un loc discret și atunci o s-o luăm cu noi.

– Când eram copil, o adoram pe Yaomei și era ceva reciproc. Este o femeie generoasă și discretă. Nu se va duce niciodată să spună cuiva că am fost s-o vedem!

Porniră la drum spre cartierul unde locuia Yaomei în perioada când se ocupa de el. Recunoscu fără dificultate străduța de lângă zidul fostului Palat Regal la capătul căreia se afla altădată un mic imobil cu fațadă vetustă și îngustă. Ajuns la locul cu pricina, el constată cu ușurare că acea clădire era încă în picioare. Spre deosebire de altele, mult mai recente, nu părea să fi fost destinată administrației. Ei puteau chiar auzi zgomot de veselă și țipete de copii provenind de la primul etaj.

La Xianyang, era ora la care oamenii își luau micul-dejun.

Își aminti că guvernanta lui locuia la ultimul etaj și începu să urce, apoi bătu la ușă. Când aceasta se deschise, Pește de Aur recunoscu fără greutate fața rotundă, chiar dacă mai ridată, în mijlocul căreia strălucea privirea plină de căldură a lui Yaomei. În ciuda vârstei, ea nu se schimbase decât puțin. Părul îi albise, dar jovialitatea ei părea intactă. Nu-i luă mult

timp să-l recunoască, în silueta nobilului individ care-i bătuse la uşă, pe micuţul ei Peşte de Aur.

– Peşte de Aur! Dar este extraordinar! Ce-i cu tine aici? Intră repede, scumpul meu!

Ea închise după ei uşa mâncată de carii, încuind-o de două ori. În încăpere, plutea un plăcut miros de ceai verde.

– Sunt la fel de căutat în oraşul ăsta pe care nu-l mai recunosc, de încui uşa? o întrebă, zâmbind, Peşte de Aur.

Ea întinse fiecăruia câte un bol fierbinte şi îi invită să se aşeze.

– Din păcate, trebuie să afli că s-a pus un preţ pe capul tău de când ai părăsit Xianyang... Şi trebuie să fiu atentă cu vecinul meu de dedesubt. Toată lumea din clădire crede că e plătit de Biroul Zvonurilor! şuşoti ea cu o voce atât de scăzută încât el trebui să ciulească urechea ca să înţeleagă ce le spune. Trebuie să vorbim mai pe ocolite. Scândurile de lemn sunt atât de putrede, încât se aude prin ele şi cel mai mic zgomot! adăugă ea.

– Ce mai face scumpul meu Desăvârşire Naturală? Probabil că nu mai e aşa de tânăr..., se hazardă să întrebe Peşte de Aur, dregându-şi glasul, ca să intre în subiect.

Ajuns atât de aproape, începea să se panicheze. Conştient de pericolul reprezentat de acea vecinătate cam nesigură, el hotărâse, pentru a bruia toate pistele, să se intereseze mai întâi de soarta bătrânului literat. Se temea, de asemenea, ca bătrâna femeie să nu-l anunţe că Roză Primăvăratică intrase în Gineceul Imperial sau, şi mai rău, că fusese răpusă de friguri.

– Nu eşti la curent? Bătrânul literat s-a aruncat de pe Faleza Liniştii. N-a suportat Marele Incendiu al Cărţilor, nici schimbarea de nume la care fusese obligat, spuse ea înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

Văzând uimirea lui Pește de Aur, bătrâna femeie îi povesti despre nebunia destructivă care îl apucase pe Împărat, condamnând toate cărțile la arderea pe rug, indiferent dacă aparțineau literaților sau bibliotecilor publice, ba chiar particularilor bogați amatori de cărți vechi de magie.

– Trebuie ca Împăratul Centrului să fie nebun ca să ordone o asemenea mârșăvie! se indignă el cu o voce înăbușită.

– Aici nu domnește decât teroarea. Nici un literat n-a îndrăznit să-i aducă un omagiu celui mai venerabil dintre ei atunci când i s-a găsit trupul la piciorul falezei... Îți dai seama, împinseseră cruzimea și josnicia până la a-l obliga să se numească Cârlig-Seceră! continuă ea, aruncându-se în brațele celui pe care îl răsfățase atâta când era copil.

Disperarea bietei Yaomei era suficientă pentru a-i reda încrederea. Era evident că nu trecuse de partea cealaltă.

Urechea bătrânei fiind în dreptul gurii lui, venise momentul să-i mărturisească motivul real al vizitei lui.

– Trecând prin Xianyang, am venit s-o caut pe Roză Primăvăratică ca s-o smulg din această teroare. Poți să-mi spui unde se află? îi șopti el.

Vestea morții lui Desăvârșire Naturală îl eliberase de reticențele pe care le avea în a cere vești despre iubita lui.

– Știu că vă iubiți dintotdeauna. Remarcasem asta de când vă jucați cu bilele, foarte mici fiind. De la plecarea ta, se închisese în studiu și caligrafie. Abia dacă mai puteai s-o vezi. Împăratul a tot încercat s-o seducă, dar ea a rezistat mereu avansurilor lui. Vroia să-ți rămână credincioasă.

– Dar vorbești despre ea la trecut? o întrebă el, înnebunit de îngrijorare.

Ridicase tonul, lăsând la o parte orice precauție.

– A trebuit să părăsească Xianyang în timpul Marelui Incendiu al Cărților. Cel puțin așa se spune... În orice caz, eu n-am mai văzut-o de câteva săptămâni în locurile unde obișnuia să meargă. Pe deasupra, tatăl ei este tras la față. Se spune că își adoră fiica. Iată de ce nu m-am putut împiedica să vorbesc despre ea la trecut. Dar, bineînțeles, asta nu înseamnă nimic! explică ea cu dificultate.

– Roză Primăvăratică a plecat fără să mă aștepte! Și eu care sunt aici după un drum atât de lung! Dar e îngrozitor! se lamentă Pește de Aur cu nasul îndesat în gâtul bătrânei femei.

Dacă n-ar fi fost vecinul suspicios, el și-ar fi lăsat cu plăcere furia să izbucnească! Vorbele lui Yaomei îl copleșeau ca niciodată. Incendierea cărților, curățenia dubioasă a acestui oraș, acele milioane de nume schimbate, dispariția, vai, a scumpei lui Roză Primăvăratică, era prea mult! Toate aceste elemente nefaste i se amestecau în cap, provocând un haos de revoltă și disperare.

Incendierea cărților data de câteva săptămâni. Mirosul de lemn ars se mai simțea încă în unele intersecții. Cu câteva zile mai înainte, întâlnirea dintre Pește de Aur și Roză Primăvăratică ar fi putut avea loc și el ar fi smuls-o pe tânăra femeie din funesta ei condiție. Dar împrejurările hotărâseră altfel...

Era consternat și, în același timp, i se părea prea nedrept! Simțea cum i se strânge inima și cum o grea angoasă îl cuprinde. Începea să regrete ocolul prin câmpia puțurilor de foc, care îl făcuse să piardă câteva zile atât de prețioase.

Dacă plecase de la Xianyang, unde putea să fie acum? Până unde ar trebui să meargă pentru a o regăsi pe femeia pe care o iubea și a cărei absență îl

decepționase atât de crunt? Nu cumva alerga după o himeră? Amintirea lui Floare de Sare devorată de tigru îl bântuia din nou. Nu ratase el totul?

Disperat, dar conștient de emoția pe care i-o provoca fostei lui guvernante, el încercă să-și vină în fire.

– Pari atât de nefericit! Intuiția mea îmi spune că trăiește undeva, nu trebuie nicidecum să te descurajezi..., zise Yaomei, grijulie să-l liniștească.

– Dacă aș ști unde a plecat, aș alerga la ea!

– Mi-ai spus că ești în trecere prin Xianyang. Asta înseamnă că nu ți-ai terminat călătoria. Continuă-ți drumul. Sunt sigură că, în cele din urmă, se va întâlni cu cel al lui Roză Primăvăratică...

– Mă îndrept spre Marele Ocean. Am de gând să mă duc la Dongyin.

– Nu este portul acela de pescari de unde trebuie să plece Expediția Imperială a tinerilor băieți și fete care se vor îmbarca pentru Insulele Nemuritoare?

– Exact! Acolo, am de gând să răzbun poporul Chinei pentru toate infamiile Împăratului său, îi mărturisi el dintr-o suflare.

– Să-ți atingi scopul. Cei care își urmează visele până la capăt reușesc întotdeauna să le transforme în realitate! șopti ea cu o voce blândă mângâindu-i fața.

Îi zâmbea și părea să fie sigură de ceea ce spunea.

Niște zgomote venind din casa scărilor îl împiedicară pe Pește de Aur să continuie dialogul cu ea. Poate îi spiona cineva? Trebuia să plece repede, fără să trezească bănuielile vecinului de dedesubt, înainte de a fi prea târziu.

– Zeii să-ți împlinească dorințele și să te ajute în ceea ce vrei să faci, copilul meu! șopti bătrâna în momentul în care Pește de Aur o îmbrățișă ca să-și ia rămas bun.

– Și mai ales, Yaomei, te implor, să nu spui niciodată nimănui că am venit la tine, nici că plec la Dongyin. Dacă autoritățile ar ști că am vorbit, asta ar putea să te coste, vai, foarte scump!

– N-ai de ce să te temi, copilul meu. Bătrâna Yaomei îți vrea binele! Gândurile mele te vor însoți mereu în nobilele tale acțiuni, exclamă ea, îmbrățișându-l cu patimă.

Când coborâră scara, sărind câte patru trepte o dată, absorbiți de emoție și neliniște, nici Foc Arzător și nici Pește de Aur nu dădură atenție ușii întredeschise a apartamentului de la etajul inferior și cu atât mai puțin privirii viclene a bărbatului care îi observa în semiîntuneric prin minuscula deschizătură.

*

Ceea ce trebuia să se numească Maiestuoasa Terasă Langya nu era deocamdată decât o gigantică rană făcută pământului roșu al pantei bolovănoase care cobora spre stâncile unde mișcarea de du-te-vin-o a valurilor lăsa, după fiecare trecere, o urmă de spumă albă care nu se ștergea niciodată complet. Din acest loc cocoțat deasupra golului, imensitatea oceanului se vedea mai bine decât din oricare alt amplasament. De acolo alesese Împăratul să asiste la întoarcerea Expediției Celor O Mie, atunci când corăbiile lor se vor întoarce cu bine.

– N-or s-o termine niciodată! Aș vrea să aud părerea expertului, bombăni generalul Zhaogao, adresându-se lui Salt de Tigru.

– Pentru asta, am nevoie de busola mea divinatorie Shi compusă din două părți de lemn pivotante, una pătrată, reprezentânt pământul, și alta rotundă, simbolizând cerul, răspunse acesta scoțând cu mândrie din desagă instrumentul pe care tocmai îl descrisese.

În jurul lui, generalul, ordonanța acestuia și câțiva ingineri responsabili cu acel șantier interminabil formau un cerc.

– Trebuie mai întâi să detectezi dacă muntele este de tip „shun" și urmează curenții sau dacă, dimpotrivă, are tendința să li se opună. În acest caz, va fi de tip „ni".

– Despre ce curenți vorbești? îl întrebă cu ingenuitate Fildeș Imaculat.

– Despre cele două tipuri de curenți telurici care stăpânesc adâncul: cel al Tigrului Alb Qinlong și cel al Dragonului de Azur Baihu. În mod normal, primul trebuie să se situeze mereu la dreapta, iar celălalt la stânga. Dacă terasa voastră nu-i aranjează cu grijă pe amândoi, adică dacă ea nu se află exact la încrucișarea lor, în locul unde suflurile lor vitale Shenqi trebuie să aibă putere maximă, atunci ea nu va rezista și se va prăbuși la prima ploaie! declară doct Zhaogongming.

Preotul taoist, care nu-l scăpase din ochi pe tânărul soldat, constată cu satisfacție că vorbele lui îl fascinau. El ținea să-i dovedească că era un savant, dar dublat de un vrăjitor cu puteri supranaturale. Fildeș Imaculat n-avea de altfel ochi decât pentru preotul alchimist dotat cu atâtea virtuți. El îi sorbea cuvintele ca pe un nectar. Între timp, Salt de Tigru începuse să facă măsurători și calcule cu ajutorul busolei. Și după ce a străbătut cu pași mari în lung și în lat șantierul de terasament și l-a examinat în toate felurile, a zărit enorma grămadă de stânci care se afla chiar în mijlocul suprafeței.

– Cred că un uriaș a pus aici, din întâmplare, acum zece mii de ani, această grămadă de stânci... Trebuie neapărat să le dăm la o parte! Ele îi interzic Tigrului Alb și Dragonului de Azur să se întâlnească. Atâta vreme cât vor fi aici, terasa voastră riscă în orice moment să se prăbușească la cea mai mică furtună. În

plus, ele împiedică nivelarea suprafeței, zise el, mai sigur ca niciodată.

În mijlocul acestei grămezi de pietre, un bloc mult mai gros decât celelalte depășea înălțimea unei case, împiedicând nivelarea suprafeței.

– Sunt foarte conștient de această problemă, dar ce soluție îmi propui ca să aplatizez perfect terasa Langya pentru ca Împăratul Centrului să poată păși pe ea fără să-și piardă echilibrul? îl întrebă Zhaogao a cărui agasare era perceptibilă.

– Enormul bloc de piatră este indestructibil. Este o excrescență a subsolului cu care face corp comun! Treizeci de oameni se chinuie cu ciocanul și dalta, dar va fi nevoie de luni și luni de zile pentru a-l face mai mic! explică jenat șeful șantierului căruia Zhaogao îi făcu semn să avanseze.

Salt de Tigru și Zhaogongming schimbară priviri pline de subânțeles. În mod vizibil, în grija lor de a-l mulțumi prin toate mijloacele pe Generalul cu Bicepși de Bronz, le venise aceeași idee. Preotul taoist luă cuvântul, pregătind efectul, sigur că avea să provoace reacția scontată.

– Am la mine un pic dintr-o pulbere neagră explozivă pe care am inventat-o întâmplător la Xianyang, cu ani de zile în urmă... Este capabilă să facă praf această grămadă mare de stânci.

Zhaogongming nu mințea. Când părăsise piscul Huashan, luase cu el, fără nici un motiv, într-un vas de bronz închis ermetic, o mică cantitate din pulberea lui explozivă, restul lăsând-o într-un butoiaș ascuns cu grijă în spatele unei stânci din grota unde locuia Vale Adâncă.

– O pulbere neagră capabilă să pulverizeze o stâncă atât de mare? se minună generalul Zhaogao.

– Chiar asta a spus Zhaogongming, răspunse doct Salt de Tigru.

Preotul taoist scosese triumfal din buzunar un mic vas pe care îl agita sub nasul uluit al șefului de stat-major al armatelor imperiale.

– Câte zile o să-ți trebuie ca să-i vii de hac acestei roci? se interesă cu febrilitate Zhaogao. Împăratul va fi aici în câteva săptămâni...

– Pulberea neagră este ceva special. Când îi dai foc, explodează ca fulgerul. Nu-i trebuie decât o clipă ca să distrugă acest obstacol depus de gigant acum zece mii de ani, îl asigură el cu naturalețe.

Observând mimica șefului de stat-major al armatelor Imperiului, care părea să fie pe punctul de a izbucni în râs, Zhaogongming înțelesese că acesta nu-i lua deloc în serios vorbele.

– Aici, nu suntem la circ ca să asistăm la scamatoria unui magician! Treizeci de terasieri lucrează fără odihnă de aproape o lună la această grămadă bolovănoasă! Uită-te un pic: este aproape la fel de groasă ca în prima zi! îi aruncă generalul preotului, o dată trecută ilaritatea surprizei.

– Vă propun să încercăm chiar mâine. Nu sunt vorbe de magician de circ! zise celălalt vexat.

Incredul, Zhaogao voia să pună capăt acestui proiect care i se părea din ce în ce mai nerealist. El continua să nu creadă nici un cuvânt din ce spunea taoistul și simțea cum începe să-i clocotească sângele în vine de mânie.

– Da! Să-i dăm o șansă! Eu am încredere oarbă în acest preot. Sunt sigur că pulberea neagră o să-și facă efectul! pufni atunci Fildeș Imaculat.

Zhaogao își privi ordonanța cu lăcomie. Tânărul îl implora din priviri. Părea sincer. Se simți, din nou, topit după el. Apoi îl privi pe Zhaogongming. Preotul părea la fel de sigur pe el.

În fond, ce avea de pierdut dacă-l lăsa să încerce acea pulbere neagră? În cazul unui eșec, va avea destul timp să-l facă să plătească foarte scump, ceea ce i-ar aduce, pe deasupra, avantajul de a-l îndepărta definitiv pe acest rival de Fildeș Imaculat.

– Rămâne pentru mâine! zise Generalul cu Bicepși de Bronz.

În ziua următoare, se reîntâlniră cu toții pe imensul șantier de terasament unde oamenii, cu sutele, săpau pământul, apoi îl scoteau și îl puneau în coșuri de papură împletită pe care alții le cărau mai în jos pentru a susține subasmentul suprafeței care, asemenea unui balcon gigantic, surplomba marea Chinei.

Zhaogongming le ordonă să se dea înapoi și să se îndepărteze de grămada de pietre care ocupa centrul suprafeței.

Toți muncitorii coborâră docil spre plajă și se postară acolo, cu ochii ațintiți la acel spectacol ciudat oferit de un preot taoist, recognoscibil după calota sa neagră, care se învârtea în jurul stâncilor la care ei trudeau de săptămâni întregi.

Preotul își pusese vasul de bronz plin de pulbere neagră rezemat de prima stâncă de la baza impozantului grup de stânci depus acolo în urmă cu zece mii de ani de către poznașul gigant. Apoi pronunță cuvintele sacramentale adecvate, menite să dea pulberii explozive maximum de putere. Cu gura căscată, terasierii, total ignoranți în astrologia taoistă, îl auzeau pronunțând cu o voce puternică formule din care nu înțelegeau nimic.

– Tu ești Tou, Oborocul Ursei Mari, constelația care servește drept Cârmuitor al Destinului! Ești plin cu pulbere care dezagreg universul în particule infinitezimale... Tu o să transformi terasa Langya în

Daochang, suprafața sacră a Marii Căi! Ea va deveni perfect plană și lipsită de orice obstacol!

Ocupat cum era să-l invoce pe Cârmuitorul Destinului, Zhaogongming nu putea să vadă că Fildeș Imaculat, tot mai impresionat, îl privea cu niște ochi care lăsau să se înțeleagă că îl considera chiar acel Mare Cârmuitor în persoană.

Când preotul aprinse fitilul, explozia fu atât de puternică încât Fildeș Imaculat nu se putu abține să nu scoată un strigăt de spaimă. Credea că îi sosise ceasul acestui om pe care îl admira atât de mult. O salvă de pietre, amestecată cu flăcări și fum negru, țâșnise spre cer ca o enormă jerbă de apă. Ploua cu proiectile din toate părțile, de parcă ar fi fost boabe de grindină. Cei de față fură nevoiți să-și acopere capetele și fețele cu mâinile. După ce trecu efectul suflului, care le asurzise urechile, un nor opac de praf îi împiedică să vadă cu precizie nenumăratele bucăți de pietre de toate mărimile care acopereau solul în locul grămezii de stânci pe care explozia o pulverizase.

Când acesta se risipi, murmure de admirație izbucniră din rândurile terasierilor. Doar într-o clipă, Zhaogongming realizase ceea ce sute de terasieri și cioplitori în piatră ar fi reușit în mai multe luni de muncă înverșunată.

Mai rămânea totuși în mijlocul platoului acum degajat un fel de piramidă stâncoasă de o înălțime apreciabilă pe care, din păcate, explozia o lăsase intactă. Era faimoasa stâncă de mărimea unei căsuțe pe care operațiunea o eliberase din grămadă, dar fără să reușească s-o distrugă.

– Ce păcat! Mai aveam nevoie de niscaiva pulbere! În mod normal, acest mamelon ar fi trebuit să fie și el pulverizat, regretă Zhaogongming.

În fața lui, generalul Zhaogao, uluit de eficacitatea acelei mixturi, amuțise. Îi era ciudă că se îndoise în asemenea hal de preot. Puțină pulbere îi făcuse deja pe muncitori să câștige câteva săptămâni bune de lucru.

– Bravo! Ai făcut o ispravă extraordinară! murmură la rândul ei ordonanța, suficient de tare pentru ca Zhaogongming să audă.

Fildeș Imaculat era în extaz. După un asemenea succes, Zhaogongming căpăta în ochii lui statutul unui neprețuit deținător de comori. Dacă acest preot era capabil să fabrice o asemenea pulbere, sigur deținea și ingredientele necesare pentru a face tot felul de pilule: cele care aduceau fericirea; cele care te făceau seducător; cele care te făceau să trăiești mai mult; cele care revigorau Tijele de Jad obosite din cauză că fuseseră folosite de prea multe ori și multe altele, care mai de care mai minunate! El avea cu ce să-i satisfacă toate înclinațiile și să-i împlinească toate aspirațiile. Acest ermit dublat de un vrăjitor ar putea să facă din el un Nemuritor cu nemaipomenite talente de seducător, căruia, în aceste condiții, nimic nu i-ar mai rezista. Pentru a avea acces la această incredibilă rezervă de raritați, era de ajuns să răspundă favorabil avansurilor preotului taoist.

Chiar în acea seară, Fildeș Imaculat se decise așadar să-l abandoneze pe general, care dormea dus, pentru a se întâlni cu Zhaogongming, și se strecurase tiptil în camera lui.

Odată ajunsă în patul preotului, tânăra ordonanță făcuse cu plăcere risipă de tot felul de mângâieri care îl aduseseră pe acesta într-o stare de excitație atât de mare încât Salt de Tigru, care dormea alături, fusese trezit de gemetele de plăcere pe care Zhaogongming le scotea fără cea mai mică jenă.

– Dacă vrei să mă revezi, va trebui să-mi dai toate rețetele tale de prafuri de fericire și imortalitate! îi șoptise alintându-se Fildeș Imaculat preotului când acesta îi dăduse de înțeles că, fără doar și poate, după un început atât de reușit, o altă doză de plăceri amoroase se impunea de la sine.

*

Vocea delicată, ușor tremurândă din cauza emoției, a lui Roză Primăvăratică era acoperită de zgomotul căderii de apă.

Vale Adâncă se apropie de ea pentru a-i cere să repete fraza.

– Dao poate fi asimilat dreptății? întrebă din nou, la fel de îngrijorată, Roză Primăvăratică.

Cele două femei stăteau așezate pe o stâncă acoperită cu mușchi în fața imensei coloane de apă perfect verticale care cădea cu vuiet în vasca naturală unde dispărea în cercuri concentrice, într-o clocotire de spumă. Contemplarea cascadei de pe piscul Huashan, a cărei linearitate scânteietoare reușea să-i liniștească spiritul, era un spectacol de care Roză Primăvăratică nu se mai sătura.

– Dao se situează dincolo de dreptate! Și, de altfel, aceasta este mereu relativă..., răspunse Vale Adâncă gânditoare, apoi adăugă: Dar, de fapt, de ce-mi pui această întrebare?

Ea remarcase angoasa care îi strângea inima nepoatei ei și care se vedea din paloarea feței.

– Pentru că aș vrea să știu dacă, într-o zi, toate crimele abominabile comise de tatăl meu, care mi i-a luat și pe Neclintită Stea de Răsărit, și pe Pește de Aur, vor fi în cele din urmă pedepsite. Sau va trebui să contez doar pe mine ca să-mi fac dreptate? zise ea cu tristețe.

– Tu trebuie să te gândești mai întâi la tine și la reușita ta. Nu e mai bine să-ți pui forțele în slujba iubirii decât a răzbunării? Marea Cale este un drum lung care te va conduce, tot așa cum ți-a ghidat pașii până aici, la întâlnirea cu cel pe care îl iubești.

– Mi-ar plăcea să fiu sigură de acest lucru! Aștept momentul ăsta de atâta timp! Uneori, ajung să mă îndoiesc că această clipă va veni; atunci, mă simt invadată de tristețe, mărturisi Roză Primăvăratică izbucnind în hohote de plâns.

– Constelația Văcarului și cea a Țesătoarei, chiar dacă sunt separate de imensa Cale Lactee, reușesc în fiecare an să se întâlnească...

Tânăra femeie veni să se cuibărească, asemenea unui copil, în brațele bunicii ei.

– Dă-mi Bi-ul tău negru înstelat, îi ceru aceasta cu blândețe.

Roză Primăvăratică se duse în grotă și îi aduse discul de jad. Vale Adâncă îl luă, apoi, după ce și-l puse pe genunchi, îi ceru nepoatei ei să-l examineze cu atenție.

– Uită-te la stelele astea, au legătură cu tine... Iat-o pe cea a Țesătoarei, și aici e cea a Văcarului. În mijloc, această lungă dâră de stele nu e altceva decât Calea Lactee deasupra căreia, în fiecare an, un pod le permite celor doi iubiți despărțiți să se întâlnească, explică preoteasa medium.

– Vrei să spui prin asta că acest disc ar fi oglinda destinelor noastre?

– Acest obiect ritual n-a ajuns la tine întâmplător! Cum nu întâmplător a ajuns în mâinile lui Lubuwei! Și fiindcă tatăl tău l-a furat de la muzeul imperial din Xianyang este acum al tău. Suntem cu toții instrumentele destinului! Adesea, suntem conduși de forțe care ne scapă cu totul. Trebuie să-l acceptăm. Asta

e calea înțelepciunii, spuse Vale Adâncă care începuse să mângâie părul lung al lui Roză Primăvăratică.

Aceasta părea liniștită. Ea asculta asurzitorul concert al păsărilor cuibărite în toți acei copaci care le înconjurau ca niște santinele vigilente.

– O să încerc să mă apropii de acea privighetoare al cărei tril mă încântă, decretă ea cu voioșie.

Se ridicase ca să meargă să se uite în partea dinspre pădure, acolo unde cânta pasărea.

Rămasă singură cu discul de jad, Vale Adâncă se hotărî să profite de prezența obiectului ritual pentru a se consacra unui ultim exercițiu de concentrare ca să se asigure că nepoata ei și bărbatul pe care ea îl iubea mai erau în armonie unul cu celălalt.

Pentru întâia oară, ea vroia să-i facă, mai întâi pe Roză Primăvăratică, apoi pe Pește de Aur, să joace rolul celor două constelații îndrăgostite care se potriveau atât de bine cu povestea relațiilor dintre ei. Având discul Bi în mână, ea ar dispune de suportul cel mai eficace pentru a duce la bun sfârșit acest ultim și delicat exercițiu de verificare cosmică.

Nici nu știa câtă dreptate avea! Abia ce se concentrase, cu discul de jad în fața ochilor, că imaginea perfect clară a constelațiilor de pe bolta cerească, apărută fără dificultate în câmpul său de viziune interioară, o făcu să tresară. Nevoind s-o alerteze în mod inutil pe Roză Primăvăratică, postată sub un copac câțiva pași mai departe, ea își înăbuși țipătul de spaimă și de mirare pe care era gata să-l scoată.

Cum ar fi îndrăznit, într-adevăr, să-i mărturisească lui Roză Primăvăratică că tocmai zărise, între constelația Văcarului și cea a Țesătoarei, un obiect celest neidentificat?

Așa-zisul obiect semăna cu o frumoasă cometă scânteietoare venită să se interpună între cele două îngrămădiri de stele care se uneau o dată pe an. Cometa era bine situată într-o parte a Căii Lactee, astfel că putea să atingă constelația Văcarului fără ca, spre deosebire de cea a Țesătoarei, situată în partea opusă, să mai aibă nevoie de acel faimos pod care le permitea, în fiecare an, celor două constelații îndrăgostite să se întâlnească.

Era pentru prima dată că zărea acest astru magnific, a cărui coadă imensă părea, de altfel, să îmbrățișeze, ținând-o captivă, întreaga constelație a Văcarului.

Ea începu să tremure. O surdă neliniște o chinuia. Era timpul să verifice dacă ceea ce văzuse nu era o falsă impresie și, pentru asta, își mări efortul de concentrare ca să facă să apară o viziune și mai clară decât bolta cerească. Simțea sudoarea curgându-i pe frunte. Discul de jad deveni umed tot. Încet-încet, viziunea ei devenea tot mai clară.

Stelele se detașau acum unele de altele.

Dar cometa aceea ciudată și învăluitoare era tot acolo, parcă sfidând-o pe Țesătoare.

Era clar. Exista o altă femeie între Pește de Aur și Roză Primăvăratică. Trebuie că ajunsese acolo pe neașteptate. Judecând după frumusețea intrusei stelare, această creatură dispunea de numeroase atuuri. Ea dădea un farmec ciudat constelației Văcarului prin scânteierea argintată a arabescurilor savante pe care le desena coada ei. Și Văcarul nu era departe de a ceda farmecelor acestei stele intruse! Nu aveau ei avantajul de a fi unul lângă altul, ea fiindu-i mult mai accesibilă decât Țesătoarea pe care el nu putea s-o întâlnească decât prin intermediul acelui faimos pod care nu se deschidea decât o dată pe an deasupra Căii Lactee?

Lupta dintre Roză Primăvăratică și noua ei rivală se anunța așadar cu totul inegală.

În momentul în care preoteasa medium deschidea ochii, nepoata se întorsese lângă ea. Vale Adâncă hotărî totuși să păstreze pentru ea secretul apariției acestei necunoscute în viața lui Pește de Aur.

Ea nu voia nici s-o decepționeze, nici să-i provoace temeri în mod inutil. O simțise deja atât de fragilă, în pragul descurajării. Îngrijorarea provocată de venirea acestei ciudate stele intruse ar fi aruncat-o, cu siguranță, în cea mai neagră disperare.

Neliniștită, Vale Adâncă ezita în privința atitudinii pe care s-o adopte.

Trebuia să încerce să-i facă farmece noii stele?

Din păcate, ea nu putea decât să constate că n-avea mijloacele necesare. Preoteasa medium nu dispunea într-adevăr de nici un element material care să-i aparțină frumoasei necunoscute despre care nu știa nimic, nici măcar numele. Ea nu poseda nici cel mai mic indiciu care ar fi putut să-i servească drept sprijin pentru exercițiile susceptibile de a o îndepărta de Pește de Aur sau de a-i alunga dorința de a se apropia de el, ba chiar, și mai radical, de a o elimina.

Ea nu era pregătită, la urma urmei, să utilizeze vreun mijloc. Știa prea bine, întrucât aprofundase subtila teorie despre Yin și Yang, că pozitivul nu putea niciodată să se nască din negativ, nu mai mult decât binele din rău.

Nu era mai bine, în aceste condiții, să lucreze pentru a face în așa fel ca Pește de Aur să reziste, din dragoste pentru Roză Primăvăratică, farmecelor frumoasei intruse? Aceasta ar ajunge să se îndepărteze ea singură brusc de tânărul bărbat, eliberând constelația Văcarului din magnifica ei îmbrățișare luminoasă...

Dar pentru a obține un asemenea rezultat, mai trebuia ca Văcarul să nu se îndoiască că Țesătoarea continua să-l aștepte, de cealaltă parte a Căii Lactee, și că acel faimos pod pe care sperau atât de mult să se întâlnească nu va întârzia să-i unească în sfârșit.

Trebuia să-i trimită lui Pește de Aur acest semnal de dragoste, din partea lui Roză Primăvăratică, care i-ar dovedi că trebuia s-o aștepte. Mesajul trebuia să fie la fel de pur ca apa izvorului din grota ei. El trebuia să-i inunde inima iubitului nepoatei ei ca o undă liniștitoare.

Bătrâna femeie, al cărei păr lung și alb îi acoperea umerii precum o capă divină, își jură să facă totul pentru ca destinul tinerilor să fie la fel cu al celor două stele. Se va folosi de toate forțele pentru a-l apăra pe Pește de Aur de asaltul acelei femei care nu va întârzia să apară în viața celui pe care fetița ei îl iubea atât de mult.

Va reuși ea oare?

73

– Mai ales nu trebuie să te descurajezi! Privește în urmă, ai trecut tu și prin altele! Nimic nu este încă pierdut, îi repeta cu duioșie Tigru de Bronz fiului său.

Trecuseră opt zile de când călăreau din nou spre nord-est, către marea cea mare a Chinei.

Înaintarea lor ar fi fost mai rapidă dacă ar fi încălecat cai cerești; dar aceștia erau rezervați exclusiv armatelor imperiale. Caii lor de luptă robuști, crescuți pe câmpiile marchizatului lui Tigru de Bronz, puțin obișnuiți cu pantele abrupte, se chinuiau să avanseze în ritmul armăsarilor de stepă.

Pește de Aur, după ce se întorsese cu coada între picioare și destul de copleșit de veștile aflate din gura lui Yaomei în timpul călătoriei sale la Xianyang, afișa aceeași tristețe care, de atunci, nu-l mai părăsise. Absența informațiilor referitoare la Roză Primăvăratică era ceea ce îl dispera cel mai mult. El nu știa unde ar trebui să meargă pentru a o găsi. În afară de această cruntă decepție, puțin lipsise, chiar după ce părăsiseră imobilul lui Yaomei, să nu fie opriți, el și Foc Arzător, ca să le fie verificată identitatea. Scăpaseră ieftin, grație prezenței oportune a unei aglomerații care bloca strada. Ei putuseră să se furișeze prin mulțime și să dispară chiar de sub nasul a doi jandarmi care le făcuseră totuși semn să se apropie.

Trăseseră o sperietură zdravănă!

Peşte de Aur îşi dădea încet-încet seama că se afla într-un mediu ostil.

– Împăratul este pe cale să reuşească să şteargă toate reperele care ar putea să-l împiedice în acţiunea lui. L-a împins chiar la sinucidere pe bătrânul literat care m-a învăţat să citesc şi să scriu! La Xianyang domneşte o atmosferă insuportabilă. Aproape că aveam impresia că simt mirosul de cenuşă de la toate acele cărţi arse din ordinul lui, îi explicase el tatălui său în momentul în care, la întoarcerea în tabără, coborâse de pe cal.

– Este adevărat că n-am întâlnit în oraş decât feţe împietrite şi ca să zic aşa ostile, adăugase Foc Arzător care se afla chiar în spatele lui.

Eunucul nu era mai puţin descumpănit de imensa decepţie pe care o putea citi, de la întoarcerea lor din capitală, pe faţa prietenului său.

– Din trei persoane, două supraveghează un cetăţean, unul fiind spion şi altul poliţist! lăsase să-i scape acesta din urmă cu faţa întunecată şi dinţii încleştaţi.

Amintirea execrabilă a acestei escapade ratate la Xianyang continua să-l bântuie. Ea îl împiedica să se bucure de somptuozitatea peisajelor pe care le traversau. Stâncile care se îngrămădeau pe pante intensificau culorile desişurilor de rododendroni înfloriţi ale căror tuşe purpurii puneau în evidenţă paleta mai ştearsă de griuri pe care pietrele sculptate de ploaie şi vânt o ofereau privirii călătorilor. Ici şi colo, apa înspumată a cascadelor trasa imense linii între acei nori de piatră şi smocurile de flori inextricabil amestecate unele cu altele.

Trei zile mai târziu, după ce trecuseră de ultimul munte împădurit din ale cărui frunzişuri înalte răsunau ţipete de maimuţe, ei se loviră în sfârşit de primul obstacol veritabil care se ridica în drumul lor.

Era un fluviu enorm cu ape tumultuoase pe care trebuiau acum să-l traverseze; un fel de Marele Zid, dar sub formă lichidă.

Peşte de Aur şi Tigru de Bronz, precedaseră, ca de obicei, restul trupei căreia îi serveau drept călăuze, în timp ce cei doi eunuci închideau convoiul.

– Înţeleg de ce se numeşte Fluviul Galben! constată Peşte de Aur.

Fluviul Galben era infinit mai larg decât cursurile de apă pe care le traversaseră până atunci. Chiar maiestuosul râu Wei, care străbătea Xianyangul de la un capăt la altul, nu era nimic în comparaţie cu imensitatea acestor valuri aurii şi tumultuoase luminate de soare care se întindeau în faţa lor cât se vedea cu ochii. Malul opus era atât de departe, încât nu puteai zări decât cu dificultate, înecate în ceaţa provocată de evaporarea apelor încărcate de noroi, vârfurile copacilor care îl mărgineau.

Din locul unde se aflau, pontoanele situate de cealaltă parte a fluviului-rege, pe care se agitau minuscule siluete de mateloţi, abia dacă se vedeau. Se distingeau nu mai puţin de trei bacuri în curs de încărcare sau descărcare, destinate să facă drumul dus-întors între cele două maluri, încărcate cu mărfuri, animale ori săteni.

Viteza şi forţa curentului fluviului erau impresionante. Trunchiuri de copaci, diverse deşeuri, cadavre de animale surprinse de creşterea bruscă a apelor, cu burţile umflate ca nişte burdufuri, corpuri omeneşti aruncate acolo de familii care nu aveau bani să le înmormânteze: tot ceea ce apele puternice cărau trecea prin faţa ochilor lor cu viteza unei săgeţi.

Să traverseze înot, prin locul acela, Fluviul Galben era total exclus. Caii n-ar fi fost în stare să facă nici măcar un pas. Nu exista altă cale decât să folosească

unul din acele bacuri în care Peşte de Aur şi tatăl lui îi vedeau pe vâslaşi îndârjindu-se să mânuiască pagăile şi cângile, pentru a evita ca ambarcaţiunile să fie prinse în vârtejuri sau să-şi devieze traiectoria şi să se abată spre o zonă unde forţa curentului le-ar fi zdrobit de ţărm. Forţa Fluviului Galben făcea, fără îndoială, toate aceste manevre extrem de periculoase.

Întreg convoiul era acum adunat în mijlocul unei pajişti situată la câţiva paşi de o porţiune de pământ bătătorit unde aşteptau călătorii. Aceşti bărbaţi şi femei încărcaţi ca nişte catâri cu tot felul de baloturi, aşteptau să treacă pe malul celălalt. Ambarcaderul era dintre cele mai simple, făcut din trunchiuri foarte bine legate între ele, agăţate de malul apei şi menite să amortizeze şocul acostării bacului. Pe coastă, într-o mică cabană de bambus în faţa căreia călătorii stăteau la coadă, se afla un bărbat care încasa taxa de trecere.

– Du-te şi întreabă-l pe individul ăla care ar fi tariful pentru traversarea Fluviului Galben de către Armata Revoltaţilor. Mai am ceva plăcuţe de jad provenind din mormântul gentilomului. Cantitatea lor ar trebui să fie arhisuficientă! îi zise Peşte de Aur lui Verigă Esenţială.

Eunucul coborî de pe cal şi, după ce-şi legă animalul de trunchiul unei sălcii, se duse să-l caute pe individul care părea să se ocupe de încasări.

– Cât ai lua ca să-mi traversezi peste fluviu toată trupa?

Bărbatul îl privi pe Verigă Esenţială cu un aer interesat. Grupul care urma să traverseze, pe care îl numără rapid, era numeros. Ar fi probabil necesar un bac întreg, cu aproximaţie. Încasarea se anunţa importantă. Măcar o dată, luntraşii Fluviului Galben nu şi-ar fi pierdut ziua de pomană.

– Câţi sunteţi? întrebă el, după ce scuipă în pământ.

– Cincizeci și tot atâția cai!

– În acest caz, îmi trebuie o sută de taeli de bronz. Tariful este de un tael de persoană și de cal. V-am numărat, sunteți exact cincizeci și trei de indivizi. Și în plus vă fac și o reducere! îl anunță barcagiul pe eunuc.

– Nu am taeli de bronz. N-aș putea să te plătesc în monede de jad? Ți-aș da o cantitate echivalentă, bolborosi eunucul.

Fața barcagiului se întunecă.

– Este imposibil! Aici, doar piesele de metal merg. De altfel, nu înțeleg ce vrei să spui prin „monede de jad"...

– Dar este același lucru. La toți negustorii serioși care fac schimb, jadul are un curs oficial care reprezintă o cantitate precisă de aur, argint sau bronz.

– Eu nu mă ocup de schimb! Ți-am spus că aici nu se acceptă decât monede metalice: aur, argint sau bronz. Și cu asta, basta!

Verigă Esențială înțelesese, din tonul și de pe fața bărbatului știrb, că acesta rămânea de neclintit.

– Luntrașii cer monedă de bronz. Nu acceptă să fie plătiți în plăcuțe de jad, spuse eunucul, destul de decepționat, către Pește de Aur, după ce se întoarse.

Acesta din urmă goli atunci pe iarbă conținutul săculețului din piele pe care îl purta la piept. Mai erau acolo o sută de plachete din acel lințoliu de jad al nobilului al cărui mormânt îl jefuise altădată împreună cu Foc Arzător. Fuseseră tăiate din piatră de o excelentă calitate. Negociate bine, la trei taeli bucata, ar însemna echivalentul a trei sute de taeli de bronz. Ar ieși ceva profit. Rămânea să mai găsească un negustor care să accepte schimbul.

– Ce-o să facem acum? îl întrebă tatăl lui.

– Nu văd nici o casă de schimb printre stâncile și în pădurile din jur! recunoscu în glumă Pește de Aur pentru a destinde atmosfera în care se simțea acum dezamăgirea.

El se apropiase de covorul lichid pe care fluviul părea că-l derulează cu o viteză halucinantă. Dintr-o zvâcnire de încheietură, aruncă una, apoi două pietricele, care ricoșară de mai multe ori pe acea suprafață ca și când ea ar fi fost la fel de dură ca o piatră.

– Trebuie să mergem la Baodang, este orașul cel mai apropiat. Acolo, vom găsi fără îndoială modalitatea de a schimba plăcuțele. Două zile de mers sunt suficiente pentru a ajunge acolo, de cealaltă parte a fluviului. Propun să-l trimitem pe Foc Arzător. În ciuda tinereții lui, este un mare descurcăreț dublat de un negociator aprig, propuse el zâmbind, după ce se întoarse înapoi.

– Mă duc cu plăcere! Voi încerca să fac tot ce-mi stă în putință... răspunse flatat tânărul eunuc.

– Să mai avem răbdare câteva zile și vom învinge și acest ultim obstacol din drumul spre Marele Ocean! îi șopti Tigru de Bronz fiului său.

Acesta își privi tatăl. Regăsea în ochii lui acea bunăvoință și complicitate pe care doar Lubuwei îl făcuse până atunci să le perceapă.

Seara, în timp ce ochii lui larg deschiși rătăceau, pierzându-se, pe cerul înstelat de deasupra capului său, neliniștitorul vuiet al fluviului-rege ar fi trebuit să-l avertizeze în legătură cu evenimentul neașteptat care urma să-i bulverseze, încă o dată, cursul propriei existențe.

*

Pe străzile aglomerate din Baodang, rochia albă a Bayei îi scotea în evidență strălucirea frumuseții ei deosebite.

De fapt, tipul ei sogdian – ochii albaștri turcoaz, pielea diafană și bogatul păr ondulat – era aici mai mult decât o raritate. Nimeni la Baodang nu admirase vreodată asemenea gen de frumusețe. Baya nu întârzie să suscite mai întâi uimirea, apoi admirația în acel ținut oriental al Imperiului unde nu întâlneai decât chinezi cu ochi oblici, închiși la culoare și cu păr negru perfect lins. Și toți se întrebau ce anume putea să o determine pe o femeie atât de frumoasă și ciudată să se plimbe așa, singură, pe străzile unui oraș în haine de doliu atât de boțite și murdare.

Abia intrase în Baodang că, deja, majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea întorceau capul după ea. Unii nu ezitau chiar s-o urmeze și să-i propună o invitație într-un han sau să-i susure propuneri mai scabroase. Mici grupuri de copii soioși și în zdrențe i se agățau de pulpanele rochiei, prăpădindu-se de râs.

– Zeița albă! Zeița albă! strigau ei.

Ea își dădu seama că, dacă avea să continue să meargă așa, îmbrăcată toată în alb ca o văduvă, pe acele străzi înțesate de lume, avea să atragă în mod periculos atenția. Trebuia să găsească de urgență haine mai puțin bătătoare la ochi, altfel se va trezi rapid arestată de jandarmi. Gărzile din convoiul Celor O Mie, care urma să ajungă cât de repede la Baodang, vor da cu siguranță alerta și semnalmentele ei serviciilor guvernatorului provinciei. Trebuia să se poarte cu extremă prudență dacă nu voia să se piardă.

Ea se gândea la cel mai bun mod de a trece neobservată când simți deodată că doi indivizi, care nu erau niște gură-cască, o urmau în tăcere de puțin timp fără să o abordeze. Aproape că le simțea răsuflarea aspră în ceafă. Grăbi pasul. Ca să fie cu inima împăcată, se întoarse brusc și văzu, chiar în spatele ei, doi bărbați

îmbrăcați în negru care priviră imediat în altă parte. Cu inima bătând, ea se ascunse în ungherul primului portal care îi apăru în față. Așteptă, tupilată lângă o coloană. Aplecându-se în față, îi zări pe cei doi bărbați care fluierau încetișor puțin mai departe, ca și cum nu se întâmpla nimic, dar care se feriseră să depășească colțul străzii în care dădea imobilul.

Era clar că era urmărită și trebuia neapărat să scape de cei doi sbiri.

În fața ei se deschidea ceea ce era cartierul negustorilor, judecând după numărul dughenelor care tiveau străzile. Ea profită de trecerea unei căruțe încărcate cu sute de colivii mici cu prepelițe de luptă pentru a se fofila chiar în față și a scăpa astfel de supravegherea celor doi bărbați, timp în care ajunse pe străzile negustorești. Când, după ce grăbise pasul, în ciuda aglomerației, întoarse iarăși capul, ea avu dezagreabila surpriză să le zărească capetele care scrutau orizontul în stânga și în dreapta.

Pentru a scăpa de ei, cel puțin provizoriu, se strecură *in extremis* în fața unei căruțe care se bălăngănea încărcată cu paie de orez.

Căruța se opri în curând în fața intrării într-o curte mică, prăfuită. Deasupra arcadei, era o tăbliță latâ din lemn cu o inscripție înzorzonată pe care ea nu știa s-o citească.

Niște bărbați începură să descarce căruța. Ea se ținu după ei, mergând pe lângă un zid de cărămidă pentru a se face remarcată cât mai puțin posibil. În jurul unei suprafețe centrale rotunde, alți bărbați așezați pe bănci făceau schimb de bani râzând zgomotos. Ea înțelese, văzând coliviile cu păsări dispuse în jurul pistei, că suprafața rotundă servea probabil pentru luptele cu zburătoare, în timp ce bărbații așezați erau pariori care

făceau pronosticuri. Luptele aveau fără îndoială loc la orice oră a zilei, căci un individ cocoțat pe un taburet gesticula, strigând către mulțime, care invadase deodată micul amfiteatru în aer liber, să vină să ia loc. Repriza iminentă a următorului concurs îi incita pe pariori să-și depună mizele, însoțite de numărul păsării, într-un coș pus în mijlocul arenei.

Ea înainta timid și se pregătea să se așeze în mijlocul publicului când se auzi strigată de bărbatul care coborâse de pe taburet.

– Dacă vrei, frumoasă necunoscută, ai putea să mă ajuți trecând coșulețul de la unul la altul. Asta îi va scuti să se deplaseze. Ajutorul meu obișnuit m-a lăsat baltă. O să-ți dau pentru oboseala ta un tael de bronz la sfârșitul reprezentației.

Sărmana Baya nu înțelesese nici o iotă din ceea ce îi propusese bărbatul, dar cum îi întindea coșulețul pe care îl luase de jos, arătându-i rândurile de spectatori, ea se execută cu plăcere.

Dar abia începuse, că-i aduse înapoi coșulețul organizatorului luptelor de păsări, dându-i de înțeles prin gesturi că îi era frig și că avea nevoie de un șal pentru a-și acoperi umerii. Bărbatul încuviință imediat și o chemă pe matroană care curăța bombănind găinaților de care arena de luptă era plină.

– Du-te și adu-mi un șal, repede! strigă el.

Matroana se întoarse cu o bucată lată de material în culori țipătoare și cam jegos. Baya și-l înfășură pe cap, având grijă să se acopere cu el până în talie. Nu i se mai vedeau pletele lungi, buclate și nici rochia albă care ieșea doar puțin la iveală. Reușise astfel să-și schimbe aspectul. Ea răsuflă ușurată și reîncepu să treacă printre rândurile de pariori cu coșulețul în care se îngrămădeau mizele.

Publicul, compus în principal din bărbați, era încântat să vadă o ființă atât de frumoasă întinzându-le coșul. Imediat, sumele puse în joc crescură sub privirea satisfăcută a organizatorului, urcat din nou pe taburetul lui, de unde prezenta primele două păsări care se pregăteau de luptă. Proprietarii lor, doi țărănoi necioplițți, cu fețele ridate de soare, se umflau în pene în fața spectatorilor, ținându-și fiecare colivia în mână.

În jurul arenei de luptă, tensiunea crescuse și mai mult. Invectivele și înjurăturile țâșneau din toate părțile. Fiecare avea favorita lui și spera să-și dubleze sau tripleze miza.

Cruzimea prepelițelor, în cazul în care erau dresate pentru luptă, era legendară. Aceste zburătoare rotofee și blânde se transformau în luptătoare redutabile.

Marginile ciocului le fuseseră ascuțite cu piatră de lavă de către proprietarii lor pentru a le face tăioase ca niște cuțite. Minuscule gheare de bronz erau atașate unghiilor de la picioare, pentru a face mortale rănile pe care și le provocau cele două ghemotoace de pene atunci când, o dată colivia deschisă, se năpusteau una asupra alteia într-un nor de praf. Atunci se vedea zburând, ici și colo, deasupra acestei încăierări de unde se auzeau piuituri ascuțite, puful acestor păsări angajate într-o luptă pe viață și pe moarte în care, în mod inevitabil, una dintre ele avea să piară sub ghearele și veritabilele lovituri de cioc ale celeilalte. Când penele căzuseră înapoi pe terenul de luptă, prepelița învinsă zăcea deja la pământ plină de sânge. Iar ochii îi atârnau din orbite, căci păsările învingătoare aveau în general o plăcere sadică să-și orbească victimele din două-trei lovituri de cioc, după care își netezeau cu mândrie penele în timp ce publicul, copleșit de atâta ferocitate, aplauda din răsputeri micuța pasăre care părea totuși blândețea întruchipată.

La sfârșitul spectacolului de patru lupte, organizatorul, încântat, îi dădu Bayei, care era foarte surprinsă, suma promisă pentru prestația ei.

– Bravo! Datorită ție, au mizat de două ori mai mult decât de obicei! Vrei să vii și mâine? Îți ofer de trei ori mai mulți bani dacă accepți!

Neînțelegând nici acum nici un cuvânt din propunerea individului, care încerca să-i explice prin gesturi insistente, ea se hotărâse să plece.

Încet-încet, de altfel, gradenele se goliseră. Publicul ieșea comentând luptele cele mai încinse. Cei care câștigaseră, arborând zâmbete largi, se pregăteau să meargă să-și bea câștigurile în vreun tripou, în timp ce ceilalți, care tocmai pierduseră banii de pe o săptămână sau o lună de lucru, aveau o mină tristă și se pregăteau să înfrunte sarcasmul și mustrările nevestelor lor odată ce se întorceau acasă.

Baya încerca deci să se eschiveze, când îi remarcă, la capătul unui rând, unde erau singurii încă așezați, pe cei doi bărbați care-o urmăriseră pe stradă înainte ca ea să găsească refugiu la „Teatrul Prepelițelor". Ea avu impresia că o priveau ciudat. Atunci realiză, coborând ochii, că partea de jos a rochiei ei se vedea din șalul viu colorat.

Asigurându-se că șalul îi acoperea bine umerii, ea ieși grăbită pentru a scăpa de curiozitatea lor în timp ce organizatorul îi striga că era dispus să-i plătească mai mult dacă vroia să rămână și pentru următorul spectacol cu lupte.

Afară, era aglomerație mare întrucât era înaintea închiderii magazinelor, care avea să se facă noaptea târziu, atunci când ora stingerii golea străzile orașului. Ea auzi pași în urma ei și pe cineva strigând-o:

– Stai pe loc, te-am recunoscut! Ești femeia în alb! Stai pe loc, târâtură! Te-am prins!...

Știind bine despre ce era vorba, Baya începu să alerge cu sufletul la gură, croindu-și drum prin mulțime, cât pe ce să răstoarne mărfurile îngrămădite în dezordine pe tarabe. Trecerea ei grăbită provocă o harababură indescriptibilă. Aglomerația o proteja de urmăritori care nu reușeau deloc să-și facă drum din cauza agitației accentuate de turbulenta trecere a frumoasei sogdiene.

Ea constată cu îngrijorare că, cu cât înainta, cu atât erau mai puțini trecători și gură-cască. În curând, va ajunge la capătul cartierului negustoresc, pe străzi pustii unde urmăritorii n-aveau decât să pună mâna pe ea! Avea nevoie neapărat de o ascunzătoare. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Simțea sudoarea curgându-i pe tâmple.

Ușurată, văzu un mic imobil situat la cotitura unei străduțe care o lua la dreapta și a cărui poartă luminată era încă deschisă. Acel loc îi inspira încredere, nu-și dădea seama de ce. Poate de vină era mirosul plăcut și delicat de supă de varză care se simțea venind dinăuntru? Sau pur și simplu erau strigătele celor doi bărbați, desigur înăbușite, dar care dovedeau că ei nu erau prea departe? Cert e că ea se grăbi să intre acolo fără să stea pe gânduri.

Odată trecută de poartă, îi era atât de cald că-și dădu automat șalul jos, lăsându-și la vedere părul lung. Apoi, cu răsuflarea tăiată, se prăbuși lângă zidul de piatră cel mai apropiat.

– Ce fericire să văd o apariție atât de reconfortantă! Fii binevenită la mine. Eu sunt Zhong Negustorul.

Un bărbat stătea chiar lângă ea. Nici măcar nu-i remarcase prezența atunci când se năpustise în interiorul micului imobil. El închisese de două ori portalul care dădea spre stradă. Ea îi observă nasul

deformat de o cicatrice care îl făcea să semene cu o rădăcină groasă de ginseng.

Zhong Negustorul îi zâmbea. Zâmbetul lui avea ceva înfricoșător.

Dar prințesa Baya era prea speriată și prea obosită ca să fie tulburată de așa ceva.

*

Cu limba scoasă, Lisi își dădea osteneala să împiedice stiletul să alunece și să devieze de la traiectoria pe care degetul lui arătător i-o imprima.

Nu fără greutate, el termina de desenat harta marină a Insulelor Nemuririi pe care Marele Împărat al Centrului i-o cerea de săptămâni de zile.

Primul ministru legist căzuse, într-un fel, singur în propria-i capcană ordonând să se ardă toate documentele scrise. El nu putuse să pună mâna nici măcar pe cea mai mică hartă a acestor Insule!

De la Marele Incendiu al Cărților, distrugerea Turnului Memoriei, organizată în secret de către Biroul Zvonurilor pentru intimidarea până la capăt a literaților cărora rugurile nu le-ar fi fost de ajuns, îi complicase puțin sarcina... Toate obiectele prețioase din colecțiile imperiale fuseseră deopotrivă împrăștiate. Majoritatea vaselor de bronz și a obiectelor rituale din jad fuseseră luate de hoți, foarte fericiți de o asemenea pleașcă. Numeroși agenți, care altădată serviseră sub ordinele lui Verigă Esențială, posedau acum comori arheologice depozitate în ascunzători. Desăvârșire Naturală nemaifiind înlocuit cu altcineva, nimeni nu se obosise să inventarieze piesele rămase, iar Statul era primul care ignorase faptul că fusese supus unui asemenea jaf.

Pe de altă parte, puținul care rămânea din colecțiile

strânse de predecesorii lui Zheng de secole fusese pus deoparte de serviciile Cancelariei imperiale pentru a fi plasat în imensul mormânt a cărui construcție fusese începută de Împăratul Centrului în momentul în care devenise Fiul Cerului.

Nervuri foarte complexe ale unei pietre de jad evocând teritorii maritime, Jiaguwen destul de indescifrabile pentru a putea spune povestea lor, bijuterii de aur de forme neobișnuite care ar fi putut trece drept frunze de aur culese de pe acele Insule Nemuritoare: din păcate, nu mai rămânea nimic din ceea ce ar fi putut servi ca bază a credibilității unui document cartografic indicând poziția Insulelor Nemuririi în mijlocul Marelui Ocean de Vest.

În lipsă de altceva mai bun și în fața nerăbdării crescânde a Împăratului, Lisi fusese constrâns să-și asume riscul de a desena el însuși această hartă pe care se angajase, în mod imprudent, să i-o furnizeze lui Qinshihuangdi...

Nefiind nici cartograf, nici dotat în mod deosebit pentru caligrafie, el îi ceruse geomantului Îmbrățișează Simplitatea să-i deseneze trei teritorii imaginare în largul unei linii sinuoase menite să reprezinte coasta terestră. Apoi, încercase cu greu să reproducă totul cu ajutorul stiletului pe o veche planșă de cireș sălbatic ca să dea iluzia unui vechi document geografic dezgropat în mod miraculos din rezerva muzeului Turnului Memoriei.

Deși desenator neîndemânatic, primul-ministru reușise totuși să realizeze, cel puțin așa credea el, un document plauzibil. El omisese cu grijă să precizeze scara distanțelor, ceea ce îi garanta faptul că nu avea să fie contrazis, chiar în cazul unei verificări în teren. În plus, convins că aceste Insule nu existau decât în imaginația Împăratului Centrului, el credea că nu-și asumă mari riscuri efectuând o asemenea muncă de falsificator...

Lisi își privi opera pe care tocmai o terminase.

Nu era nemulțumit de rezultat. În centrul planșei se puteau distinge contururile coastelor a trei insule, dispuse precum frunza de trifoi: Penglai avea forma unei inimi, Yingzhou cea a unei stele și Fanzhang, mai bizară, semăna cu o țiteră Se. În partea de jos a planșetei se vedea o linie sinuoasă având o excrescență pe care se putea distinge prezența unei mici cruci. Era vorba de coastele maritime ale peninsulei Shandong care înaintau în ocean; cât despre cruciuliță, ea reprezenta portul Dongyin de unde era prevăzut că vor pleca corăbiile Expediției Celor O Mie.

Destul de satisfăcut de munca lui, primul-ministru nu încerca totuși nici un fel de mulțumire.

În vremuri normale, ar fi fost mulțumit și mândru, ba chiar amuzat de a fi reușit să realizeze această ispravă de falsificator. Nerăbdarea Împăratului ajungând la apogeu, nu e nici o îndoială că, dacă nu s-ar fi hotărât să facă el însuși așa ceva, n-ar fi avut cum să-i furnizeze harta cerută și ar fi început să plouă cu necazuri pe capul lui! Dar de la dispariția lui Roză Primăvăratică, taman capul și-l cam pierduse. Absența fiicei lui îl apăsa pe zi ce trece tot mai mult. El își dădea seama că ținea la ea enorm. Încercase zadarnic să afle unde ar fi putut fugi, dar nimeni n-o văzuse plecând din Xianyang. De teama unui scandal, preferase discreția și nu dăduse anunțuri că e căutată, nici nu trimisese vreun agent pe urmele ei.

El regreta amarnic cearta dintre ei și cuvintele pe care și le spuseseră cu violență unul altuia înainte ca ea să fugă. Îi era ciudă că o rănise...

La început, sperase că se va întoarce singură înapoi.

Apoi, câteva zile mai târziu, își dăduse seama că dulapul lui cu seif fusese scotocit și că discul de jad negru,

ca și catarama de la cingătoarea soției lui dipăruseră. El își amintea perfect că o închisese pe Roză Primăvăratică în biroul său după memorabila lor ceartă. Așadar, fiica lui știa. Era clar că luase cele două obiecte în noaptea aceea. A doua zi dimineață, mimase indiferența, dar cunoștea deja adevărul despre cele două crime!

Adeseori, când era mică, Roză Primăvăratică îl întreba despre împrejurările, considerate în mod fals neelucidate, ale morții mamei ei. Invariabil, el îi răspundea că trupul bietei ei mame, Neclintită Stea de Răsărit, fusese găsit de copii la groapa de gunoi, acolo unde deșeurile erau lăsate pradă câinilor de către locuitorii cartierului, și că ea fusese probabil asasinată de niște borfași care, în treacăt, îi furaseră prețioasa cataramă pe care o purta mereu la cingătoare. El își încheia mereu povestirea cu un ipocrit: „N-o să-mi revin niciodată!".

Era sigur acum că fiica lui descoperise că el era un asasin dublat de un mincinos; căci ea trebuie să fi înțeles, de asemenea, că tot el făcuse ca Pește de Aur să fie acuzat pe nedrept de furtul discului de jad. El provocase nefericirea lui Roză Primăvăratică. Și, în aceste condiții, bănuia desigur că n-avea s-o vadă prea curând, întrucât ea n-avea să se întoarcă niciodată la asasinul mamei ei și la cel care făcuse ca bărbatul pe care îl iubea să fie condamnat și transformat într-un proscris.

Până atunci, Lisi lăsase atât de departe în trecut asasinatul soției lui, încât aproape că reușise să și-l scoată din memorie. Dar de când Roză Primăvăratică fugise, acea crimă odioasă, incalificabilă îi bântuia nopțile și zilele. El nu înceta să retrăiască dramatica înlănțuire a faptelor.

În seara aceea, cearta lor fusese foarte violentă. Casa era cufundată în liniște. Micuța Roză Primăvăratică

dormea în leagănul ei, vegheată de doică, în camera ei situată în partea cealaltă a curții interioare.

Ei erau singuri, față în față, extenuați de violența vorbelor pe care și le aruncaseră în față unul altuia. Pentru prima oară de când erau căsătoriți, nemairezistând, sătulă să tacă, Neclintită Stea de Răsărit îi reproșase verde-n față conduita, acuzându-l că avea o inimă de piatră, că nu se gândea decât la putere, că-i persecuta pe nevinovații taoiști și că se deda fără reținere la filosofia legistă. Ea îl vedea într-o altă lumină și nu-l suporta. Nu era cinică, dar pur și simplu se înșelase în privința lui. Nu-l mai iubea și nu-l mai respecta. Așa că avea de gând să plece împreună cu bebelușul.

Lisi, înnebunit de furie, îi răspunsese injurios, apoi din ce în ce mai scos din sărite, amenințase că o repudiază.

Neclintită Stea de Răsărit îl luase în serios.

– Dacă e așa, atunci te părăsesc mâine și o iau și pe Roză Primăvăratică! Viața mea nu mai are sens!

– Și unde o să te duci, sărmana mea fată? N-ai ce-ți trebuie aici?

– O să mă refugiez la mama mea. Urăsc ceea ce ești pe cale să devii, puterea te-a schimbat. Cât de departe e vremea când m-ai descoperit pe esplanada Colegiului Funcționarilor Superiori de Autoritate... Atunci, erai altfel! Astăzi, nu mai am același om în fața mea, noi nu mai credem în aceleași valori. Nu mai împărțim nimic!

Furia soției sale o făcuse de nerecunoscut. Ea, de obicei atât de drăguță, era desfigurată de ranchiună. El putea să simtă distanța care se instalase acum între ei.

– Ei bine, dacă vrei, n-ai decât să pleci!

Și ea profitase de ocazie.

– O s-o fac neîntârziat, numai s-o înfăș pe Roză Primăvăratică. De acum înainte, zece mii de li or să ne despartă pentru totdeauna!

El înțelesese că nu glumea și că nu mai era vorba de o amenințare ci de o decizie irevocabilă din partea ei, ea care altădată era atât de docilă.

Atunci își pierduse controlul cu totul. Nu suporta rebeliunea soției sale și, în plus, nu admitea ca ea să-l lipsească de fiica lui. La acest bebeluș ținea cel mai mult. Roză Primăvăratică era bunul său cel mai prețios, fructul propriului său suflu. Întrezărea pentru ea un destin grandios alături de el. Un destin regal, chiar dacă, pe atunci, nu putea bănui că fata va fi într-o bună zi curtată de Preamăritul Împărat al Chinei.

Atunci începu s-o urască pe acea femeie care îl sfida.

– Dacă trebuie să pleci, o s-o faci fără Roză Primăvăratică! urlă el aruncându-se asupra ei.

El își amintea că o strânsese de încheieturi și că acestea se albiseră sub presiunea falangelor lui. Apoi, se luptaseră unul cu altul, aplicându-și multe lovituri și zgâriindu-se. Deodată, Neclintită Stea de Răsărit începuse să țipe.

Urletele de teroare ale soției lui îi mai răsunau încă în minte. Ele declanșaseră totul!

Ostile, stridente, acele țipete de panică erau cele ale unei străine terorizate.

Ea urla atât de tare încât avea să reușească, pe deasupra, să-i alerteze pe servitori! Și asta ar fi pentru Lisi o umilință insuportabilă, trebuia neapărat s-o facă să tacă. Atunci îi pusese mâinile peste gură, apoi, cu ochii închiși, într-o stare de inconștiență, începuse s-o strângă de gât, furios, cu disperare, până când, cu fața învinețită, soția lui încetă să mai respire.

Când își încetă apăsarea, epuizat și buimac, el nu putu decât să constate moartea soției lui al cărei corp îi alunecase la picioare. În lupta lor, ea își pierduse catarama de la cingătoare care se rostogolise puțin mai

departe, pe dalele de piatră. El o luase de jos și sărutase îndelung bijuteria de jad.

Trebuia cu orice preț să facă să dispară acel trup inert, cu ochii ieșiți din orbite. Deja se auzea mișcare prin casă, era probabil guvernanta lui Roză Primăvăratică pe care tot zgomotul ăla o trezise...

Profitând de întuneric, el târâse fără întârziere cadavrul către groapa de gunoi unde fusese găsit a doua zi dimineață.

Își amintea acum de momentul în care ridicase pe umeri acel corp, înainte de a străbate orașul pustiu. Era fierbinte și ușor. Fața zgâriată, ochii pe jumătate deschiși care păreau că-l fixează cu reproș și acea gură senzuală pe care o iubise atât și care nu avea să-l mai sărute niciodată.

Iată că toată această dramă ieșea din nou la iveală fiindcă el știa că fiica lui descoperise tot, aducându-i aminte de atrocitatea asasinatului.

Lisi contempla cu o privire posomorâtă harta maritimă pe care se pregătea să i-o ducă Împăratului Centrului.

El simți dintr-o dată cum îl apucă amețeala. La ce putea ea să-i mai servească, după toate acele josnicii? Exercițiul puterii supreme merita oare sacrificarea a ceea ce aveai mai scump pe lume, în afara considerației de sine?

Care era bilanțul lugubrei sale vieți?

Ajunsese în punctul în care trebuia să inventeze el însuși un document geografic artificial despre improbabilele Insule, sub pretextul că dorințele despotului pe care-l slujea trebuiau să fie satisfăcute cu orice preț!

Ce devenise? Primul-ministru legist al unui imens imperiu, principalul colaborator al conducătorului

suprem? Șeful de temut al unei administrații tentaculare? Regizorul marilor lucrări publice, dar mai ales al viselor imperiale cele mai nebunești precum această Expediție a Celor O Mie în care el credea atât de puțin, dar care mobilizase deja atâta energie și suscitase atâtea comentarii? Sau pur și simplu un curtezan al cărui statut nu ținea decât de firava bunăvoință a unui prinț și care dispunea de puteri care puteau să-i fie retrase în orice clipă, printr-o simplă ridicare de sprâncene a suveranului invizibil?

O marionetă pe care Qinshihuangdi o manipula după bunul său plac, atunci când nu-l manipula Lisi pe el...

Dar, mai ales, era și un om singur, părăsit de fiica lui, singura ființă din lume pe care o răsfățase și pe care o mai avea; un om căruia îi lipsea pacea interioară, armonia, fericirea și, bineînțeles, dragostea... Un om pe punctul de a-și rata complet viața... O ființă care murea solitară și cu siguranță abandonată de toți, căci legismul se lepăda de toți cei care nu-i mai serveau la nimic...

El era jucăria acestui Împărat căruia îi ținea piept, pregătindu-se să-l mintă.

– Majestate, am găsit o hartă cu Insulele Nemuririi! Iat-o..., spuse el cu o voce obosită în ciuda eforturilor de a părea jovial.

Împăratul abia dacă îl privise. El luase totuși prompt harta maritimă și o strecurase în sertar.

– Va trebui acum să ai grijă ca terasa Langya să fie gata până când mă voi duce eu acolo, porunci suveranul.

Qinshihuangdi nu va înceta niciodată să ceară, să supravegheze, să aibă pretenții și să pedepsească dacă nu era satisfăcut!

Niciodată nu va spune mulțumesc vreunuia dintre supușii lui, nici măcar primului dintre ei.

Așa se întâmpla mereu, atunci când totul i se cuvenea.

– Așa o să fac, Majestate! îl asigură primul-ministru, cu vocea sugrumată.

El nu încetase să se gândească la Neclintită Stea de Răsărit și la Roză Primăvăratică.

74

Peşte de Aur, care pândea sosirea lui Foc Arzător, văzu imediat că tânărul eunuc nu se întorsese singur din Baodang.

Silueta care mergea alături de el îi era străină, dar el remarcase, deja de departe, de când ei se aflau încă pe celălalt mal al Fluviului Galben, că avea părul lung. Apoi admirase portul semeţ al tinerei fete care îl însoţea pe eunuc, atunci când ei stătuseră la coadă pentru a urca pe bacul care urma să-i aducă pe ţărmul unde stătea el.

Trecuseră câteva zile de când Armata Revoltaţilor îşi stabilise tabăra la umbra sălciilor, nu departe de debarcader.

Vântul sufla în direcţia bună, astfel că vâslaşii ambarcaţiunii pe care urcaseră Foc Arzător şi frumoasa necunoscută nu fură nevoiţi să depună un efort prea mare ca să ajungă la locul unde Peşte de Aur îi aştepta.

Tânăra, care mergea chiar în spatele lui Foc Arzător, era de o frumuseţe stupefiantă. El nu mai văzuse niciodată o asemenea carnaţie, albă precum sarea, ochi albaştri atât de mari şi mai ales acel păr ondulat, lung ca o capă aruncată pe umerii zvelţi. Peşte de Aur îşi ascundea cu greu tulburarea pe care i-o provoca acea splendidă apariţie...

– Pot să ţi-o prezint pe Baya? Vorbeşte prost limba noastră, dar m-a făcut să înţeleg că e prinţesa unui regat

îndepărtat, Sogdiana. Această țară se află în mijlocul deșertului, mult la vest de Imperiul Centrului, îi explică Foc Arzător prietenului său, împingând-o în față pe tânăra femeie.

– Sunt foarte fericit să vă cunosc, Baya!

Pește de Aur avu timp să remarce pupilele aurite ale acelei frumuseți sogdiene numite Baya care îl privea cu atenție și aproape cu nerușinare, ca și cum vroia să-i ghicească gândurile cele mai intime. Jenat, grijuliu să evite susținerea unei priviri atât de insistente, el și-o întoarse pe a lui.

După ce o conduse spre o micuță cabană unde putea să se odihnească puțin, Foc Arzător îl întrebă brusc pe Pește de Aur ce credea despre tânăra fată.

– Este foarte frumoasă! N-am văzut niciodată un asemenea păr. Cum ai întâlnit-o?

– La negustorul unde mă dusesem să schimb plăcuțele de jad. M-a lăsat să înțeleg că se trage din familia regelui Sogdianei, un mic regat specializat în comerțul dintre marile țări din Vest și Imperiul Centrului. Știe puține cuvinte din limba noastră. Noi ne înțelegem și prin semne...

– Înțeleg mai bine acum de ce nu seamănă cu femeile din Imperiul Centrului, remarcă, gânditor, Pește de Aur.

Ochii lui Foc Arzător străluceau de excitație.

– Această Baya mi-a cucerit inima. La urma urmei, cred că nici eu nu-i sunt indiferent. De când am văzut-o, m-a atins precum fulgerul furtunii atunci când trăsnește un copac! zise el cu pasiune.

– Ea știe că o iubești deja?

– Nu-i va fi fost greu să-și dea seama! Ba chiar cred că și ea îmi răspunde!

– Dar atunci de ce tremuri așa?

Eunucul ezită o clipă înainte de a răspunde. Părea descurajat.

– Nu știu cum să abordez cu ea problema stării mele de castrat. Dacă amân prea mult să i-o mărturisesc, în ziua în care va afla, o să se supere teribil că i-am ascuns asta, șopti Foc Arzător frângându-și mâinile.

– Vorbești de parcă ar fi vorba de o tară!

– Asta fiindcă eu cred într-adevăr că o iubesc pe această fată! Aș vrea atât de mult, când va veni clipa, s-o pot onora cu bărbăția mea...

Trist, el arătă, sub pântec, locul unde se afla mititelul lui sex atrofiat, despuiat de „comori" de către acel infam chirurg, Cuțit Rapid, care, pe deasupra, i le mai și furase.

– Nu trebuie să te neliniștești. Dacă ea simte cu adevărat iubire pentru tine, va înțelege perfect situația. De altfel, nu tu ai ales să fii castrat, ci ai fost obligat.

– Da, dar va accepta ea oare asta? murmură Foc Arzător, cu fața scăldată în lacrimi.

Eunucul, ca un îndrăgostit neputincios, părea să suporte foarte greu situația în care îl pusese faptul că se îndrăgostise subit de Baya. Niciodată nu crezuse că va fi capabil să se îndrăgostească de o femeie. Acum, că i se întâmpla așa ceva, va fi oare posibilă această idilă?

– De ce ți-ar fi interzisă iubirea? Când două ființe se iubesc cu adevărat, ele ajung mereu să se înțeleagă. Trebuie pur și simplu să-i spui adevărul prințesei. Sunt sigur că-ți vei găsi cuvintele...

– Dar cum voi putea să fiu cu ea după toate aceste mutilări la care m-a supus oribilul Cuțit Rapid?

Foc Arzător, măcinat de angoasă, nu mai știa ce să creadă, el cunoștea acele povești deocheate spuse prin hanuri, despre bărbați care merseseră până acolo încât își grefaseră un sex de câine pentru a ajunge la

incredibile performanțe amoroase. Nu se vedea ducându-se să caute un chirurg pentru a-i cere să-l supună unei operații de acest tip, i-ar fi fost prea rușine. Și asta nu corespundea ideii de puritate pe care o avea despre iubirea lui pentru Baya.

– Dorința pe care o vei avea pentru ea nu-ți va întări, fie și numai puțin, Tija de Jad? La rândul ei, ea te va dori și acest lucru îți va înzeci flacăra. Încet, încet, o vei îmblânzi. Suflurile voastre se vor contopi și se vor consolida reciproc. Dacă vrei, o să-ți arăt gesturile infailibile pentru a excita o femeie, chiar dacă la început este foarte rezervată. Sunt convins că vei fi cel mai bun elev al meu!

Foc Arzător contempla fluxul nămolos și puternic al Fluviului Galben. Viteza curentului tivea cu vălușoare suprafața apei unde, ici și colo, se formau vârtejuri. Nu era imaginea iubirii în acea forță incredibilă împotriva căreia nimeni nu putea lupta, nici chiar înotătorul cel mai călit?

Tânărul eunuc înțelegea, pentru prima dată, din ce era făcută atracția amoroasă dintre două ființe, acea alchimie misterioasă care se instala între ele, așa cum se instaurase între Roză Primăvăratică și Pește de Aur, și sfârșea prin a mătura totul în calea ei. Nici chiar în visele lui cele mai nebunești nu-și imaginase că va putea și el să trăiască așa ceva, după mutilarea corpului său pe care ajunsese s-o considere și o mutilare a sentimentelor.

Sfâșiat între bucurie și teamă, el nu înceta, de când o întâlnise pe Baya, să-i mulțumească lui Fushen, zeul fericirii, că-i condusese pașii spre oficiul de schimb al acelui negustor din Baodang unde o întâlnise pe tânăra sogdiană.

De ce se îndreptase spre acel mic birou soios care nu inspira încredere, dacă îl comparai cu orgolioasele

bănci situate în același cartier? Nu putea fi, într-adevăr, decât acea binevoitoare divinitate benefică aparținând constelației celor Trei Stele Sanxing. Era sigur că generosul Fushen se hotărâse să-l facă fericit, o dată, pe un băiat care se numea Foc Arzător.

În biroul de schimb destul de jalnic unde intrase, oficia, așezat în spatele unei tejghele din lemn sculptat, un bărbat al cărui nas enorm avea forma unei stânci de grădină miniaturală. Chiar în spatele lui stătea o femeie tânără de o mare frumusețe. Foc Arzător nu știa încă despre cine era vorba, dar, în schimb, de un lucru fusese sigur: ea nu putea fi fiica acelui negustor cu față hidoasă. Înarmat cu sabia lui cu lamă de oțel, el se simțea invincibil atunci când intrase în încăpere și, cu siguranță, acel personaj înspăimântător n-avea să-l intimideze.

– Schimbi plăcuțe de jad?

– Depinde de calitatea lor. Arată-mi-le! răspunsese cu un aer curios cel al cărui nas avea forma unei stânci încrețite.

Foc Arzător își golise traista pe tejghea.

– Sunt mai mult de o sută. Cât îmi dai pe ele dacă schimb șaptezeci și cinci?

– Dacă schimbi o sută, o să-ți dau trei sute de taeli de bronz! spusese negustorul fără nici o ezitare.

El se aplecase asupra grămezii de jad și examina de aproape, unele după altele, plăcuțele pe care nasul lui mare părea că le adulmecă.

Foc Arzător înțelesese că negustorul era interesat de calitatea plăcuțelor lui pentru că îi propusese să i le cumpere pe toate.

– Îți dau șaizeci în schimbul a două sute douăzeci de taeli, îi propusese negustorului, sigur pe el.

– Haide, fă un mic efort: două sute de taeli pentru șaptezeci de plăcuțe. Accept să scad prețul chiar dacă nu mi le vinzi pe toate!

Exact în acel moment privirea lui Foc Arzător se încrucișase cu cea a tinerei. Strălucirea albastră a ochilor ei îl tulburase. Ea îi adresase un surâs palid în care el putea citi toată nenorocirea din lume. I se păruse evident că frumoasa necunoscută era probabil prizoniera acelui monstru care continua să adulmece cu delectare, ca și când era vorba de flori sau de prăjituri, plăcuțele de jad pe care Foc Arzător le împrăștiase în fața lui pe tejghea.

Fără să se gândească dinainte, tânărul eunuc se hotărâse atunci să încerce să obțină totul. Un negustor care se ocupa de schimb nu trebuia să fie, logic vorbind, interesat decât de bani!

– Dacă îți ofer douăzeci de plăcuțe de jad în plus, adică optzeci de plăcuțe pentru două sute de taeli de bronz, vei accepta să mi-o dai ca premiu pe această tânără? îl întrebase el, cu inima bătându-i de emoție, pe negustorul al cărui nas diform se ridicase imediat.

Manevra îi reușise dincolo de orice așteptare. Sinistrul negustor abia dacă ezitase înainte de a încuviința, fără ca măcar să discute prețul, prea fericit să se debaraseze de sogdiană. Era pomană curată! Baya nu îl costase nimic, dar îi refuza cu obstinație avansurile pe care el nu înceta să i le facă de trei zile.

Iată cum, după această tranzacție nesperată, Foc Arzător se întorsese la Baodang cu taelii de bronz și cu prințesa Baya ca premiu.

La ieșirea din oraș, se opriseră într-o poiană unde el îi propusese frumoasei necunoscute să-și potolească setea și îi oferise dulciuri. El se simțise stângaci și neexperimentat, dar era pur și simplu dornic să se arate gentil cu ea.

Baya îi povestise apoi, prin gesturi, fărâme din povestea ei, în timp ce mergeau pe lângă cascade și

păduri în direcția Fluviului Galben. Ceea ce înțelesese din povestirea ei îl emoționase până la lacrimi. Dificultatea pe care o avea în a o înțelege fusese depășită din plin de ceea ce putea să citească în privirea ei. Foarte repede, el se îndrăgostise de acele lacuri albastre în care vedea cu ușurință copilăria ei ca sogdiană, periplul până la Imperiul Centrului, ca și umilințele pe care le suportase, până la acea înrolare forțată în Expediția Celor O Mie de unde fugise.

Reconstituise esențialul a ceea ce trăise ea.

Apoi, pentru a o liniști, eunucul îi luase mâna ca să i-o mângâie, iar prințesa, văzând atâta gentilețe și grijă, acceptase cu docilitate.

Foarte repede, prin cuvinte și gesturi, sub frunzișul din poienița unde câteva maimuțe săreau dintr-un copac în altul, Foc Arzător învățase să stăpânească elementele limbajului lor reciproc. Ea îl învățase deja câteva cuvinte sogdiene pe care lui îi plăcea să le repete izbucnind în râs.

Fata nu contenea să se piardă în mulțumiri pentru generozitatea de care el dăduse dovadă, asigurându-l că, la întoarcerea în regatul său, o să-i dăruiască, drept recunoștință, unul din acele magnifice diptice din fildeș ornate cu figuri somptuos împodobite cum se găseau uneori în piețele sogdiene. Aceste piese unice proveneau dintr-un alt imperiu, și mai îndepărtat decât cel al Centrului, a cărui capitală era un oraș situat pe malul unui mic fluviu care se numea Tibru.

Bietul Foc Arzător, orbit de dragostea pe care o avea pentru Baya, era departe de a-și da seama că atracția lui pentru frumoasa sogdiană nu era deloc reciprocă.

Ceea ce el lua drept tandrețe nu era decât tulburătorul zâmbet de recunoștință al unei fete care n-avea să-i mulțumească niciodată îndeajuns acestui

tânăr prieten un pic efeminat pentru că o smulsese din ghearele unui negustor respingător și libidinos.

Nefericitul eunuc avea să înțeleagă în curând că în dragoste era nevoie de doi.

*

Generalul Zhaogao începea să fie din ce în ce mai gelos pe Zhaogongming.

Era puțin spus că nu aprecia deloc idila pe care o vedea înnodându-se pe zi ce trecea tot mai strâns între preotul taoist și tânăra lui ordonanță. Într-adevăr, Fildeș Imaculat îl abandona pe Generalul cu Bicepși de Bronz și își petrecea acum cea mai mare parte a timpului în compania acestui preot capabil, este adevărat, să arunce în aer munții stâncoși...

Fildeș Imaculat continua să se strecoare în patul lui Zhaogao când acesta mergea să se culce, dar o făcea doar din datorie și asta se simțea în comportamentul său care nu mai era același. El nu-i mai aducea decât omagii superficiale și răspundea din vârful buzelor sărutărilor languroase pe care celălalt i le dădea.

Gelozia îl împiedica pe Zhaogao să se bucure din suflet de ceea ce Fildeș Imaculat consimțea totuși, din pur realism, să-i ofere. Astfel că, imediat ce adormea generalul, întors spre perete pe marginea patului, ordonanța se grăbea să meargă la întâlnirea cu alesul inimii lui în camera alăturată, unde îmbrățișările lor lascive puteau să dureze toată noaptea.

Această legătură între taoist și ordonanță, nu mai era un secret, nici unul, nici celălalt nu ezita să se afișeze împreună pe străzile din Dongyin, sub privirile zeflemitoare ale trupei, începea să dea naștere la bârfe. Pe deasupra, ea îl umilea pe șeful de stat-major al armatelor Imperiului care se temea că-și pierde prestigiul.

Generalul, conștient de ridicolul situației, se jurase deci să găsească o modalitate eficace pentru a face să înceteze acest scandal. Trebuia cu orice preț să-i despartă pe cei doi bărbați, ceea ce avea să pună capăt acestei idile grotești care îi era din ce în ce mai insuportabilă.

După ce reflectase îndelung, credea că găsise soluția.

Câteva zile mai târziu, îl convocase pe preotul taoist la muntele Erya, pe șantierul terasei Langya. Acolo, el îl primise călduros. Zhaogongming fusese imediat surprins, întrucât iritarea pe care Zhaogao o manifesta față de el, de când Fildeș Imaculat îi devenise amant, nu-i scăpase... Apoi generalul îi arătase excrescența stâncoasă care ieșea din pământ, ca un fel de dinte mostruos de piatră, pe care pulberea lui neagră nu reușise să-l pulverizeze.

– Ai putea să arunci în aer această rămășiță a cărei nivelare, după cât de dură și compactă este piatra, le-ar lua muncitorilor mei luni de zile? Dintele ăsta stâncos este ultimul obstacol care împiedică nivelarea terasei.

Tonul cererii era curtenitor dar ferm; în genul acelora care făcea să fii rău văzut dacă nu acceptai.

– Și ce-o să-mi dai în schimb? vru să știe brusc celălalt, ca s-o facă pe grozavul.

Zhaogongming, cu un aer degajat, nevoind mai ales să lase să se vadă nici cea mai mică anxietate, afișa o mină zâmbitoare.

Ca să facă impresie, Generalul cu Bicepși de Bronz avusese grijă să aștepte câteva clipe înainte de a-i răspunde acestui concurent demn de ură.

– Ceva ce se pare că îți dorești enorm de mult: pe ordonanța Fildeș Imaculat, zise el cu încetineală.

Ochii lui Zhaogongming se holbaseră de satisfacție, accentuându-i mimica grotescă a feței.

– În acest caz, va trebui să merg după restul de pulbere neagră pe piscul Huashan. Acolo am ascuns-o, într-un butoiaș de lemn, în fundul unei grote unde locuiește o preoteasă medium...

– Știu. Mi-ai spus-o deja în ziua când ai aruncat în aer stâncile!

– Când mă voi întoarce, această stâncă masivă va face un mare „bum" și nu va mai rămâne nimic din ea. Cornul dragonului ascuns în pământ în locul ăsta va fi pulverizat!

– Și eu care credeam că este un dinte! glumi generalul.

– Dinte sau corn, eu o să-mi fac treaba...

– Vreau să știu un detaliu. E de ajuns să aprinzi pulberea ca să declanșezi explozia sau te folosești de niscaiva șiretlicuri pe care nu le-oi fi descoperit eu? îl întrebă, făcând-o pe naivul, generalul.

– E de ajuns ca o scânteie să atingă pulberea și tunetul se declanșează sub forma exploziei! exclamă Zhaogongming.

Ei convenire așadar ca acesta din urmă să plece spre piscul Huashan chiar a doua zi dimineață în compania inseparabilului său Salt de Tigru.

Când Zhaogao se întoarse la palatul său, el îl chemă pe Lance Neprețuită, ofițerul său de informații, și îl conduse pe terasa camerei lui, pentru a-i vorbi fără martori.

– Lance Neprețuită, o să-ți încredințez o misiune de cea mai mare importanță care va trebui să rămână secretă. O vei duce singur la îndeplinire. Nu vei vorbi nimănui despre ea. Ceea ce îți voi spune va trebui să rămână între noi!

– Generalul meu, sunt ca întotdeauna la ordinele voastre! răspunse ofițerul de informații, bătând din călcâie.

– Îl vezi pe bărbatul acela?

El îl arăta pe Zhaogongming care stătea de vorbă cu Fildeș Imaculat în mica grădină spre care dădea balconul camerei lui.

– Este preotul acela care are puterea să prefacă în pulbere munții de piatră. Toată trupa vorbește de el! murmură admirativ Lance Nepreţuită.

– Acela e. Ei bine, îl vei urmări pe acest bărbat, fără ca el să-și dea seama, până pe piscul Huashan. Va fi un drum lung... Acolo, o să-l lași să ia un butoiaș de lemn conținând pulbere neagră, pe care l-a ascuns în fundul unei grote. Pe drumul de întoarcere, o să faci în așa fel ca să-l elimini și să-mi aduci această substanță.

– Dar preoții ca el, mai ales când sunt dotați cu puteri ca ale lui, n-au ochi la ceafă care le permit să vadă ce se întâmplă în spatele lor? se interesă, cu o voce sugrumată de frică, bietul ofițer de informații care tremura deja în fața unei sarcini de o asemenea amploare care urma să-i revină.

Explozia acelei grămezi de stânci de pe terasa din Langya, care părea indestructibilă, îl impresionase puternic pe Lance Nepreţuită. Misiunea pe care tocmai i-o încredințase generalul i se părea extraordinar de periculoasă, ținând seama de capacitățile malefice de care trebuie că dispunea acest preot.

– Pari sceptic? Nu știi că un militar n-are altă alegere decât să se supună ordinelor superiorului său?

– Bineînțeles, generalul meu! Voi merge pe muntele Huashan și voi îndeplini misiunea cu care m-ați însărcinat! spuse Lance Nepreţuită a cărui față devenise albă ca sarea.

Generalul cu Bicepși de Bronz își spuse atunci că trebuia să găsească un subterfugiu pentru a-i reda curajul acestui nefericit ofițer dacă nu voia ca panica lui să facă să eșueze misiunea pe care i-o încredințase.

– Ca să nu-ți mai faci nici o grijă, te vei înarma cu această amuletă! Ea te va proteja, crede-mă, de orice festă pe care preotul ar putea să ți-o joace! adăugă doct Zhaogao.

El scoase din buzunar un mic ac de fier, ca acelea folosite pentru a fi înfipte sub piele, în punctele nodurilor energetice, pentru calmarea febrei, atenuarea durerilor, cicatrizarea rănilor deschise sau, pur și simplu, pentru decontractarea mușchilor. Era un cadou pe care Fildeș Imaculat i-l făcuse în urmă cu câteva luni. El purta mereu, în fundul buzunarului, acest ac mic care îi înțepa adesea coapsa trecând prin țesătura groasă a pantalonilor. Nu-i displăcea să simtă aceste înțepături care-i aminteau de cadoul tânărului său amant.

Dar acum că acesta părea să-l părăsească, generalul hotărâse să se debaraseze de acul ale cărui înțepături îi aminteau mai nou nu atât de cadoul lui Fildeș Imaculat, cât de insuportabilele lui infidelități.

*

Marele Împărat al Centrului, Qinshihuangdi, calculase, tot examinând și măsurând în toate sensurile harta maritimă pe care Lisi i-o furnizase, că va fi nevoie de aproape trei luni pentru ca navele să ajungă până la Insulele Nemuririi și să se întoarcă înapoi la Dongyin.

Dornic să asiste la întoarcerea Expediției Celor O Mie de pe terasa Langya, el voise să profite de escapada în micul port maritim pentru a face un turneu de inspecție în teritoriile Imperiului pe care-l traversa pentru a se duce de la Xianyang la Shandong. Având în vedere răgazul necesar, el va dispune de tot atâta timp ca și corăbiile, fiindcă acestea n-aveau să întârzie să plece pe mare.

Avea să plece ca de obicei incognito, călătorind ca un oarecare, însoțit doar de Perfect în Toate, Marele său Arhitect Imperial, și de Uneori Așa, Marele său Șambelan. Cât despre primul-ministru, el le-o va lua înainte pentru a organiza vizitarea orașelor și a construcțiilor pe care dorea să le inspecteze.

Era pentru prima oară că Împăratul pleca pentru o perioadă atât de lungă de timp ca să verifice în teren realitatea operelor și realizarea dorințelor sale. El vroia să se asigure că pe acolo cerințele lui fuseseră bine transformate în ordine îndeplinite și că visele lui deveniseră realități tangibile.

Nenumărate erau schimbările pe care nu încetase să le impună supușilor lui.

Toate mergeau în sensul unificării, al concentrării și, în cele din urmă, în cel al opresiunii. Împăratul fusese mai grijuliu pentru grandoarea Chinei decât pentru fericirea poporului său care nu fusese în mod special răsfățat. El dăduse peste cap totul, de la vechile sisteme de greutate și măsură, pe care le standardizase, până la sistemul zecimal care fusese generalizat, din ordinul lui, în tot Imperiul Centrului, și la cel al Monedei Unice, rotundă și cu o gaură în mijloc. Majoritatea acestor reforme, chiar dacă avusese grijă să nu le trâmbițeze niciodată, fuseseră promulgate datorită eficacității lor fiscale. Nimic sau aproape nimic, de acum înainte, nu putea să scape agenților fiscului, fiindcă totul se măsura și se plătea în același mod. Această grijă de disciplinare – sau de exploatare – a întregului sistem economic se tradusese și prin unificarea distanțelor dintre osiile mijloacelor de transport, care permitea trecerea dintr-o regiune în alta fără să schimbi carul sau căruța.

China devenise un sistem fiscal. De unde stricta supraveghere a poporului său. Împărțirea întregii țări în

districte, prefecturi, subprefecturi şi domenii, pe care fiecare fost stat cucerit trebuia să le adopte după modelul fostului regat Qin, răspundea de asemenea acestei griji de ţinere sub control a bogăţiilor. Drumurile imperiale, ale căror taxe ameliorau în mod eficace caniota finanţelor publice, formau o reţea din ce în ce mai densă, legând comod între ele regiuni care până atunci n-aveau nici un fel de relaţii.

Împăratul înţelesese că Statul nu putea să existe fără funcţionari şi soldaţi plătiţi cum se cuvine pentru sarcina lor. Redistribuirea bogăţiei era singura miză centrală a sistemului legist.

Domnind sub semnul Apei, Împăratul Qinshihuangdi ceruse de asemenea ca şi canalele de irigaţie - plătite ca şi drumurile – să rivalizeze, ca lungime dar şi ca splendoare, cu legăturile terestre.

Din toate aceste motive, Imperiul Centrului nu era decât un imens şantier unde construcţiile succedau săpăturilor şi terasamentelor şi unde fiecare se străduia să convertească fostele măsuri în cele noi. Vechile monede, de exemplu, trebuiau date statului, altfel se plăteau amenzi teribile şi, în caz de recidivă, recalcitranţii riscau, nici mai mult, nici mai puţin, decât pedeapsa cu moartea.

Convins că acţionează în interesul fiecăruia, Împăratul ardea de nerăbdare să verifice dacă guvernul său aplicase bine în practică toate reformele pe care el le inventase...

Când i se adusese la cunoştinţă vestea, Lisi înţelesese cu uşurare că suveranul nu îl excludea de la acest demers, întrucât îl însărcinase cu pregătirea turneului!

În dimineaţa plecării, Perfect în Toate îl întrebă timid pe Împărat cu ce vizită vroia să-şi inaugureze periplul secret.

– Vom începe cu mausoleul meu. De când a început construcţia lui, trebuie să fie aproape terminat, nu?

Marele Arhitect Imperial, pălind ca un spectru, rămase cu gura căscată.

Ca și Lisi, Perfect în Toate își zisese că niciodată Împăratul, atât de obsedat de nemurire, nu va merge să viziteze o construcție care evoca moartea lui... Cei doi bărbați sfârșiseră prin a neglija supravegherea lucrărilor de amenajare a imensului mausoleu imperial a cărui construcție începuse în aceeași zi în care Qinshihuangdi primise mandatul ceresc. Trecuseră luni de zile de când nu mai puseseră piciorul pe acel șantier extraordinar de complex, din cauza caracterului subteran și a dimensiunilor lui, unde trudeau mii de terasieri. Marele Arhitect se temea în special de surprizele neplăcute pe care riscau să le aibă la fața locului. Va fi nevoit să mărturisească adevărul și, fără îndoială, că descoperirea acelei neglijențe impardonabile putea să aibă consecințe teribile pentru el dar și pentru Lisi căruia arhitectul se presupunea că-i dădea raportul cu privire la munca lui.

– Dar, Majestate, dacă trebuie să trăiți peste zece mii de ani, este o vizită chiar necesară? bâigui Perfect în Toate a cărui voce tremura ușor.

– Este un șantier drag inimii mele. Vreau să verific dacă și acolo sunt bine respectate directivele mele! replică sec suveranul.

Împăratul ceruse într-adevăr ca interiorul acestui mausoleu, care avea să devină ultima lui locuință, să fie o copie a întregului Univers în cele mai mici detalii, cu cer, pământ, fluvii și oceane.

După ce reflectase îndelung, Perfect în Toate reușise în cele din urmă să găsească modul de a respecta această cerință, a cărei transpunere arhitecturală se dovedea practic imposibil de realizat întocmai, mai ales din cauza elementului lichid al fluviilor și mărilor. Pentru a le reprezenta și a le întruchipa acolo, el se

folosise de mercur, pe care-l vărsase în rigole și gropi săpate în subsolul mausoleului. Cât despre cer, se descurcase cu abilitate, punând să fie ornat cu stele sculptate și pictate plafonul de stuc al imensului mormânt. De fiecare stea sculptată, el prevăzuse să fie atârnate lămpi cu ulei pe care era suficient să le aprinzi pentru ca ansamblul să semene în mod înșelător cu un cer nocturn înstelat. Relieful Universului, cu câmpiile și munții lui, fusese reconstituit cu fidelitate cu ajutorul unor machete care reproduceau principalii munți sacri ai Imperiului Centrului: munții Taishan și Kinlun și piscul Huashan.

Dar abandonarea șantierului de către Arhitectul Imperial însemnase enorme întârzieri...

În acea imensă pivniță luminată de torțe în care luceau, ca niște limbi ondulate de șerpi, apele imobile argintate ale mărilor și fluviilor de mercur, mii de oameni trudeau de ani de zile în noroi, fără o îndrumare precisă, grăbiți de zbirii care nu înțelegeau nimic din ce se făcea acolo.

Când coborâră împreună cu Împăratul scara alunecoasă, aglomerată de neîncetatul du-te-vino al cărăușilor care scoteau afară pământul, nici Lici, nici arhitectul nu se simțeau prea în largul lor.

Un miros sufocant de mucegai și de sudoare, dar și insuportabili vapori de mercur izbiră în mod neplăcut cortegiul imperial.

– Aici e mai rău ca într-o mină de sare! constată suveranul care se ținea cu mâna de nas.

Oarecum jenat, arhitectul începuse să-i prezinte Suveranului Centrului configurația generală a acestui loc subteran destinat somnului său de veci ca și artificiile menite să-i satisfacă dorința de reprezentare a Universului. Qinshihuangdi păru să încuviințeze

subterfugiile și șiretlicurile la care Perfect în Toate trebuise să se dedea pentru a-i împlini dorințele.

El părea să aibă o plăcere sadică în a se plimba pe vastele alei care duceau până în locul gol din centru unde, la momentul potrivit, sicriul avea să-i fie instalat pe catafalc.

– Ce sunt aceste lăzi bizare? îl întrebă el pe arhitect zărind, în cele patru colțuri ale acelui spațiu gol, niște casete mari din lemn deasupra cărora se deschidea un fel de mortieră.

– Majestate, am de gând să plasez acolo arbalete armate care se vor declanșa dacă eventualii intruși se vor aventura până aici, răspunse încet Marele Arhitect, puțin tulburat de faptul că trebuia să-și dezvăluie găselnița.

Un mic grup dezorganizat de muncitori se strânsese în jurul celor trei vizitatori.

– Aici, vara, murim de sufocare și de sete! strigă un om slăbănog, bietul de el, precum un arac.

Furios, Perfect în Toate îi făcu semn unui contramaistru să-l îndepărteze pe inoportun. El se temea de reacția Împăratului și își reproșă încă o dată că nu retrăsese mausoleul de pe lista siturilor susceptibile de a fi inspectate de acesta.

– Va trebui să aveți grijă ca acești muncitori să bea apă suficientă. Oamenii sunt ca și caii: fără îngrijire, sunt mai puțin eficienți, îi spuse suveranul arhitectului cu o voce scăzută. Câți lucrează pe șantierul ăsta? adăugă el.

– Am făcut socoteala, Majestate: peste șapte sute de mii de bărbați și copii s-au perindat pe aici de la prima lovitură de hârleț, dată a doua zi după ce ați fost încoronat! Jumătate prizonieri de război, jumătate de „drept comun"! menționă cu mândrie Perfect în Toate care cunoștea pe de rost efectivele tuturor marilor șantiere ale Imperiului.

Împăratul îl privi cu un surâs discret în colțul gurii. În mod vizibil, era liniștit să știe că atâția bărbați reduși la sclavie munceau întru gloria Statului legist. Qinshihuangdi era mereu plăcut impresionat atunci când miniștrii lui numărau oamenii cu sutele de mii, fie că erau soldați, sclavi, prizonieri de război sau terasieri. Era pentru el semnul tangibil al puterii pe care o avea.

– Am prevăzut, de asemenea, gropi adiacente în care o să plasăm armata formată din cei zece mii de soldați, bineînțeles cu caii lor. Oamenii și animalele vor fi îngropați de vii în – cu tot respectul – Preaaugusta Voastră Companie, precizâ Marele Arhitect.

În fața interesului și a aparentei satisfacții manifestate de Împărat în cursul vizitei, Perfect în Toate se hotărâse să lase la o parte orice pudoare și, ca un bun curtean, încerca să se pună în valoare în fața lui Qinshihuangdi, fără a-și da seama că tocmai evocase fără înconjur față de Împăratul Centrului ipoteza propriei sale morți.

– Nu se pune problema ca armatele Imperiului să fie lipsite de atâtea soldați și cu atât mai puțin de caii lor! Poruncesc să fie înlocuiți, când va sosi momentul, cu figurine de teracotă! tună deodată vizitatorul imperial.

Arhitectul lăsă capul în piept. Îi era frică să nu fi gafat vorbind despre moartea suveranului chiar în fața lui. Dar acesta nu părea să fie supărat pe el pentru asta, fiindcă vorbea despre înlocuirea celor îngropați de vii cu statui de pământ.

– O poruncesc, nimeni nu va trebui să fie îngropat de viu odată cu mine! Și mai ales nu caii cerești! Notează asta imediat și pune să se consemneze într-un decret imperial pe care îl voi închide într-o ascunzătoare din perete cu ordinul de a fi deschis atunci când voi pleca, nu mai devreme de zece mii de ani, dincolo de Muntele Sacru! continuă Marele Împărat al Centrului după ce se întorsese către premierul său.

Nu departe de ei, niște muncitori, aplecați deasupra nămolului pe care îl răzuiau cu lingura, surprinși de aceste izbucniri, ridicară timid capul pentru a vedea ce se întâmplă. Imediat, cureaua biciului supraveghetorului se abătu asupra umerilor lor plini de sudoare.

– Majestate, ca tot ceea ce Înălțimea Voastră poruncește, se va face și asta! zise cu voce scăzută Marele Șambelan Uneori Așa.

– Trebuie să precizez că nu va trebui să fie vorba de obișnuitele Mingqi de dimensiuni mici, așa cum se găsesc cu nemiluita în mormintele oricărei familii de neam mare. Acești războinici vor fi sculptați în mărime naturală. Ei vor trebui să semene atât de bine cu oamenii încât un intrus, văzându-i, să-și ia numaidecât tălpășița! Vreau ca mausoleul meu să fie umplut în întregime cu oameni și animale iluzorii, tot așa cum acest arhitect a știut să dea iluzia munților, a cerului înstelat, a fluviilor și a mărilor!

Fără s-o știe, Împăratul Centrului tocmai punea capăt practicii ancestrale care condusese la moarte prin înfometare și sufocare, obligând atâtea soții și concubine, dar și atâția soldați valoroși și servitori devotați să-și urmeze stăpânii.

Când vizita fu terminată, Marele Arhitect Imperial Perfect în Toate era mai degrabă ușurat. Această primă inspecție a Împăratului, în ciuda caracterului său imprevizibil care îl făcuse să se teamă de ce e mai rău, se desfășurase cât se poate de bine.

Cât despre primul-ministru, abia ieșit din cavoul gigant unde zeci de mii de oameni pieriseră deja, el nu făcea decât să se gândească la cea pe care o pierduse.

75

Traversarea Fluviului Galben fusese și mai grea decât își imaginase Pește de Aur.

Fusese nevoie de nu mai puțin de trei drumuri dus și întors în bac pentru a asigura transbordarea oamenilor și a cailor. Condițiile atmosferice, devenite nefavorabile, anunțau sezonul furtunilor și al uraganelor. Marele Fluviu se acoperise de spumă și de valuri atunci când ei îl traversară, pe o ploaie puternică. Vâslașii trebuiseră să tragă tare pentru a împiedica curentul să devieze ambarcațiunile spre locurile în care vârtejuri violente puteau să se ducă la fund. Abia părăsiseră malul drept al fluviului, că toți oamenii erau deja înghețați și uzi până la piele.

Pește de Aur și tatăl lui luaseră loc în partea din față a primei barje. Ei îi propuseseră lui Baya, care nu se simțea în largul ei și suporta cu greu tangajul carcasei cu fundul plat, să vină lângă ei. Tânăra femeie, cuprinsă de o stare de rău, eșuase foarte repede în brațele lui Pește de Aur unde se cuibărise, agățându-se apoi tot mai strâns de mijlocul său pe măsură ce mișcările navei se amplificau.

Pește de Aur, cu nasul băgat în părul sogdianei, putea să simtă mirosul de floare de portocal cu apa căreia Baya obișnuia să se parfumeze.

În ciuda împrejurărilor, el simțea o oarecare tulburare în fața acelui corp suplu, subțire ca o liană și

care era atât de aproape. Căldura pielii lui Baya era perceptibilă, în ciuda hainelor înmuiate care nu mai ascundeau nici un detaliu anatomic, nici măcar sfârcul sânilor ei fermi. În fața acelei magnifice podoabe capilare buclate pe care el nu înceta s-o miroasă în timp ce prora navei plonja în valurile nămoloase, după care se redresa brusc pentru a plonja apoi din nou, Pește de Aur era din ce în ce mai puțin indiferent. Această intimitate a tinerei femei, în care intrase involuntar, începea să-l tulbure. Era un savant calcul din partea lui Baya sau, dimpotrivă, semnul marii ei ingenuități și a totalei încrederi pe care i-o arăta?

Barja care se zgâlțâia sfârși prin a lovi cu zgomot malul fluviului-rege. Pentru a o ajuta pe Baya să coboare de pe corabie, Pește de Aur o luă de mână. În momentul în care o ajuta să sară peste spațiul care separa marginea navei de pontonul de lemn, privirile lor se încrucișară. Pește de Aur simți atunci o ușoară înțepătură în inimă în fața blândeții acelui iris albastru în care zărise, când era aproape de ea, pe barjă, minuscule raze aurii care plecau din pupilă.

Era evident că frumusețea și farmecul lui Baya nu-i erau indiferente. Nu cumva începea să se simtă atras, ca și bietul Foc Arzător, de această prințesă cu trup superb?

Ca să-și ascundă febra ciudată care îl cuprindea, el îi lăsă mâna și i-o încredință celei a lui Foc Arzător care, aflat la bordul celei de-a doua barje, tocmai acostase și el.

El luase hotărârea să o țină la distanță, ca să nu fie tentat să-i fie necredincios lui Roză Primăvăratică, nici să-l priveze pe tânărul eunuc de acea iubire în devenire.

În restul călătoriei, el se străduí să călărească foarte în față, pretextând că Armata Revoltaților avea nevoie de o

călăuză care să-i deschidă drumul. Nu dorea să intre în concurență cu Foc Arzător pe care îl vedea învârtindu-se în jurul tinerei fete cu asiduitate și plin de solicitudine, atent la cele mai mici dorințe ale ei, aducându-i, când era un pic mai cald, un pahar cu apă proaspătă pe care se ducea să-l umple la vreo cascadă, culegând din tufe brațe întregi de flori parfumate pe care i le oferea seara, la bivuac, ca să-și împletească din ele coronițe.

Călătoria lor continuase pe teritorii din ce în ce mai muntoase și împădurite, pe o cărare strâmtă pe care caii nu puteau să înainteze decât în șir indian, atât era de abruptă și șerpuită. La trecerea de la un masiv la altul, ea le rezerva surpriza unor vertiginoase deschideri care lăsau să se vadă, pe fundalul cerului senin, decupajul dantelat al vârfurilor înzăpezite sau, dimpotrivă, imense lacuri translucide a căror suprafață netedă, surprinzător de verde, contrasta cu peisajul ușor accidentat, cu stânci scobite de eroziune și cu plante contorsionate tot căutând soarele, prin care se deplasau de când trecuseră Fluviul Galben.

Soldații Armatei Revoltaților se grăbeau să ajungă acum pe țărmul Mării Chinei. Majoritatea dintre ei aveau fesele și coapsele în zdrențe de cât se frecaseră pe șeile aspre. Animalele lor nu erau mai puțin extenuate. Unii cai, mai fragili decât alții, abia dacă reușeau să înainteze în același ritm. Era timpul ca lungul lor periplu să ia sfârșit.

Într-o seară, după o zi grea de mers din cauza pantei abrupte a drumului, Pește de Aur zări, pe malul unui mic lac, un pescar bătrân care se chinuia fără succes să tragă un năvod greu a cărui plasă cădea în apă. Bătrânul părea atât de plăpând și de sfârșit, încât el coborî de pe cal și se oferi să-l ajute. Împreună, traseră năvodul din apă fără nici o dificultate. Dar nu era nimic în el, nici un pește, în afară de niște crengi în care năvodul se agățase.

– De ce te înverşunezi să pescuieşti în acest lac? N-ar fi mai bine să cultivi câmpul ăsta? îl întrebă Peşte de Aur arătând spre o imensă pajişte rămasă pârloagă care se întindea în faţa lor până la o căsuţă care trebuie să fi fost locuinţa bătrânului.

Bătrânul se abţinu să răspundă. Privirea îi devenise infinit de tristă.

Peşte de Aur îl întrebă care era cauza supărării lui.

– Fluviul Galben curge chiar prin spatele acestei coline. El cară atâtea aluviuni încât, o dată la zece ani, albia fluviului devine prea înaltă şi apa şiroieşte pe de lături. Ea îşi croieşte drum prin câmpurile dimprejur şi nu se mai întoarce niciodată în albia de unde a scăpat. Cum se spune pe la noi, Fluviul Galben este pe cale să-şi schimbe cursul. Fluviul ăsta este capricios ca un dragon nehotărât! După geomantul satului, tot câmpul meu va fi inundat, începând cu viitoarele creşteri ale fluviului, în mai puţin de două luni. Atunci va fi inutil să ard tămâie în faţa altarului bieţilor mei strămoşi, care au păţit acelaşi lucru cu mult timp în urmă de cealaltă parte a colinei, asta fiind şi cauza instalării noastre aici! gemu bătrânul.

– Dar nu poţi să construieşti un zid care să te apere de această creştere devastatoare?

– Fluviul Galben este un dragon capricios şi viclean, îi place să se joace cu oamenii! Ar fi o dovadă de înfumurare din partea mea să vreau să-i ţin piept, explică bătrânul, privind la interlocutorul său cu recunoştinţă.

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre acest gen de dragon! se miră acesta din urmă.

În pofida numeroaselor lecturi şi a cunoştinţelor pe care i le inculcase Desăvârşire Naturală, Peşte de Aur nu ştia că în această regiune locuitorii credeau despre

acel fluviu mare că era și un dragon al cărui caracter imprevizibil îl făcea să-și schimbe poziția, în apropiere de gura de vărsare, ceea ce se traducea periodic printr-o schimbare a albiei.

În definitiv, acesta era semnul că oceanul nu trebuia să fie foarte departe. Trecuseră aproape trei luni de când convoiul lui Pește de Aur părăsise micul oraș Ba și acel platou cu pietriș unde ardeau puțuri de gaz natural.

Într-adevăr, cinci zile mai târziu, Armata Revoltaților ajungea în sfârșit la capăt. Călătorii care veneau din sens invers pe drumul pietruit, a cărui stare se ameliorase brusc, spuneau că portul Dongyin nu era decât la câteva ore de mers. Mica trupă de cincizeci de călăreți făcu o haltă. Oamenii profitară de asta pentru a se îmbrățișa unii pe alții, sărind în sus de bucurie. Câțiva dintre ei se năpustiră asupra lui Pește de Aur și, înainte ca el să apuce să protesteze, îl purtară triumfal pe un scut mare improvizat din două scuturi de piele legate unul de altul.

Puțin mai departe pe drum, Pește de Aur zări, situată mai în jos, spre stânga, o pajiște destul de mare pentru a instala acolo bivuacul.

– Ce crezi, spuse el întorcându-se spre Verigă Esențială, n-ar trebui să amenajăm acolo tabăra Armatei Revoltaților? Oamenii ar putea să rămână pe loc câteva zile înainte de a intra în Dongyin, în timp ce noi am merge în recunoaștere în oraș.

– Nu mai ești așa grăbit? zise mirat fostul șef al Biroului Zvonurilor.

– Sunt prudent. Trebuie mai întâi să știu despre ce e vorba exact. N-am parcurs mii de li ca să ne lăsăm prinși ca niște amatori!

Pește de Aur considera că era preferabil să efectueze în prealabil o vizită amănunțită în orașul de pe coastă ca să se hotărască în privința procedeului pe care îl va adopta

pentru a pătrunde aici, fie în mare pompă, în fruntea micii lui trupe, cu riscul de a trezi suspiciuni, fie, dimpotrivă, mai discret, în grupuri mici pierdute în mijlocul mulțimii care se ducea în fiecare zi la piață sau în port.

Oamenii își deșcuaseră caii și se lansaseră deja, fără să fie nevoie să li se ceară, în ceea ce se numea corvoada de lemn, după un regulament militar care se pierdea în negura timpului și care impunea soldaților să taie copaci sau ramuri înainte de a începe să-și instaleze corturile.

În fundul pajiștei, se ridica o colină de nisip în spatele căreia se putea auzi un fel de vuiet neîntrerupt.

– Acest zgomot mă sperie! N-am mai auzit niciodată ceva asemănător... Dacă este un animal, trebuie să fie cu siguranță un dragon mare, aflat poate în timpul digestiei? se hazardă să presupună Foc Arzător.

– Nu trebuie să te neliniștești. Sunt cu siguranță valurile mării. Eu am avut ocazia să aflu, citind tratate de geomanție, că suflul lor are o sonoritate neasemuită. La orizontul Mării celei Mari, se spune că valurile formează rânduri de spumă în care se adăpostesc moștrii marini, zise calm Pește de Aur.

– Despre ce monștri marini vorbești? vru să știe, nu prea liniștit, prietenul său.

– Când Zhi se scufundă în valuri, conform textelor străvechi, el devine șarpe de mare.

– Dar este terifiant!

– N-ai de ce să te temi. Ai spada ta de oțel? Urcă împreună cu mine acolo sus și, dacă zărești un șarpe de mare, e de ajuns o lovitură de spadă ca să-l ucizi..., glumi Pește de Aur.

Prințesa sogdiană li se alătură surâzătoare. Era în urma lor atunci când, după ce urcaseră interminabila pantă, Pește de Aur și Foc Arzător ajunseră în vârful colinei de nisip care se termina, pe partea cealaltă, cu o

faleză abruptă dominând marea de la o înălțime amețitoare, ca un perete imens gata să apere pământul de atacurile elementelor lichide.

Puterea rafalelor venite dinspre Marele Ocean Rotund era atât de mare, încât ei aveau impresia că se loveau de un zid de vânt. Întrucât, în depărtare, valurile formau creste unduitoare, Foc Arzător își spuse că acolo erau probabil lăcașurile acelor faimoși șerpi de mare. Judecând după mărimea pe care o aveau la o asemenea depărtare, acele rânduri de spumă nu puteau adăposti decât niște monștri gigantici!

Neliniștit, el coborî înapoi la bivuac, lăsându-i singuri pe Pește de Aur și pe prințesa sogdiană ale cărei plete fluturau în vând ca un glorios stindard.

Într-adevăr, acest Ocean Oriental, căreia i se mai spunea Marele Ocean Rotund sau Marea Chinei, era și mai vast decât își imaginase Pește de Aur atunci când studia, în compania lui Roză Primăvăratică și sub îndrumarea lui Desăvârșire Naturală, tratatele de geomanție din Turnul Memoriei. El descoperea mai ales de unde venea numele de „Marele Ocean Rotund" care i se dăduse mării: orizontul maritim forma un cerc, el nu se sfârșea într-o linie dreaptă precum cel al câmpiilor. Prin aceasta, marea era o lume diferită și aparte, unde nici un obstacol nu reușea vreodată să întrerupă mișcările valurilor și ale curenților de aer.

Era atât de subjugat de spectacolul forței elementului lichid încât nu-și dăduse seama că Baya, profitând de plecarea lui Foc Arzător, venise să se ghemuiască lângă el. Abia când ea își puse mâna fierbinte într-a lui, el înțelese. Atunci, se priviră. Emoționat și surprins în același timp, Pește de Aur putea vedea în ochii prințesei sogdiene aceleași licăriri albastre pe care le admirase în mijlocul vastelor ziduri

acvatice formate din valuri ondulate care se abăteau asupra stâncilor, rostogolindu-se maiestuos.

În ciuda înălțimii falezei, ei aveau amândoi pielea udă de stropii de apă.

Mai la vest, în prelungirea falezei de pe care contemplau marea, se puteau vedea niște terasieri care lucrau la nivelarea unei imense platforme situată la jumătatea înălțimii unui munte a cărui pantă puțin înclinată cobora spre stâncile care se desprinseseră din el. În mijlocul acestei terase naturale ieșea din pământ un mare dinte stâncos asupra căruia muncitorii, înarmați cu ciocane și dălți, păreau să se înverșuneze, de parcă aveau de gând să-l sculpteze.

În acel moment, simți mâna tremurătoare a lui Baya mângâindu-i timid ceafa. Uluit de incredibila îndrăzneală a gestului fetei, el se feri ușor. Credea că asta a fost tot și, pentru a-și masca tulburarea, privi din nou valurile de spumă care apăreau și dispăreau sub cercul orizontului.

Atunci ea își întinse mâinile spre el, apoi, cu ochii pe jumătate închiși, își apropie încet fața de a lui.

Răsuflarea șerpilor de mare îi intră în suflet... Pește de Aur nu mai vroia să reziste; ajutată de zidul vânturilor, forța lui Baya îl subjugase.

Limba caldă a fetei se zvârcolea în gura lui, în timp ce el nu se putu abține să nu-și lipească buzele de ale ei. Își simți Tija de Jad întărindu-se. Baya își dăduse seama de dorința pe care o trezea în el și degetele ei subțiri se strecurară încet între cureaua de la pantaloni și pielea pântecului său. Trupul zvelt și fierbinte al acestei femei, lipit de al lui, intrase deja în vibrație, ca și cum s-ar fi acordat cu vânturile și cu valurile care, înaintând și retrăgându-se, mimau mișcarea dragostei.

Pește de Aur era atât de tulburat încât începuse să piardă noțiunea timpului. Nu mai era nici măcar

conștient de locul în care se aflau. Stropii de apă, adierile de vânt, soarele, vacarmul apelor, totul în jurul lor era mai puțin imperios decât limba și degetele frumoasei Baya.

De ce se agăța ea astfel de gâtul lui în fața Marelui Ocean Rotund, când ei abia dacă se cunoșteau? Ce spusese sau făcuse el pentru ca ea să fie atât de sedusă, la piciorul acestui zid de vânt și stropi, când, de fapt, el evitase cu grijă să împiedice manevrele de seducție ale camaradului său eunuc? De ce avusese ea o astfel de inițiativă nebunească, precum lama unei săbii care se lovește de o stâncă?

În ciuda scepticismului său natural, în fața unei asemenea îndrăzneli și abilități, iată că el începuse să creadă că ea era încarnarea unui șarpe marin!

Într-o clipă, totul se amestecă: sarea limbii lui Baya și cea a spumei Marelui Ocean Rotund, albastrul ochilor ei și cel al valurilor, dezmierdarea degetelor ei și cea a brizei marine care îi mângâia mugind. Corpul său se trezi ca o plantă însetată pe care un grădinar plin de compasiune tocmai o udase.

Se lăsa cu desfătare dus în larg, ca o bucată de lemn sub efectul unduirii apei, de această femeie ale cărei plete lungi înmuiate semănau acum cu algele.

Cât de plăcut era să fii sedus, să reziști și apoi să cedezi, să te lași surprins și apoi dus în largul Marelui Ocean către acel loc unde trei insule nemuritoare se ridicau semeț deasupra valurilor...

Singura hotărâre pe care o luase, în această stare extatică în care îl adusese Baya, era aceea de a nu-i vorbi niciodată lui Foc Arzător, de teamă să nu-l rănească, despre ceea ce se întâmplase acolo între el și sogdiană.

*

Când ajunse, după zile întregi de mers, însoțit de Salt de Tigru, în fața intrării grotei în care locuia Vale Adâncă, Zhaogongming simți dintr-o dată o strângere de inimă și o profundă nostalgie.

Totuși, nimic nu se schimbase pe piscul Huashan. Nici stâncile, nici copacii, martori imuabili ai acestei naturi neclintite care părea că îi așteptase. Abia dacă frunzișul unor boscheți i se părea puțin mai bogat. Cascada era tot acolo, zveltă și vaporoasă ca o trăsătură de penel a unui caligraf făcută cu un gest lipsit de orice ezitare. Umbra lui Wudong plana peste tot, deasupra acelor stânci cu forme feminine, acoperite de mușchi, deasupra acelor vasce naturale în care orăcăiau broaștele și deasupra tufelor de ferigi care ascundeau pictogramele aurite ale lichenilor încrustați în piatră.

Zhaogongming avea lacrimi în ochi.

Ce departe părea vremea când, împreună cu marele preot atât de des consultat de bătrânul rege Zhong! practicau, în compania lui Vale Adâncă, exercițiile de alchimie interioară Neidan în timpul cărora trupurile și suflurile lor se amestecau pentru a forma doar unul singur! Nu din Neidan își trăsese el energia care îi permitea acum să se comporte ca un demn elev al maestrului său?

De când plecase spre muntele Taishan, după moartea lui Wudong, el nu mai fusese în stare, în ciuda tuturor eforturilor sale, să reînnoiască o experiență atât de unică și marcantă. Și nu că n-ar fi încercat, cu Salt de Tigru. Chiar dacă marele preot, înainte de a pleca de cealaltă parte a muntelui Sacru, îi transmisese generos toată știința lui, Zhaogongming își dădea seama că i-ar mai

trebui ani întregi de exerciții spirituale și de căutări, fără a mai pune la socoteală lungile perioade de meditație transcendentală efectuate în cursul retragerilor solitare care ar trebui să dureze luni de zile, pentru a pretinde eventual într-o zi, prin abnegație și modestie, ceea ce nu-i stătea în fire, să rivalizeze cu știința și stăpânirea Alchimiei Interne așa cum o practica Wudong.

El realiza mai bine acum, în momentul revenirii pe aceste locuri unde murise marele preot, ce-i mai lipsea pentru a deveni egalul lui...

Ca și cum le-ar fi ghicit venirea, preoteasa medium, la fel de hieratică și zâmbitoare, îi aștepta pe cei doi bărbați la intrarea în peșteră, pe covorul de mușchi verde. Alături de ea stătea o femeie tânără, minunat de frumoasă, care îi semăna în mod straniu.

Cei doi taoiști coborâră de pe cal și își legară animalele de un catalpa centenar al cărui trunchi era acoperit de un strat ocru de lichen.

Vale Adâncă făcu prezentările.

– Pe ea o cheamă Roză Primăvăratică. Mama ei, Neclintită Stea de Răsărit, era fiica mea. Ea este unica mea nepoată!

– Asta se vede cu ușurință! încuviință Salt de Tigru.

– Muntele sacru Taishan este mai înalt decât piscul ăsta? Povestește-mi! îl imploră bătrâna preoteasă.

Ea dorea să știe cum era viața acolo și părea să ardă de nerăbdare să-l asculte.

– Muntele Sacru este în întregime un munte mineral și vegetal unde norii se joacă de-a v-ați ascunselca cu pintenii stâncoși de care se agață ienupări centenari... Dimineața, astrul solar se plimbă încântat pe deasupra lui, mângâind vârfurile muntoase, apoi, seara îl înlocuiește și dansează printre cețuri și copaci! exclamă Salt de Tigru pe care exaltarea îl transforma uneori în poet.

– Cât de frumos trebuie să fie! Înțeleg acum mai bine de ce este renumit acest munte, murmură Roză Primăvăratică.

– Desigur! Însă spectacolul Marelui Ocean Rotund, pe care noi avem acum șansa de a-l contempla, este și mai minunat! adăugă Zhaogongming.

– Și eu care credeam că de pe muntele sacru Taishan nu se poate vedea marea..., spuse Vale Adâncă, foarte mirată.

– Asta fiindcă nu mai suntem acolo! Între timp, am fost rugați să mergem la Dongyin! zise Zhaogongming.

Și preotul începu să le povestească celor două femei cum îl întâlniseră pe acel general pe nume Zhaogao, care venise la ei însoțit de o tânără ordonanță foarte arătoasă. Dongyin era un mic port colcăind de mateloți și negustori de unde urmau să plece corăbiile imperiale către Insulele Nemuririi.

– De ce o asemenea invitație? De când au armatele imperiale nevoie de preoți taoiști? întrebă preoteasa amuzată.

Jenat, el se feri să-i mărturisească că fusese cucerit de farmecul tinerei ordonanțe a generalului.

– Generalul Zhaogao avea nevoie de talentele noastre; cel de geomant al lui Salt de Tigru și cel de artificier pe care îl am eu, datorită pulberii negre pe care am inventat-o mai mult din întâmplare la Xianyang!

– Dar ce vor să arunce în aer cu această pulbere?

Era vocea dulce a lui Roză Primăvăratică.

– Niște stânci de pe un terasament destinat Împăratului Centrului. Am reușit cu succes să curăț locul de stâncile care împiedicau nivelarea lui. Mai este totuși un colț de stâncă, care a rezistat la prima doză de explozibil, ridicat ca un reproș în mijlocul platformei! explică preotul.

Zhaogongming le informă atunci pe cele două femei de motivul venirii lor. El vroia să recupereze ceea ce mai rămăses din pulberea neagră în butoiașul ascuns într-o cavitate stâncoasă, tocmai în fundul grotei. Apoi, folosind vorbe alese, el le rugă pe cele două femei să-l scuze că nu rămânea mai mult timp cu ele, dar trebuia să arunce în aer de urgență mamelonul care constituia ultimul obstacol în nivelarea terasei imperiale Langya.

– Dar nu e totuși un drum de două sau trei zile! zise Salt de Tigru încet.

– Generalul este nerăbdător, îi replică preotul, întrebând, printr-o mișcare a capului, dacă putea să ia ceea ce căuta.

În realitate, el ardea de nerăbdare să se întoarcă la Dongyin ca să se bucure în sfârșit după bunul său plac de scumpul lui Fildeș Imaculat și să-l aibă numai pentru el nopți întregi.

Vale Adâncă îi făcu semn că putea să intre în grotă ca să ia din ascunzătoare butoiașul de lemn.

Zhaogongming se repezi înăuntru nerăbdător, cuprins dintr-o dată de spaima că n-o să mai găsească pulberea acolo. Ajuns în fundul grotei, el dădu la o parte cele două pietre grele în spatele cărora îl ascunsese.

Când se întoarse, câteva clipe mai târziu, în fața celor două femei, care îl așteptau sporovăind cu Salt de Tigru, el purta în brațe, triumfător ca un luptător, trofeul, butoiașul de lemn cu cercuri de bronz în care se afla prețioasa lui marfă.

– Îți voi cere o mică favoare. Ai putea să-mi lași și mie puțină? zise Vale Adâncă. Sunt sigură că poartă noroc!

Ea arătă cu un aer misterios spre butoiașul cu pulbere.

– Cu plăcere! De altfel, nu văd cum aș putea să te refuz! zise Zhaogongming, lăsând-o pe preoteasa medium să-și bage mâna în pulberea închisă la culoare.

Aceasta pusc pulberea luată cu vârful degetelor într-o frunză de catalpa pe care o împături cu grijă, apoi o strecură în corsaj.

– Nu ne mai rămâne decât să vă spunem la revedere! zise apoi Salt de Tigru care regreta că trebuiau să plece atât de repede.

– Cât de mult mi-ar plăcea să contemplu și eu Marele Ocean Rotund, îi mărturisi Rosă Primăvăratică bunicii ei în momentul în care cei doi călători încălecau din nou pe cai, după ce își luaseră rămas bun de la cele două femei.

– Intuiția îmi spune că într-o zi, care nu este prea departe, îl vei vedea și tu! o asigură cu blândețe Vale Adâncă, mângâindu-i lucioasa cascadă de păr negru.

La prima cotitură a drumului, Zhaogongming și Salt de Tigru întoarseră capul pentru a le face un ultim semn de rămas bun. Cele două femei erau atât de apropiate una de alta, încât, de la depărtare, păreau să fie o singură ființă. Apoi, dintr-o dată, ele dispărură în spatele masivei stânci pline de mușchi pe care cei doi tocmai o depășeau.

Zgomotul cascadei fusese înlocuit de țipetele maimuțelor de care răsuna pădurea.

Era momentul din zi în care macacii se zbenguiau prin vârfurile copacilor, scoțând urlete stridente. În acel loc, drumul fiind foarte îngust ca să meargă unul lângă altul, ei trecură unul în spatele celuilalt.

– Maimuțele urlătoare își merită numele! Vacarmul lor este asurzitor, zise Salt de Tigru care mergea călare în urma preotului.

– Nu făceau atâta scandal când am urcat...

– Așa e. Trebuie să fie ora la care își fac de cap!

– Mi-ar plăcea să le decodez limbajul. Poate că au lucruri importante să ne spună! zise în glumă Zhaogongming.

Pălăvrăgeala primatelor era atât zgomotoasă că ei abia se puteau înțelege unul cu celălalt.

În mod ciudat, animalele nu se mulțumeau să sară dintr-un vârf de copac în altul țipând, după cum aveau obiceiul. Ele ocupau acum centrul drumului și păreau să-și fi pierdut orice urmă de neîncredere, neezitând să se fugărească, să se despăducheze, să sară și să facă tot felul de giumbușlucuri aproape sub copitele cailor celor doi călători.

– N-am văzut niciodată primate atât de familiare. Este ciudat..., se miră Salt de Tigru. De obicei, maimuțele sunt mult mai neîncrezătoare!

– Într-adevăr. Până la urmă o să ne sperie caii, constată, din ce în ce mai nedumerit, Zhaogongming.

Salt de Tigru își opri calul și coborî. Apoi, după ce inspirase și expirase prelung aerul pe gură, pișcându-se de nas, el înghenunche și își lipi urechea urechea de pământ. Maimuțele, pe care această manevră le făcuse să se retragă de o parte și de alta a drumului, priveau curioase această ființă umană care le imita comportamentul.

– Asculți vântul și suflurile?

– Da. Mi se pare anormal ca aceste maimuțe să roiască așa în jurul nostru. Ai zice că vor să ne prevină de ceva, poate de un pericol...

Taoistul, care își oprise calul, aștepta ca tovarășul lui să-și termine divinația.

Dar, în mod curios, aceasta părea să se declanșeze cu greu. Salt de Tigru avea mari dificultăți în a percepe ceea ce spuneau undele venite din măruntaiele pământului. El trebui să încerce de mai multe ori, să schimbe locul, să-și lipească nasul de trunchiurile copacilor pe care îi strângea în brațe, să dea la o parte frunzele moarte și mușchiul care acoperea pământul pentru a găsi în cele din urmă puțin nisip curat pe care își puse din nou urechea.

– Iată, în sfârșit, pământul. Acum ar trebui să mă descurc mai bine! șopti el târându-se.

Nu se auzea nimic... El nu reușea să capteze nici cel mai mic ecou din ritmul arterelor adânci ale Pământului, adică din pulsul Marelui Dragon care dormea acolo.

Înaintă un pic pe drum. În fața picioarelor lui, zări o grămadă de crengi. Această adunătură de crengi tăiate nu-i spunea nimic în mod deosebit.

Așa că se hotărî să pășească peste ea, când Zhaogongming îl strigă:

– Ar trebui să fii atent, pare a fi o capcană folosită de unii braconieri pentru a prinde maimuțele!

– Adevărul este că simt ceva ciudat atingându-mi glezna dreaptă. Mă tem să nu fie un suflu negativ venit din pământ! strigă Salt de Tigru către prietenul său.

Chiar în momentul în care își mărturisea neliniștea, el simți forța unui laț strângându-i brusc glezna. Când încercă să se aplece și să-l scoată cu mâna pentru a se elibera, era prea târziu. O funie îi trăgea acum piciorul în sus.

Salt de Tigru, care nu se putu abține să nu urle, fusese proiectat violent, cu capul în jos, către vârful copacilor.

Pește de Aur și Tigru de Bronz nu înțelegeau ce făceau acolo toți oamenii ăia, aranjați ca pentru a da onorul, pe mai multe rânduri, pe marginea drumului care ducea în centrul orașului. Ce așteptau ei acolo, în plin soare?

Conform celor aflate, procesiunea celor o mie de tineri și tinere se pregătea să-și facă o intrare triumfală în Dongyin, sub ploaia de flori aruncate de o mulțime al cărei entuziasm nu părea simulat și care aplauda deja din toate puterile.

Mulțimea, supravegheată cu strictețe de gărzi înarmate postate din loc în loc pentru a da semnalul ovațiilor, se prefăcea într-adevăr că se bucură, dar de fapt nu se afla acolo decât fiindcă fusese obligată în mod expres de către autoritățile orașului.

Ca de obicei, de teamă să nu fie denunțați și pedepsiți, toți se străduiau să-și joace bine rolul care le fusese încredințat.

De luni de zile, funcționarii districtului Dongyin le împuiaseră urechile tuturor locuitorilor cu deosebita onoare pe care Marele Împărat al Centrului o făcuse acestui mic port pescăresc și comercial alegându-l ca loc de plecare a expediției spre Insulele Nemuririi. În consecință, li se sugerase clar să stea de-a lungul drumului după intrarea în oraș a celor care, după câteva zile, aveau să se îmbarce pe cele trei superbe corăbii vopsite în roșu pusea la dispoziție de Împărat. Ancorate într-un loc special rezervat, corăbiile deveniseră de câteva luni principalul obiectiv al celor care se plimbau pe chei.

Nu fusese zi în care Zhaogao să nu se fi dus să supravegheze delicata operațiune de lăcuire a carcaselor lor bombate, așa cum o preconizaseră inginerii maritimi pentru a garanta perfecta astupare a crăpăturilor. Fusese nevoie să fie chemați în mod expres maeștri lăcuitori de la Xianyang. Ei avuseseră grijă, înainte de a ajunge la Dongyin, să-și facă o provizie serioasă de sevă obținută prin incizia în trunchiul arborilor de lac pe care o transportaseră în urcioare uriașe de pământ trase de bivoli. Acest lac rezista la fel de bine la sare cât și la acizi. Pentru a i se mări eficacitatea, înainte de a se aplica sutele de straturi necesare care îi dădeau strălucirea, ei unseseră exteriorul carcaselor, ale căror scânduri fuseseră în prealabil vopsite în roșu aprins, cu ulei de in amestecat cu cenușă de lac. Aceste carcase,

lucioase precum tonul, aveau să străpungă mai bine valurile şi aveau să permită corăbiilor să meargă mai repede în cursa către Nemurire.

Aplauzele oamenilor nu foarte numeroşi din Dongyin, deşi declanşate la comandă, avură totuşi un oarecare efect. Cei O mie, emoţionaţi până la lacrimi, erau convinşi că sunt primiţi ca nişte triumfători. Asta le mai dădea un pic de curaj celor mai obosiţi dintre ei, după lungul marş către ocean care îi epuizase complet.

Peşte de Aur şi tatăl său care se strecuraseră în mijlocul mulţimii, grijulii să nu se facă remarcaţi, aplaudau şi ei din toate puterile.

– Eu sunt nou pe aici. Poţi să-mi spui cine sunt tinerii ăştia îmbrăcaţi în alb? o întrebă discret Peşte de Aur pe o matroană care ţinea de mână doi copii bucălaţi.

Femeia se uită la el chiorâş.

– Anunţul despre sosirea Expediţiei Celor O Mie este afişat de opt zile! îi răspunse ea cu un aer înţepat.

– Sunt cei o mie de tineri pe care Augustul Împărat al Centrului are de gând să-i trimită în Insulele Nemuririi, explică atunci un bărbat care se afla lângă ei.

– Împăratul trebuie să se îmbarce cu ei? întrebă Peşte de Aur cu o prefăcută naivitate.

El încerca mai ales să afle dacă data vizitei la Dongyin a Împăratului Centrului fusese deja anunţată.

Bărbatul părea sociabil. Poate că se va hazarda să vorbească puţin cu el.

– Nu. Este doar prevăzut, dacă nu mă înşel, ca Augustul Suveran să asiste la întoarcerea corăbiilor de pe terasa Langya. Ăsta e motivul pentru care acest loc face obiectul unor amenajări speciale care durează de luni de zile. Un preot taoist a aruncat în aer stâncile care împiedicau nivelarea, nu mai este decât un colţ cu care

se chinuie spărgătorii de piatră. Peste puțin timp, Împăratul nostru va putea să păsească fără probleme pe această terasă.

– Când se va întâmpla asta? interveni Tigru de Bronz.

– Marele Împărat al Centrului este anunțat aici la începutul verii! șopti bărbatul după care se opri brusc din vorbit.

El zărise privirea amenințătoare a unei gărzi bănuitoare care îi cerea să tacă.

Pește de Aur făcu un calcul rapid. Primăvara abia începuse. Vara va veni în mai puțin de trei luni.

În aplauze și aclamații neîntrerupte, ultimele rânduri ale cortegiului Celo O Mie trecuseră prin fața lor. După ce se sfătuiră, ei se hotărâră să-i urmeze pentru a vedea locul în care tinerii vor fi instalați.

Când sosiră în piața principală din Dongyin, în centrul căreia Cei O Mie fuseseră dispuși pe douăzeci de rânduri de câte cincizeci de indivizi, Pește de Aur nu putu să-și reprime emoția zărindu-l pe Zhaogao, cu galoane de general, în picioare, pe estrada care fusese ridicată în fața procesiunii. Generalul cu Bicepși de Bronz se pregătea să țină o cuvântare în fața acelei mulțimi impecabil îmbrăcată în alb, căci tinerilor li se dăduseră haine curate înainte de intrarea în oraș.

Fostul său tovarăș de joacă era doar puțin schimbat. Mușchii proeminenți ai torsului, pe care Pește de Aur îi putea ghici pe sub pieptarul de piele mulat pe formele lui, dovedeau asiduitatea cu care Zhaogao continuase probabil să-și facă exercițiile de forță.

– Generalul ăsta și cu mine am făcut primii pași împreună! Tatăl lui era unul din colaboratorii apropiați ai lui Lubuwei în perioada în care acesta era încă negustor în Handan, la Zhao, îi mărturisi discret Pește de Aur tatălui său.

– În acest caz, n-ar trebui să te duci să vorbeşti cu el?

– În nici un caz! Acest tip a fost mereu cât se poate de gelos pe mine. Când era mic, era invariabil de partea lui Zheng. Dacă ar putea să fie cel care să ducă Împăratului Centrului capul meu înfipt în vârful unei suliţe, n-ar ezita nici o secundă. Atâta timp cât mă crede mort, vom fi liniştiţi!

Ei tăcură, căci Zhaogao începuse să rostească un discurs pe care îl citea cu emfază. Cei O Mie ascultau cu religiozitate acele cuvinte despre deosebita onoare pe care Marele Împărat al Centrului le-o făcuse tuturor alegându-i dintre atâţia alţii pentru a participa la expediţia extraordinară care consta în îmbarcarea pe corăbiile care plecau spre Insulele Panglai, Yingzou şi Fanzhang. Generalul cu Bicepşi de Bronz nu crezuse niciodată prea mult în existenţa lor, dar, cuprins de elan, nu ezitase să adopte tonul unui neguţător şarlatan care îşi lăuda marfa.

– De îndată ce corăbiile vor fi terminate – şi nu suntem departe de asta!, veţi urca pe aceste ambarcaţiuni somptuoase. N-o să vă ia decât o lună de navigaţie pentru a ajunge la Insulele Nemuririi. O să rămâneţi una sau două zile, cât să culegeţi maximum de fructe de jad, cu excepţia unui singur cuplu, ales prin tragere la sorţi, care se va stabili acolo pentru mai mult timp. La întoarcere, Împăratul vă va întâmpina din înaltul terasei Langya. Va fi pentru voi toţi o onoare deosebită să fiţi primiţi personal de Preaînaltul Suveran al Centrului!

Acestea fură cuvintele cu care Zhaogao îşi încheie cuvântarea.

– De ce să nu rămânem mai mulţi pe aceste insule? întrebă atunci o tânără mai puţin timidă sau mai naivă decât celelalte.

– Împăratul a vrut așa. Trebuie să vă reamintesc că are intenția să facă și el într-o bună zi o asemenea călătorie! declară generalul de la înălțimea tribunei.

– În acest caz, îl vom însoți? întrebă aceeași voce.

– Dacă asta va hotărî! Nu vă pot spune nimic altceva, se răsti Zhaogao agasat.

Atâta impertinență îl surprindea în mod neplăcut. Tovarășii tinerei fete o făcură să tacă dându-i coate. Se simțea totuși o oarecare nemulțumire în sânul Celor O Mie.

Pește de Aur, pe care situația începea să-l amuze, șușoti la urechea lui Tigru de Bronz:

– În curând, Cei O Mie vor merita mai mult decât noi apelativul de Armată a Revoltaților...

Un ofițer tocmai urcase pe estradă alături de Zhaogao pentru a le anunța participanților la expediția imperială locul unde vor fi cazați:

– Am rechiziționat un imobil care până ieri servea drept hală de pește. Locul este confortabil, în ciuda mirosului care mai trădează folosirea clădirii! Băieții vor ocupa parterul și fetele primul etaj! Veți găsi acolo haine de schimb. Refectorul servește mâncare destinată soldaților.

Bătăile de tambur anunțau sfârșitul ceremoniei. Cei O Mie se puseră în mișcare, în mod organizat, pe rânduri, ca soldații. Se putea vedea, după capetele lor plecate, că euforia primelor zile de călătorie fusese urmată de o resemnare aproape copleșitoare.

Pește de Aur și Tigru de Bronz, care urmăriseră de departe cortegiul până la intrarea acestuia în hala de pește, se hotărâră să facă un tur pe chei unde spectacolul încărcării și descărcării mărfurilor atrăgea curioși la orice oră din zi.

– Și dacă ne-am duce să vedem corăbiile Expediției Celor O Mie? propuse Peşte de Aur. După informațiile de care dispun, se află pe chei, nu departe de aici.

Într-adevăr, la capătul unui dig adiacent, ei puteau vedea cele trei maiestuoase carcase bombate pictate în roşu aprins, pe lângă care mai trebăluiau încă zeci de dulgheri și de lăcuitori.

– Ai remarcat că Baya n-are ochi decât pentru tine? îi spuse, în treacăt, marchizul fiului său în timp ce se îndreptau spre corăbii.

– Mi-a dat și dovezi, îndrăznesc să spun, tangibile. Ceea ce mă face să mă simt jenat, fiindcă Foc Arzător este îndrăgostit de ea... Pe de altă parte, este teribil de seducătoare, recunoscu Peşte de Aur.

El nu îndrăznise încă să-i vorbească tatălui său despre îmbrățișările cu sogdiana pe faleza dinspre ocean. Dar acum avea ocazia. Aşa că îi povesti lui Tigru de Bronz cu ce înflăcărare se aruncase tânăra femeie asupra lui, cu două zile în urmă, pentru a-l săruta cu pasiune.

– Dar tu ce simți pentru ea? îl întrebă cu blândețe tatăl său.

– Mă simt tulburat. Cum aş putea fi altfel? Este foarte frumoasă, foarte senzuală. Când m-a sărutat, am simțit cum îi vibrează tot corpul! mărturisi Peşte de Aur.

În fața lor, corăbiile lăcuite, roşii precum crestele de cocoş, strălucitoare ca oglinzile perfect şlefuite, se balansau uşor în voia apei care clipocea. Nu mai rămânea decât să le ridice catargele, și corăbiile aveau să fie în sfârșit gata.

Dar lui Peşte de Aur nu-i păsa de aceste bărci somptuoase. El avea mintea ocupată cu frumusețea lui Baya.

– După tine, ce trebuie să fac? Să cedez farmecelor lui Baya care mi se oferă sau să mă păstrez pentru Roză Primăvăratică a cărei urmă mi-e teamă că am pierdut-o? întrebă, încă foarte tulburat, Pește de Aur.

– Și Foc Arzător?

– El este îndrăgostit nebunește! Nefericitul n-a îndrăznit încă să-i mărturisească că e eunuc...

– Dragostea permite totul!

– Este adevărat! Dar în locul meu, ce ai face?

– Am suficientă încredere în tine ca să știu că te vei purta ca un om de onoare. Indiferent care îți va fi decizia, o voi susține.

În fața unei asemenea înțelegeri, Pește de Aur nu se putu abține să nu-i zâmbească tatălui său.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit că, în acea clipă, simțea cum urcă în el, încetișor, muzica perfidă a descurajării.

Și această muzică îl incita să danseze cu frumoasa Baya, căci Tija lui de Jad mai păstra încă amintirea degetelor ei subțiri și experte.

76

Terorizat, Zhaogongming, care asistase fără să poată face nimic la subita proiecție în aer a lui Salt de Tigru, abia avusese timp să sară de pe cal și să se ascundă în desișurile de ferigi.

Un pic mai departe pe drum, tovarășul lui spânzura de piciorul drept la o înălțime apreciabilă de pământ, prizonier al unei capcane în care tocmai căzuse.

Imediat apăruse un om din spatele unui boschet. Necunoscutul, fără îndoială un vânător, era cel care pusese capcanele, căci începuse să taie cu un cuțit mare piedica care îl ținea pe Salt de Tigru atârnat deasupra drumului.

Zhagongming avea să asiste fără întârziere la un spectacol surprinzător, mai întâi caraghios, apoi înspăimântător, pe care n-avea să-l uite prea ușor!

Un grup de macaci urlători începură să-l împiedice pe braconier să-l dezlege pe bietul Salt de Tigru. Erau deja trei pe capul lui și patru pe umeri, împiedicându-l să acționeze. Apoi, taoistul zări alți doi, și mai mari decât primii, care, sărindu-i brusc în spate, îl trântiseră violent la pământ. Primatele, a căror blană se zbârlise precum părul unui castor, devenite furioase dintr-un motiv pe care preotul nu-l înțelegea, îl amenințau acum pe vânător cu caninii lor ascuțiți precum vârfurile de săgeți. Omul încerca cu greu să se apere, respingându-le

cu lovituri de cizmă, dar asta nu făcea decât să le mărească furia, înteţindu-le înverşunarea împotriva lui. Câteva clipe mai târziu, corpul braconierului zăcea la pământ într-o mare de sânge, străpuns de nenumărate lovituri, gheare şi muşcături.

Bărbatul nu se mai zbătea, dar gemea de durere ca un animal rănit. Din locul în care era, Zhaogongming, tupilat sub ferigi, putea să vadă sângele care, înroşindu-i părul hirsut, îi inundase complet faţa. Acest sânge le înnebunea acum de-a binelea pe maimuţe. După ce sfâşiară hainele necunoscutului, ele începură să-i devoreze faţa şi umerii. Dinţii lor ascuţiţi plonjau în carnea vânătorului şi, după ce smulgeau o bucăţică de carne, fugeau s-o mănânce în altă parte. De fiecare dată, un macac îl înlocuia pe altul şi lua o bucată de carne puţin mai mare decât primul.

Maimuţele urlătoare devenite antropofage din cauza mirosului de sânge omenesc erau pur şi simplu pe cale de a-l face bucăţi pe vânător.

Preotul îşi reprimă o strâmbătură de dezgust când văzu o primată fugind cu două biluţe albe şi sangvinolente, pe care le ţinea între buze şi care probabil erau globii oculari ai nefericitului.

Când maimuţele urlătoare, ghiftuite şi calmate, se îndepărtară în sfârşit de trupul supus supliciului, din care nu mai rămăsese decât scheletul şi nişte fâşii de piele şi de tendoane, pentru a se întoarce pe crengile din vârful copacilor, Zhaogongming se apropie cu paşi uşori pentru a constata fără surpriză că acesta zăcea lipsit de viaţă.

Cadavrul mai ţinea încă în mâna dreaptă, rămasă în mod miraculos intactă, între degetul mare şi arătător, un ac de fier cu care încercase probabil să se apere...

– Poziţia cu capul în jos nu este dintre cele mai comode pentru a asista la acest gen de carnagiu!

Frica și angoasa simțite în fața acestui oribil spectacol aproape că-l făcuseră pe preotul taoist să uite de prezența tovarășului său care, încă suspendat de un picior deasupra drumului, cu fața pe cât de umflată, pe atât de împurpurată, își agita cu disperare brațul pentru a încerca să se elibereze.

El se repezi să taie repede funia, prinzându-l pe Salt de Tigru de tors ca să-i evite căderea brutală pe pământ.

– Nu scapi nepedepsit dacă deranjezi un trib de maimuțe urlătoare chiar în mijlocul teritoriului lor! Instalându-și capcana, braconierul ăsta nu știa că-și semnează condamnarea la moarte, zise cu calm Salt de Tigru masându-și glezna pe care nodul lațului lăsase o urmă roșie.

După ce-și potoliră setea cu apă proaspătă de la un izvor care țâșnea din pământ sub un acoperiș de ferigi, încălecară pe armăsarii lor. Salt de Tigru, nu prea tulburat de pățania lui, era foarte bine dispus în timp ce Zhaogongming, pe care voracitatea sălbatică a acelor primate îl zăpăcise mai mult, avea o mină mai întunecată și neliniștită. El se temea într-adevăr de recidiva acelor animale înspăimântătoare. Dar după ceva timp, constată cu ușurare că pădurea devenise silențioasă.

Maimuțele urlătoare și antropofage plecaseră în altă parte.

Drumul de întoarcere, cu excepția acestui episod simian care, în fapt, se soldase cu moartea ofițerului de informații Lance Neprețuită, se derulă fără probleme. Pe bună dreptate, caii lor dădeau semne de oboseală și de nervozitate când ajunseră în sfârșit în apropiere de Dongyin.

Când Zhaogongming, foarte satisfăcut că se întorsese, se prezentă la Zhaogao, purtând cu mândrie

în brațe rezerva de pulbere neagră, el era atât de excitat și țanțoș încât nu-și dădu seama de spaima și de ciuda care se puteau citi pe fața generalului.

Zhaogao era departe de a bănui că maimuțele urlătoare îi veniseră de hac zbirului pe care el îl trimisese pe urmele celor doi bărbați.

– Cu ceea ce mai este, mâine, terasa Langya va fi terminată! strigă preotul cu emfază, arătându-i triumfător generalului butoiașul de lemn.

– Călătoria a decurs cu bine? întrebă acesta, râzând mânzește.

– Cât se poate de bine! zise Salt de Tigru. Chiar am asistat la masacrarea unui biet braconier de către niște maimuțe urlătoare.

– Ei bine, deci ne vedem mâine pe șantier, zise în cele din urmă Generalul cu Bicepși de Bronz, înțepat și furios.

– Generale, sper că nu veți uita să-mi dați ceea ce mi-ați promis! nu se putu abține să zică taoistul.

El se uita la Fildeș Imaculat. Ordonanța, foarte fericită, se fandosea aruncându-i ocheade.

– De îndată ce mamelonul stâncos va fi dispărut, vei putea dispune de ordonanța mea după plac! îi răspunse atunci generalul, străduindu-se cu greu să-și ascundă mânia.

A doua zi dimineață, taoistul și generalul se duseră pe terasa Langya unde li s-a cerut muncitorilor să scoată cât mai mult pământ posibil din jurul colțului stâncos care continua să-i sfideze.

Terasierii se strânseseră în cerc în jurul lui Zhaogongming când acesta începu să-și presare pulberea într-o mică rigolă pe care o săpase în mod special în pământ în apropierea mamelonului recalcitrant.

În același timp, pe faleza situată de cealaltă parte a platformei imperiale, un bărbat se uita atent la pregătirile pe care le făcea taoistul.

Era Peşte de Aur.

Îi plăcea să vină, la acea oră din zi, când soarele se ridica la zenit, să contemple imensitatea mării, cu faţa în bătaia adierilor venite dinspre Oceanul Oriental, supraveghind în acelaşi timp lucrările de pe şantierul de nivelare al acelui teren pe care avea să pună în curând piciorul Împăratul Centrului.

În dimineaţa aceea, curiozitatea fiului spiritual al lui Lubuwei fusese trezită de prezenţa acelui necunoscut îmbrăcat în preot taoist care dădea roată de mai multe ori pintenului stâncos, ca şi cum îl binecuvânta. El părea să presare în jurul imensului colţ de piatră o substanţă care semăna cu o pulbere închisă la culoare, în timp ce rostea formule imposibil de auzit având în vedere distanţa. Peşte de Aur vedea acum că preotul făcea gesturi largi pentru a le semnala tuturor celor din jur, printre care el îl recunoscuse pe Zhaogao, să se îndepărteze de locul cu pricina.

Apoi, taoistul părea să încerce să aprindă focul, frecând două pietre de cremene una de alta. Când avu în mână un şomoiog aprins, el îl aruncă repede în rigolă şi sări în spate pentru a se îndepărta cât mai repede posibil de cercul de pulbere.

Un suflu violent precedă cu puţin ţâşnirea de flăcări albăstrii şi galbene care se propagau în rigolă înainte ca mamelonul să explodeze în mii de bucăţi ca un pepene obişnuit în care ai fi aruncat cu un pietroi. Urechile lui Peşte de Aur nu fuseseră niciodată supuse violenţei unui asemenea şoc sonor, ca şi cum zece mii de tambururi uriaşe ar fi fost brusc lovite, toate o dată, în înaltul cerului.

O ciupercă de praf gri care ţâşnise din sol în locul colţului stâncos acoperea acum o mare parte a suprafeţei terasei. Când se risipi, luată de vântul care bătea din larg, apendicele mineral dispăruse complet.

Grație pulberei negre a lui Zhaogongming, terasa imperială Langya era acum perfect plană și lipsită de orice excrescență.

Uluit de spectacol, Pește de Aur, îl văzu atunci pe preotul taoist făcând gesturi ample de bucurie în fața lui Zhaogao, apoi, cum acesta din urmă părea reticent, trăgându-l pe general de braț pentru a-l face să se apropie de locul în care avusese loc explozia. Cât despre muncitorii șantierului, adunați mai în jos de platformă și pe care spaima îi făcuse să se înghesuie unii în alții, aceștia erau înțepeniți precum statuile. După postura lor, tânărul bărbat putea să-și imagineze fără greutate teroarea pe care o trăiseră în fața forței devastatoare a acelei pulberi împrăștiate de taoist înainte de a-și arunca șomoiogul aprins peste ea pentru a obține acea explozie.

Calmul se reinstaurase, abia deranjat de țipetele pescărușilor speriați pe care suflul îi făcuse să zboare departe de locul deflagrației, în largul mării, unde începuseră să se rotească în cerc cu repeziciune.

Vântul din larg risipea norul de praf când Pește de Aur își veni, încet-încet, în fire.

El avea o impresie ciudată.

După ce ecoul exploziei încetase să-i răsune în urechi, un mare calm îl invadă deodată.

Își dădu seama atunci că sufletul său, până atunci chinuit de îndoială, se liniștise. Explozia îi adusese semnalul pe care îl aștepta.

Când auzise șocul surd consecutiv pulverizării dintelui stâncos, el simțise, în dreptul inimii, un alt șoc, mult mai intim, a cărui semnificație o înțelegea acum.

Certitudinea era acolo, strălucitoare, la fel de limpede și de evidentă ca imensul ocean deasupra căruia zbura acel stol de păsări albe: Roză Primăvăratică era în viață și, undeva, ea continua să-l aștepte.

Ar fi fost incapabil să înțeleagă cum putuse să se nască o asemenea asociere între două elemente atât de îndepărtate în aparență, precum explozia care tocmai se produsese și semnalul puternic, purtător al unui mesaj evident pe care el îl decodase cu atâta ușurință.

Aceasta era, în orice caz, consolarea pe care i-o adusese acea pulbere de culoare închisă capabilă să transforme piatra în nor.

Foarte departe de acolo, cu câteva clipe mai înainte, pe flancul piscului Huashan, Vale Adâncă îi ceruse împrumut nepoatei ei Bi-ul negru înstelat care nu o părăsea niciodată. Roză Primăvăratică nu putuse s-o refuze pe bunica ei, chiar dacă aceasta nu voise să-i dezvăluie la ce avea de gând să-l folosească.

Preoteasa medium îl pusese atunci chiar pe sol, nu departe de micul lac miniatural, apoi depusese în golul găurii din centru dramul de pulbere neagră pe care Zhaogongming le-o lăsase. Acolo, stând îndelung într-o stare de prostrație în fața obiectului ritual, ea se gândise puternic la Pește de Aur, apoi realizase câteva pase deasupra acestui dispozitiv pentru ca energia sa internă să conveargă în golul central, chiar îl locul unde vărsase pulberea neagră.

Cu prețul unui consum de energie care o lăsase complet epuizată, dramul de pulbere se aprinsese și inima ei simți în cele din urmă o ușoară zdruncinătură care o făcuse să tresară de bucurie. Pentru o clipă, discul de jad fusese străpuns în centrul său de o gaură îngustă de foc.

Totul era bine!

Pulberea neagră, explodând în același timp aici și acolo jos, îi permisese să redea speranța și încrederea în marea dragoste a lui Roză Primăvăratică.

– Ce se întâmplă? o întrebase aceasta din urmă care venea către ea. Mă sperii! Pari complet epuizată...

Neliniștită fiindcă n-o văzuse pe bunica ei întorcându-se, ea asistase la eforturile pe care Vale Adâncă le depusese de-a lungul întregii sale meditații transcendentale terminată prin aprinderea, doar prin forța voinței ei, a dramului de pulbere pusă în orificiul central al Bi-ului negru înstelat.

– Nu e nimic! Totul e bine, draga mea. Concentrarea este un exercițiu care îți consumă din ce în ce mai multă energie atunci când înaintezi în vârstă..., îi răspunse zâmbitoare bunica ei a cărei față, palidă precum luna, era plină de sudoare.

Atunci, cu o grijă infinită, Roză Primăvăratică adunase, cu ajutorul unei pene de pasăre, puțina pulbere care mai rămăsese și o pusese la loc în frunza de catalpa pe care o strecură apoi la piept, acolo unde inima ei bătea în ritmul celei a bărbatului pe care îl aștepta.

*

Oamenii din Armata Revoltaților ardeau de nerăbdare de când fuseseră cantonați pe pajiștea care le servea de tabără. N-aveau nimic anume de făcut, își petreceau zilele hăituind iepuri și tăind lemne pentru focul de seară. Inactivitatea îi apăsa. Cei mai impulsivi, bombăneau deja în front. Mulți nu înțelegeau de ce făcuseră un drum atât de lung pentru a se opri atât de aproape de țintă. Iată că trecuseră deja zece zile de când puseseră tabăra în afara orașului Dongyin, în spațiul acela plin de iarbă care se termina la poalele colinei de nisip din spatele căreia ei puteau auzi valurile.

În acea dimineață, conștienți de starea de nerăbdare și de frustrare a oamenilor lor, Pește de Aur și Tigru de

Bronz erau hotărâți să intre cu Armata în Dongyin. Era timpul să se decidă să acționeze și să vadă cum puteau să asedieze orașul fără să atragă prea mult atenția.

Micul port de pe coastă era situat foarte departe de capitala Imperiului. Și cum despotismul Statului, ca și eficacitatea forțelor sale coercitive, pălea pe măsură ce te îndepărtai de centrul său de gravitație, Pește de Aur constatase că pe străduțele și pe cheiul din Dongyin erau mult mai puțini jandarmi decât la Xianyang, unde ei n-ar fi putut pune niciodată piciorul fără ca prezența lor să nu fie imediat semnalată.

Aici, ambianța era deja mult mai relaxată, altfel spus mai puțin polițienească decât în capitală.

Nu trebuiau să profite de asta?

Așadar, trupa lor va intra pe ascuns și în grupuri mici în orașul portuar pentru a merge în recunoaștere. Era unicul mod de a-și păstra identitatea.

Pește de Aur îi împărțise în grupe de câte zece. Nici unul din acești oameni nu purta vreun fel de uniformă. Fiecare escuadă avea un șef care urma să vină periodic să-i aducă vești și să primească directivele lui pe care să le transmită oamenilor. Seara, fiecare avea să se întoarcă în tabără, ca și cum nu se întâmplase nimic. Astfel, oamenii din Armata Revoltaților ar fi avut timp să se obișnuiască cu necontenita vânzoleală a detașamentelor de soldați ai lui Zhaogao pe care îi puteai auzi la orice oră din zi, tropăind cadențat cu tălpile lor cu ținte de bronz pentru a merge de la cazarmă la terasa Langya.

Pește de Aur, care cunoștea deja perfect portul, își propusese să culeagă cât mai multe informații posibile despre obiceiurile generalului Zhaogao. El nu întârziase să intre în vorbă cu marinarii mai degrabă neîncrezători și ostili față de această armată care rechiziționase cel mai frumos palat al orașului și lua, în fiecare dimineață,

la sosirea corăbiilor în port, cele mai frumoase prăzi pentru a-și hrăni oamenii. Pe chei, unde o mulțime densă și zgomotoasă asista la debarcarea încărcăturilor corăbiilor, limbile se dezlegau și toți îi blestemau cu voce scăzută pe acești intruși cărora li se adăugaseră, pe deasupra, și Cei O Mie care trebuiau și ei să fie bine hrăniți până se vor îmbarca pentru croaziera către Insulele Nemuririi.

În curând, tot peștele pescuit în Dongyin nu le va mai fi de ajuns!

Cu cât mergeau mai mult prin oraș – și cu cât reflectau mai mult la ce auzeau – cu atât Pește de Aur, ca și Tigru de Bronz, de altfel, știau mai puțin despre cum aveau să reușească să-și atingă țelul fără să eșueze. Să-l captureze pe Împăratul Centrului după sosirea lui la Dongyin era extraordinar de riscant. Cum vor putea ei, cincizeci de oameni, să le vină de hac miilor de soldați înarmați până-n dinți de care dispunea generalul? Abia ajuns la fața locului, Qinshihuangdi va fi mai mult ca sigur inabordabil, protejat de ceilalți printr-o pădure de lănci gata să-l apere.

După ce au discutat amândoi nopți întregi, Pește de Aur l-a convins pe tatăl său de temeinicia planului care îi încolțise în cele din urmă în minte.

Cântărind foarte bine lucrurile, el renunțase la ideea de a-l captura pe Împăratul Centrului pentru a-l ucide.

În ciuda răului pe care Zheng i-l făcuse indirect, el nu ținea morțiș să-l omoare pe cel cu care își petrecuse copilăria. Scopul lui nu era să-și facă lui însuși dreptate pedepsindu-l pe Împărat, ci mai degrabă de a reda poporului imperiului demnitatea și liberatea pierdute.

De aceea el considera că cel mai bun mijloc de a obliga regimul imperial să înceteze oprimarea populației era de a-l duce pe Zheng într-un loc unde ar

putea să-i vorbească între patru ochi și acolo să uzeze de toată elocvența și de toată forța lui de convingere pentru a-i demonstra că o apucase pe o cale greșită.

El avea deja în minte argumentele discursului pe care avea să i-l țină atunci despre zădărnicia sistemului legist fondat pe teroare și al cărui rezultat nu putea fi, într-o bună zi, decât revoluția poporului împotriva puterii centrale. Poporul era în același timp lipsit de libertate și stors de vlagă: Statul îi lua tot. În această privință, Pește de Aur spera să-l facă pe Qinshihuangdi să mediteze la avantajele pe care le-ar avea dacă ar slăbi strânsoarea insuportabilă a unui sistem în care cei responsabili aveau iluzia că stăpânesc situația, în timp ce, în realitate, aceasta le scăpa din zi în zi tot mai mult de sub control.

El avea de gând să-i vorbească și de o serie de măsuri care trebuiau luate imediat în interesul Imperiului: distribuirea de rații de orez și de cereale luate din antrepozitele Statului atât de păzite încât nimeni, niciodată, nu intra, cu excepția șobolanilor care chefuiau adunați în colonii întregi; restituirea numelui de origine familiilor care fuseseră obligate să-și schimbe patronimul; deschiderea, în beneficiul cerșetorilor și al văduvelor care aveau copii în întreținere, a palatelor gigantice și goale pe care Împăratul le construia acum într-un ritm înspăimântător de unul pe lună...

El avea de gând mai ales să-i vorbească despre ura pe care Augusta lui Persoană o suscita în sânul populației unde impozitele administrației lui erau la fel de blamate ca și el. Îi va arăta apoi și avantajele pe care numele lui le-ar fi avut de pe urma comentariilor flatante ale Analiștilor viitoarelor Cronici Imperiale, despre opera unui Împărat care a ameliorat nivelul de viață al poporului său, decât de pe urma acelora, mult

mai puțin flatante, despre unicul responsabil al eradicării scrierii și despre punerea în aplicare a celui mai obscur totalitarism.

Fiul spiritual al lui Lubuwei paria pe inteligența prietenului său din copilărie și pe dramul de luciditate care îi mai rămăsese cu siguranță pentru a înțelege că, prin asemenea măsuri, Imperiul Centrului își va recăpăta, fără îndoială, legitimitatea și strălucirea.

Pește de Aur avea de gând, în schimb, să-i ceară lui Zheng capul lui Lisi și să încerce totul pentru a-l obține!

El aștepta mult de la această discuție, fără martori și ca de la bărbat la bărbat, pe care o va avea cu Împăratul.

De altfel, era simplu, el n-o să-l părăsească decât atunci când suveranul ar fi încuviințat planul lui de măsuri.

Avea, de altfel, arma lui secretă pentru a-i smulge acordul...

El se gândea să-i dezvăluie Împăratului Centrului că tatăl lui nu era Yiren, ci negustorul Lubuwei. El spera ca această revelație să-i provoace lui Zheng un șoc salutar și să-i dovedească, printre altele, că el însuși nu-i fusese niciodată rival. Dacă ar fi fost așa, de ce ar fi păstrat pentru el acest secret apăsător din moment ce divulgarea lui i-ar fi provocat lui Zheng, în momentul când se pregătea să urce pe tron, un rău considerabil?

Mai rămânea să găsească locul unde această întrevedere, a ultimei șanse, s-ar putea derula, apoi să aranjeze ca Împăratul să vină la întâlnire.

Aici era buba!

Pește de Aur regreta mai ales absența cunoștințelor în materie de meditație taoistă.

Ar fi trebuit într-adevăr să-l aducă pe Zheng într-un loc inaccesibil, precum cel al Marii Meditații taoiste; unul din acele locuri protejate, după cum se spunea

atunci, de un dragon blajin dar cu un aspect înfricoșător, unde nimeni n-ar îndrăzni să intre de frică să nu provoace dezlănțuirea monstrului; sau una din acele păduri atât de adânci, încât nici un vânător nu se aventura vreodată în ele, de teamă să nu se rătăcească pentru totdeauna în măruntaiele naturii...

Dar mai întâi trebuia să-l convingă pe Împăratul Centrului să vină la întâlnirea pe care avea de gând să i-o fixeze, sarcină despre care știa sigur că nu va fi ușoară.

Cum va face să-i parvină mesajul conform căruia el deținea informații capitale pe care dorea să i le dea? Cum va reuși să i-l dea și să-l facă să-l citească dincolo de puzderia de gărzi, bucătari, medici șambelani, aprozi, scribi și curteni care îl însoțeau în cele mai neînsemnate deplasări și îl protejau de orice influență exterioară formând în jurul lui un zid mai rezistent și decât Marele Zid al Chinei?

În seara aceea, după o cină compusă din pește fript, Pește de Aur le prezentase problema lui Tigru de Bronz, Verigă Esențială și Foc Arzător.

Trebuia să încerce să-i arunce o lamelă de bambus pe drumul pe care trecea, de exemplu în momentul trecerii printr-un defileu îngust, făcând în așa fel ca ea să-i cadă la picioare sau pe cap? Sau mai bine să acționeze chiar pe terasa Langya, sperând că Suveranului Centrului îi va veni ideea să meargă să mediteze acolo singur, sau măcar însoțit doar de un mic grup, cu privirea pierdută spre orizontul Insulelor Nemuririi?

Mai era și ipoteza cea mai seducătoare!

Pește de Aur avea de gând să facă pe dracu-n patru ca să se cocoațe pe platformă și să apară în fața Împăratului chiar înainte ca acesta să-l fi văzut apropiindu-se!

Tot efectul de surpriză părea mai eficace. ..

Fiul spiritual al lui Lubuwei era acum convins că nu va putea să poarte bătălia decât pe tărâmul ideilor. El va face totul pentru a-l convinge pe Qinshihuangdi de temeinicia propunerilor lui.

În rest, nu avea cum să-și dea seama câți civili și câți militari va trebui să extermine ca să-și atingă scopul: la jocul ăsta, Qinshihuangdi va avea mereu ultimul cuvânt! Nu dispunea, ca el, de o armată numeroasă și dotată cu armele cele mai de temut, capabile să ucidă un om de la depărtare fără să-i fie pusă în pericol viața celui care le servea. Cât despre a se folosi de șiretlicuri pentru a ascunde slăbiciunea cantitativă a mijloacelor lui umane și materiale, așa cum recomanda altădată marele filozof Hanfeizi, tot mai bine era, credea el, să se folosească de inteligența și de viziunile lui care erau mai respectabile decât viclenia.

– Propun să începem prin a repera locul potrivit pentru discuția între patru ochi cu el. Apoi, după ce-l vom fi găsit, vom conveni care e cel mai bun moment pentru a-i transmite Împăratului invitația ta, propuse Tigru de Bronz.

– Cu sabia mea de fier sunt gata să tai mii de capete! Nimic nu mă va opri! exclamă Foc Arzător care mai visa încă să se ia la harță cu sistemul care-l mutilase cu forța.

– Dacă am avea pulberea explozivă a acelui preot taoist, glumi Pește de Aur, i-am speria de moarte! Poate că asta l-ar face pe Quinshihuangdi mai sensibil la argumentele mele...

Cei trei camarazi, așezați alături de el, în jurul focului de tabără, izbucniră în râs.

77

Necunoscutul vorbea atât de tare, încât Foc Arzător nu putea pierde nici o frântură din vorbele lui.

Întins pe banchetă, bărbatul trăgea din pipă în faţa unui fumător de mac cu faţa emaciată şi păr slinos, ai cărui ochi sticloşi dovedeau efectul substanţei pe care o inhala cu voluptate.

– Îţi dai seama! Împăratul Centrului în persoană, îmbrăcat ca mine şi ca tine, lipsit de orice însemn şi însoţit doar de un arhitect şi de un servitor! Şi se vorbeşte deja că va veni aici în aceeaşi postură!

Bărbatul se aşezase în faţa fumătorului şi îşi însoţea cuvintele de gesturi elocvente.

– Nu cred nimic, sunt baliverne! Împăratul Centrului nu se deplasează decât însoţit de zece mii de soldaţi înarmaţi! zise celălalt.

Întins pe bancheta opusă, el părea să se smulgă cu greu din dulcea lui letargie.

– Deţin informaţia de la o rudă îndepărtată care este contramaistru pe şantierul mausoleului Împăratului, la periferia Xianyang-ului. Acest om originar din Dongyin tocmai şi-a pierdut tatăl, care era vecinul meu. A fost aici ieri ca să participe la funeraliile organizate de familie şi să aducă omagiu strămoşilor săi, înainte de a se întoarce pe acel incredibil şantier unde Împăratul Centrului reproduce copia exactă a Universului cu munţii, fluviile, mările lui şi bineînţeles cu cerul ciuruit de stele!

Fumătorul își holbă ochii sticloși.

– La ce folosește reconstituirea Universului? întrebă el incredul.

– E foarte simplu: când Împăratul se va odihni în locul său de veci, se va crede tot viu, explică necunoscutul.

El îi vorbea fumătorului ca unui băiețel care se minuna de o poveste feerică.

– Cu capul acoperit doar de o glugă, Împăratul a inspectat șantierul imensului său mormânt. La început, nimeni nu știa cine e acest necunoscut care se plimba printre terasieri. Mai târziu, el a explodat de furie din cauza unui detaliu care nu-i convenea. Atunci gluga i-a căzut. Arhitectul Perfect în Toate care îl însoțea tremura de frică. Și așa s-a dat de gol Împăratul nostru! adăugă el, mimând gestul de a-și da jos o pălărie pe care n-o purta.

– Dar poate că era o dublură a lui? Împăratul nu se arată niciodată! Abia dacă se știe cum arată...

– Te asigur că nu!

– Dar de ce ar merge astfel, incognito, pe teren?

– Suveranul Centrului a decis să inspecteze Imperiul fără să avertizeze pe nimeni, ca și cum acesta ar fi sertarul de la comoda de lângă patul lui! Este modul lui de a se asigura că ordinele pe care le-a dat sunt executate cum trebuie. Acționează ca un dihor. Intră în vizuini fără ca cineva să bage de seamă și scoate prada afară ca s-o omoare...

Conversația dintre fumătorul de opium și necunoscut nu fusese auzită de un surd.

De data asta, întâmplarea era fericită pentru bietul Foc Arzător care nu reușea să-și revină după necazul din dragoste provocat de indiferența pe care Baya o manifestase față de el.

Tânărul eunuc nu era în cea mai bună formă. Avea o mină tristă. Trecuseră două zile de când, bâlbâindu-se

și tremurând, îi dezvăluise prințesei sogdiene starea lui de eunuc. Înainte de a se hazarda să facă așa ceva, nu dormise trei nopți la rând. Îi trebuise mult curaj ca să-i mărturisească acestei femei, pe care o iubea deja cu toată ființa lui, că-i lipsesc organele virile.

Conștient că odată cu trecerea zilelor, această realitate tragică va deveni tot mai greu de exprimat, el hotărâse că era timpul să spargă buba.

Vocea îi tremura și fața îi era albă ca sarea atunci când îi mărturisise că el nu era ca toți ceilalți oameni.

– Trebuie să-ți spun un secret dureros: corpului meu îi lipsește o parte esențială..., reușise el să articuleze, trecând, cu prețul a mii de eforturi, peste toată rușinea. El arăta cu stângăcie spre zona dintre coapse.

În fața privirii nedumerite a prințesei, el fusese nevoit să insiste pe sensul vorbelor lui, explicându-i, cu vocea sugrumată și cu ochii plini de lacrimi, cum fusese castrat cu forța la Xianyang de către Cuțit Rapid.

Spre stupefacția lui, deloc emoționată, ea îi răspunsese politicos că asta nu știrbea nimic din admirația pe care i-o purta și din recunoștința pe care i-o va purta, oricum ar fi, pentru totdeauna.

Într-adevăr, Baya se arătase total indiferentă la nefericirea lui.

În fața unei asemenea lipse de reacție, Foc Arzător nici măcar nu îndrăznise să continue acțiunea de seducție pe care o urzise și care consta, în cele din urmă, în a se arunca la picioarele ei declarându-i dragostea.

Frumoasa sogdiană părea atât de calmă, politicoasă și zâmbitoare, încât nefericitul Foc Arzător își dădu seama dintr-o dată că între ei doi nu va putea fi niciodată vorba de iubire. Era inutil să viseze s-o seducă, se obosea degeaba...

Dacă ar fi știut de sentimentele pe care ea le nutrea pentru Pește de Aur, eunucul ar fi suportat, fără îndoială, și mai rău această implacabilă și inocentă mărturisire pe care Baya i-o făcuse.

El își deschisese discret inima în fața lui Verigă Esențială care, în seara aceea, ținuse morțiș să-i schimbe ideile camaradului său, propunându-i să meargă să facă un tur în vechiul cartier al micului port de pescari.

– Intrați! Intrați! Mai sunt locuri la Luna Verde! striga un puști slăbuț și ciufulit în mijlocul străzii înțesate de lume.

– Vrei să încerci să fumezi sămânță de mac amestecată cu frunze uscate? Unii pretind că așa ceva te face să petreci momente agreabile! îi propuse el.

Arăta spre intrarea în local, semnalată prin două lanterne în formă de gâscă, care se aflau la câțiva pași de acolo, pe strada comercială care era și artera principală a micului oraș portuar.

Trecuseră pragul fără să știe prea exact ce îi aștepta înăuntru și acolo auzise Foc Arzător conversația dintre cei doi fumători.

Această întâmplare fericită, în acel moment de descurajare, îi dăduse ocazia să fie martor al acelei interesante conversații pe care își propusese să i-o raporteze lui Pește de Aur chiar a doua zi de dimineață.

Vestea sosirii Împăratului la Dongyin, fără nici o escortă, îl umpluse pe acesta de bucurie.

O întrevedere între patru ochi cu Marele Împărat al Centrului devenea o simplă joacă de copii! Era de ajuns să-l urmărești și să-l iei prin surprindere, înainte de a i te adresa direct.

Cu puțin noroc, ar putea chiar să-l întâlnească la căderea serii, pe terasa Langya, când suveranul s-ar duce să scruteze marea. Acolo, în fața turelelor de

spumă ale Șerpilor de Mare, Pește de Aur avea de gând să-i țină o lecție și să-i convertească inima la mai multă justiție și toleranță.

Era atât de excitat de această perspectivă încât, ca să fie cu inima împăcată, luă decizia să se ducă el însuși la localul Luna Verde, sperând că va putea, la rândul său, să pună mâna pe omul care spusese vorbe atât de interesante în fața lui Foc Arzător. Poate ar obține câteva informații suplimentare care i-ar întări definitiv convingerea în acțiunea pe care se pregătea s-o declanșeze.

N-avu nici o dificultate să găsească intrarea în local și să se strecoare discret printre clienții care își așteptau rândul pentru a primi câte un jeton pe care era scris numărul locului. El zări un tânăr servitor căruia îi arătă doi taeli de bronz. Câteva clipe mai târziu, avea în mână un mic jeton de bronz purtând numărul opt.

A opta banchetă era situată într-un colț al ultimei din cele patru mici încăperi cufundate în penumbră, cu plafonul înnegrit de fum, unde consumatorii, cu privirea sticloasă și concentrați asupra pipei lor, visau cu ochii deschiși pufăind în sus.

– Vrei o pipă cu vatra mare sau mică? îl întrebă tânărul servitor.

– Cu una mică o să-mi ajungă. Mulțumesc, răspunse el înainte de a se instala.

– În acest caz, trebuie să aștepți, căci nici una mică nu e liberă!

Pește de Aur îi arătă, printr-un gest, că asta n-avea importanță. Avea de gând să profite de acest răgaz pentru a se obișnui cu semiîntunericul și pentru a încerca să-l repereze pe fumătorul pe care Foc Arzător i-l descrisese în mod concis. Așteptând, el se întinse

confortabil pe perne, își încrucișă mâinile pe pântec și începu să privească plafonul, visând deja la întâlnirea cu Zheng pe terasa maritimă, imaginându-și, nu fără delectare, surpriza Împăratului atunci când avea să-l descopere lângă el pe fostul lui tovarăș de joacă pe care îl credea mort. Poate chiar îl va lua drept o fantomă, ba chiar drept un Nemuritor venit direct din Insule!

Reveria îi fu întreruptă de conversația pe care o auzea între cei doi vecini ai săi cărora nu le zărea decât craniile rase perfect și cozile impecabil împletite. Ei ocupau locul cu numărul nouă, separat de al său printr-un simplu perete subțire și scund. El reveni în poziția șezând și privi pe deasupra peretelui, ciulind urechea.

Una din cele două cozi aparținea unui tânăr al cărui nume era Fildeș Imaculat, fiindcă așa i se adresa interlocutorul său. Acesta din urmă, machiat excesiv, avea aerul acelor escroci efeminați care trăiau prin porturi, vânzându-și farmecele marinarilor străini lipsiți de perspicacitate care îi luau drept femei.

Fildeș Imaculat îi arăta prietenului său o brățară prețioasă pe care un oarecare Zhaogongming i-o dăduse în chip de cadou. Pește de Aur, care asculta din ce în ce mai atent conversația lor, se întorsese acum drept spre cei doi tineri. Mimica și atitudinile lor bufone îl amuzau atât de mult încât trebui să se abțină ca să nu izbucnească în râs.

– Uită-te ce frumoasă e! Ochii șarpelui sunt din rubin! Se spune că această piatră provine din rana de la gâtul unui dragon care trăiește sub pământ...

Fildeș Imaculat îi arăta tânărului brățara de bronz terminată prin două capete de șarpe față în față, despărțite de un interstițiu care îți permitea să o glisezi pe încheietură.

– Amantul tău trebuie să fie bogat și puternic dacă îți face cadou o bijuterie atât de frumoasă! Dacă aș putea să am și eu unul la fel... Cât te invidiez!

– Te referi la brățară sau la amant?

– La ambele, bineînțeles!

– Acest Zhaogongming mai are o mulțime de talente! Știi că posedă pulberea neagră capabilă să arunce în aer munții?

– Nu cred nici o iotă!

– N-ai remarcat că dintele stâncos de pe terasa Langya a dispărut?

– Cum să nu știu? Tot Dongin-ul numai despre asta vorbește, iepurașul meu!

– Prietenul meu l-a aruncat în aer, cu pulberea lui!

– Și de unde și-o procură? Să știi că asta mă interesează...

Poponarul părea din ce în ce mai excitat de vorbele lui Fildeș Imaculat.

– Din păcate, de undeva de departe! S-a întors de curând de pe piscul Huashan unde are ascunsă rezerva de pulbere într-o grotă a unei preotese medium care trăiește acolo cu nepoata ei!

La aceste cuvinte, Pește de Aur fu cât pe ce să alunece de pe banchetă.

Bucuria pe care o simți până în străfundul sufletului îl eliberă dintr-o dată de angoasa adunată în el. Deasupra lui, plafonul întunecat i se păru o constelație de stele. El vedea perfect acolo constelația Văcarului și pe cea a Țesătoarei. Între cele două aglomerări de stele, Calea Lactee se îndepărta pentru a forma o arcadă luminoasă.

Era vorba de Vale Adâncă, preoteasa medium despre care Lubuwei îi vorbise de atâtea ori când era mic. Și nepoata ei nu putea fi decât scumpa lui Roză Primăvăratică...

Mulțumită acestui tip pe nume Fildeș Imaculat și micuțului său amic poponar, el știa în sfârșit locul unde se ascundea femeia pe care o iubea!

Era în viață, refugiată pe piscul Huashan, la bunica ei. Pentru el, întregul orizont se luminase. Inima lui liniștită deborda de o bucurie imensă.

Câtă dreptate avusese să nu dispere niciodată!

Această informație capitală, pe care o primise în mod miraculos, dădea sens deplin la tot ceea ce făcuse de când se hotărâse să-și ia destinul în mâini, după ce fugise de pe șantierul Porții de Jad a Marelui Zid. Periplul lui, toate suferințele îndurate, umbrele lui Lubuwei și a lui Floare de Sare, cea a prințului decăzut Anwei și a lui Desăvârșire Naturală cât și a tuturor celor a căror viață fusese luată în mod nedrept, toate astea nu fuseseră inutile, aveau o coerență a cărei forță începea s-o perceapă și al cărei deznodământ final risca să fie fericit.

Se felicita că se dusese și el în acel local pentru a obține confirmarea faptului că Împăratul călătorea incognito și aproape singur!

Pentru a șterge o ultimă îndoială, el nu se putuse abține să nu-l chestioneze pe acel ciudat tânăr care răspundea la numele de Fildeș Imaculat.

– Îmi cer scuze dinainte pentru indiscreție, dar caut de ani de zile o rudă dispărută... Poți să-mi spui numele fetei despre care ai vorbit acum? îi ceruse el zâmbind frumosului tânăr care se umfla în pene în fața micuțului vagabond cu brățara de bronz pe care tocmai și-o glisase pe încheietură.

Pește de Aur, a cărui emoție ajunsese la apogeu, cunoștea dinainte răspunsul, dar vroia să-l audă din gura lui.

Când acesta îi răspunse izmenindu-se: „Are un nume de genul Ploicică Primăvăratică cred!", și când

micuțul poponar pufni în râs, Pește de Aur crezu că o să leșine de bucurie.

El înțelegea mai bine acum certitudinea care îl invadase atunci când pulberea neagră explodase dimineața trecută, pe terasa Langya. Acea pulbere provenea din locul unde dragostea vieții lui își găsise refugiu.

Iată de ce, în timpul detonării, el primise acel semnal evident că Roză Primăvăratică continua să-l aștepte. N-avea să-i mulțumească niciodată îndeajuns preotesei medium că utilizase un dram din acea pulbere neagră pentru a-i adresa acel mesaj de speranță!

Când ieși din localul Luna Verde, strălucirea veselă din privire îl făcea pe Pește de Aur și mai frumos.

*

Roză Primăvăratică se simțea în acea dimineață lipsită de griji.

Aplicând preceptul textului taoist al lui *Liezi*, conform căruia prin executarea sarcinilor celor mai umile te lepădai încet-încet de veșmintele strălucitoare care te împiedicau să atingi „*Suprema Simplitate*", ea își petrecea zilele grădinărind, curățind vasca naturală în care cădeau apele cascadei sau punând ici și colo grăunțe pentru a hrăni păsările din pădure.

Astfel, ocupându-se cu treburile cele mai simple și, în aparență, lipsite de interes, ea simțea ușor urcând în ea acea simplitate care o făcea să atingă starea de „*Nenumit*" când totul, în cele din urmă, se sfârșea în pacea simțurilor și în absența dorinței.

Această stare de echilibru, când reușeai să o atingi, îți permitea „să controlezi zece mii de ființe precum una singură".

Nu fără reticență ajunsese ea la abolirea dorințelor și la renunțarea la speranțe. Dar o făcea din precauție, pentru cazul în care n-avea să-l mai regăsească niciodată pe Pește de Aur de la care n-avea nici o veste. De la venirea ei pe muntele Huashan, în ciuda prezenței reconfortante a bunicii ei, ea se simțea cuprinsă de o melancolie de nestăpânit, încât se temea să nu moară de supărare. De aceea credea că încercarea de a ajunge la *Suprema Simplitate* era, fără îndoială, singurul remediu ca să nu se scufunde în neantul disperării.

În dimineața aceea, când se pregătea să curețe mușchiul de pe stâncile din jurul grotei unde locuia preoteasa, Roză Primăvăratică era deosebit de fericită de rezultatul divinației pe care tocmai o făcuse.

Ea numărase firele de coada-șoricelului împrăștiate pe sol. Erau șaptezeci și șapte, adică de două ori cifra șapte. Era de asemenea a șaptea zi din a șaptea lună când, în fiecare an, podul format deasupra căii Lactee le permitea Văcarului și Țesătoarei să se întâlnească. Ea văzuse în asta cele mai fericite prevestiri.

– Coada-șoricelului mi-a dat în dimineața asta numărul șaptezeci și șapte. Trebuie să văd în asta prevestirea fericitului eveniment pe care îl aștept de atâta timp? o întrebase ea radioasă pe Vale Adâncă.

– Desigur. De altfel, eu veghez la asta zi și noapte!

Răspunzând astfel, Vale Adâncă se lăsa în voia unei pioase minciuni. De când detectase superba cometă intrusă care înconjura constelația Văcarului, neliniștea o împiedica să doarmă. Luminozitatea prăfuitei cozi de stele spunea mult despre farmecele și puterea de persuasiune a acestei nou venite care pusese ochii pe Pește de Aur. Bătrâna preoteasă își propusese totuși să nu-și arate îngrijorarea față de nepoata ei, care nu bănuia așadar nimic.

Nu era zi în care preoteasa medium să nu se înverşuneze să trimită asupra imaginii lui Peşte de Aur, pe care o invoca să apară în câmpul său vizual interior, suflurile pozitive ale lui Roză Primăvăratică pe care se chinuia să le capteze în timp ce aceasta dormea, lipindu-şi buzele de nările ei. Era unica modalitate pe care o găsise de a-l proteja de asalturile rivalei ei pe cel de care tânăra femeie era încă îndrăgostită nebuneşte şi, în acelaşi timp, de a întreţine iubirea acestui băiat pentru ea.

Dar, când îşi arunca ochii asupra ei, cometa intrusă era din nefericire tot acolo, strălucitoare, mai seducătoare ca niciodată...

Vale Adâncă tocmai se pregătea să verifice încă o dată starea firmamentului sentimentelor amoroase dintre cei doi protejaţi ai ei când zări un străin la capătul drumului care ducea la cascadă.

De data asta, ea nu presimţise această sosire inopinată. Era atât de obosită, că o strigă pe nepoata ei să se ducă să vadă ce vroia necunoscutul. Pentru orice eventualitate, ea se întoarse în grotă pentru a se înarma cu un recipient plin cu o pulbere din plante medicinale făcută de ea care avea virtutea de a-l face să strănute încontinuu pe cel care o mirosea. În cazul în care necunoscutul va avea intenţii ostile, era suficient să-i arunce puţină pudră pe nas pentru a-l neutraliza.

Respectând dorinţa bunicii ei, Roză Primăvăratică ieşi în întâmpinarea călătorului. Acesta tocmai coborâse de pe cal.

Chiar înainte de a fi invitat să intre, bărbatul se prezentă.

– Numele meu este Verigă Esenţială. Vin din partea lui Peşte de Aur...

La aceste cuvinte, tânăra femeie scoase un ţipăt ascuţit şi fu cât pe ce să leşine. Şocul fusese atât de

violent încât numai datorită prezenței de spirit a bunicii ei, care din fericire alergase și o prinsese, nu căzuse pe spate. Crezând că nepoata ei era agresată, Vale Adâncă se repezise, înarmată cu pulberea ei, să-i sară în ajutor.

Pește de Aur era în viață! Pește de Aur o iubea! Pește de Aur o aștepta! Căzută în genunchi, Roză Primăvăratică, la fel de imobilă ca o statuie, închisese ochii, absentă la tot ce era în jurul ei.

Verigă Esențială, un pic surprins, le expuse imediat pe scurt celor două femei motivul vizitei lui.

– Este bolnavă? întrebă el îngrijorat după ce-și terminase discursul.

– N-are nimic... O să-și revină. Emoția a copleșit-o! Așteaptă clipa asta de atâta timp..., murmură Vale Adâncă.

– Știu!

Verigă Esențială nu era de fapt atât de uimit de turnura pe care o luau evenimentele. El știa perfect care este scopul călătoriei lui.

În urmă cu câteva zile, Pește de Aur îi ceruse într-adevăr să se ducă pe muntele Huashan pentru a-i aduce la cunoștință tinerei femei că el se afla la Dongyin, unde aștepta venirea Împăratului Centrului, și că o invita, dacă ea dorea, să vină acolo. Fiul spiritual al lui Lubuwei era atât de tulburat încât preferase să-l trimită pe eunuc. El n-ar fi suportat un refuz din partea lui Roză Primăvăratică, dar, pe de altă parte, nu dorea nicidecum să o șantajeze în vreun fel.

Această ultimă temere ca nu cumva femeia pe care o iubea să se fi îndrăgostit, între timp, de altcineva, sau ca toți acești ani în care nu se văzuseră să fi veștejit sentimentele pe care ea le avea odinioară pentru el, îi înfrânase dorința impetuoasă de a se duce pe piscul Huashan imediat ce aflase de prezența ei acolo.

Bineînțeles, dacă ar fi putut, i-ar fi plăcut să o ia și apoi să galopeze împreună, în goana mare, pe același cal către linia orizontului fericirii. Frumoasa lui l-ar fi strâns cu brațele de mijloc... Și, încet-încet, n-ar mai fi fost decât o singură ființă...

Dar așteptase și el atât de mult momentul acesta încât, fiind atât de aproape de capăt, dintr-o dată nu mai avea putere pentru a se putea duce el însuși acolo.

Îi explicase îndelung lui Verigă Esențială modul cel mai potrivit de a o aborda pe Roză Primăvăratică. Nu trebuia să-i spună nimic care să-i dea de înțeles tinerei femei că Pește de Aur făcea presiuni asupra ei. Eunucul trebuia să se limiteze la a-i spune că el o aștepta, dacă ea vroia, în portul Dongyin. Apoi trebuia să-i dea o plăcuță de jad, aleasă dintre ultimele pe care le mai avea, pe care Pește de Aur gravase frumoasele ideograme ale verbului „a iubi", pe o parte, și a numelui „Pește de Aur", pe cealaltă parte.

– Te așteaptă la Dongyin, dacă vrei. Este un port situat pe țărmul Marelui Ocean. De acolo pleacă corăbiile care încearcă să ajungă pe Insulele Nemuririi... Mi-a cerut, de asemenea, să-ți dau asta! adăugă încet Verigă Esențială, întinzându-i plăcuța înfășurată cu grijă într-o frunză de dud.

Cu o mână tremurătoare, Roză Primăvăratică desfăcu frunza, apoi privi plăcuța de jad pe ambele părți, după care o duse la piept închizând ochii.

– A insistat să-ți spun că ești binevenită, dar numai dacă asta este și dorința ta. În nici un caz, nu vrea să te forțeze! repetă Verigă Esențială.

– Cum să nu vreau și eu să văd marea? *„Aici e muntele, acolo jos e marea..."*, murmură tânăra femeie a cărei față era acum scăldată în lacrimi.

Ea recitase primele două versuri dintr-un scurt poem străvechi pe care îl învățase, ca pe atâtea altele, în

Turnul Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști. Textul acestei ode celebra modul în care Marea și Muntele puteau să-și însușească reciproc caracterele și ritmurile și mai ales pulsațiile dragonilor și ale țestoaselor gigantice care dormeau în străfundurile lor, cu „*țărmurile, mirajele și râsetele lor sălbatice*". În același poem, insulele Penglai, formate din acei munți care țâșneau din valuri, erau văzute ca imaginea exactă a contopirii celor două elemente naturale opuse care erau Yin și Yang.

Pește de Aur era muntele și Roză Primăvăratică era marea...

*

Ceața venită dinspre ocean se amesteca cu vânturile care băteau de data asta dinspre uscat.

Pește de Aur îi ceruse lui Baya să-l însoțească pe faleză.

În locul lor de întâlnire, se forma, din șocul valurilor care loveau stâncile în ritmul bătăilor inimii dragonului terestru și al țestoasei marine, un elegant nor de vapori care îi învăluia pe amândoi într-o mantie alburie. Ei se aflau, într-adevăr, exact în punctul nodal de convergență a forțelor telurice și maritime căruia Pește de Aur, fără să fie geomant, îi percepea distinct pulsația până în adâncul ființei lui.

– Tu ești pentru mine precum această ceață. Mi-ar plăcea să-ți deslușesc gândurile, dar îmi aluneci printre degete de fiecare dată, îi zise el cu blândețe tinerei fete, ca să intre în subiect.

El se hotărâse să-i mărturisească că iubea pe alta. Dar dorea să procedeze într-o manieră elegantă, fără să i-o spună prea explicit și fără s-o rănească câtuși de

puțin sau să-i provoace suferință, dându-i vestea prea brusc. El vroia s-o facă să înțeleagă că o luase pe un drum care nu o ducea nicăieri.

– Este totuși foarte simplu și, contrar a ceea ce crezi, eu îmi deschid tot mai mult inima în fața ta. Atitudinea mea față de tine este cât se poate de clară, o forță pe care nu o controlez mă împinge în brațele tale. Simt pentru tine o atracție de nestăvilit. Sentimentele mele, spre deosebire de ale tale, sunt doar prea vizibile!

Lui Pește de Aur îi era ciudă că încercase să se joace cu această tânără prințesă atât de neîntinată, ai cărei frumoși ochi albaștri își pierduseră subit puțin din strălucire.

– Poți să-mi spui și tu, la rândul tău, adevărul? Am brusc impresia că îți provoc teamă. De ce? continuă ea cu o voce tremurândă.

De când își vorbeau, vântul din larg risipise norul gros alburiu care îi învăluia. Acum, razele soarelui inundau stâncile, albea spuma valurilor și acoperea din nou marea cu acea mantie imperceptibilă care, în momentul în care astrul ajungea la zenit, făcea culorile, formele și orizontul să tremure ușor sub efectul căldurii puternice.

În punctul în care erau, Pește de Aur hotărî, cu moartea în suflet, că sosise momentul să-i spună mai direct cum stăteau lucrurile.

– Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai demult..., murmură el cu sobrietate.

– Înseamnă că și tu simți iubire pentru mine? zise ea plină de speranță.

El n-apucă să miște nici măcar un deget că sogdiana își și desfăcuse corsajul. Prin răscroiala lui, el putea să vadă sfârcurile maronii ale sânilor umflați de dorință. Era deja lipită de el, gâfâind, cu pântecul neted frecându-se de al lui. Buzele ei cărnoase erau întredeschise,

căutându-le pe ale lui. El vedea cum i se mișcă limba micuță roz din care gustase deja când ea îl sărutase cu lăcomie, în același loc, cu câteva zile mai înainte.

Pește de Aur știa foarte bine că dacă lăsa dorința să-l învăluie, aceasta va urca de la Câmpul de Cinabru, aflat sub buric, până la cap și n-o să mai poată să se stăpânească. Atunci sublima Baya va fi câștigat încă o dată partida...

Mâinile fetei îl mângâiau deja pe sub pântec și încercau să-i apuce Tija de Jad care era pe punctul de a se întări.

– Sunt încă virgină, îi strecură ea cu o voce aspră de tigresă, și tu vei fi primul și singurul care vei gusta din ceea ce am eu mai de preț, Inefabilul meu!

Această mărturisire îl tulbură. Nu se aștepta la așa ceva. El o credea expertă și obraznică, avea gesturi la fel de precise și eficace precum cea mai iscusită dintre curtezane. Descumpănit de această confidență, Pește de Aur nu prea știa ce să răspundă. Atunci simți că degetele lui Baya își atinseseră ținta.

– Te cred. Ești pură ca o văpaie de foc! Dar nu este un loc potrivit pentru a face dragoste, bolborosi el încercând să dea înapoi.

– Nu este nimeni în jur. Marea a văzut ea altele și mai și! glumi ea.

Ea îl ținea cu putere de coapse și, cu fața îngropată în ele, folosindu-și limba, făcea risipă de dezmierdări care începeau să aibă efect. Incapabil să mai reziste, el se simțea împins către ea, precum acele trunchiuri de copaci eșuați pe plajă și pe care un val mai puternic decât celelalte reușeau mereu să-i ducă înapoi în apă.

Era pe punctul să-și lase seva să se reverse când simți că limba fetei urca ușor, de jos în sus, de-a lungul torsului său. Tija de Jad îi era atât de tare și de umflată

încât îl durea. Mâna lui Baya i-o freca, apucându-i-o ca pe un mâner de sabie, apoi i-o mângâia ca și când ar fi mângâiat grumazul unui cal. Fără convingere, încerca să bolborosească niște cuvinte de împotrivire pentru a o face să înțeleagă că mergea prea departe. Dar limba sogdianei, a cărei față era acum chiar în dreptul feței lui, îi forțase buzele și îi intrase în gură, explorându-i interiorul, oprindu-se asupra gingiilor, atingându-i ușor palatul, înfășurându-se în jurul limbii lui, apoi aspirând-o, ca și cum ar fi vrut să-i fure chintesența. Prin această metodă delicioasă, reușise să-l reducă la tăcere.

– Dacă vrei, am putea merge în pădure, chiar în spatele colinei. Am fi mai liniștiți acolo. Mi-ar plăcea atât de mult să-ți arăt de ce sunt în stare, sunt îndrăgostită de tine cu toată ființa mea! îl imploră ea, în timp ce el se chinuia să nu-și dea drumul, căci simțea deja înfiorarea sexul lui umflat a cărui licoare stătea să țâșnească.

Pentru Peşte de Aur, atitudinea lui Baya era cea mai ciudată dintre enigme. Era pentru prima dată când o femeie se arunca așa asupra lui. Dincolo de o oarecare măgulire, el nu prea se simțea în largul lui în fața acestei tinerei sogdiene cu trup magnific și fremătător care avusese inițiativa să-l seducă. Înainte de a-i mărturisi că era virgină, el se întrebase dacă Baya nu era cumva o devoratoare de amanți, una din acele femei insațiabile și perfide despre care vorbeau unele cărți, capabile să se joace cu bărbații și, în cele din urmă, să-i arunce după ce se folosiseră de ei, distrugându-le viața. Apoi își imaginase că, poate, în Sogdiana femeile care dansau aveau inițiativa de a seduce sexul opus.

Dar acum că Baya era pe cale de a i se dărui cu înflăcărare lui, cum ar fi putut crede că asemenea trăiri erau prefăcute? De altfel, nu-i făcuse ea o declarație de dragoste în toată regula? Cât despre mărturisirea că era

virgină, nu era acesta semnul irefutabil că frumoasa prințesă era pur și simplu îndrăgostită nebunește de el?

Tulburarea lui era atât de mare, încât vru să fie cu sufletul împăcat.

– Ce simți pentru mine? Trebuie să știu.... De ce încerci să mă seduci? reuși el să articuleze după ce își îndepărtase ușor fața de a ei.

Ea rămase mută de uimire. El era atât de aproape de ea că îi vedea porii sidefați ai pielii roșind sub efectul stropilor de apă care îi umeziseră fața. Ea încetase acum să-și mai lipească pântecul de al lui și întrerupse micile gemete de plăcere pe care le scotea printre cuvinte.

– Nu înțeleg întrebarea ta! Nu știu nimic despre dragoste și n-am fost niciodată interesată de nimeni înainte! Mă simt atrasă de tine fără să mă gândesc, mânată doar de impulsul inimii! îi aruncă ea cu o privire plină de reproș.

Această declarație îl bulversă. Nu-i dăduse ea, în acea clipă, o extraordinară dovadă de dragoste? El simți dintr-o dată o poftă de nestăpânit s-o ia în brațe și s-o sărute. Își închipui trupul ei splendid pe care l-ar fi dezbrăcat, sub un copac din pădure, și și-ar fi pus gura pe Sublima ei Poartă, caldă și umedă, înfiorată de dorință și ale cărei buze roz erau deja întredeschise, judecând după spasmele care-i ondulau pântecul în urmă cu câteva clipe.

Imediat, alungă din minte această imagine căci știa că, un pas în plus dacă făcea spre Baya, n-ar mai fi avut cale de întoarcere.

Atunci, adunându-și tot curajul și cu vocea sugrumată de tristețe, el reuși să îngaime:

– Te găsesc foarte frumoasă și foarte seducătoare. Dar ești mult prea perfectă pentru mine!

– Modestia ta mă măgulește. Este o calitate pe care o apreciez... Dar nu sunt de acord cu tine, îi răspunse ea, deodată și mai excitată.

Se aruncase iarăși pe el și îi săruta gâtul. Simțea delicioasa senzație dată de năsucul ei care se mișca în sus și în jos, atingându-i ușor pielea. Frumoasa prințesă părea să posede un simț înnăscut al mângâierilor care îi înnebunea pe bărbați...

Cu moartea în suflet, Pește de Aur înțelegea că n-avea altă soluție decât să-i vorbească pe șleau. Își luă inima în dinți, își ținu răsuflarea și zise:

– Este mai bine să ne oprim aici și să nu ne mai vedem. Destinul tău și al meu nu sunt făcute să se întâlnească. Iubesc, încă din copilărie, o altă femeie și tocmai sunt pe cale să o regăsesec, zise el în cele din urmă cu o oarecare bruschețe.

Era atât de tulburat de ceea ce spusese, încât își prinse piciorul într-o stâncă și fu cât pe ce să cadă.

În momentul în care reuși să se redreseze, urletul de durere al lui Baya, care acoperea cu ușurință zgomotul mării și al vântului, aproape că-l făcu din nou să-și piardă echilibrul.

El o privi plin de remușcări. Ea avea gura deschisă, dar în afară de acel prim țipăt gutural, nu reuși să mai scoată nici un sunet. El putea constata, mai ales, că albastrul ochilor ei, asemeni valurilor mari pe care rafalele de vânt le ridica cu furie, se transformase în gri.

Era atât de obsedat de faptul că trebuia să-i facă această confidență, încât nu se putuse abține să nu i-o servească precum o lovitură de măciucă. Și-ar fi dorit să poată să i-o mărturisească lent, mângâindu-i pletele buclate, dar îi lipsise forța. Ceea ce vroia cu orice preț să evite tocmai era pe cale să se producă, el nu-și putea stăpâni emoțiile ca să obțină acea ruptură liniștită și netraumatizantă la care se gândise.

Se simțea teribil de vinovat. Avea impresia că înfipsese o spadă în inima lui Baya și regreta deja lipsa lui de subtilitate și de tact, acea tragică pierdere a stăpânirii de sine de care tocmai dăduse dovadă în ceea ce-o privea și care îl împiedicase să-și găsească cuvintele și tonul potrivite.

Zdrobit, el nu putu decât s-o privească cum fuge plângând, coborând, fără să se uite înapoi, cărarea abruptă care ducea spre mare.

Cum ar fi vrut atunci ca un șarpe lung de mare, ivit dintre turelele de spumă care făceau orizontul să tremure, să iasă din vizuina lui și să-l înhațe, înnecându-l în oceanul de azur!

78

În încăperea mică, pe pereții căreia se prelingeau stropi de umezeală, Yaomei, torturată cu lanțul, încetase să urle și, după ce leșinase, dăduse ochii peste cap.

– Las-o mai moale! S-ar putea să nu suporte și, înainte de a muri, ar trebui să vorbească! îi zise Lisi agasat chirurgului care o tortura.

Fața lividă a primului ministru exprima în același timp ură și exasperare.

Nu-i luase nici trei zile să ajungă la Xianyang, de pe șantierul Marelui Canal din Nord-Est, deși scutierii lui îl asiguraseră că i-ar trebui pe puțin cinci! Inginerul hidrolog Zheng Guo era cel care conducea lucrările de săpare a canalului pe care Împăratul Centrului trebuia să-l viziteze în curând.

Arestarea bătrânei Yaomei, despre care serviciile speciale ale poliției statului îl informaseră cum se cuvine, cu repeziciunea obișnuită, îi dăduse aripi. Ea avusese loc după vizita pe care i-o făcuseră, cu câteva zile înainte, Pește de Aur și Foc Arzător.

Convins că pusese mâna pe o mină de informații nebănuite și prea puțin dornic de a le împărți cu oricine, primul-ministru dăduse ordin să-i fie așteptată sosirea înainte de a începe interogatoriul amănunțit al fostei guvernante a copilului cu semn.

Bătrâna fusese denunțată la Biroul Zvonurilor de familia care locuia la etajul de dedesubt. În seara zilei în care Pește de Aur o vizitase, vecinul ei se grăbise să prezinte un raport detailat despre tot ceea ce văzuse și auzise ofițerului de securitate de la Biroul Zvonurilor însărcinat cu supravegherea zonei de case din care făcea parte și imobilul lor. Delatorul întrebase, în prealabil, câți taeli i-ar aduce divulgarea conversației pe care o auzise.

– Dacă ceea ce îmi povestești este plauzibil, ai putea primi până la cincisprezece taeli de bronz..., îl asigurase ofițerul de securitate, un zdrahon tolănit într-un fotoliu de trestie care se ghiftuia cu pui fript.

Cincisprezece taeli de bronz! Avea cu ce să-și hrănească familia două luni bune. Fără vreo remușcare și foarte fericit să pună mâna pe o asemenea sumă, vecinul se așezase așadar la masă.

– Uite despre ce e vorba. Deasupra mea locuiește bătrâna Yaomei, pe care n-o vizitează niciodată nimeni. Totuși, ieri, doi bărbați au venit la ea acasă. Unul dintre ei vorbea urât despre Împăratul Centrului...

Așa începuse delatorul, apoi povestise cu lux de amănunte conversația pe care putuse să o audă prin plafonul mâncat de carii al apartamentului său.

– Să rezumăm: spui că acest om se numea Pește de Aur, că părea să caute o anume Roză Primăvăratică și că nu se lăsase rugat să-l critice pe Augustul și Marele Incendiator de Cărți, repetase ofițerul de securitate care-și abandonase puiul fript pentru un stilet cu care grava raportul pe o planșetă de bambus.

– Exact!

– Știi că, dacă minți, nu numai că ți se ia înapoi prima, dar o să-ți pierzi și piciorul drept? îl amenințase ofițerul care tocmai terminase de consemnat mărturia.

– Știu. Tot ce spun este adevărat, v-o jur! răspunsese celălalt pe un ton liniștit.

Amintindu-și vag că acest nume de Pește de Aur rămăsese înscris ani de zile pe panourile de căutare ale principalilor criminali ai Imperiului, ofițerul de securitate îi semnalase acest lucru superiorului său ierarhic care crezuse de cuviință să-i raporteze el însuși șefului Biroului Zvonurilor.

Conștient de importanța acestui raport care menționa întoarcerea la Xianyang a unui mare criminal căruia poliția îi pierduse urma, Nor Purpuriu, primul șef necastrat al acestui serviciu, care-l înlocuise pe succesorul lui Verigă Esențială, considerase necesar să transmită mai întâi informația primului-ministru în persoană.

Nor Purpuriu era un om avid de putere și de onoruri. Aflat în fruntea Biroului Zvonurilor, el manevra abil, netransmițând decât veștile bune, pe cele rele păstrându-le pentru el. Astfel că și în această informație capitală văzuse o bună modalitate de a-și ameliora cota personală și pe cea a serviciului său, care crescuseră deja în ochii lui Lisi.

Chiar a doua zi, jandarmii veniseră s-o ridice pe Yaomei pentru a o băga la închisoare. Bătrâna era atât de uluită de ceea ce i se întâmpla, încât nici măcar nu îndrăznise să protesteze.

Lisi bea o ceașcă de ceai verde, stând liniștit în compania hidrologului Zheng Guo pe terasa unei barăci care domina șantierul unde, asemeni unor furnici, munceau mii de oameni care terminau terasamentul ultimei ecluze a Marelui Canal, când unul din colaboratori venise să-i întindă, după ce se înclinase respectuos, lamela de bambus pe care era consemnată vestea reapariției lui Pește de Aur la Xianyang.

– Trebuie să mă întorc imediat în capitală, zisese primul ministru căruia nu-i luase mult timp ca să-și pregătească întoarcerea.

– Ce se întâmplă atât de grav pentru ca Excelența Voastră să fie obligată să-și scurteze vizita? îl întrebase, ușor neliniștit, inginerul hidrolog.

În realitate, Zheng Guo nu vedea cu ochi răi plecarea primului ministru. Inspecțiile lui Lisi pe șantier, cum erau în general preambulul unei vizite imperiale, se terminau rar în avantajul celor responsabili.

– Este o problemă foarte confidențială și de cea mai mare importanță! se mulțumise să răspundă primul ministru.

Abia întors la Xianyang, el se dusese într-un suflet, condus de Nor Purpuriu, să o vadă pe nefericita Yaomei, în carcera în care fusese închisă. Bătrâna, care nici nu băuse, nici nu mâncase de când fusese capturată, se afla în fața călăului, legată de scaun cu funii care o imobilizau complet.

Tatăl lui Roză Primăvăratică ordonase să fie supusă, fără întârziere, interogatoriului.

Nor Purpuriu îl chemase pe chirurgul de serviciu, dotat cu clești și scalpele, care începuse prin a-i strânge gâtul slăbănog ca s-o facă să mărturisească. Doctorul se așezase în fața lui Yaomei în timp ce primul ministru stătea în spatele ei, astfel încât să nu-i vadă fața.

Era mai bine așa.

Lisi suporta greu vederea sângelui.

– Yaomei, trebuie să înțelegi că e în interesul tău să vorbești, să spui adevărul! îi zise el bătrânei guvernante.

Aceasta abia mai putea să respire din nou după sincopa prin sufocare a cărei victimă fusese.

– Tu, de acum încolo, n-o s-o strângi decât atunci când îți voi ordona eu! îi spuse el chirurgului.

Apoi îi ceru unui bărbat aproape gol, musculos, care părea puternic precum un bivol, să o întindă pe bătrână pe jos ca s-o lase să-și vină în fire.

– Yaomei, trebuie să-mi vorbești! Spune-mi unde s-a dus Pește de Aur după ce a plecat de la tine! îi ordonă Lisi femeii supusă supliciului, făcându-i semn bărbatului pe jumătate dezbrăcat să o reașeze pe bătrână pe scaun.

Yaomei strângea din dinți. Pentru nimic în lume nu l-ar fi trădat pe copilul cu semn pe care ea îl răsfățase atât pe vremea când era copil.

Lisi murmură atunci ca pentru sine:

– Mi-e teamă că trebuie să trecem la ace!

– Trebuie s-o faci! Asta e dorința primului ministru! îi șopti Nor Purpuriu chirurgului.

Bărbatul aproape gol și puternic ca un bivol scoase atunci un mic chicotit și îi întinse chirurgului o cutie de lemn de unde acesta scoase trei ace lungi de fier. El fixă mâna dreaptă a lui Yaomei, cu palma în jos, pe brațul scaunului și o puse pe a lui deasupra ca s-o împiedice să se miște.

Cînd chirurgul, concentrat ca un croitor care brodează o bucată de mătase, începu să introducă primul ac sub unghia lui Yaomei, apoi pe al doilea și pe al treilea, țipetele de durere ale bătrânei femei fură atât de ascuțite încât Lisi se văzu nevoit să-și astupe urechile cu mâinile.

Biata femeie, epuizată de durerea atroce, îi făcuse semn chirurgului să înceteze să-i facă atâta rău.

Imediat șeful Biroului Zvonurilor, Nor Purpuriu, care era cunoscător în materie de tortură și torturați, se postă în fața ei și începu s-o interogheze sub privirea atentă a lui Lisi căruia îi arunca ocheade pline de subînțeles și complice.

– De unde știi că era adevăratul Pește de Aur?

– L-aș fi recunoscut și dintr-o mie! bâigui bătrâna plângând.

– Și pentru ce venise la Xianyang? interveni atunci Lisi.

– Vroia s-o găsească pe fiica voastră și s-o ducă departe de aici! zise ea întorcându-și fața spre el.

La aceste cuvinte, Lisi nu-și putu stăpâni un strigăt de furie în timp ce pumnul său lovi peretele umed al carcerei.

– Ți-a spus unde se duce?

– Nu mi-a spus nimic despre asta..., gemu Yaomei.

– Minți din nou. Pește de Aur avea încredere în tine, sunt sigur că ți-a spus unde avea de gând să se ducă.

– Îți spun adevărul, jur pe capul meu bătrân! reuși ea să articuleze.

Bătrâna guvernantă, ale cărei degete cu unghii mutilate sângerau abundent, simțea cum încet-încet forțele o lăsau.

– Vrei să ne ocupăm și de mâna ta stângă? o amenință primul-ministru.

Ea făcuse semn din cap că nu. Era atât de epuizată de acest odios interogatoriu, înfometată și însetată de trei zile. Trupul nu-i mai era decât o coloană de durere al cărei capitel ar fi fost mâna rănită. Ar fi vrut să moară pe loc pentru a-l proteja pe micuțul ei Pește de Aur. Să nu spună nimic, să nu dezvăluie nimic din proiectul despre care îi vorbise de a se duce la Dongyin. Dar moartea nu părea să vrea s-o ajute. Ea o dorea totuși, din toate fibrele corpului! Simțea în cele din urmă un fel de văl negru trecându-i prin fața ochilor, în ritmul bătăilor inimii care nu binevoia să se oprească...

Lisi îi făcu semn lui Nor Purpuriu că trebuia, în aceste condiții, având în vedere mutismul ei, să treacă la cealaltă mână.

Când primul ac se înfipse sub unghia arătătorului de la mâna stângă, bătrâna Yaomei abia dacă mai avu timp să-şi audă vocea întreruptă de suspine care mărturisea:

– A plecat la ţărmul Marelui Ocean Rotund... La Dongyin... Mi-a spus că vrea să asiste la plecarea expediţiei maritime spre Insulele Nemuririi...

Gura ei cu buze însângerate nu mai rezistase la atâta suferinţă şi barbarie.

Apoi, scoţând un horcăit puternic care venea din străfundul stomacului, căzu în inconştienţă.

Câteva ore mai târziu, când Lisi, hotărând să-l captureze la Dongyin, puse să se redacteze decretul prin care se anunţa căutarea criminalului Peşte de Aur, bătrâna Yaomei nu mai putea să regrete, nici să se ruşineze de ceea ce făcuse: mizerabilul ei trup, ale cărui mîini însângerate îţi stârneau mila, îşi dăduse deja duhul.

*

Fusese dorinţa lui ca ea să-l reîntâlnească acolo, în faţa mării, unde ceaţa şi norii se amestecau, pe acea faleză înaltă bătută de vânturile mării şi ale uscatului, de unde orizontul, cât vedeai cu ochii, se rotunjea precum suprafaţa unui imens tambur de apă.

Peşte de Aur era atent la viteza turelelor de spumă ale şerpilor marini ai oceanului Insulelor Nemuririi când simţise pe umăr căldura de neuitat a mâinii lui Roză Primăvăratică.

Tremură. Momentul pe care îl aşteptaseră amândoi venise în sfârşit.

Nu avea nevoie să se întoarcă să vadă cine e, nu putea fi decât mâna femeii iubite.

– Fluviul reuşeşte mereu să găsească marea! spuse ea, aruncându-i-se în braţe.

Rămaseră mult timp strânși unul în brațele celuilalt, căutând senzații uitate pe care le regăseau, ca și când s-ar fi despărțit cu o zi în urmă, cu privirea pierdută înspre imensitatea lichidă încrețită de briza marină, pe deasupra căreia se roteau păsări albe.

Comuniunea lor era totală, simțeau că sunt o singură ființă, asemeni arhipelagului Insulelor Nemuririi unde Yin-ul mării se amesteca cu Yang-ul muntelui.

– Vrei să atingi apa? Se spune că, atunci când o faci prima oară, îți aduce noroc! Mai târziu, soarele nu va mai fi atât de sus și va fi mai frig...

Ea încuviință zâmbind.

El o luă de mână și o ajută să coboare spre plaja de dincolo de grohotiș, agățându-se de ramurile de pini răsucite de vânturi. În partea de jos a falezei, nisipul era aproape negru. Când te apropiai, puteai să vezi că, de fapt, conținea minuscule particule aurite care străluceau în soare. Mai la stânga, puțin mai în spate, ieșea din nisip, aproape rezemată de faleză, o stâncă mare și rotundă spre care cei doi se îndreptau.

– Parc-ar fi capul unei țestoase gigantice! zise Roză Primăvăratică care, asemenea unei fetițe fericite, râdea în hohote.

– Trebuie să fie o țestoasă care împiedică Insulele Nemuririi să devieze spre prăpastia din Vest! Am putea să ne urcăm pe spatele ei să devenim și noi nemuritori! glumi Pește de Aur.

Alergau ca doi șfrengari spre stânca rotundă, nebuni de bucurie, încercând să se prindă, în joacă, unul pe altul.

Acolo făcură dragoste pentru prima oară, în picioare, cu răsuflarea tăiată, ea sprijinindu-se de piatră iar el lipindu-se de ea, legănați de zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm și de țipetele pescărușilor. Lui Pește de Aur nu-i fusese greu să pătrundă în calda și

umeda ei Vale a Rozelor, mai întâi cu degetele, apoi cu Tija de Jad care i se umflase de dorință chiar din clipa în care o atinsese pe iubita lui.

– Ce bine e! O știam, dar e și mai bine decât îmi imaginasem, gemu ea languros.

Descoperindu-și pântecul mătăsos și desfăcându-și coapsele în evantai, ea îl forța să intre și mai adânc în ea.

El simțea inima tinerei femei bătând la unison cu zvâcnirile sexului său, pe care și-l mișca ușor înainte și înapoi la intrarea în Sublima Fantă a iubitei lui, așa cum trunchiul de catalpa vibrează când un vânt puternic intră în frunzișul lui bogat. Sublima Poartă a lui Roză Primăvăratică nu fusese niciodată larg deschisă fiindcă Pește de Aur era prima și unica ei dragoste. El dorea să pătrundă înăuntru cu blândețe, fără să forțeze. Îi mângâia cu pricepere Bobocul de Roză cu vârful sidefiu al Tijei lui de Jad. Dorința care-l stăpânea era atât de puternică încât avea impresia că o să-i explodeze organul. Ea îi răspunse atunci, aspirându-l în adâncul ei. Închise ochii, șoptindu-i că era bine. El tocmai trecuse de himen fără să întâmpine nici un fel de rezistență, într-atât Sublima ei Poartă se deschisese, precum corola unei flori de nufăr.

– Te iubesc, îi șopti ea la ureche.

– Și eu!

Undele de plăcere, de obicei atât de rare în timpul primelor contacte sexuale, îi smulgeau lui Roză Primăvăratică țipete și suspine la fel de seducătoare precum cele ale unei curtezane experimentate.

Ea își smulse și ultima bucată de material care îi mai ascundea sânii. Acum era în întregime goală pe nisipul negru cu scânteieri de aur, în fața mării rotunde.

Era pentru prima oară când el o vedea astfel. Formele ei erau pe cât de superbe pe atât de excitante: sânii ascuțiți precum fructele de mango, fesele ferme ca

niște pepeni verzi. Cât despre adorabilul ei buric, acesta semăna cu o garofiță. Pielea sidefată a picioarelor ei ieșea în evidență pe nisipul întunecat. Coapsele ei fusiforme, calde și fine ca mătasea, erau deja încolăcite pe ale lui. Încheieturile subțiri și delicate, încinse, la mâini și la glezne, cu mici brățări de argint, îi desăvârșeau proporțiile perfecte.

El constată dintr-o dată că ea ținea în mână un ciudat obiect rotund. Îl scosese probabil din buzunarul rochiei care zăcea aruncată pe pământ.

– Ce e ăsta? reuși să întrebe Pește de Aur care vroia din nou s-o pătrundă pentru a-și mai lua o porție de plăcere.

După ce făcură dragoste și juisară pentru o ultimă oară și după ce el îi acoperi umerii cu cămașa lui, ea îi răspunse la întrebare:

– Este Bi-ul negru înstelat al lui Lubuwei care ne poartă noroc! Din cauza lui ai fost exilat, atunci când ai fost acuzat că l-ai furat din muzeul Turnului Memoriei!

– Extraordinarul disc de jad! Dar unde ai reușit să-l găsești?

Roză Primăvăratică începu să-i povestească ce se întâmplase cu obiectul ritual și mai ales cum îl descoperise în seiful din biroul tatălui ei.

– Dar de ce naiba a făcut tatăl tău asta? întrebă el, efectiv consternat de ceea ce aflase.

– Pentru că știa de dragostea pe care o nutream unul pentru celălalt și fiindcă eu îi eram destinată Împăratului! Tu îi încurcai planurile, trebuia să te elimine. A fost cât pe ce să reușească!

– Știam foarte bine că tatăl tău era capabil de o asemenea josnicie!

– Și asta nu e tot. Tot el a ucis-o și pe mama, Neclintită Stea de Răsărit! Împreună cu discul, în

același dulap încuiat de două ori, am descoperit catarama de la centura pe care i-o smulsese după ce o asasinase, înainte de a-i târî corpul la acea groapă de gunoi unde l-au descoperit niște copii...

Ea începuse să plângă.

Acum, el o ajuta să se îmbrace.

Apoi o privi cu tandrețe și îi puse mâna pe obraz ca s-o consoleze.

– Trebuie să uiți amintirile urâte și tragediile. Acum, cel mai important este că suntem împreună, tu și eu! Nimic n-o să ne mai despartă... O să ne trebuiască zece mii de ani ca să ne descoperim unul pe celălalt!

Ea i se aruncă în brațe, plângând de data asta în hohote.

– Împreună cu Împăratul Centrului, tatăl meu a comis și o crimă împotriva spiritului, constând în arderea tuturor cărților și în declasarea tuturor literaților din Imperiu.

– Știu, bătrâna Yaomei mi-a povestit ce s-a întâmplat. A fost comis un rău ireparabil!

Începuseră să urce spre faleză, escaladând grohotișul pe care-l coborâseră un pic mai devreme.

– Din fericire, împreună cu Huayang și Zhaoji, am putut să punem la loc sigur manuscrisele cele mai prețioase ale Bibliotecii Imperiale din Turnul Memoriei.

– Adevărat?

Văzându-i expresia incredulă, ea îi povesti lui Pește de Aur cum fuseseră salvate lucrările cele mai importante și cum fuseseră îngrămădite într-o ascunzătoare din fostul palat al lui Lubuwei de pe colina cu cai.

– E de dorit ca niște oameni curajoși să scoată într-o bună zi aceste lucrări din ascunzătoarea lor pentru ca ele să mai poată fi de folos și altora, adăugă ea gânditoare.

În timp ce ajunseseră sus, pe faleză, vânturile care băteau din larg reușiseră să îi usuce lacrimile lui Roză Primăvăratică.

Priveliștea mării era și mai frumoasă decât cu puțin timp înainte. Un curent mai puternic stârnea valuri înspumate și turelele Șerpilor de Mare erau înalte ca niște castele.

– Și dacă ne-am duce noi să luăm acele cărți pe care le-ai ascuns și să le răspândim din nou în Imperiu? N-ar fi o acțiune utilă generațiilor viitoare?... exclamă deodată Pește de Aur în a cărui privire strălucea deja scânteia revanșei.

– E o idee bună. Sper să nu le fi găsit nimeni până acum...

Ea i se cuibărise din nou la piept și el putea să simtă cum inima îi bătea în același ritm cu a lui.

– Văd că și tu crezi la fel de mult ca mine în cărți..., adăugă ea surâzând din nou.

– Cărțile sunt mai prețioase decât tot aurul, jadul și bronzul la un loc. Inteligența, cugetarea și învățătura reprezintă cel mai mare bine al oamenilor. Să-i privezi de ele e cea mai îngrozitoare crimă! declară el cu accente de tribun.

Continuară să discute, înlănțuiți tandru, în timp ce coborau spre tabără, Pește de Aur povestindu-i, la rându-i, despre anii de exil, despre suferințele îndurate, despre surprizele bune și cele mai puțin bune, despre întâlnirile fructuoase și cele nefericite, despre moartea pe lângă care trecuse și despre speranța de a o regăsi care îl ajutase întotdeauna să depășească momentele dificile.

Seara, în jurul focului, departe de ceilalți care înțeleseseră că trebuiau să-i lase liniștiți, ca niște îndrăgostiți ce erau, făcură planuri și își jurară să nu se mai despartă niciodată.

A doua zi, decizia lor era luată. Știau perfect ce aveau să facă în viitor.

După ce va fi vorbit între patru ochi cu Împăratul Centrului și după ce va fi obținut de la el abolirea sistemului legist, Pește de Aur, fără să mai piardă nici o clipă, o va duce pe Roză Primăvăratică la Xianyang.

Acolo, ei se vor duce la fostul palat al lui Lubuwei și Roză Primăvăratică îi va arăta dulapul care masca ascunzătoarea cu cărți. Odată dulapul dat la o parte, vor sparge cu ciocanul intrarea zidită. Atunci vor ieși la iveală, aranjate cu grijă, rulourile din lamele de bambus salvate din Marele Incendiu de Roză Primăvăratică, bătrânul literat și cele două regine.

Pește de Aur se credea în stare să-l facă pe suveran, în urma convertirii lui la idei juste, să adopte un decret prin care să-i adune pe toți scribii din Imperiul Centrului și, după restituirea drepturilor civile de care fuseseră în mod nedrept privați, să le ordone să recopieze în mai multe exemplare toate cărțile care mai existau pentru a le răspândi din nou în toată țara, în folosul tinerelor generații.

Scrierea avea să-și intre din nou în drepturi în Imperiul Centrului unde Augustul Fiu al Cerului, convins de temeinicia argumentelor lui Pește de Aur, va începe în sfârșit să redea țării echilibrul.

Inteligența și spiritul critic vor renaște din cenușa în care le îngropase Quinshihuangdi, în nebunia lui totalitară!

Și prin aceste acțiuni de răscumpărare, marele Împărat al Centrului avea să recâștige încrederea poporului său.

Altfel spus, mâine, cărțile de istorie aveau să vorbească de el de bine.

*

În mai puțin de o oră, întunericul se lăsase peste Marele Ocean Rotund.

Cei doi îndrăgostiți se gândeau deja cu plăcere la noua noapte pe care aveau s-o petreacă împreună.

Bine dispus, Pește de Aur termina de băut, în compania lui Roză Primăvăratică, un bol de supă lângă focul de tabără al bivuacului Armatei Revoltaților. Când îl văzu alergând spre el pe Foc Arzător, cu fața schimonosită de îngrijorare, înțelese că se întâmplase ceva grav.

– S-a pus un premiu pe capul tău la Dongyin! Nu e intersecție unde numele tău să nu fie afișat, însoțit de următorul anunț pe care l-am învățat pe de rost, cuvânt cu cuvânt:"Trei taeli de aur vor fi oferiți celui care îl va preda autorităților pe numitul Pește de Aur. Semn distinctiv: bărbatul are pe fesă un semn în formă de disc ritual. Precizare în sprijinul cetățenilor: acest periculos răufăcător dă târcoale pe lângă Dongyin. Un tael de bronz va fi plătit pentru orice informație credibilă despre acest criminal căutat de poliție".

Roză Primăvăratică își înăbuși un hohot de plâns care tulbură tăcerea în care toți ascultaseră vorbele eunucului.

– Crezi că acest anunț este afișat și în alte orașe ale Imperiului Centrului? se interesă Tigru de Bronz.

– Ceea ce e sigur este că am fost denunțați! Această țară nenorocită colcăie de spioni. Nu-ți iei niciodată destule precauții! Blestemat să fie trădătorul care a făcut asta! strigă Pește de Aur.

– Numai dacă n-a fost făcut să vorbească sub tortură..., murmură tatăl lui, întunecat la față, ca și cum vorbea singur.

Cuibărită în brațele lui Pește de Aur, Roză Primăvăratică, uluită de veste și deja terorizată de consecințele a ceea ce aflase, plângea încetișor.

– Trebuie să plecăm de aici înainte de a fi prea târziu, nu văd ce altceva am putea face! Dongyin este un oraș atât de mic, încât nu vor întârzia să te captureze! zise Verigă Esențială.

– Dar când? Și planul pe care-l avem, ce se va alege de el acum? Să plecăm de aici înainte de sosirea Împăratului Centrului, înseamnă să luăm totul de la capăt..., protestă Pește de Aur.

– Începând de mâine, pajiștea pe care ne-am instalat tabăra va trebui să fie curată și goală! Cât despre discuția pe care vrei s-o ai cu Împăratul, ea presupune să nu fi fost descoperiți, capturați și făcuți prizonieri în prealabil, îi replică Verigă Esențială.

Vorbele de bun simț ale eunucului reușiseră să semene consternarea printre cei de față. Acum, toți priveau flăcările focului de tabără pe care un vânt violent le împingea de-a lungul solului ca și cum ar fi ieșit din gura unui mic dragon culcat nu departe de acolo și pe care vorbele lui Verigă Esențială l-ar fi înfuriat.

– Mi-e teamă că sfatul lui Verigă Esențială este cel bun. Trebuie să părăsim aceste locuri cât mai repede! zise nu fără tristețe Tigru de Bronz.

– Dar nu există riscul de a trezi bănuieli dacă Armata Revoltaților se pune astfel în mișcare pe drumurile Imperiului? reluă Foc Arzător.

– Trebuie să înaintăm în formația pe care o adoptasem pentru a ne infiltra în Dongyin: în grupuri mici de câte zece, foarte mobile și total diferite unele de altele, preconiză Pește de Aur.

– Sunt de acord întru totul. Și țineți cont că v-o spune fostul responsabil al Biroului Zvonurilor! zise Verigă Esențială pe un ton care se vroia glumeț.

Conștient de faptul că descoperirea prezenței lor la Dongyin le dădea planurile peste cap, el încerca, la noroc, să le mai descrețească frunțile prietenilor săi.

– Verigă Esențială și Foc Arzător vor fi primii care vor pleca și vor fi pe post de cercetași, în timp ce noi trei vom părăsi tabăra ultimii, pentru a ne asigura că nici un spion nu ne va urmări, adăugă Pește de Aur.

El îi desemnă pe tatăl lui și pe Roză Primăvăratică. Ca om de acțiune ce era, Pește de Aur părea să se fi adaptat deja perfect la noua situație care i se deschidea în față.

– Nu ești prea decepționat? îi șopti tatăl său.

– Am înțeles de mult că e mai bine să te adaptezi la lucruri decât să aștepți să se adapteze ele la tine.

– În orice caz, să știi că eu nu voi pleca cu tine..., zise atunci Tigru de Bronz bătându-l cu o mână pe umăr pe fiul său.

– Nici să nu te gândești! sări acesta.

– O să vă ajung din urmă mai târziu. Am o ultimă sarcină de îndeplinit aici, pe țărmul oceanului... După ce o voi realiza, voi fi din nou cu tine. Îți promit!

– Doar nu vrei să te pui singur cu Imperiul Centrului? se îngrijoră fiul său consternat. Ar fi nebunie curată! Chiar dacă Zheng vine singur și incognito, agenții poliției sale secrete nu vor lăsa pe nimeni să se apropie de el! Mai ales având în vedere asemănarea dintre noi. Toată lumea riscă să te ia drept mine...

– Nu este vorba despre asta!

Pește de Aur îi luase mâinile tatălui său într-ale lui și îl privi drept în ochi.

– Nemurirea te atrage atât de mult încât vrei și tu să te urci pe una din corăbiile expediției imperiale?

– În ceea ce mă privește, nu doresc să trăiesc zece mii de ani... Trebuie să fie plictisitor să cunoști mereu aceleași

lucruri. Dacă ar fi să-i cer ceva destinului, ar fi să-mi permită ca, într-o bună zi, să-mi văd nepotul! Asta mi-ar fi de ajuns, răspunse tatăl strângându-și fiul în brațe.

– Dar atunci, spune-mi, ce te face să refuzi să pleci cu noi?

– Un gest necesar pentru tine și pentru toți ai tăi. Dar nu-ți voi spune mai mult.

– Și dacă refuz?

– Fiecare este liber să facă sau nu ceea ce consideră a fi datoria lui. Vorbele tale mă emoționează, nu mă uimesc. Ești fiul demn al tatălui tău! Dar, în mod sigur, eu sunt tatăl tău. Ai văzut vreun fiu care să se opună voinței genitorului său? În numele respectului filial, am să-ți cer așadar să punem capăt aici acestei discuții.

Pește de Aur înțelesese că nimic nu-l va face pe Tigru de Bronz să-și schimbe părerea.

– Toată lumea să se pregătească de plecare. Verigă Esențială și Foc Arzător, primele grupuri de soldați ai Armatei Revoltaților vor pleca la miezul nopții sub ordinele voastre! Mâine la prânz, pajiștea va trebui să fie goală. Îmi iau chiar angajamentul că așa va fi, zise Pește de Aur.

În tabără domnea o mare învălmășeală. Oamenii tocmai fuseseră anunțați în legătură cu plecarea. Această schimbare de program nu avea darul să-i liniștească. Pește de Aur fu nevoit să-i adune pentru a le liniști temerile.

– Nu asta ne este dorința, dar trebuie să plecăm: cu poliția pe urmele noastre, ar fi prea riscant să mai stăm fie și numai o zi aici! zise el cu fermitate.

– Când vom fi utili? Credeam că ne atingem țelul și iată că trebuie să plecăm din nou! interveni atunci vocea unui soldat mai îndrăzneț decât ceilalți.

– Prieteni, sunteți mai utili ca niciodată. Statul polițienesc a început din nou să mă vâneze. Dacă

rămâneți aici, vă asumați cele mai mari riscuri, de aceea am hotărât să plecăm la Xianyang și acolo veți avea de îndeplinit o misiune glorioasă și foarte utilă poporului nostru!

– Poți să ne spui mai exact despre ce e vorba? întrebă soldatul.

– Veți ști în ce constă când vom ajunge. Având în vedere importanța ei, ar fi periculos să fie divulgată prea devreme. Spionii colcăie în Imperiu! preciză cu o voce puternică Roză Primăvăratică, care nu ezitase să adopte o postură războinică, cocoțată pe o piatră pentru ca toți soldații să o poată vedea și auzi.

Oamenii erau deja mai puțin nemulțumiți când se culcară, înfășurați în pături.

– Prefer să mă strecor în oraș chiar în seara asta. Dacă aștept ziua de mâine, risc să fie mai complicat pentru mine, îi spuse atunci lui Peşte de Aur tatăl său.

Îmbrățișându-și fiul, Tigru de Bronz avea un aer enigmatic.

Acest plan neprevăzut al lui Tigru de Bronz îl bulversase complet pe fiul lui. Deși regăsirea lor data doar de câteva luni, Peşte de Aur avea impresia că-l cunoscuse dintotdeauna, ca și cum ar fi trăit împreună din frageda lui pruncie. El presimțea că nu-l va revedea prea curând și i se strângea inima. Avea impresia că pierde o parte din el însuși lăsând să se depărteze această ființă care îi semăna atât de mult, atât pe plan fizic cât și pe cel al caracterului. Și această profundă complicitate îi făcuse indispensabili unul altuia, strâns uniți cum erau în acel proiect comun de a reda poporului din Imperiul Centrului dreptul să-și spună cuvântul.

– Chiar trebuie să ne luăm rămas bun atât de repede? întrebă cu regret în glas Peşte de Aur.

Era rândul lui acum să se cuibărească în brațele tatălui său.

– Într-adevăr! Este momentul potrivit! spuse acesta din urmă cu o voce blândă în care se simțea tristețea.

Despărțindu-se de el, Pește de Aur încercă o senzație dureroasă. Când îl văzu îndepărtându-se, pe drumul care ducea spre port, trebui să facă eforturi pentru a-și stăpâni lacrimile.

Toți se duseseră la culcare. Nu mai rămăseseră lângă foc decât cei doi îndrăgostiți care se regăsiseră.

– Ce ai de gând să faci acum? întrebă neliniștită Roză Primăvăratică care se agățase de gâtul lui Pește de Aur precum o corabie legată de digul unui chei.

– Să continui lupta!

– Dar discuția ta între patru ochi cu Împăratul Centrului, planul tău de a-i schimba ideile, totul se duce pe apa sâmbetei!

– O să le reluăm când vor veni zile mai bune. Până atunci, vom merge să scoatem cărțile din ascunzătoarea în care le-ai depozitat... Este la fel de important, poate chiar mai important, să schimbăm linia politică a acestui Împărat megaloman!

Ea îl privi cu un aer ușor neîncrezător.

– Acestea sunt semințele libertății și ale revoltei împotriva opresiunii poporului pe care noi le împrăștiem în cele patru puncte cardinale ale Imperiului Centrului! Atunci, spiritele vor deveni mai puțin docile și teama colectivă va da înapoi. Când spiritele sunt puternice și lucide, nici o putere bazată pe nedreptate nu rezistă mult timp. Oamenii sunt făcuți pentru a gândi și a fi liberi! Dacă Împăratul refuză să se schimbe, poporul îl va obliga s-o facă!

Roză Primăvăratică îl privea acum admirativ pe dragul ei Pește de Aur căruia curajul și entuziasmul nu-i lipseau câtuși de puțin.

– Pot să-ți cer, înainte de a părăsi aceste locuri, o ultimă favoare? îl imploră ea.

– Dacă-mi stă în puteri, ți-o ofer cu plăcere!

– Mi-ar plăcea să merg să mai contemplu pentru ultima oară Marele Ocean...

Astfel că se întorseseră, când luna era deja sus pe cer, pe faleza înaltă măturată de vânturile care stăpâneau marea.

Astrul nocturn era un cerc perfect. Lumina lui rece colora în galben pal imensul scut de aramă al mării pe care începeau să vibreze încrustațiile razelor lui argintate.

Vânturile și adierile, atât cele venite din larg cât și cele venite dinspre uscat, încetaseră.

Era ora la care dragonii terestri, țestoasele și șerpii de mare trebuiau să doarmă liniștiți.

Și totuși, se auzea ceva semănând cu țipete de oameni și cu o hărmălaie. Ei priviră în direcția de unde venea acea rumoare.

Spre stânga, pe plaja unde colina terasei Langya se sfârșea în ocean, domnea efectiv o mare agitație, vizibilă în ciuda distanței. O mulțime de bărbați și de femei staționau pe nisipul negru, pe malul apei, și vorbeau unii cu alții. Majoritatea râdeau.

Pește de Aur și Roză Primăvăratică, destul de uimiți, făceau ochii mari.

Culoarea albă a veșmintelor lor nu lăsa loc nici unui dubiu: pe acea plajă, era cortegiul Celor O Mie. Ei fuseseră aranjați în rânduri strânse pe nisip, precum o armată pacifistă. Ancorate în larg, la câteva ancabluri*

---

* ancablură – unitate de lungime egală cu a zecea parte dintr-o milă marină.

distanță, îi așteptau cele trei corăbii ale Expediției în Insulele Nemuririi, ale căror carcase lăcuite în roșu aprins luceau precum penele de măcăleandru în lumina reflexelor arămii ale valurilor.

Se puteau distinge de asemenea, chiar în fața Celor O Mie, cinci bărci mari trase pe nisip, destinate să-i ducă la corăbii.

Un individ îmbrăcat în haine de ceremonie părea să deseneze pe nisip cercuri și pătrate cu ajutorul unui instrument. Era probabil un geomant care verifica dacă ridurile Cun ale nisipului aveau fie aspect de „cânepă împrăștiată", fie de „cavitate rotundă" sau de „frânghie dezrăsucită" și dacă prefigurau întocmai munții și reliefurile sinuoase ale insulelor Penglai, Yingzhou și Fanzhang.

Pește de Aur înțelese că asistau la plecarea Expediției imperiale.

Uluiți, ei priviră cum bărcile pline de umbre albe, ale căror râsete și chiote de bucurie se auzeau până la ei, se duceau de la plajă la corăbii și înapoi, până când nu mai rămase nimeni pe uscat.

Atunci, Pește de Aur remarcă o femeie, apărută nu se știe de unde, care urla de durere. Ea se grăbea, făcând semne ample cu mâinile, spre ultima barcă, în momentul în care aceasta, plecată spre ultima corabie, parcursese deja o distanță care o dusese acolo unde numai un înotător putea ajunge. Ea le striga să o aștepte și părea să plângă de disperare.

Conștientă, fără îndoială, că ajunsese prea târziu pentru a putea urca la bordul bărcii, femeia se aruncase în apă și încerca să o ajungă înot. Pește de Aur vedea cum se chinuia să plutească și să înainteze, dând dezordonat din picioare și rotindu-și brațele, cu riscul de a se îneca, întrucât continua să țipe, ceea ce probabil o făcea să înghită apă. Ea nu dădea impresia că știe să înoate.

Ființa aceea părea foarte frumoasă. Pletele îi erau atât de lungi încât pluteau ca niște alge în jurul capul ei.

Căpitanului bărcii i se făcuse probabil milă de ea, fiindcă le făcu semn vâslașilor să tragă la rame în sens invers. Nimeni n-ar fi lăsat o femeie atât de frumoasă să se înece la doar câteva ancabluri de țărm! Barca dădu înapoi pentru a-i ieși în întâmpinare în timp ce capul ei era pe cale să dispară sub spuma valurilor.

Când oamenii din barcă reușiră să o ridice la bord, intuiția lui Pește de Aur se confirmă: acele plete lungi, negre, care erau parcă o capă a rochiei albe, nu puteau fi decât ale lui Baya. Razele lunii îi luminau, de altfel, formele perfecte ale trupului pe care tunica înmuiată și aproape transparentă le lăsa să se vadă.

Mut, înmărmurit de spectacolul la care tocmai asistase, el se agăța cu toată puterea de Roză Primăvăratică.

– Ce se întâmplă de mă strângi atât de tare? Mă doare! protestă ea.

Sogdiana hotărâse să se predea Imperiului, alăturându-se Celor O Mie, convinsă fiind că expediția nu avea nici o șansă să atingă țărmul acelor Insule de legendă care nu existau.

Era unicul mod pe care-l găsise ca să scape de insuportabila durere cauzată de renunțarea la acel tânăr de care se îndrăgostise, fără să știe de ce, nebunește, astfel că nu-și putea imagina să trăiască în continuare fără el. Năpustindu-se spre acea barcă, ea spera să navigheze spre moarte și spre uitarea eternă.

Să sfârșească înmormântată în lințoliul valurilor Marelui Ocean, nu era aceasta o moarte demnă de o prințesă sogdiană? În definitiv, marea și deșertul trebuiau cu siguranță să se întâlnească în imensitatea neantului în care ea dorea atât de mult să dispară ca să-și înece nefericirea!

Peşte de Aur, care înaintase câţiva paşi, se împiedică într-o piatră, trezindu-se pe marginea prăpastiei, ca şi cum un ultim instinct îl împinsese pentru ultima oară către acea femeie.

Când Roză Primăvăratică, conştientă de tulburarea iubitului ei, îl întrebă, uşor neliniştită, dacă nu cumva se rănise, el murmură:

– Nu e nimic, dragostea mea. Doar o amintire, care mi se va şterge din minte, mai ales că tu eşti aici...

79

Când ieși de la bărbier, a cărui dugheană jegoasă se afla pe latura unei piațete unde un șarlatan își spunea poveștile mulțimii, Tigru de Bronz afișa un zâmbet de satisfacție.

Înainte de a părăsi prăvălia zgomotoasă, cu podeaua plină de păr și de scuipat, unde cei care își așteptau rândul la tuns jucau dame, înjurând de mama focului, el se examinase îndelung într-o oglinjoară de bronz pe care i-o ceruse unei subrete. Acum, după ce se răsese în cap, asemănarea cu fiul său se accentuase atât de mult încât puteau fi confundați, bineînțeles cu condiția să nu fie văzuți împreună.

La prima intersecție, văzu pancartele cu anunțuri oficiale care erau atârnate de stâlpi. Cele pe care abia se uscase vopseaua puneau un preț pe capul lui Pește de Aur. Acesta era numit „criminal periculos" și „ mare conspirator împotriva Statului". Recompensa oferită pentru orice informație care ar fi înlesnit capturarea lui era fixată la un tael de aur! Fără îndoială că, datorită acestei momeli, hăituirea „criminalului" nu va întârzia să devină ocupația favorită a delatorilor de tot felul din orașele și satele Imperiului Centrului, gata să-și vândă și proprii părinți pentru a-și îmbunătăți traiul mizerabil cu care trebuiau să se mulțumească. Ca să nu mai vorbim de Dongyin, care, la cât era de mic, ar fi făcut

inevitabilă descoperirea fiului său, dacă acesta ar fi rămas cumva acolo.

Peşte de Aur risca aşadar să fie prins în orice moment. Făcuse bine că plecase cât mai repede. Rămânerea prin acele locuri ar fi însemnat cu siguranţă o arestare lipsită de glorie. Dar nici să străbaţi drumurile din Imperiul Centrului, când erai o momeală atât de valoroasă, cu toată poliţia pe urmele tale, nu era mai puţin riscant.

De aceea Tigru de Bronz nu stătuse prea mult în cumpănă până să se hotărască să se predea autorităţilor în locul lui, bazându-se pe asemănarea dintre ei pentru ca înşelătoria să nu fie descoperită.

Avea de gând să ducă singur la îndeplinire acest sacrificiu suprem. O făcea pentru fiul lui. Era, de altfel, singurul mod care îi permitea acestuia din urmă să-şi atingă scopul. Pentru nimic în lume nu i-ar fi spus despre asta! Ştia că multiubitul său fiu, dacă ar fi fost la curent cu planul lui, ar fi făcut totul ca să-l împiedice.

El luase această decizie imediat ce Foc Arzător venise să-l informeze despre mandatul de arestare. Probabil că fuseseră denunţaţi. Se spunea că, în Imperiul Centrului, numele criminalilor erau afişate în momentul în care poliţia era deja pe urmele lor. Arestarea survenea întotdeauna foarte rapid şi atunci toţi se extaziau în faţa eficacităţii serviciilor de securitate, le ştiau de frică şi, bineînţeles, mai plecau un pic spinarea... Tigru de Bronz era convins că, începând din acel moment, arestarea lui Peşte de Aur avea să se întâmple foarte repede. Atunci nu era cel mai bine să se dea drept el şi să meargă să se predea autorităţilor? Acest sacrificiu era, de altfel, urmarea logică a ceea ce îşi promisese să facă de când îl regăsise.

În faţa curajului şi a abnegaţiei fiului său, calităţi în care se recunoştea cu încântare pe el însuşi, Tigru de

Bronz hotărâse să-și dedice ceea ce-i mai rămăsese din viață unui singur lucru: să-și ajute copilul să-și împlinească destinul. Era pentru el cea mai bună modalitate de a recupera anii de despărțire care nu-i permiseseră să-i dea tot ceea ce ar fi vrut.

Întoarcerea lui Pește de Aur, pe care el nu credea c-o să-l mai vadă vreodată, îi bulversase viața. Din posaca stare de supraviețuire în care era, Tigru de Bronz ajunsese să se trezească în fiecare dimineață fericit că-și regăsește fiul cu planurile lui de viitor. Încântarea pe care o simțea în fiecare zi privindu-l cum trăiește făcuse ca viața lui de tată să-și recapete întregul sens. De când părăsiseră puțurile de gaze naturale, el nu-și dorea decât un lucru: să-l ajute să ducă împotriva Statului opresor al Imperiului Centrului o ofensivă la fel de puternică precum căldura acelor focuri telurice care permitea forjarea oțelului.

Cât i-ar fi plăcut să poată transporta toată acea energie într-un tub de bambus lung de mai mulți mii de li! Atunci, ar fi fost suficient să-l destupe în palatul în care Quinshihuangdi se afla și enorma clădire s-ar fi aprins ca o banală ciupercă uscată! Totalitarismul imperial ar fi fost pus cu botul pe labe și ar fi fost instalată o putere mai echitabilă, sub egida literaților și a învățaților. Dar acesta era, vai, un vis inaccesibil. Marele Dragon, de care vorbea cu atâta plăcere bietul Anwei, prefera să rămână adormit sub câmpia cu pietriș... Nu trebuia să se bazeze pe el ca să-l ajute pe Pește de Aur!

Dar curajul și motivația fiului său nu erau oare la fel de puternice ca suflurile arzătoare venite din centrul pământului?

Tigru de Bronz putea să constate pe zi ce trece că Pește de Aur nu avea, de fapt, nici o nevoie de Marele Dragon ca să-l învețe minte pe Împăratul

Quinshihuangdi. El poseda în același timp forța mentală, curajul fizic și capacitățile intelectuale necesare.

În plus, de când constatase că Pește de Aur și Roză Primăvăratică se potriveau atât de bine unul cu altul, el era convins că prezența tinerei femei lângă fiul lui nu va face decât să le sporească la amândoi forțele. Ei erau ca niște Biyianiao, acele jumătăți de păsări care, o dată unite, erau brusc în stare să zboare bătând puternic din aripi. Nu era nici o îndoială că elanul lor avea să-i ducă departe. Tigru de Bronz avea încredere în ei, căci Pește de Aur și Roză Primăvăratică aveau de acum înainte la îndemână Cerul, acest teritoriu al strălucitului lor destin.

Dar această frumoasă poveste plină de promisiuni putea fi brusc întreruptă de jandarmii imperiali... În aceste condiții, marchizul găsise normal ca el să fie cel care va împiedica Imperiul Centrului să pună mâna pe Pește de Aur.

Prima etapă a planului său, care consta în a se duce la bărbier, se derulase conform dorințelor și previziunilor lui. Ras în cap, Tigru de Bronz semăna perfect cu cel a cărui identitate se pregătea s-o uzurpe.

Îi mai rămânea să facă în așa fel încât să se predea autorităților, slujindu-se de un pretext plauzibil.

După ce se plimbase pe străduțele micuțului port în căutarea celui mai bun mijloc de a-și îndeplini scopul, el zări o cârciumă care părea ceva mai luxoasă decât altele în care intră. Acolo, îi ceru unui servitor să-i dea cea mai bună masă și să-i aducă bucatele cele mai rafinate din meniu, precum și trei clondirașe cu alcool de sorg. Apoi se prefăcu că bea și mimă o stare de ebrietate avansată înainte de a comanda, în încheiere, creier de maimuță. Bucătarul, fericit că servește o mâncare atât de aleasă, aduse pe masă o primată vie închisă într-o cușcă micuță, din care îi ieșea doar capul cu buzele cusute în grabă.

Dintr-o lovitură de cuțit, bărbatul reteză calota craniană de sub care apăruse creierul albicios al maimuței. După ce îl amestecă și îl condimentă, el îi întinse lui Tigru de Bronz o linguriță. Acesta, abținându-se să nu vomite de greață, atacă vitejește concentratul de neuroni care era de departe cel mai scump fel din meniu. El vroia într-adevăr să fie sigur că patronul localului n-o să-i ierte cu una, cu două că n-a plătit consumația.

Când veni momentul să plătească, Tigru de Bronz, continuînd să simuleze beția, începu să înjure și să facă scandal, pretextând că încercaseră să-l tragă pe sfoară, craniul maimuței fiind umplut doar cu orez cleios. Cocoțat pe masă, el îi apostrofa grosolan pe ceilalți clienți și refuza categoric să-i plătească bucătarului nota al cărei preț, în treacăt fie spus, era efectiv astronomic!

Câteva clipe mai târziu, doi jandarmi își făceau apariția în local, sub privirile înspăimântate ale celorlalți convivi. Unul dintre ei, cu galoane de sergent, îl somă pe Tigru de Bronz, în momentul în care îi punea cătușele, să-și decline identitatea.

– Numele meu este Pește de Aur! proclamă el mândru, între două sughițuri.

– Dar nu acesta e numele criminalului pe al cărui cap s-a pus recompensă în cele patru colțuri ale Imperiului? îi șopti stupefiat celălalt jandarm sergentului.

– Știi să citești? îl întrebă brusc sergentul pe Tigru de Bronz.

– N-am mai făcut-o de mult! bolborosi tatăl lui Pește de Aur privind în gol.

Sergentul jubila. Omul căutat de toată poliția din Imperiul Centrului părea atât de beat încât nici măcar nu părea să-și dea seama că tocmai fusese prins de autorități! Sau poate avea dreptate când spunea că

uitase în asemenea hal ideogramele încât nu mai putea să descifreze corect miile de pancarte pe care figura numele lui? Pentru subofițer, care se simțea în al nouălea cer, capturarea unui criminal atât de căutat era garanția unei recompense foarte mari și a unei promovări profesionale nesperate.

Nu le vorbise generalul Zhaogao oamenilor săi chiar în ajun, cerându-le să-l găsească neîntârziat pe fugar și dându-le de înțeles că primul-ministru Lisi îl asigurase că cei care vor facilita arestarea vinovatului vor avea multe beneficii?

– Individul ăsta a fost arestat fără ca măcar să-și dea seama! îi șopti el încântat colegului său.

– Eu o să rămân aici cu el în timp ce tu o să te duci după ajutoare. Apoi îl vom duce neîntârziat în fața lui Zhaogao... Îi vom oferi astfel Generalului cu Bicepși de Bronz plăcerea vieții lui! adăugă sergentul.

Așa-zisul Pește de Aur, care simula în continuare starea de beție, putea constata cu satisfacție că planul lui funcționa mai bine decât se așteptase.

Când fu chemat în fața generalului, care fusese imediat anunțat de jandarmerie, acesta începu prin a-l măsura cu neîncredere.

– Cine îmi dovedește că tu ești adevăratul Pește de Aur? îi zise el deodată, cu un aer mai degrabă bănuitor, celui care ar fi trebuit să fie fostul lui tovarăș de joacă.

Tigru de Bronz se desfăcu încet la pantaloni. Apoi îi lăsă în vine și se întoarse cu spatele. Semnul în formă de Bi apăru, perfect conturat, pe pielea fesei lui stângi. Imaginea acestui semn distinctiv, pe care îl văzuse atât de des, copil fiind, când Yaomei îl ștergea cu cârpa umedă pe micul lui prieten, reuși să-l convingă pe Zhaogao a cărui față fu luminată de un zâmbet de mulțumire.

Prizonierul pe care tocmai i-l predaseră jandarmii era chiar Peşte de Aur, criminalul căutat de ani de zile de toată poliţia din Imperiu! Generalul nu era nemulţumit că-l găsise şi asta din două motive.

Mai întâi, acest lucru îi trezea vechi amintiri, acelea a anilor de nepăsare când trei băieţei se jucau împreună luându-se la întrecere unul cu altul. Primul devenise, între timp, Împărat, al doilea – el-însuşi – general, comandantul armatelor imperiale, iar celălalt stătea acum în faţa lui, îmbrăcat în zdrenţe, legat cu lanţuri de gât.... El constata cu delectare că erau departe vremurile când, plăpând şi stângaci, se simţea teribil de complexat faţă de acest copil cu semn căruia totul părea să-i reuşească. De atunci, drumurile lor fuseseră total diferite. El devenise Generalul cu Bicepşi de Bronz, ale cărui victorii militare îi legitimau ambiţia de a ajunge ministru de război, în timp ce Peşte de Aur mersese numai în jos, ajungând în starea în care îl vedea acum. Nu era oare asta o frumoasă revanşă asupra acestui băiat care îi otrăvise copilăria, umilindu-l prin reuşita lui în toate domeniile?

În afara acestei delicioase mulţumiri personale, Zhaogao nu putea să nu se gândească şi la binefacerile venite de sus care nu vor întârzia să apară din momentul în care el va fi recunoscut ca cel care l-a predat pe Peşte de Aur lui Quinshihuangdi! Arestarea fugarului îi va aduce, mai mult ca sigur, obţinerea postului de ministru de război la care râvnea de atâta timp...

Şi tot lui Peşte de Aur îi datora acest savuros sentiment de satisfacţie care simţea că-l cuprinde acum că îl înfrunta.

– Bietul meu Peşte de Aur! Dar ce-i cu tine aici? îi aruncă el pe un ton mieros în care se simţea o jubilare răutăcioasă.

– Am venit să-l provoc la luptă pe Împăratul Centrului, ca să-l fac să plătească pentru tot ceea ce mi-a făcut! Tot orașul vorbește despre apropiata lui sosire... Am de gând să nu-i las nici o șansă! zise Tigru de Bronz, cuprins de o furie simulată.

Zhaogao îl privi cu milă. Bietul băiat părea să nu-și dea seama de situația în care se pusese. Până unde puteau să-l ducă excesul de băutură și decăderea socială!

– Nimeni nu îndrăznește să-l privească în față pe Împăratul Qinshihuangdi și tu pretinzi că ai să-l înfrunți! Gărzile lui de corp îți vor tăia mâinile chiar înainte de a apuca să-i dai cea mai mică lovitură!

– Am eu lovitura mea secretă, se mulțumi să răspundă Tigru de Bronz, grijuliu să-și convingă interlocutorul de periculozitatea planului său.

– Ar trebui să te gândești de două ori înainte să faci asta...

– Nimic nu mă va opri!

– Cu siguranță, toți anii aceia de exil nu te-au cruțat! Pari mult mai bătrân ca mine, deși suntem de aceeași vârstă..., zise Zhaogao, cu o dezolare ipocrită.

Îl găsea pe Pește de Aur îmbătrânit și, stăpânit de ura pe care continua s-o aibă față de el, nu se putuse abține să nu i-o spună într-un mod cam răutăcios. Această constatare părea să-l bucure peste măsură, judecând după zâmbetul extatic care îi flutura acum pe buze.

Tigru de Bronz constata, cu tot atâta plăcere, că Zhaogao, orbit cum era de ură, nu-și dăduse seama și nu fără motiv! că îl avea în față pe tatăl dușmanului său.

– Am petrecut ani grei ca muncitor-terasier pe șantierul Marelui Zid de a cărui utilitate m-am îndoit, de altfel, întotdeauna. Acolo, din cauza frigului și a căldurii, a rațiilor mici de mâncare și a ritmului infernal de lucru impus terasierilor, anii se numără dublu...

Ajungi acolo tânăr și când pleci, după câțiva ani, dacă nu mori între timp, ești un bătrân fără dinți!

– Biet insolent! Să consideri inutil Marele Zid când este una din operele majore ale Împăratului Qinshihuangdi! Crezi că o să ți se permită mereu orice obrăznicie? Cel puțin, din punctul ăsta de vedere, constat că nu te-ai schimbat! zise, rănit în amorul propriu, șeful de stat-major al armatelor imperiale.

– Nu un zid din pietre va apăra Imperiul Centrului de cei care vor vrea să-l distrugă! Cei mai răi dușmani ai Imperiului se află dincoace de bariera zidului...

– Ce nerozie! Sunt vorbe spuse la supărare! exclamă generalul.

– Sistemul legist este o statuie de lut care are forma unui tigru, dar nu și mușchii acestuia și cu atât mai puțin colții lui. Poporul Imperiului suportă legismul și supremația absolută a Legii, atâta timp cât există pedepse înspăimântătoare pentru cei care o încalcă. Dar aceasta este o simplă adeziune de fațadă, determinată de frică!

– Vorbești de ceea ce nu cunoști!

– Teama de pedepse ține loc de civism poporului care suportă această teribilă opresiune în tăcere. Deocamdată, toți strâng din dinți. Dar va veni o zi când revolta va începe să bubuie! Atunci oamenii pe care contați vă vor părăsi unul după altul... Castelul Imperiului Centrului este construit pe un banc de nisip...

Cei doi jandarmi nu pierdeau nimic din acest dialog cu accente filozofice dintre Zhaogao și prizonierul lui.

Generalul, care se înfierbântase, își dăduse seama că cei doi sbiri erau încă acolo. Nu i-ar fi displăcut să mai stea la taclale cu Pește de Aur, ca să-i sondeze mai bine sufletul, chit că-l oprea la cină înainte de a-l preda justiției. Dar prezența celor doi militari îl obliga să ordone încarcerarea imediată a individului care

îndrăznise să rostească vorbe atât de obraznice despre Împăratul Centrului și despre regimul lui.

– Vei spune toate astea celui în drept, când vei fi în prezența Împăratului. Va fi aici în curând! Gărzi, luați-l pe acest om! tună generalul Zhaogao.

– În fața oamenilor săi, el nu-și putea asuma riscul să nu reacționeze cu fermitate față de astfel de manifestări de revoltă. Altfel, într-o bună zi, risca să plătească el oalele sparte!

Totuși, când văzu cum cel pe care-l credea Pește de Aur era luat fără menajamente de gărzi, Generalul cu Bicepși de Bronz simți o mică înțepătură în inimă. Un asemenea curaj îl uluia. El nu avea nici pe jumătate... Rivalul său își păstrase cel puțin această calitate. Cât despre vorbele pe care le spusese despre legism, ele nu erau chiar atât de inepte. Prizonier al sistemului, Zhaogao simțea foarte bine că renunțase la orice libertate, spre deosebire de cel care, în copilărie, îl învingea la tragerea cu arcul, la jocul cu bile și chiar la ghicitori sau șarade.

Posomorându-se subit, generalul se gândea acum la anii de altădată, la amabilitatea neprefăcută a acestui rival iscusit în toate, în timp ce el, în definitiv, nu se pricepea la nimic.

De altfel, reflectând bine, comisese Pește de Aur o cât de mică greșeală? Singurul reproș pe care putea să i-l facă, nu era acela că era mai talentat și mai dotat, făcându-i pe cei mediocri, din care făcea și el parte, să cadă pradă geloziei și răutății lor? De ce nu suportase niciodată carisma acestui tovarăș de joacă venit din Marele Sud, pe care Lubuwei îl adoptase și-l crescuse și al cărui farmec le cucerea pe toate curtezanele și guvernantele de la curtea din Xianyang? De ce prințul moștenitor Zheng, înainte de a urca pe tron, simțise la

rândul lui aceeași agasare în fața superiorității acestui tânăr concurent? Nu fuseseră ghidați, și unul, și celălalt, fiecare în felul lui, de frustrare și invidie?

Toate astea nu îi făceau deloc cinste.

Când rămase singur, Zhaogao avu un sentiment ciudat. Departe de a simți bucuria din primul moment, acum era mai degrabă cuprins de rușine.

El ieși în balconul camerei lui și se sprijini în coate de marginea acestuia. Privelișteа portului și a mării, îi erau, de data asta, perfect indiferente.

Atunci, se trezi că-și strânge centura cu ținte, că-și lustruiește epoleții și că ia cu mândrie poza unui general de rang înalt.

Era singurul mod prin care putea, acum, să se liniștească.

*

Zhaogongming, taoistul, considera că generalul Zhaogao îl înșelase de-a binelea.

Astfel că se hotărâse să ceară audiență șefului de stat major al armatelor din Imperiul Centrului pentru a i-o semnala cu asprime.

În ciuda reușitei operațiunii de distrugere a excrescenței stâncoase pe platforma terasei Langya, generalul nu consimțise să-i dea cadoul pe care i-l promisese totuși la modul cel mai serios.

Tânăra ordonanță Fildeș Imaculat era tot în mâinile lui.

Șeful de stat-major era atât de îndrăgostit de tânăr, încât își jurase să nu dea niciodată curs cererilor lui repetate de a merge să trăiască cu Zhaogongming.

La rândul său, Fildeș Imaculat, avid să învețe de la preot cum să dobândească puteri magice, nu se gândea

decât cum să fie împreună cu el. Atunci, el nu avea să precupețească nici un efort pentru a obține de la Zhaogongming toate rețetele acelor Fangshi, „oameni cu tehnici" care aveau puteri supranaturale, capabili să exorcizeze demonii, să transforme plumbul în aur și să prepare pilule eficace pentru longevitate.

El avea să petreacă în compania lui nopți toride în urma cărora va obține nu doar rețeta pudrei negre făcute din cinabru și salpetru – acea extraordinară „zăpadă a pietrei" – capabilă să lichefieze mineralele, dar și pe cele de poțiuni medicinale care redădeau forța virilă bătrânilor înainte de a muri și permiteau celor care o luau să trăiască peste zece mii de ani. Fildeș Imaculat va deveni astfel la fel de ingenios precum vrăjitoarele Wu, care mai erau numite Lingbao și care erau cei mai eficace vânători de demoni chinuitori. Or, acești demoni erau atât de numeroși, încât un Lingbao făcea rapid avere. Neputând să se stabilească pe una din Insulele Nemuritoare, ordonanța ar fi învățat la rândul ei să facă să plutească în aer ouă mici de găină sau de prepeliță, așa cum îl văzuse făcând pe Zhaogongming pe care chiar Vale Adâncă îl învățase acest truc magic.

Dar elanurile și visele tânărului erau stopate în mod evident de Zhaogao care, pretextând urgența pregătirilor pentru vizita Împăratului Centrului, îi ordonase, din nefericire pentru el, să rămână provizoriu în serviciul său.

De aceea Zhaogongming, care se săturase să nu poată dispune de ordonanță decât seara, la o oră târzie, după ce generalul adormea, n-avea deloc chef de glumă când se prezentase în fața lui.

Generalul nu putuse să nu accepte cererea de audiență a preotului taoist și îl primi în camera lui. Fildeș Imaculat, ai cărui ochi scăpărau de furie, stătea alături de el.

– Constat că nu-ți ții promisiunile! Colțul de stâncă nu mai este acolo și eu tot nu dispun de ordonanța ta!

Zhaogao, plin de sudoare, manevra conștiincios greutățile în formă de șerpi încolăciți. Mușchii lucioși ai pectoralilor săi sculptați ca niște bronzuri rituale se contractau și se relaxau în ritmul mișcărilor. El părea să nu fi auzit vorbele taoistului și își continua exercițiul de forță ca și cum ar fi fost singur, cu aerul cel mai nepăsător din lume.

O asemenea dezinvoltură îl scoase în cele din urmă din sărite pe Zhaogongming. În momentul în care Zhaogao își lăsă în jos cele două haltere, el îi blocă una, împiedicându-l s-o ridice.

Generalul se opri și puse jos greutățile de bronz.

– Nu suport obrăznicia! Nu uita că ești în fața șefului de stat-major al armatelor! răcni Zhaogao, făcându-i semn lui Fildeș Imaculat să se apropie. Condu-l imediat afară pe acest vizitator! adăugă el furios, adresându-se ordonanței.

– Dar... generale... vizitatorul vostru n-a greșit cu nimic! A venit pur și simplu să ceară ceea ce i se cuvine! îndrăzni să spună Fildeș Imaculat, foarte jenat de turnura situației.

– Nemernic mic ce ești, văd că sunteți în cârdășie! Bănuiam asta, dar nu în asemenea grad! începu să urle Zhaogao.

Generalul, nebun de gelozie, nu putea accepta preferința pentru taoist pe care tânărul său amant, de care el era încă la fel de îndrăgostit, și-o manifesta în prezența lui, cu acea insuportabilă candoare.

Întrevederea se opri aici, într-un mod foarte neplăcut pentru preotul taoist care, la ordinul lui Zhaogao, fu condus repede spre ieșire.

Odată ajuns afară, unde Fildeș Imaculat îl însoțise, Zhaogongming se plânsese, pe bună dreptate, de a fi

fost păcălit de acest general fără cuvânt. Tânărul său tovarăș era cel puțin la fel de indignat. El găsea foarte nedemnă atitudinea amantului, dar și superiorului său ierahic, care abuza de poziția lui de forță. Fildeș Imaculat se hotărâse să i-o plătească acestui general fără scrupule pentru conduita lui incalificabilă.

La rândul său, Zhaogao nu mai putea de ciudă. De când Fildeș Imaculat se amorezase de preot, el nu încetase să-l copleșească cu atenții, oferindu-i în fiecare zi nenumărate mici cadouri și mai ales dându-i de înțeles că îl va promova.

– În seara asta, dacă meriți, voi semna decizia de numire a ta în funcția de locotenent! îi șoptea Zhaogao invariabil la ureche în fiecare seară, în momentul în care se pregăteau să se culce.

O promisiune care nu-l angaja, bineînțeles, decât pe cel care o primea...

– Nu te îngrijora, o să-l obligăm să se țină de cuvânt! De altfel, în seara asta, voi fi alături de tine și n-o să aibă ce face! amenință ordonanța.

Zhaogongming îl privi cu atenție. Era cu adevărat îndrăgostit de el.. Dacă ar fi putut, l-ar fi transformat imediat pe Zhaogao într-un bolovan și el împreună cu Fildeș Imaculat ar fi plecat să trăiască dragostea perfectă cât mai departe posibil, pe vârful unui munte taoist inaccesibil Generalului cu Bicepși de Bronz!

Pentru a-i arăta generalului că mersese mult prea departe, tânăra ordonanță socoti de cuviință să nu împartă patul cu el în seara aceea.

Fildeș Imaculat nu mai credea în promisiunile lui Zhaogao. Conștient că fusese manipulat, el considera că singurul lucru care îi rămânea de făcut era să i se opună pe față.

Șeful statului-major al armatelor imperiale, înnebunit de dorință și după ce își așteptase în van tânărul amant, se sufocă de furie când înțelese că acesta îl lăsase cu ochii în soare.

Pretextând că tânăra lui ordonanță fusese probabil răpită, el puse imediat să fie căutată de jandarmeria din Dongyin pe al cărei căpitan îl chemase la el, în ciuda orei târzii. Jandarmilor nu le fură greu să-l găsească în camera lui Zhaogongming unde, împărțind același pat, după o tăvăleală care se pare că fusese foarte înfocată, cei doi amanți adormiseră liniștiți unul în brațele celuilalt.

– Sunteți arestat pentru răpirea unui om de care nu aveți dreptul să dispuneți! strigă jandarmul cu o voce puternică în momentul în care îi punea cătușe preotului taoist.

– Dar sunt liber să mă culc cu cine vreau! începu să urle, scos din sărite, Fildeș Imaculat.

Abia se trezise dintr-un vis unde, transformat în pescăruș, se pregătea să pună piciorul pe Insulele Nemuririi, după ce le survolase, așa că avea nevoie de mai mult timp ca Zhaogongming pentru a înțelege ce se întâmplă.

– Prietenul meu are dreptate. N-a trecut de vârsta de la care poți dispune liber de propriul trup? se răzvrăti la rândul său alchimistul care inventase extraordinara rețetă a pulberei negre explozive.

– Nu ești decât o ordonanță militară. În această calitate, aparții, până la proba contrarie, și atâta timp cât un text oficial nu te-a eliberat din această funcție, generalului Zhaogao, precizează căpitanul aflat la comanda micului detașament de oameni înarmați care asediaseră camera.

Avu loc o scurtă încăierare cu cei doi amanți, puțin dispuși să cedeze, dar jandarmii veniți să-i aresteze, mai

numeroși, îi neutralizară repede și îi legară fedeleș, după care îi luară cu ei sub escortă.

Fără a mai aștepta, ei fură conduși, în cel mai simplu dispozitiv, cu mâinile și picioarele legate, în fața unui Zhaogao drapat tot în demnitatea lui de general ofensat.

– Nu ești decât un mizerabil! Îți renegi promisiunile și faci abuz de puterea de care dispui! urla Zhaogongming ai cărui ochi scăpărau de furie.

Zhaogao se prefăcu a nu fi auzit nimic din protestele pretului taoist. Apoi aruncă o privire spre Fildeș Imaculat și constată cu satisfacție că tânăra ordonanță se abținea să scoată vreo vorbă de ocară sau să facă vreun gest.

– Du-i pe acești doi oameni la carceră! Și în două celule separate! îi ordonă el fără menajamente căpitanului de jandarmi.

– Imediat, generale! răspunse acesta din urmă care stătea în poziția de drepți.

Mândru de gestul său, ofițerul de jandarmerie le răsuci brațele legate de încheieturi la spate, obligându-i pe cei doi bărbați să se arunce la picioarele generalului, ca doi condamnați implorându-și călăul să nu-i omoare.

Zhaogao constată cu neplăcere că cei doi complici, departe de a-i implora clemența, strângeau din dinți și îl priveau cu dispreț. N-avea altă soluție decât să-i arunce în închisoarea în care zăcea deja tatăl lui Pește de Aur, sperând ca acest tratament să aibă un efect salutar asupra scumpului său Fildeș Imaculat.

Generalul cu Bicepși de Bronz nu hotărâse încă nici măcar motivele încarcerării lor.

În Imperiul Centrului, se obișnuia ca acestea să fie inventate după încarcerare. În majoritatea cazurilor, se mulțumeau să invoce drept cap de acuzare atentarea la siguranța Statului, acest veritabil permis de liberă trecere al opresiunii totalitare. Dintr-o dată, o nimica

toată era de ajuns să te expedieze în temnițele publice: o ocheadă aruncată unui polițist aflat sub jurământ care o considera insoletă; un oftat prost mascat în momentul în care plătești impozitul perceptorului sau lipsa unei plecăciuni în fața caretei unui ministru. Nu lipsesc motivele când trebuie condamnați dinainte toți cei care au fost decretați vinovați de către sistem.

Bazându-se pe această metodă eficace, Zhaogao spera ca închisoarea să-l facă pe Fildeș Imaculat să se gândească să revină la sentimente mai bune în privința lui. El era convins că umezeala și lipsa confortului carcerei vor provoca un reflex salutar din partea acestui tânăr obișnuit cu confortul. Ar fi suficient apoi să-l ademenească cu un mic cadou, atunci când va simți că cedează, și totul va reintra în normal!

Imediat ce tânărul va manifesta cel mai mic semn că era gata să-l abandoneze pe Zhaogongming, el îl va numi locotenent și în felul acesta îi va câștiga afecțiunea definitiv.

Cât despre soarta pe care i-o rezerva taoistului, Zhaogao avea intenția de a lăsa justiția să acționeze. Ea se va îngriji, fără ca măcar să fie nevoie să i-o ceară, să facă în așa fel ca preotul taoist să stea într-o celulă atâta timp cât va fi necesar ca să uite de existența tinerei ordonanțe care sucombase atât de ușor talentelor lui de magician de doi bani.

*

Confreria Cercului Phoenix devenise ceva foarte neînsemnat, un loc de reflecție confidențial, lipsit de cea mai mică capacitate de apărare și cu atât mai puțin de inițiativă, care nu îndrăznea nici măcar să se mai reunească în șura dezafectată unde își ținea înainte adunările, într-atât se temeau membrii ei să nu fie și ei denunțați.

Nu era nicidecum greșit să afirmi că, de la instaurarea Imperiului lui Qinshihuangdi, casta eunucilor lupta să supraviețuiască. Ea își pierduse una după alta puterile, neștiind să dezvolte o strategie eficace de menținere a influenței după ce fusese privată de eminentele servicii pe care i le aducea Verigă Esențială. Astfel, posturile-cheie ale administrației, care îi asiguraseră forța și constituiseră armătura autorității ci de secole, îi scăpaseră încet-încet printre degete.

Liderii confreriei îmbătrâniseră și nici unul nu poseda carisma și inteligența foștilor conducători.

Foarte abil, primul-ministru promisese protecție acestei caste îngrijorate. Și, naivi, eunucii îl crezuseră. Ei nu aveau de ales și își puseseră soarta în mâinile tatălui lui Roză Primăvăratică. Dar nu fusese decât o strategie prin care să poată fi mai bine neutralizați. Lisi făcuse în așa fel ca ei să rămână cantonați în funcții de subalterni ale căror titluri sforăitoare nu făceau decât să le mascheze inutilitatea: Director al Bărbierilor Curții, Responsabil cu Împăturirea Cearșafurilor Imperiale, Mare Paharnic sau Mare Responsabil cu Stropitul Grădinilor Imperiale, Eminent Măturător al Solului călcat de Preamăritul – care consta în „a șterge de praf dalele de piatră înainte de orice trecere a Invizibilului Împărat al Centrului" . Acestea erau aproape singurele funcții de nivel directorial ocupate de membrii castei.

Qinshihuangdi, a cărui neîncredere față de eunuci nu era decât una din fațetele paranoiei care îl făcea să vadă în cea mai mică organizație un cuib de complotiști în acțiune, concepuse chiar proiectul prin care castrarea să fie pur și simplu interzisă. Privată astfel de orice întinerire, cohorta castraților s-ar fi stins de la sine, în indiferența generală!

Dacă nu i s-ar fi năzărit, în acel moment, să găsească cu orice preț drumul maritim care ducea la Insulele Nemuririi, toană căreia îi consacra cea mai mare parte a gândurilor sale de luni de zile, fără îndoială că și-ar fi pus deja în aplicare funestul plan...

Așteptând această măsură care avea să pecetluiască dispariția castei lor, ceea ce mai rămăsese din eunucii valizi și curajoși se adunaseră în Palatul Fantomelor, fosta locuință abandonată a marelui preot Wudong. Se spunea că acesta avusese grijă, înainte de a o părăsi, să o populeze cu fantome care aveau sarcina s-o păzească. În consecință, nimeni nu îndrăznea să se aventureze în palat și cu atât mai puțin să-l ocupe. Membrii confreriei Cercului Phoenix se reuneau acolo cu frica în sân, dar măcar siguri că nimeni n-avea să-i deranjeze, cu excepția acelor fantome de existența cărora cei mai înțelepți dintre eunuci ajunseseră, de altfel, să se îndoiască fiindcă nu le văzuseră niciodată.

– Când mă gândesc că au pus un preț pe capul bietului Pește de Aur! Până unde o să meargă Qinshihuangdi? gemu foarte bătrânul, de acum, Pădure de Pinacluri a cărui față machiată în mod excesiv, cu pielea flască ca gâtul unui bivol, semăna cu cea a unei bătrâne mahalagioaice.

– E încă o lovitură dată de primul-ministru! El este semnatarul ordinului de arestare a lui Pește de Aur. Nici măcar nu se știe sigur dacă Împăratul e la curent cu așa ceva! zise o altă creatură puțin mai sprintenă decât precedenta.

– Este adevărat că suveranul nostru este atât de obsedat de nemurire, încât pare dezinteresat de toate... A lăsat frâul pe gâtul lui Lisi! Asta mă duce cu gândul la bătrânul rege Zhong care, la sfârșitul vieții, își petrecea cea mai mare parte a zilelor în pat, sugând

pilule de cinabru care i-au distrus în cele din urmă stomacul! reluă Pădure de Pinacluri cu gesturi, ridicole pentru vârsta lui, de fecioară speriată.

– Suveranul crede că domnește, dar, în realitate, Lisi e cel care guvernează și trage toate sforile... Ca toți cei care dau dovadă de exces de neîncredere, Împăratul este în stare să se lase înșelat în situații în care un om normal ar reflecta de două ori înainte de a acorda încredere! Următoarea etapă va fi o lovitură de Stat a acestui prim-ministru, iar Împăratul Centrului n-o să prevadă nimic! adăugă vocea pițigăiată și revoltată a altuia.

– Această expediție a o mie de tineri și tinere, de la care pretinde descoperirea Insulelor Nemuririi, este o toană care îi ține mintea ocupată întruna. Se spune că îl bântuie și noaptea! Ăsta e semnul totalei lui lipse de bun simț! făcu un altul.

– În mod normal, un suveran care ar abuza în asemenea grad de puterile lui ar fi răsturnat. Dar teroarea este atât de mare, în rândul oamenilor încă lucizi, încât nu trebuie să așteptăm nimic din partea lor; ei se ascund și le repugnă să încerce până și cel mai neînsemnat gest. Cât despre tinerii impetuoși, capabili să-și asume riscuri, aceștia n-au la dispoziție nici măcar cărți pentru a le trezi conștiința! bombăni Pădure de Pinacluri.

– Și restul poporului Imperiului?

– Abia supraviețuiește. Statul îi lasă exact atât cât îi trebuie ca s-o scoată la capăt. El n-are nici forța, nici timpul necesare pentru a opune rezistență!

– În acest caz, de ce ar trebui să rămânem și noi cu brațele încrucișate și să continuăm să suportăm toate astea? întrebă cineva.

– Ne lipsește ceea ce strămoșii noștri numeau "vârful care răzbește"! răspunse bătrânule eunuc.

– Fii mai explicit. Aluzia nu e prea evidentă, i se obiectă.

Bătrânul eunuc fardat ca o matroană de bordel povesti atunci cum ducele de Pingyuan, plecând ca ambasador într-un regat străin și dorind să recruteze un ajutor, primise candidatura unui oarecare Maosui. Îndoindu-se de capacitățile acestuia din urmă pe motiv că nu-l auzise niciodată vorbind, ducele precizase sentențios că *„omul talentat se remarcă precum o sulă pusă într-un sac: vârful ei înțeapă inevitabil sacul și iese afară!"*. Așa-zisul Maosui avusese viclenia să-i răspundă în ziua aceea interlocutorului său că n-avea decât să-l pună într-un sac și să-l ia ca ajutor, după care adăugă, cu abilitate, că dacă Pingyuan l-ar fi pus mai devreme acolo, l-ar fi fi înțepat de mult, și nu doar cu vârful...

La această povestire, adunarea, în ciuda gravității situației, izbucni într-un râs ascuțit așa cum făceau eunucii când erau strânși laolaltă și le era suscitată ilaritatea.

Când râdeau între ei, eunucii, care învățaseră să se stăpânească în fața șefilor lor și începeau mereu prin a chicoti din fundul gâtului, își dădeau complet drumul. Atunci, chicoteala se transforma în râs adevărat din ce în ce mai ascuțit și se termina invariabil printr-o ușoare tuse sacadată.

– Cine ar putea să fie acest „vârf care răzbește"? Deocamdată, eu nu-l văd aici! proclamă cu luciditate unul din membrii adunării.

Dregerea glasurilor, consecutivă tusei care punctase sfârșitul reprizei de râs, încetase. Tristețea succedase veseliei pe care povestea lui Pingyuan o provocase în rândul membrilor confreriei Cercului Phoenix. Nimeni nu mai îndrăznea să ia cuvântul.

O liniște apăsătoare se lăsă.

Toți se gândeau cu durere la impasul în care se afla comunitatea castraților. Să nu facă nimic, însemna să aștepte în mod pasiv ca ea să se stingă.

– Trebuie să ne concentrăm pe un singur obiectiv: trebuie să facem totul pentru ca decretul de interdicție a castrării să nu apară. Din ziua în care recrutarea va fi interzisă, comunitatea noastră va dispărea! îndrăzni să spună același eunuc care dăduse deja dovadă de ceva mai multă clarviziune și curaj decât semenii lui.

– Dovleac Amar, te gândești mereu la soluțiile potrivite! Dar ai și mijloacele de a le pune în aplicare? întrebă cineva pe un ton ironic.

Dovleac Amar, care avea mai puțin de treizeci de ani și al cărui burdihan îi justifica porecla, conducea Serviciul de Împăturire a Cearșafurilor. Licențiat în istoria antică, el considerase mereu, pe drept cuvânt, că funcția pe care o ocupa și care consta în a garanta o bună împăturire a lenjeriei casei imperiale de către guvernante, era perfect nepotrivită cu calitățile intelectuale și cu nivelul diplomelor lui.

– Lisi a pus deja să fie redactate mai multe proiecte de texte destinate să facă din castrare o crimă al cărui autor să fie pedepsit cu moartea. Din fericire pentru noi, până astăzi, nici unul din aceste decrete n-a avut șansa să fie pe placul Împăratul Qinshihuangdi..., recunoscu Pădure de Pinacluri.

– În ziua în care Expediția Celor O Mie îl va preocupa mai puțin, situația asta ar putea să se schimbe! Dacă decretul n-a ieșit, înseamnă că Împăratul Qinshihuangdi n-a binevoit încă să studieze problema. Dar, crede-mă, atunci când o va face, interdicția nu va mai trena!

– Dar ce-am făcut ca să fim obiectul răzbunării suveranului și al primului-ministru? întrebă cineva.

Nici un răspuns nu veni.

Adunarea eunucilor, și mai bulversată de perspectivele îngrijorătoare evidențiate de vorbele lui

Dovleac Amar, se închisese într-un mutism disperat. Toți se lamentau în secret. Mulți erau consternați: interzicerea castrării însemna tăgăduirea dreptului de a exista al celor care o suportaseră deja. Era încă un regres pe care Împăratul Centrului avea să-l impună supușilor săi.

Trebuia ca situația să fie gravă pentru ca ei să fie constrânși să-și apere mutilarea pe care o suportaseră!

– Ce tristețe pierderea scumpului nostru șef Verigă Esențială! Numai el ar fi putut să fie pentru noi „vârful care răzbește", murmură ca pentru el bătrânul Pădure de Pinacluri.

O spusese destul de încet ca să nu-l audă nimeni.

El nu dădu atenție privirii întunecate și îngrijorate pe care i-o aruncă Dovleac Amar când trecu prin fața lui, în momentul în care eunucii părăseau pe furiș, ca niște umbre speriate, Palatul Fantomelor al marelui preot Wudong.

80

Huayang citea cu neplăcere invitația urgentă prin care Împăratul o soma să se ducă să se întâlnească cu el la Taiyuan, unde inspectase palatul monumental pe care mii de lucrători reușiseră să-l construiască, întru gloria sa, în mai puțin de șase luni.

Situat de cealaltă parte a Fluviului Galben, Taiyuan era deja un important centru comercial unde se făcea negoț cu pietre și metale prețioase, cu mătase și mirodenii. Sursă de neîncetate conflicte înainte de anexarea lui de către Qin, acest oraș cu suflet combatant avea nu mai puțin de treizeci de temple dedicate numai zeului războiului. Ridicarea acestui palat monumental era, din punctul de vedere al lui Qinshihuangdi, un act politic eminent menit să dovedească prezența Imperiului în acest oraș râvnit vreme îndelungată și a cărui cucerire de către armatele regatului Qin fusese una dintre cele mai dificile.

În misiva lui, Împăratul Centrului îi dădea lui Huayang un răgaz de zece zile nici una în plus – ca să-i satisfacă dorința, precizându-i că îi trimitea o escortă de zece oameni ca să-i încadreze palanchinul ecvestru, în realitate o șaretă acoperită cu o prelată și capitonată cu mătase, care avea să-i permită reginei văduve să facă drumul de la Xianyang la Taiyuan fără să simtă oboseala.

Soția fostului rege Anguo știa cu certitudine ce însemna această invitație subită.

În fiecare lună, Împăratul Centrului o convoca într-unul din palatele lui de la Xianyang, pe care-l cunoștea doar emisarul trimis. Și acolo, se repeta în mod invariabil aceeași scenă...

Abia ce era introdusă în camera lui Qinshihuangdi, că acesta se și arunca la picioarele ei, implorând-o să-i acorde favoarea de a-i lua Tija de Jad în gură. Pretindea că ea era singura care putea să-l satisfacă așa cum vroia el. Discursul lui era mereu același și se termina întotdeauna printr-o declarație venită din inimă: avea nevoie de ea; îi plăceau mângâierile ei; aștepta la fel de mult de la știința ei taoistă ca și de la practicile ei amoroase; dacă ar fi fost mai tânără, ar fi luat-o fără îndoială de soție!

Este adevărat că Huayang reușea, în ciuda vârstei ei, să se descurce mult mai bine decât toate concubinele pe care Împăratul Centrului și le furniza din belșug din Gineceul Imperial și pe care le abandona imediat după ce le atingea. Profitând de raportul de forțe care ajungea atunci să fie în favoarea ei, cu această ocazie, regina îl supunea pe Împăratul Centrului la un adevărat șantaj cu nemurirea, care semăna cu un fel de tortură.

– Spune-mi, Huayang, cum aș putea trăi zece mii de ani?

Aceasta era fraza rituală rostită de un împărat de nerecunoscut, neliniștit și nerăbdător, prin care începeau mereu partidele de amor după primul contact al buzelor reginei cu Tija lui de Jad. Atunci, el nu mai era decât un copil în brațele unei femei mai în vârstă și decât propria lui mamă, gata să facă totul pentru a deveni jucăria ei.

– Pentru asta, trebuie să-ți contopești suflurile cu ale mele și să-mi urmezi sfaturile. Dacă sunt pozitive, vei trăi deja cu trei ani mai mult! răspundea invariabil Huayang.

În general, ea îi punea lui Qinshihuangdi capul între coapsele ei goale și îl lăsa să se desfete, după bunul său plac, cu Sublima ei Poartă de Jad pe care în prealabil o tunsese și o parfumase cu apă de flori de iasomie. Foarte repede, Împăratului i se urca sângele la cap și nu se oprea până când nu pătrundea cât mai adânc posibil în Valea de Roze a reginei. În momentul în care era pe cale să juiseze, Huayang îi șoptea:

– Dacă nu dai drumul licorii tale, vei câștiga trei ani de viață...

Qinshihuangdi se chinuia atunci să blocheze cât de bine putea șuvoiul care stătea să țâșnească din Fântâna lui de Jad, pentru a respecta sfaturile luminate ale lui Huayang. Dar dorința era prea puternică! Tija lui de Jad se aventurase mult prea departe pe culoarul lubrifiat al Sublimei Porți a lui Huayang. Atunci, complet înfrânt, cu un răget sălbatic, nemaireușind să stopeze inexorabila creștere a plăcerii pe care buzele experte ale lui Huayang o declanșase, el sfârșea prin a răspândi un șuvoi de Licoare de Jad albă ca fildeșul în adâncul Văii Rozelor a bătrânei regine.

Satisfăcută de ceea ce făcuse, acesteia nu-i mai rămânea decât să-și șteargă buzele Sublimei Porți cu o batistuță de mătase, ca și cum nu se întâmplase nimic.

– Încă trei ani pierduți! gemea atunci Împăratul Centrului.

Dar gemetele erau în același timp de plăcere și de tulburare.

– O să-i recâștigi data viitoare! îl asigura ea ca de obicei.

În felul acesta, ea îl ținea din scurt, așa cum face un călăreț cu calul lui strângând hățurile.

Într-adevăr, ea știa că, spunând aceste cuvinte, îl obliga să-și reitereze invitația.

În ciuda reticențelor pe care i le trezea acest procedeu, ea devenise, oarecum, la fel de prizonieră ca și el. Era unicul mod pe care-l găsise prin care continua să-și exercite influența asupra suveranului. Huayang avea nevoie să domine, să dețină controlul și să se simtă dorită. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-i țină pe suveranii Qin-ului de Tija lor de Jad; începuse cu bătrânul rege Zhong și iată că termina, în ciuda diferenței de vârstă, în ciuda aversiunii pe care o avea față de comportamentul lui tiranic, cu Împăratul Centrului!

Întâlnirile lor aveau mereu loc în penultima zi a lunii, în momentul în care începea noul ciclu al astrului nocturn.

Cu o lună înainte de trimiterea misivei pe care tocmai o primise, ea hotărâse totuși că ceremonialul lor lunar se va opri acolo și că nu vor mai exista altele.

Începuse să-l urască cu adevărat.

Într-adevăr, pentru prima oară de când se vedeau în secret, Zheng o brutalizase. Nici măcar nu se obosise să-i adreseze vreun cuvânt și, după ce o întinsese pe burtă, o posedase fără menajamente, încercând chiar să treacă prin Poarta Strânsă de Dinapoia Văii Rozelor, ceea ce ea îi refuzase categoric mereu. Nu-i permisese accesul decât lui Anguo, mai întâi, și doar ducelui Elevație Spirituală de Gradul Trei, mai apoi, dar cu multe precauții și folosind unguente pentru a trece mai ușor. În aceste două cazuri, amanții ei folosiseră precauții nu doar ca să-i ceară acordul, ci mai ales ca s-o facă, cu delicatețea care se impunea. În timp ce Qinshihuangdi se comporta, în speță, cu insuportabila bestialitate a unei maimuțe.

– Ești nebun! Ce te-a apucat? îi aruncase ea, furioasă și șocată, fiului lui Zhaoji după ce îl respinsese violent și care se așezase din nou pe marginea patului.

Atunci constatase că Împăratul Centrului băuse. Putea a alcool de sorg și o privea chiorâș. Nu mai era un adept taoist încercând să-și amestece suflurile și efluviile cu cele ale unei inițiate mai mare în grad și de sex opus pentru a realiza uniunea dintre Yin și Yang. Era un bărbat în căutarea plăcerii cel mai bestiale și care o lua drept o curtezană vulgară bună de aruncat după ce-l va fi satisfăcut!

Atunci, nemairezistând, de furie, ea îl pălmui violent și îl părăsi brusc.

La întoarcerea în apartamentul ei, în timp ce încă o mai durea mâna din cauza palmei cu care îl blagoslovise, ea era atât de bulversată, încât hotărâse să-i dezvăluie acest supărător incident lui Zhaoji.

Mama Împăratului, din ce în ce mai îngrijorată de evoluția Imperiului Centrului sub conducerea acestui fiu pe care ea nu-l mai recunoștea și cu care nici un fel de comunicare nu mai era posibilă, se prăpădea văzând cu ochii. Acum, ea părea aproape mai în vârstă decât Huayang și își petrecea cea mai mare parte a zilelor contemplând, inertă și pasivă, ore în șir, apa iazurilor din Pavilionul de Arbuști ai căror crapi muriseră de când fostul Palat Regal fusese abandonat de Qinshihuangdi și de când nimeni nu se mai gândea să-i hrănească.

Acolo o întâlnise Huayang pe fosta ei protejată pentru a-i povesti ciudatul comportament al fiului ei.

– Ce vrei, bietul Zheng n-a avut tată! Noi am vrut-o, tu și cu mine. Și asta este pe cale să aducă nenorocirea unui întreg popor..., murmurase încetișor nefericita Zhaoji ai cărei ochi, deja umeziți, se și umplură de lacrimi.

Zhaoji părea atât de înlăcrimată încât Huayang, deși venise să se plângă, încercă să o consoleze strângând-o

în brațe. Hohotele de plâns ale sărmanei Zhaoji erau atât de puternice, încât tot corpul îi era scuturat de spasme.

Mama Împăratului, căreia lacrimile îi desfigurau fața frumoasă, era în culmea disperării.

– În punctul în care suntem, a venit momentul să-ți fac o ultimă confidență: Lubuwei și cu mine am încercat să-l înlocuim pe Zheng cu copilul cu semn, Pește de Aur, reuși ea să articuleze în toiul plânsului care se intensificase.

– Ce vrei să spui mai exact?

Regina văduvă era uluită.

Zhaoji îi spuse atunci, suspinând, povestea detailată a modului în care se înlănțuiră evenimentele, interzicându-le substituirea celor doi copii; de la trimiterea Omului fără Frică, care se dusese să caute, la cererea lui Lubuwei, un copil de aceeași vârstă, până la întoarcerea uriașului hun la Xianyang cu nou-născutul, trecând prin înspăimântătoarea descoperire a semnului în formă de disc Bi de pe fesa lui care făcea imposibilă orice substituire atâta timp cât tăblița cu „corpul scris" al micuțului Zheng, așa cum Huayang îi ceruse medicului Curții să o facă, nu o menționa... Discul de piele, mai mult decât discul de jad, fusese cel care, în cele din urmă, le dărâmase frumosul eșafodaj...

– În concluzie, eu sunt cea care, grăbindu-mă să pun să se facă imediat descrierea corpului bebelușului, v-am împiedicat să vă duceți planul la bun sfârșit? zise Huayang, încă nevenindu-i să creadă.

– Credeai că faci bine acționând în felul ăsta! Lubuwei și cu mine jurasem de altfel să nu-ți dezvăluim nimic! Nu ți-am purtat niciodată pică! Dar, acum, ce mai contează! Măcar să știi adevărul! adăugă Zhaoji pe care această mărturisire o liniștea oarecum.

– Încrederea ta mă emoționează! Cât de mult regret că am pus să se facă acea plăcuță! Dacă aș fi știut...

Dezvăluirea secretului lui Lubuwei și a lui Zhaoji le apropiase și mai mult pe cele două femei. De acum înainte, nimic nu le mai despărțea.

– Împăratul mă cheamă din nou. Îmi ordonă să mă întâlnesc cu el la Taiyuan, o anunță Huayang pe mama Împăratului Centrului.

Zhaoji strâmbă din nas.

– Și de ce la Taiyuan?

– E pe drumul spre ocean. Qinshihuangdi va asista la întoarcerea corăbiilor din expediția în Insulele Nemuririi.

– Te implor, nu trebuie să te mai duci! Ai putea să-i fii bunică. De altfel, merită el oare să ajungă la nemurire? La ce bun să-i dai atâta, dacă nu te ascultă? insistă cea care își pierduse orice iluzie în privința fiului său.

Zhaoji nu era departe de a vedea în relația pe care acesta din urmă o avea cu Huayang o formă de incest, ca și cum Zheng s-ar fi culcat cu propria bunică.

– Oricum, n-aveam de gând să mă duc. Chiar dacă trebuie să plătesc pentru asta! strigă Huayang înainte de a se arunca, disperată și ea, în brațele celei care era într-un fel fiica ei.

*

În beciul Palatului Pescarilor, unde Zhaogao amenajase vreo zece celule pentru a-i închide pe criminalii de drept comun, Zhaogongming fusese aruncat fără menajamente într-o cămăruță obscură a cărei ușă grea, cu grilaj, se închisese cu un zgomot asurzitor.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, mare îi fu surpriza să constate că nu era singur în celulă. Un bărbat, care părea să aibă craniul ras în întregime, stătea în fața lui. Judecând după zâmbetul lui, necunoscutul părea mai degrabă amabil.

– Sunteți preotul taoist care aruncă munții în aer! Vă recunosc după ținută..., îi spuse prizonierul lui Zhaogongming în chip de salut.

– Cu cine am onoarea? îl întrebă acesta, neîncrezător.

Se gândea că putea fi un spion plătit de Zhaogao și că Generalul cu Bicepși de Bronz încerca poate să-i întindă o capcană.

– Numele meu este Pește de Aur, șușoti celălalt.

Taoistul tresări. Pește de Aur era chiar numele afișat de trei zile în toate intersecțiile din Dongyin. Nefericitul nu rezistase mult timp până să fie găsit și predat autorităților! Zhaogongming îl măsură din cap până-n picioare. Omul părea la fel de sincer pe cât era de amabil. Nu putea fi un spion însărcinat să-l supravegheze și care, pentru a-l păcăli, s-ar fi dat drept Pește de Aur.

– Pește de Aur! Dar ce naiba vi se reproșează ca să fiți obiectul acestui mandat de urmărire afișat pe toate drumurile? vru să știe atunci Zhaogongming, liniștit în privința prezenței necunoscutului.

– Multe lucruri, de la furtul unui disc de jad din colecția imperială până la atentatul la siguranța Statului. Imperiul Centrului nu este zgârcit când e vorba de acuzații ori de încadrări penale!

– Avizul de urmărire menționează că sunteți fugar de ani de zile. Cum de au reușit să aresteze atât de ușor un om care le-a scăpat atâta timp?

– Nu toate drumurile se opresc într-o bună zi? Ca să folosesc o imagine, să zicem că drumul meu m-a adus până pe țărmul oceanului și că nu știu să înot...

Tigru de Bronz constată că taoistul îl privea acum circumspect.

– Nu păreți deloc convins de vorbele pe care le-ați spus. Așa că permiteți-mi să mă îndoiesc de ele! zise cu calm Zhaogonming.

– Să admitem că aveți dreptate. Și dacă v-aș spune că statutul de fugar mă apăsa atât de mult, încât m-am hotărât să termin cu așa ceva? Știți, să trăiești fugind întruna, nu este prea amuzant! Cel puțin aici am un acoperiș deasupra capului.

– Este deja o explicație mai bună. Dar când spuneți „fugar", mie mi se pare că vă iese din gură cu totul altceva!

Tigru de Bronz era tulburat de perspicacitatea acestui preot taoist.

– Văd că îmi va fi greu să vă fac să mă credeți, oricare mi-ar fi motivațiile!

– Prin exerciții repetate de concentrare spirituală și prin meditație, înveți să citești în sufletul altora. Nu simt în dumneata decât împăcare și seninătate. Sunteți aici pentru că așa ați hotărât. N-am dreptate? insistă Zhaogongming.

– Și dumneavoastră sunteți aici pentru că ați vrut? îl întrebă Tigru de Bronz.

– Vai, nu! Doar simțurile mele m-au făcut să rătăcesc până aici. În ciuda unei vieți în care mi-am controlat trupul, am fost victima iubirii pe care i-o port unui tânăr, care este iubit la fel de mult și de cel care m-a trimis în această carceră.

– Și dacă vă mărturisesc că tot dragostea m-a adus și pe mine aici?

– Femeia sau bărbatul în cauză trebuie să fie extraordinar ca să merite un asemenea gest din partea voastră! Căci dacă înțeleg bine, v-ați predat singur?

– Exact. Am făcut-o în același timp pentru un tânăr și pentru o tânără.

Zhaogongming, uluit, îl măsura cu emoție și admirație pe acest ciudat Pește de Aur care tocmai îi mărturisise un asemenea secret, deși abia dacă se cunoșteau.

– Dar nu e vorba de acea dragoste la care se pare că te gândești tu, zise cu blândețe Tigru de Bronz, tutuindu-l dintr-o dată pe preot. O să fiu dus la eșafod cât de repede... În punctul în care suntem, o să-ți povestesc de ce am hotărât să vin aici.

În carcera care mirosea urât a umezeală, tatăl lui Pește de Aur îi dezvălui adevărul lui Zhaogongming.

– Am întâlnit-o pe Roză Primăvăratică la bunica ei, pe muntele Huashan, în urmă doar cu câteva zile, îi mărturisi preotul a cărui inimă fusese tulburată de povestirea lui Tigru de Bronz și de generosul lui sacrificiu.

– Mi-a spus...

– Este la Dongyin?

– Nu mai este. A plecat la Xianyang cu fiul meu. Acolo, în fostul palat al negustorului de cai cerești Lubuwei, se află o ascunzătoare plină cu cărți salvate din Marele Incendiu.

– Și ce vor să facă cu ele? întrebă preotul.

– Vor să le scoată din acea ascunzătoare și să le răspândească în tot Imperiul! Pește de Aur crede în victoria spiritului și a inteligenței asupra forțelor opresiunii și obscurantismului.

Uluit, Zhaogongming îl privea pe Tigru de Bronz cu stupefacție. Acest Pește de Aur trebuie să fi fost deosebit de curajos și de lucid... Poate avea chiar suflet de taoist? Preotul înțelegea mai bine acum gestul acestui tată pentru fiul său.

– Dar ce aștepti, mai exact, de la mine? Nu ți-ai deschide așa sufletul dacă n-ai dori ceva din partea mea, vru să știe, foarte emoționat, Zhaogongming.

– Mi-ar plăcea să accepți să-mi dai una din pilulele tale care să mă ducă dincolo de munți înainte ca trupul meu să fie sfâșiat de călăii Imperiului. Atunci, fiul meu va putea să-și realizeze planul chiar sub nasul autorităților! șopti Tigru de Bronz cu o voce devenită ciudat de aspră.

– Îmi ceri să-ți dau ceva care să te facă să mori?

– Chiar dacă refuzi, voi găsi un mijloc ca să nu fac cadou viața mea degradantei justiții a acestei țări! Chiar dacă trebuie să mă strâng singur de gât, ca să mă sufoc, sau să mă năpustesc în acest zid, ca să-mi sparg capul! Când Imperiul te aruncă în închisoare, nu ieși niciodată viu! zise cu gravitate Tigru de Bronz.

Pentru Zhaogongming, turnura dramatică a evenimentelor pe care le trăia de câteva ore echivala cu un cutremur de pământ. Vorbele pe care i le spusese acest tată iubitor reușeau să destrame vălul care-l împiedicase, ocupat cum era să-l seducă pe Fildeș Imaculat, să perceapă trista realitate a sistemului de opresiune totalitară instaurat de Qinshihuangdi.

El care credea, chiar în ajun, că o să iasă repede din temniță, când Zhaogao va reveni în sfârșit la o percepție mai justă a angajamentelor pe care și le luase, înțelegea acum că nu avea decât foarte puține șanse s-o strângă din nou în brațe pe scumpa lui ordonanță. Crezuse în cuvântul unui general, se dusese să caute bunul cel mai prețios pe care îl mai avea, acea mică doză de pulbere neagră ascunsă sub o piatră în grota lui Vale Adâncă, reușise să pulverizeze acel colț stâncos indestructibil, toate astea ca să se trezească aruncat într-o carceră din cauza relei-credințe a unui șef de stat-major al armatelor imperiale! Își dădea seama cât de puțin conta un preot taoist ca el în fața puterii organizației colective a Imperiului Centrului.

Dacă Tigru de Bronz i-a dezvăluit așa de ușor secretul lui, n-a făcut-o pentru că tatăl lui Pește de Aur era convins că nu va mai putea să-l spună nimănui?

Condamnații la moarte n-aveau nici un motiv să-și mai ascundă ceva!

Atunci Zhaogongming își desfăcu centura lată de mătase neagră și rupse cu dinții cusătura căptușelii de

molton roșie. El scotoci cu mâna în interior și reuși să scoată trei pilule rotunde ca luna plină și albe ca sarea.

Preotul taoist își simțea inima bătând nebunește. Doar cu una din aceste minuscule pilule, el ținea în mână o doză suficientă din acea substanță care accelera ritmul inimii atât de mult încât, dintr-o dată, organul înceta să mai irige arterele care duceau la Bila de Noroi a creierului și la Principiul Cinabrului, acel Zeu al Inimii, adept al Curții Galbene, care regla circulația sanguină a organismului uman. Atunci, așa cum o spuneau Sfintele Scrieri, *„apa pură a elesteului de Jad va uda rădăcina magică"* și, la doar câteva clipe după ce Tigru de Bronz va fi înghițit pilula, corpul lui va deveni spirit pur.

– Dacă le luați pe toate trei o dată, o să adormiți și n-o să vă mai treziți niciodată aici, zise el, întinzându-i pilulele tatălui lui Pește de Aur.

Când acesta le duse la gură, Zhaogongming închise ochii și pronunță cuvintele adecvate, extrase din *Cartea Interioară a Curții Galbene*, aceleași, atât de liniștitoare, pe care Wudong le rostise cu pioșenie înainte de a-și da ultima suflare la piciorul cascadei de lângă grota lui Vale Adâncă:

Scăldați-vă corpul în puritatea absolută,
Aruncați unguentele și parfumurile,
Închideți-vă în cameră și,
Cu fața spre Răsărit, recitați Textul de Jad.
Atunci, după zece mii de recitări,
Îi veți înțelege, în sfârșit, sensul.

– Despre ce sens vorbești? reuși să articuleze Tigru de Bronz a cărui voce cleioasă și ochii dați peste cap dovedeau pierderea progresivă a conștiinței.

– Despre sensul impenetrabil pe care-l are Marea Cale a lui Dao. Cea care duce la Marea Pace și la Marele Vid..., murmură preotul.

Nici măcar nu era sigur că tatăl lui Pește de Aur, a cărui față liniștită era acum imobilă, avusese timp să-i audă răspunsul.

*

– Văd că te încăpățânezi să taci!

Ochii mici și reci ai lui Lisi îl priveau pe Zhaogongming cu un dispreț amestecat cu interes.

Preotul taoist, cu gura complet închisă, refuza în continuare să vorbească. Intrase într-un mutism din care era hotărât să nu iasă niciodată și îl sfida pe primul-ministru din priviri.

Într-un colț al încăperii, generalul își privea picioarele cu un aer morocănos. Planul său de a-l forța pe Fildeș Imaculat să revină la sentimente mai bune față de el eșuase complet de când Lisi se ocupa personal de dosar.

– Dacă așa stau lucrurile, să vină imediat micuța pramatie! O să vezi ce li se întâmplă celor care se încăpățânează să nu vorbească! adăugă acesta cu detașare.

Gărzile aduseră în fața lor o creatură căreia nu i se distingeau nici fața, nici hainele, într-atât sângele, sudoarea, vermina și praful formaseră un înveliș care îl acoperea. Ei îl așezară pe un scaun și îl obligară să ridice capul, trăgându-i-l pe spate, de păr.

Zhaogao, cu ochii plecați, era înmărmurit.

Zhaogongming nu-și putu stăpâni un țipăt de spaimă. Cel care fusese târât acolo, de nerecunoscut și pe jumătate inconștient, era chiar tânărul Fildeș Imaculat.

Când văzu în ce stare era tânărul său amant, el fu cuprins de o teribilă disperare. Dacă priveai mai de aproape, sub învelișul cenușiu, fosta ordonanță a generalului Zhaogao nu mai era decât o grămadă de carne însângerată și de cruste purulente. Corpul său suportase, în mod evident, oribile acte de tortură. Degetele îi erau bandajate, probabil că i se smulseseră unghiile. Ochii lui Fildeș Imaculat, întunecați de miile de suferințe îndurate, își pierduseră toată strălucirea. Preotul taoist ar fi vrut să-l ia în brațe, să-l spele și să-i panseze rănile, dar era imposibil: avea el însuși picioarele legate cu lanțuri de bronz.

Primul-ministru își lipise fața de cea a tinerei ordonanțe pe care gărzile continuau s-o țină cu capul dat pe spate.

– Ai mărturisit că Zhaogongming a găsit-o pe fiica mea, Roză Primăvăratică, într-un loc al cărui nume spuneai că l-ai uitat..., îi șopti el încetișor.

Taoistul își ținea răsuflarea. El observa cu atenție fața tânărului supus supliciului. Mai întâi crezu că deslușește, spre stupoarea lui, un semn de încuviințare în gâlgâitul de bale și sânge care îi ieșea din gura umflată și diformă. Dar bietul Fildeș Imaculat, căruia îi fuseseră toți dinții smulși cu cleștele de către abjecții săi călăi, era incapabil să scoată și cel mai mic cuvânt, fiindcă acum dădea din cap, spunând evident „nu". Ușurat, Zhaogongming înțelese că ordonanța refuza în continuare să divulge numele piscului Huashan. Își imagina, fără dificultate, ce se petrecuse probabil între acea jumătate de mărturisire când, fără să-și dea seama, Fildeș Imaculat trădase secretul și modul în care dăduse înapoi in extremis, pretextând că uitase numele locului unde Zhaogongming putuse s-o întâlnească pe Roză Primăvăratică.

Lisi se întoarse, exasperat, către preotul taoist, sperând că vederea celui supus supliciului îl va determina pe Zhaogongming să spună mai multe.

– Dacă îmi dai numele locului unde se află fiica mea, viața prietenului tău va fi salvată. Un chirurg este deja aici, gata să-i coasă și să-i panseze rănile... Nu va fi nevoie de mai mult de o săptămână ca să se pună pe picioare. În caz contrar, riști să ți se întâmple același lucru ca lui Pește de Aur!

– Poate ar trebui să le lăsați puțin timp de gândire? gemu Zhaogao care nu îndrăznea să privească fața suferindă a ordonanței lui.

Primul-ministru îl fulgeră cu privirea pe Generalul cu Bicepși de Bronz.

Stupefiați, taoistul și ordonanța se priveau, pândindu-și unul altuia cel mai mic gest. Zhaogongming, complet zdrobit de starea în care era corpul prietenului său, nu aștepta decât un singur gest din partea lui pentru a-i spune lui Lisi numele locului unde o întâlnise pe Roză Primăvăratică. El încerca să-l facă pe Fildeș Imaculat să înțeleagă, uitându-se în ochii lui, că era gata, dacă el ar fi făcut un semn afirmativ din cap, să accepte propunerea primului-ministru.

Tânărul înțelesese că preotul îi lăsa lui alegerea și că aștepta să se exprime el primul.

Așa că făcu din nou cu capul un semn clar de negație.

Fildeș Imaculat refuza categoric orice mărturisire din partea lui Zhaogongming.

Ochii ordonanței erau singura parte încă intactă din fața însângerată și Zhaogongming putea perfect să citească în ei un puternic mesaj de rezistență. Nu mai era privirea neliniștită și provocatoare, gata să răspundă la ocheade, a celui care fusese partenerul său îndrăgostit. Era, mai degrabă, aceea a unui erou și a

unui rebel gata de sacrificiul suprem și care se opunea din toate forțele barbariei și opresiunii a cărei metodă odioasă o suportau acum amândoi.

Epuizat, ajuns complet la capătul puterilor, Fildeș Imaculat simțea cum îl abandonează forțele și, după lungile ședințe de tortură la care fusese supus, înfingându-i-se ace lungi de fier sub unghiile care-i fuseseră smulse apoi una câte una cu ajutorul unui clește de bronz, vroia s-o sfârșească. El îl soma, așadar, pe amantul său să reziste și să nu-i dezvăluie nimic abjectului de Lisi, care încerca să abuzeze de preotul taoist, lăsându-l să creadă că era gata să-l lase în viață în schimbul numelui locului unde se ascundea fiica lui.

Zhaogongming se gândi și la Tigru de Bronz, care fusese găsit fără viață alături de el în urmă cu câteva zile, în celula lor. Nimeni nu se îndoise că el îl ajutase să moară. Și iată că Fildeș Imaculat făcea dovada aceluiași curaj, preferînd să dispară decât să trădeze secretul.

Astfel, în ciuda a ceea ce îl costa, preotul taoist hotărî să respecte ceea ce citise în sărmanii ochi spălăciți de durere ai micuțului său prieten.

N-avea de ales. Dacă ar fi mărturisit, asta n-ar fi schimbat nimic, era sigur, nici din soarta lui Fildeș Imaculat, nici din a lui.

– Nu știu despre ce vrea să vorbească băiatul ăsta și nu mai am nimic de spus! anunță atunci taoistul cu o voce puternică.

– O să facem în așa fel ca să-ți revină memoria... Chirurgul aici de față va avea grijă de asta! zise primul-ministru în chip de amenințare.

Apoi el se apropie de Fildeș Imaculat și îl împinse violent, făcându-l să cadă pe jos unde acesta din urmă se prăbuși urlând.

– Fiindcă ai vrut-o, ai să asiști și tu la supliciul prietenului tău, țipă Lisi, beat de furie.

El nu suporta să nu obțină de la acești doi oameni prețioasa informație care l-ar fi ajutat să o recupereze pe Roză Primăvăratică care îi lipsea atât de mult. Se simțea gata să-i ucidă, dacă trebuia, cu propriile lui mâini, pe taoist și pe ordonanță. Violența lui nu avea nici o limită. Absența fiicei lui îi era atât de insuportabilă, încât ar fi făcut orice ca să îndrepte lucrurile!

După ce se temuse că n-o s-o mai vadă niciodată, dezvăluirea lui Fildeș Imaculat, care i se adusese la cunoștință, conform căreia acest Zhaogongming o întâlnise pe fiica lui, devenise speranța nebună de care vroia să se agațe...

De fapt, Zhaogao era la originea acestei vești nesperate...

În cursul interogatoriului la care Generalul cu Bicepși de Bronz îl supusese pe tânăr, după ce îi aruncase pe cei doi amanți în carceră pentru a încerca să-și recupereze ordonanța care se dusese la întâlnirea cu preotul taoist fără permisiunea lui, el căzuse victimă propriului său zel. Când fusese întrebat de motivele preferinței lui pentru Zhaogonming, Fildeș Imaculat se închisese într-o tăcere din care nu-l făcuse să iasă decât recurgerea la metode mai directe, preconizate, chiar dacă cu reticență, de general. Acesta se trezise, într-un fel, prins în propria capcană atunci când călăul îl întrebase dacă îi convenea sau nu să treacă la un interogatoriu mai dur.

– Spune-mi măcar ce găsești la acest preot? tunase Zhaogao, ca să pot cel puțin să fac la fel!

În timp ce acele de fier băgate sub unghii se înfigeau în carne iar călăul îi arunca unghiile una după alta, pe

peretele din fața lui, cu un aer dezgustat, Zhaogao, stupefiat în fața monstruosului spectacol pe care îl declanșase, auzise tânăra ordonanță, care gâfâia din greu, mărturisind că spera să obțină de la taoist secretele fabricării rețetelor lui magice. Fildeș Imaculat menționase cu naivitate acea pulbere neagră, ca și aventurarea preotului spre acel loc unde o întâlnise pe fiica primului-ministru.

– Fiica primului nostru ministru? Dar asta e o informație capitală! E de ajuns să-mi spui numele acelui loc și interogatoriul va înceta!

– Memoria îmi joacă feste... Mă simt foarte rău!

– Răspunde-mi și voi pune să fii îngrijit în cel mai scurt timp!

– Apropie-te atunci, vreau să-ți spun la ureche.

Și în momentul în care celălalt se apropiase fără rușine de cel căruia îi pusese întrebarea, Fildeș Imaculat îi șoptise: „Te urăsc!".

În fața febrilității și a tulburării care puseseră stăpânire pe fostul său amant, după ce făcuse dezvăluirea, tânărul, în ciuda durerii atroce pe care o simțea în vârful degetelor pline de sânge, dar conștient de duplicitatea lui Zhaogao, își jurase să nu-i spună numele locului unde Zhaogongming se dusesese și, pentru a scăpa repede, pretextase că-l uitase. Apoi, într-o ultimă piruetă destinată să-i arate că nu va obține nimic în plus de la el, îi spusese că-l urăște.

După terminarea interogatoriului, Zhaogao, ulcerat, se grăbise să-i trimită imediat lui Lisi un memorandum în care, pe un ton aparent modest, „își permitea să-i relateze Excelenței Sale Primului-ministru două fapte capitale care, după părerea lui, erau mai degrabă vești bune!".

Primul era menționarea întâmplătoare a numelui lui Roză Primăvăratică în cursul interogatoriului, pe un cu

totul alt subiect, al unei tinere ordonanțe pe nume Fildeș Imaculat. El îi semnala, de asemenea, faptul că îl ținea prizonier pe acel preot taoist care se presupune că o întâlnise pe fiica lui. Se impunea o confruntare între ordonanță și preot, pe care el dorea cu ardoare să o facă în prezența lui. Al doilea fapt, poate și mai important, era moartea lui Pește de Aur care, după ce fusese arestat la Dongyin în stare de ebrietate, fusese găsit fără suflare în celula lui.

Zhaogao încheia menționând că el considerase aceste două informații destul de importante pentru a face să-i parvină fără întârziere.

Când își pusese semnătura pe memorandum, Generalul cu Bicepși de Bronz, încântat de această fericită inițiativă, se și visa ministru de război.

Două săptămâni mai târziu, timp în care îi parvenise misiva, Lisi se grăbise să meargă la Dongyin. Vroia să se ocupe el însuși de confruntarea între ordonanță și preotul taoist. Pentru asta, el nu ezitase să-și întrerupă turneul de pregătire al inspecțiilor imperiale pentru a se repezi spre micuțul port de pescari. Imediat ce ajunse acolo, abia dacă catadicsise să arunce o privire cadavrului deja destul de descompus și devorat de viermi al lui Tigru de Bronz pe care generalul Zhaogao i-l prezentase în mod pompos la morgă – arătându-i, cu un aer foarte satisfăcut, semnul Bi încă vizibil pe pielea albăstrie a fesei defunctului, atât era de grăbit să afle numele locului unde se găsea scumpa și micuța lui Roză Primăvăratică.

Acum că văzuse de ce era în stare primul-ministru, Fildeș Imaculat, devenit prin forța împrejurărilor un erou fără voia lui, se felicita pentru acea ultimă intuiție care îl făcuse să simuleze pierderea memoriei.

Un asemenea tată, cu siguranță, nu merita să-și regăsească fiica!

El nu-i cunoștea nici pe Pește de Aur, nici pe Roză Primăvăratică, care n-aveau să știe niciodată cât îi datorau acestui tânăr nepăsător, cu trup frumos după care atâția pretendenți întorceau capul, acestei ființe avide de plăceri, de fericire și de viață lungă, capabilă de toate șiretlicurile pentru a-și atinge scopul, acestui om pe care tortura și închisoarea îl schimbaseră profund, făcându-l atât de generos.

81

Pentru ei, acesta devenise ritualul pe care îşi juraseră să-l practice împreună, negreşit, timp de zece mii de ani, până la moarte.

Discul de jad era mereu între ei atunci când făceau dragoste şi îşi contopeau suflurile.

Roză Primăvăratică punea jos Bi-ul negru înstelat şi ei se aşezau, în întregime goi, de o parte şi de alta a lui. Apoi începeau să-şi atingă reciproc bustul cu vârful degetelor de la o mână în timp ce palma de la mâna cealaltă şi-o mişcau pe deasupra discului ritual unde stelele micacee formau imaginea Căii Lactee.

Atunci Roză Primăvăratică, pe care acest simplu contact era de ajuns ca s-o înnebunească de dorinţă, îşi simţea pântecul fremătând şi sfârcurile sânilor ridicându-se, în timp toată pielea i se făcea ca de găină. La rândul său, Peşte de Aur, al cărui Baston de Jad întărit nu lăsa nici o îndoială asupra dispoziţiilor lui faţă de parteneră, privea din ce în ce mai uimit acest disc de jad care părea să favorizeze atât de mult fuziunea dintre ei.

– Marele disc de jad ne reflectă imaginea! El este oglinda noastră: eu sunt Ţesătoarea şi tu eşti Văcarul. Calea Lactee ne-a despărţit mult timp, dar acum suntem uniţi pentru totdeauna..., îi explicase ea atunci când îl scosese din buzunarul rochiei pentru prima oară în faţa lui, pe plaja de nisip negru, la puţin timp după ce se reîntâlniseră.

Neîncrezător, el scrutase cu atenție firmamentul miniatural înscris pe piatra care îi aparținuse lui Lubuwei. Nu-i fu greu să zărească distinct imaginile stelare ale celor două constelații formate de minusculii corpusculi micacei. Cele două grămăjoare de stele erau efectiv separate de o urmă mai strălucitoare. El constatase, luîndu-l în mâinile lui, că Bi-ul ritual iradia o căldură blândă. Ba chiar îi resimțise efectul de-a lungul brațelor ca și cum undele emanând din disc urcau încet-încet spre inimă.

– Este fabulos! Îi simt căldura în tot corpul! strigase el uluit.

– Acest Bi ritual are virtuți extraordinare, de care Lubuwei a profitat la vremea lui. Îmi doresc cu ardoare să fie la fel și pentru tine! spusese ea fără ezitare.

De atunci, discul de jad nu-i mai părăsea. Când dormeau îmbrățișați, ea îl punea mereu între ei.

– Pentru că ne-a purtat noroc, trebuie să păstrăm acest contact intim cu el, zicea ea atunci când el se mira uneori de prezența lui.

Roză Primăvăratică vorbea acum despre Bi ca despre o ființă umană a cărei unică vocație era să-i facă fericiți.

– Vorbești despre el ca și când ar fi vorba despre un prieten! îi spunea el adesea, amuzat de atâta grijă.

– Acest Bi este imaginea *omului perfect*!

– Cel despre care vorbește marele filozof Zhuangzi?

– Chiar acela. Amintește-ți de ceea ce ne spunea Desăvârșire Naturală: *„Omul perfect nu se îndepărtează niciodată de adevăr. Regula lui este absența regulilor, ceea ce constituie regula supremă!"*

– Îmi amintesc perfect aceste rânduri. Mi-ar plăcea să-l revăd pe bătrânul literat care ne-a învățat esențialul a ceea ce spiritul uman trebuie să cunoască!

– Din păcate, a preferat s-o sfârșească și să plece dincolo de munte. De supărare, după Marele Incendiu

al Cărților, s-a aruncat din înaltul Falezei. Autoritățile îl mai și umiliseră pe deasupra schimbându-i numele: din Desăvârșire Naturală, devenise Cârlig-Seceră!

– Mi-a povestit Yaomei. Dar cum au putut face ceva atât de mizerabil? zise Pește de Aur cu vehemență.

Amintirea tristului sfârșit al Preaînțeleptului Conservator îi provoca un veritabil dezgust. Autoritățile nu ezitaseră să-l oblige pe cel mai venerabil literat al Imperiului să-și abandoneze numele în schimbul unei porecle ridicole și umilitoare! Hotărât lucru, Statul legist nu mai respecta nimic...

Era un teribil angrenaj pe care-l pusese în mișcare Împăratul și care strivea indivizii și conștiințele lor. Privându-i pe intelectuali de modelele lor, încet-încet, Qinshihuangdi era pe cale să reușească să-și tâmpească poporul. Distrugând orice capacitate de critică și de judecată, fără îndoială că avea să-și atingă scopul!

Dar Pește de Aur își jurase să nu-l lase să facă asta. Cu cât trecea timpul, cu atât conștientiza, în mod strălucit, că adevărata bătălie era, de acum înainte, cea a ideilor. Adevărata amenințare care apăsa asupra poporului era mai puțin de ordin fizic cât spiritual. Trebuia cu orice preț să permită confruntărilor să existe, inteligenței să se exprime liber, criticii să se manifeste. Cel mai rău dușman al legismului nu era capacitatea cetățenilor de a analiza în mod critic? Și pentru asta, era nevoie de referințe, de exemple istorice la care să meditezi și de teorii diferite pe care să i le opui.

Iar fără cărți, aceste inestimabile ghiduri de gândire și acțiune, nimic nu va fi posibil.

– De-abia aștept să deschid această ascunzătoare cu scrieri pentru a elibera poporul din obscurantismul în care Zheng vrea să-l închidă pentru a reuși să-l aservească! o asigură el pe Roză Primăvăratică.

În timp ce el vorbea, buzele tinerei femei îl supuneau celui mai delicios tratament, chiar la extremitatea sidefată a Tijei sale de Jad care devenea încet-încet roz precum interiorul unei cochilii.

– Eu mă mulțumesc deocamdată să-ți eliberez fluxurile interne! răspunse ea râzând, odată ce, tratamentul aplicat producând-și efectul, putu din nou să vorbească.

Tânăra femeie, pe care dorința încercată pentru Pește de Aur, ca și încrederea pe care o simțea din partea lui, o făcuseră mai expertă decât cea mai experimentată curtezană, se întinsese acum în pat și își pusese coapsele depărtate larg pe umerii lui. Ele erau fine precum mătasea și fusiforme precum un vas ritual Gu. Tulburat, el putea vedea cum palpită buzele umede și tivite cu roz ale sublimei sale Porți de Rouă: ele păreau să-i recite cele mai languroase poeme. Nu era asta o tandră și delicioasă invitație de a i le săruta și dezmierda cu limba? O făcu așadar cu ardoare, dar și cu măiestrie, provocându-i lui Roză Primăvăratică o serie de spasme din ce în ce mai violente care reușiră să-i smulgă, mai întâi, un val de suspine întretăiate de țipete timide de mulțumire, apoi un puternic geamăt de plăcere.

– Acum, e rândul meu să preiau inițiativa! O să-ți dau înapoi însutit ceea ce mi-ai dat, șopti, gâfâind, tânăra femeie.

Atunci ea îl antrenă pe Pește de Aur într-un turbion extatic în care corpul bărbatului, supus plăcerii, acceptă să se piardă și să se aneantizeze în juisare, ca într-o „moarte trecătoare". Ea îl făcu să suporte delicioasele pedepse ale buzelor ei, ale degetelor și chiar ale Bobocului de Roză pe care nu ezitase să i-l pună pe nas, apoi pe gură, după ce se așezase călare deasupra feței acestui bărbat căruia vroia, fiindcă îl iubea cu toată ființa

ei, să-i ofere totul și să-i dea totul din această voluptuoasă plăcere pe care știa atât de bine să i-o provoace.

– Spune-mi, Roză Primăvăratică, cine te-a învățat asemenea mângâieri? reuși să îngaime suspinând Pește de Aur între două atingeri încă și mai irezistibile pe care ea i le aplicase.

– Nimeni altcineva decât tu... Inimile noastre sunt în perfectă armonie, ăsta e felul în care ne iubim. Nu suntem aici degeaba, dragostea noastră ne depășește și ne ia cu ea. Iar eu vreau să fac această călătorie!

– Este adevărat că suflurile noastre sunt la unison...

– Nu trebuie decât să mă las purtată de fluviul care mă aduce spre tine. Noi suntem făcuți unul pentru celălalt, așa cum Yin și Yang se întâlnesc în Marea Cale pentru a forma Marele Echilibru! îi susură ea la ureche între două noi frisoane de voluptate.

– Am putea să nu ne mai despărțim niciodată!

La aceste cuvinte, tânăra femeie se ridică și își scutură părul, precum un cal sălbatic pe care un zgomot neobișnuit l-ar fi tulburat.

– Propun să facem un jurământ etern deasupra discului de jad! zise ea.

Apoi luă Bi-ul negru înstelat, care rămăsese pe jos, și îl ridică deasupra capului iubitului ei.

Pește de Aur părea să poarte aureola neagră a unui Nemuritor.

– Bunica mea, Vale Adâncă, mi-a explicat semnificația Haosului originar de la Hongmeng, acea magmă galbenă precum embrionul puișorului, „mare bulgăre de pământ" dar și sursă de viață! Din acest fel de neant apare Viața! Acest Bi ritual este exact reprezentarea lui... Propun așadar ca fuziunea suflurilor noastre să se nască din Haosul Hongmeng. Împreună, dragul meu Pește de Aur, noi suntem Viața!

– La rândul meu, îți voi vorbi de Haosul Peștelui Kun, acea plevușcă ce plutește în adâncul Mării din Nord-Est și care ajunge să se transforme în Pasăre Phoenix Peng! zise el, mângâindu-i pântecul.

– Toate Haosurile se aseamănă, ele sunt văgăuni cu Mii de Comori, fie că e vorba de cel de la Hongmeng sau de cel al Peștelui Kun! Numele tău este atât de apropiat de cel al acestui Haos!

Limba lui Roză Primăvăratică forțase buzele lui Pește de Aur și se învârtea în gura lui. Apoi ea se îndepărtă puțin și el putu să-i răspundă:

– Haosurile sunt rotunde și închise precum vasele rituale... Îți amintești de exegeza pe care ne-o făcea Desăvârșire Naturală despre Haosul Primordial al lui Zhuangzi, după părerea mea cel mai mare filozof al nostru? Haosul, pentru Zhuangzi, era „burduful închis al Împăratului Centrului"...

– Îmi amintesc perfect. Dar nu era vorba de Împăratul Qinshihuangdi! spuse ea în timp ce pântecul începea să i se încordeze din nou.

Cu o ardoare juvenilă, el se apucase să-i frece Bobocul de Roză ale cărui buze începuseră să palpite, apoi să se desfacă, ca și cum ar fi vrut să-i arate că nu se săturau niciodată. El nu întârzie să o pătrundă din nou, în timp ce plimba discul de jad de-a lungul corpului ei. La contactul cu piatra neagră, atât de fină și caldă, pielea catifelată a lui Roză Primăvăratică se zbârli de plăcere.

– Împreună, vom rămâne pentru totdeauna uniți în Marea Pace, murmură Pește de Aur.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta. Împreună, vom fonda o eră de fericire și de prosperitate pentru toți ceilalți care ne vor urma și vor lua exemplu de la noi...

Marea Pace nu era nimic altceva decât acel Stat viitor la care fiecare avea dreptul să spere. Atunci, între

oameni, vor domni doar armonia și fericirea. Marea Pace era de asemena replica Vârstei de Aur Dong, acea epocă imemorială în care toți oamenii erau în același timp egali și perfect fericiți.

Cei doi amanți știau deja că fericirea lor era ceea ce aveau mai de preț; fără ea, și fără ei, n-ar exista niciodată o Mare Pace pentru popoarele din Imperiul Centrului.

Căci din întâlnirea lor răsărea binele.

Și această convingere le dădea o nestăvilită dorință de a fi fericiți.

*

După interogatoriul lui Zhaogongming și al lui Fildeș Imaculat, care nu dăduse nici un rezultat, Zhaogao vedea, judecând după mina furioasă și descumpănită a lui Lisi, cum promovarea lui în postul de ministru de război se spulberă.

Decepția generalului era atât de mare, încât nici măcar nu avusese prezența de spirit să ordone gărzilor să-i pună pe cei doi deținuți în celule separate. Astfel, stupefiați, preotul și ordonanța fuseseră aruncați în aceeași carceră.

O dată ușa încuiată, ei se strânseră în brațe pentru a-și da curaj. Preotul taoist, care fizic era mult mai puțin distrus decât ordonanța, se chinuia s-o ajute să-și găsească o poziție pentru a se întinde. Apoi, când aceasta, cu prețul a multe eforturi, reuși s-o facă, preotul îi trecu mâna prin părul întărit de sângele închegat. Fildeș Imaculat era atât de epuizat, că abia putea să vorbească.

Ca de obicei, când mareea era puternică, pământul din celulă era umed...

Acolo, în acea obscuritate jilavă ca o ceață groasă, își dăduse sufletul Tigru de Bronz, cu câteva săptămâni în urmă.

– Ce se va întâmpla cu bietul Salt de Tigru? reuși să îngaime Fildeș Imaculat care de-abia își deschidea gura din cauza crustelor purulente.

– A plecat cu Pește de Aur și Roză Primăvăratică la Xianyang.

– Dar credeam că Pește de Aur a murit chiar aici.

Zhaogongming îi explică lui Fildeș Imaculat cum Tigru de Bronz reușise să treacă drept fiul său ca să-i permită acestuia din urmă să fugă liniștit.

El constată cu ușurare că această frumoasă poveste reușea să aducă zâmbetul pe nefericita față tumefiată a ordonanței.

– S-au dus în capitală cu intenția de a scoate dintr-o ascunzătoare cărțile cele mai prețioase ale Turnului Memoriei pe care niște spirite prevăzătoare au reușit să le mute pentru a le salva de flăcările Marelui Incendiu.

Fildeș Imaculat, cu ochii pe jumătate închiși, nu avu forța să mai spună ceva.

– Vor fi tot atâtea semințe care, nu mă îndoiesc de asta, îi vor permite gândirii să înflorească! adăugă taoistul.

El îl așeză pe camaradul său rezemat de zid și, dându-și seama că respira greu, începu să-i facă vânt.

– Nu vei ști niciodată cât de mult doresc să reușească. Poporul țării noastre merită să iasă din infernul în care l-au aruncat conducătorii săi..., șopti, aproape imperceptibil, Fildeș Imaculat.

Afară, vântul mugea și Marele Ocean Rotund vuia de furie. Ei puteau auzi zgomotul talazurilor care loveau în piciorul turnului închisorii în care se afla celula lor. Legănat de vuietul Oceanului Oriental, Fildeș Imaculat știa că nu-i mai rămâneau decât câteva ore de trăit. El pierduse deja mult sânge și simțea acum cum un voal negru, care nu putea fi decât cel al morții, îi aluneca ușor sub pleoape.

Preotul nu-l mai recunoștea, în acest corp ghemuit lângă zid și al cărui cap nici măcar nu mai stătea drept pe umeri, pe tânărul efeb cuceritor, căruia îi plăcea atât de mult să seducă, de care el se îndrăgostise nebunește imediat ce îl văzuse venind cu Zhaogao pe muntele Taishan. Călăii Imperiului îl transformaseră într-o biată grămadă de carne vineție. Aureolat de norul său de suferință, Fildeș Imaculat îi părea acum și mai adevărat, și mai sensibil decât în prima zi.

Tulburat, el își dădu seama că încă îl mai iubea.

– O să încerc să-ți ușurez suferința chemând asupra ta suflurile pozitive..., propuse taoistul care își stăpânea cu dificultate plânsul.

– Dar eu cred atât de puțin în sufluri! În ciuda tuturor eforturilor făcute, n-am simțit niciodată diferența între un suflu fast și un suflu nefast, mărturisi tânărul.

Tocmai scuipase un șuvoi de sânge care îi inunda pieptul plin de cicatrici.

– La ce ești sensibil atunci? îl întrebă cu infinită blândețe Zhaogongming care îl luase la pieptul său, așa cum o mamă își strânge copilul.

– Nu știu... Poate la caligrafie și la pictură? În fața unui desen frumos aș simți cea mai mare emoție, răspunse cu seriozitate ordonanța care se chinuia tot mai mult să înghită.

– Atunci, o să pictăm împreună! O să vezi, o să-ți fie mai bine după aceea. Spiritul tău va reuși să se detașeze de trupul rănit. N-o să mai simți practic durerea cu care este impregnat învelișul carnal.

– Dar noi n-avem nici penel, nici cerneală, nici stilet și cu atât mai puțin planșetă...

Zhaogongming apucase mâna dreaptă a ordonanței.

– O s-o facem prin gesturi. Îți voi ghida eu brațul.

Brațul lui Fildeș Imaculat era în același timp moale și ușor ca un fular.

– O să-ți imaginezi că zidul celulei noastre este un panou cu planșe din lemn de tei asamblate unele lângă altele pe care eu le-am uns cu ceruză. Acolo o să mergem acum să pictăm și să caligrafiem, spuse taoistul.

– De acord, reuși să articuleze Fildeș Imaculat.

Zhaogongming arăta acum înspre peretele de moloni umezi printre care creștea mușchi care dădea acel insuportabil miros de mucegai cu care nu puteai niciodată să te obișnuiești.

– Acest zid este Haosul; starea de nediferențiere între Plin și Vid, între Formă și Ne-Formă, între Avut și Ne-Avut. Îl vezi?

– Da, percep cu claritate Haosul, răspunse tânăra ordonanță cu firicelul de voce care-i mai rămăsese.

El nu mai putea nici măcar să-și ridice capul pentru a se uita la zidul de piatră. De altfel, vălul negru care îi acoperea acum aproape în întregime privirea l-ar fi împiedicat să-l vadă...

– Acum, o să-ți întinzi mâna dreaptă spre Haos. Ea este penelul tău și o să străpungă Haosul originar.

Zhaogongming îi ghidă brațul lui Fildeș Imaculat pentru a imita gestul străpungerii.

– Gata, l-ai străpuns! strigă preotul.

Capul lui Fildeș Imaculat căzuse acum pe umărul lui Zhaogongming.

– Ce mi se întâmplă? gemu ordonanța care simțea cum pleacă.

– Nu vezi cele mai minunate peisaje? Munți încrețiți precum gâtul unui bivol, cețuri vaporoase irizate de razele soarelui, apă transparentă și pură curgând din abundență și, peste toate, cerul de azur care pare mai adânc decât marea. Există și un lac albastru. Îl vezi?

– Da, îl văd... Cât este de frumos! șopti vocea lui Fildeș Imaculat înainte de a se stinge într-un suspin, precum flacăra unei lumânări.

– Ei bine, din acest lac iese la suprafață insula Penglai! O să vezi vârful copacilor, trunchiurile lor sunt din aur masiv și ei sunt plini de fructe de jad...

Prins de descrierea viziunii lui interioare a Insulei Nemuririi, Zhaogongming nu-și dăduse seama că prietenul său își pierduse cunoștința.

– Acum o să-ți descriu fructele care cresc în copacii din această insulă extraordinară..., continuă preotul cu o voce lentă și convingătoare.

Dar Fildeș Imaculat dăduse ochii peste cap.

– Văd portocale de jad și niște perle fine, mari ca ouăle de găină, atârnate în ramurile lor. Sunt toate foarte frumoase. Sunt pentru tine! continua taoistul.

Fildeș Imaculat murise, rezemat de umărul lui.

– Sunt frumoase fiindcă pictura ta este frumoasă! Ai devenit un bun pictor al Insulelor Nemuririi. Spune-mi, dragul meu Fildeș Imaculat, nu e asta cea mai bună metodă de a ajunge acolo?

Pupilele ordonanței erau definitiv închise. El nu mai avea nevoie să fie ghidat de comentariile poetice ale îndrăgostitului Zhaogongming.

Spiritul tinerei ordonanțe își luase zborul către oaza de pace și seninătate a Insulelor Nemuririi, acolo unde fiecare fruct cules îi asigura zece mii de ani de viață în plus celui care avea fericirea să-l mănânce; acolo unde apele albăstrii, în care peștii se lăsau prinși atunci când vroiau, ceea ce – în treacăt fie spus – îi scutea pe pescari să folosească până și cel mai mic cârlig, apăreau în mijlocul deșerturilor de nisip de aur și de pietre de argint pe care le înmiresmau cu esențe rare și plăcut mirositoare; acolo unde nu existau nici armate, nici generali nelegiuiți care-și transformau tinerele ordonanțe în sclavi sexuali, ademenindu-le cu promovări care nu veneau niciodată; acolo unde nimeni

nu-şi mintea aproapele; acolo unde poporului nu-i era frică; acolo unde nu existau nici spioni, nici trădători, nici turnători; acolo unde nu te aruncau în închisoare pentru a scăpa de tine pretextând că făceau dreptate; acolo unde toţi se iubeau, unde toţi se ajutau, unde fiecare avea respect şi compasiune pentru aproapele lui; acolo unde se afla Imperiul Binelui, care era cu mult mai valoros decât Imperiul Centrului.

Uluit, Zhaogongming simţea cum merge din ce în ce mai departe.

Era de ajuns să picteze cu spiritul şi cu sensibilitatea lui Insulele Nemuririi, că se şi trezea pe una din ele!

Forţa spiritului ştergea zidurile închisorii...

După ce respirase adânc, taoistul făcu din nou gestul de străpungere a Haosului originar.

Cât era de minunat!

El zbura acum ca o pasăre... Insula Penglai se afla chiar sub el. Văzută de sus, era şi mai magnifică. El zbura pe deasupra vârfurilor copacilor cu fructe de jad, chiar acele fructe pe care Fildeş Imaculat le văzuse pentru prima dată în fumoarul de la Luna Verde şi pentru care venise pe muntele Taishan.

El zări într-un copac mai înalt decât ceilalţi nişte somptuoase portocale de jad albastru. Erau atât de atrăgătoare, încât îşi luă avânt ca să se aşeze pe vârful lui. Culese o portocală. Când o duse la gură, îşi dădu seama, deschizând ochii, că era mâna deja rece a lui Fildeş Imaculat.

I-o sărutase atât de mult, încât era udă toată de lacrimi şi salivă.

*

Când ajunseră în fața intrării de la grota lui Vale Adâncă, preoteasa medium îi aștepta, îmbrăcată special pentru această ocazie într-o rochie lungă galbenă, înconjurată de un stol de păsări care zburau ici și colo piuind.

– Fii atent să nu strivești melcii care ne escortează! îi șopti Roză Primăvăratică la ureche lui Pește de Aur.

Ea îi arăta două șiruri lungi de gasteropode care se târau cu lentoare de o parte și de alta a covorului de mușchi verde ce ducea la picioarele preotesei. Cochiliile lor lucioase și cafenii-aurii, ca niște capete de cuie pe care cineva le-ar fi bătut acolo, desenau pe pământ două linii continue perfect paralele.

– Știam eu că o să veniți s-o vedeți pe bunica voastră! murmură cu voce blândă bătrâna.

– Piscul Huashan ne era în drum și vroiam neapărat să ți-l prezint pe Pește de Aur, zise cu veselie Roză Primăvăratică în chip de bună ziua, agățându-se de gâtul bunicii ei.

– Dragii mei copii, fericirea mea este fără margini: iată-i așadar pe Văcar și pe Țesătoare uniți pentru totdeauna!

Bucuria dădea strălucire feței lui Vale Adâncă care părea să fi întinerit cu treizeci de ani.

Imensele eforturi pe care le făcuse fără încetare pentru a ajunge în sfârșit la rezultatul pe care-l avea în fața ochilor nu fuseseră deci în van! Ea nici nu mai ținea socoteala numărului de meditații și exerciții pe care le practicase, adesea în mai multe reprize în aceeași zi, pentru a-și proteja nepoata, făcând să conveargă asupra ei suflurile pozitive, dar și pentru a veghea la menținerea intactă a iubirii pe care Pește de Aur i-o purta de când erau adolescenți. Această din urmă misiune nu fusese mai puțin dificilă. Ea nu știa

nimic, sau aproape nimic, de băiatul cu semn, apoi de adolescentul care devenise și cu atât mai puțin de bărbatul care era acum.

Nu se îndoia nici de calitățile, nici de farmecul lui, căci avea încredere oarbă în nepoata ei, în siguranța judecății și în pertinența alegerilor ei. Dar îi lipsise mereu un cât de mic suport material aparținând lui Pește de Aur, un smoc de păr sau o bucată dintr-o haină pe care ar fi purtat-o, pentru a-și realiza exercițiile. În lipsa acestui adjuvant, fusese nevoită să-și mobilizeze multă energie și forță interioară pentru a reuși să convoace în meditațiile ei această ființă pe care nu o cunoștea.

De asemenea, se chinuise să și-l imagineze în visele ei după ce îl desenase mental.

Și constata cu satisfacție că imaginea pe care și-o făcuse corespundea cu realitatea personajului care stătea acum în fața ei. La primul schimb de priviri, ea își dădu seama că marea iubire a nepoatei ei era în același timp o ființă ieșită din comun. Fața delicată, echilibrul trăsăturilor, prestanța, blândețea și inteligența privirii spuneau totul.

– Înțeleg mai bine acum de ce n-ai încetat niciodată să-l aștepți să se întoarcă...., zise ea zâmbind.

Pește de Aur, rușinat, dădu să se îndepărteze.

– Poți să rămâi. Nu trebuie să mai existe secrete între tine și mine, așa cum nu avem față de Roză Primăvăratică! îi zise preoteasa pe un ton vesel.

El o privi oarecum mirat.

– Nu sunt un „*om perfect*"! Nu caut să am cât mai multe calități, încerc pur și simplu să fiu adevărat. Să-ți urmezi natura, înseamnă să urmezi Dao.

– Laozi e cel care a scris: „*Ceea ce e numeros rătăcește și ceea ce e puțin obține.*" Ai dreptate să te menții în Unicul Adevăr! răspunse Vale Adâncă.

– Această frază îmi amintește de formula maestrului Confucius din *Dialoguri*: „*Calea mea e cea a lui Unu care îmbrățișează Universalul!*". Unitatea e sursa primordială a oricărui lucru. Încerc să aplic acest principiu la propria mea conduită, reluă Pește de Aur.

– Și ai mare dreptate! Nu va trebui să te abați niciodată de la asta. E ceea ce ți-a permis să devii ceea ce ești. Totul începe prin cel mai simplu lucru, fie că e trăsătura orizontală a trigramei din *Cartea Mutațiilor Yijing* sau prima trăsătura de penel a pictorului caligraf, zise preoteasa pe un ton grav.

Privind în jos, Pește de Aur constată cu stupoare că melcii se aliniaseră acum la picioarele lui Vale Adâncă, formând o trăsătură rectilinie, precum bara Yihua, baza celor opt trigrame care erau formate din trei linii suprapuse, unele pline, Yin, și altele, Yang, întrerupte în centru. Dispuse în octogon, cele opt trigrame Bagua formau o rază a vânturilor, dând reprezentarea sintetică a Universului.

Această similitudine între postura melcilor și cosmogonie reuși să-l convingă de extraordinarele capacități pe care le avea bunica lui Roză Primăvăratică.

– Puterile dumneavoastră sunt imense! Ați putea să ne ajutați. Vom avea mare nevoie! mărturisi el, uluit pur și simplu de ciudata aliniere a gasteropodelor.

– Spuneți-mi copii, ce planuri aveți acum?

Roză Primăvăratică fu cea care luă cuvântul, lipindu-se de Pește de Aur.

– Avem de gând să mergem să scoatem din ascunzătoare faimoasele cărți rare despre care am avut ocazia să-ți vorbesc și care sunt la adăpost acolo. Ce părere ai?

– Și ce aveți de gând să faceți cu aceste scrieri care au fost salvate din Marele Incendiu? întrebă bătrâna femeie, ușor îngrijorată.

Ea îi privea cu emoție. Erau atât de aproape, unul în brațele celuilat, încât păreau să formeze un singur trup.

– Să punem să fie recopiate și să le răspândim din nou în Imperiul Centrului, ca să redăm întâietatea spiritului și gândirii! zise cu mândrie Pește de Aur.

– Nu cărțile m-au învățat ceea ce știu! Nu e de ajuns să desenezi o linie Yi ca aceasta pentru a îngloba totul și pentru a înțelege totul despre Univers? întrebă Vale Adâncă.

Ea arăta impecabila aliniere cafeniu-aurie a cochiliilor de gasteropode care ieșeau în evidență, ca niște pietre prețioase, pe covorul gros de mușchi verde.

– Cei care nu au, din păcate, șansa de a poseda darurile tale înnăscute sau de a fi inițiați de un profesor experimentat sunt obligați să citească și să învețe din cărți despre ce au făcut strămoșii noștri, ca să înțeleagă și ei, la rândul lor, sensul lucrurilor și să reflecteze cu bună știință. Astăzi, Statul legist nu rezistă decât prin aneantizarea gândirii critice a cetățenilor săi. Eu nu cred ca Fiul Cerului să fi primit un asemenea mandat de la tatăl său..., răspunse el cu ardoare.

Preoteasa se lăsă în genunchi și atinse ușor cu degetele cochiliile celor doi melci care erau în fruntea șirurilor. Atunci cochiliile cafenii-aurii începură să se deplaseze lent pentru a forma un cerc perfect în jurul celor doi iubiți care se țineau de mână.

– Obiecția mea era mai ales provocată de teama de a vă vedea angajați într-o aventură periculoasă pentru viețile voastre care îmi sunt atât de dragi! Nu trebuie mai întâi să vă gândiți la fericirea voastră?

– Cum putem fi fericiți în mijlocul unui popor oprimat?

– Are dreptate! zise Roză Primăvăratică. Am hotărât să luptăm pentru justiție! Eliberarea cărților ascunse este o operațiune care ne este la îndemână, adăugă ea cu hotărîre.

– Setea voastră de dreptate este așadar atât de mare, încât trece înaintea propriei fericiri? constată bătrâna, uimită de curajul lor.

– Vom fi fericiți când vom fi cu spiritul împăcat... Până atunci, va trebui să fim cu băgare de seamă. Pește de Aur este căutat în tot Imperiul, s-a pus un preț pe capul lui. Dar asta nu ne-a împiedicat să ajungem până aici fără probleme! reluă nepoata ei.

Vale Adâncă o privea pe scumpa ei Roză Primăvăratică cu încântare. Își spunea că iubirea era pe cale să o facă invincibilă pe această copilă adorată. Uitându-se în ochii ei cu atenție, ea regăsi în ei, atât era de asemănătoare, aceeași strălucire rebelă care era în cei ai lui Neclintită Stea de Răsărit.

– În orice caz, îmi voi folosi ultimele rezerve de energie pentru a îndrepta suflurile pozitive asupra unei întreprinderi atât de salutare ca a voastră. Nu uitați totuși că descendența voastră va fi la fel de importantă, pentru Imperiul Centrului, ca toate acele cărți pe care o să le eliberați! Vă implor, după ce v-ați gândit la alții, gândiți-vă și la voi!

– Regăsirea noastră datează doar de câteva zile... Fără îndoială că în două sau trei luni, dacă nu mai devreme, pântecul meu va purta fructul iubirii noastre! o asigură, nu fără maliție, tânăra femeie pe bunica ei.

Fața ridată a preotesei medium se lumină de veselie. Nepoata ei, în mijlocul cercului perfect făcut pe pământ de cochiliile cafenii-aurii, își ținea iubitul de mână. Nu formau ei amândoi cel mai frumos cuplu din lume?

Vale Adâncă își revedea propriul trup gol și excitat, întins pe pielea de animale din peștera unde sătenii

veneau să o venereze, în momentul în care ea și Zhou, pe atunci prinț moștenitor al regatului Qin, o concepuseră pe Neclintită Stea de Răsărit. Ea simțise perfect cum Licoarea de Jad a iubitului ei îi inundase spațiul care ducea la ascunzătoarea Câmpului de Cinabru, acolo unde dormea embrionul pe care aceasta îl trezise. Jetul arzător țâșnit din viitorul rege al Qin-ului desenase atunci deslușit, chiar în fundul pântecului ei, un semn primordial Yi. Ea își dăduse imediat seama că, în acea clipă, plecând de la acel simplu semn, începuse dezvoltarea acelui copil pe care fusese forțată să-l abandoneze după ce i se dăduse de înțeles că nu avea ce căuta la curtea din Xianyang.

De-a lungul vieții retrase pe care și-o impusese la piciorul cascadei de pe piscul Huashan, ea nu putuse s-o revadă pe Neclintită Stea de Răsărit decât o singură dată, atunci când, nemairezistând, se dusese s-o viziteze în capitală. Apoi, conștientă că soțul ei n-avea să-i facă bine, ea încercase prin toate mijloacele să o protejeze. Atunci când Lisi o asasinase în mod josnic, ea fusese cât pe ce să moară de supărare și nu rezistase decât grație existenței lui Roză Primăvăratică. Își consacrase tot restul vieții ca să vegheze asupra ei. Neclintită Stea de Răsărit era cea care i-o lăsase în grijă. Și de atunci, ea o supraveghease ca pe propria-i fiică, atentă la bucuriile și la necazurile ei, gata s-o ajute în momentele dificile.

Și iată că, după atâtea încercări, ea putea în sfârșit să constate că eforturile nu-i fuseseră zadarnice! Niciodată nu s-ar fi gândit să aibă imensa bucurie de a fi atât de aproape de rezultatul încercărilor ei.

Niciodată recompensa nu avusese un gust atât de delicios!

Se gândea că Bi-ul negru înstelat ajunsese să-i poarte noroc și ei.

– Poți să-mi arăți discul de jad? o întrebă ea atunci pe Roză Primăvăratică.

Tânăra femeie îl scoase de sub rochie, apoi i-l întinse.

Cu infinite precauții, pentru a nu călca pe nici o cochilie, preoteasa îi ajută pe cei doi să iasă din cercul format de melcii pe care firișoarele de bale îi făceau să fie lucioși, apoi puse Bi-ul ritual în mijlocul acelui disc de mușchi verde tivit cu capete mari de cuie cafenii-aurii.

– Aveți acolo, dragii mei copii, o imagine exactă a Universului și a ciclului anotimpurilor. Melcii sunt în număr de trei sute optzeci și patru. Adică de șaizeci și patru de ori câte șase, ca Marea Roată a hexagramelor. Fiți atenți să fiți în armonie cu asta, nu mergeți niciodată împotriva vânturilor, a suflurilor și a curenților. Nu rupeți niciodată echilibrul, ci respectați cu scrupulozitate dinamica Naturii și, vă spun eu, totul o să fie bine pentru voi!

În acel moment, ea zări o cochilie puțin mai în lături de cercul perfect, iar absența ei crea un vid minuscul care rupea imperceptibil armonia generală a Marii Roți.

Se lăsă în jos și luă molusca rebelă. Când o întoarse, văzu niște pete negre pe piciorul ei. Ea recunoscu în acele urme pulberea neagră pe care Zhaogongming venise să o ia. O cantitate infimă căzuse pe pământ în acel loc... Ea suflă ușor deasupra și puse cu delicatețe gasteropoda la locul unde trebuie, de unde aceasta nu se mai mișcă.

Cercul era din nou perfect și toate cochiliile erau în același timp total concentrice și perfect aliniate.

– Iată că restabilești ordinea în Univers! se amuză Roză Primăvăratică.

Bunica ei părea atât de fericită, atât de împăcată cu ea însăși și atât de mulțumită să fie acolo, alături de ei, încât ea nu îndrăzni să continue s-o tachineze mai mult.

82

Platforma perfect netedă a terasei Langya fusese curățată de cel mai mic fir de iarbă și de orice bucată de lemn, fie ea cât de minusculă.

– Majestate, n-a fost simplu să nivelăm în felul ăsta flancul acestei coline stâncoase! Priviți: nu este la fel de curat precum suprafața cu dale a Palatului Luminii Mingtang? zise cu emfază Lisi, care era mereu în căutarea unui compliment.

– Ai făcut un lucru bun! Această sarcină ar fi trebuit în mod normal să fie îndeplinită de Marele Arhitect Imperial Perfect în Toate, dar omul ăsta aleargă neîncetat de la un șantier la altul, riscând să se disperseze... Nu știu nici măcar unde se află! zise cu ironie Qinshihuangdi.

Zhaogao stătea, îmbufnat, chiar în spatele Împăratului Centrului. Lângă el se afla bătrânul geomant Îmbrățișează Simplitatea, care sosise acolo cu două zile înainte. După ce străbătuse terasa cu pași mari, o sondase și o măsurase în toate sensurile cu busola lui Shipan, el certificase că lucrările de terasament fuseseră bine efectuate, respectând regulile artei Fengshui. Colina fusese tăiată în conformitate cu liniile ei de forță telurice, adică respectând perfect traseul muchiei solzoase de pe spatele puternicului dragon care dormea leneș în măruntaiele ei. Nimic, în străfundurile acelei

imense coline stâncoase care domina marea, nu fusese aşadar deranjat. Astfel că ea nu va avea niciodată nici un motiv să se răzbune pe oameni, tremurând, ori fisurându-se, ba chair alunecând spre mare.

Împăratul se întoarse spre geomant.

– Terasa Langya poate fi în armonie cu cele Opt Vânturi?

– Înălţimea Voastră, fie că e Vântul Aprins din Nord-Est, Vântul Vâjâitor din Est, Marele Vânt din Sud, Vântul Răcoros din Sud-Vest, Vântul Dominant din Sud-Est, Vântul Înalt din Vest, Vântul Biciuitor din Nord-Vest sau Vântul Îngheţat din Nord, ele pot fi toate captate din acest loc. Orientarea terasei, în faţa căreia nu se ridică nici un obstacol natural, permite celui ce stă în centrul platformei să cuprindă cu privirea cele Cinci Direcţii şi să le adulmece vânturile doar printr-o simplă rotire a corpului!

Agasarea lui Zhaogao nu făcu decât să crească atunci când el îl auzi exprimându-se cu atâta înfumurare pe Îmbrăţişează Simplitatea care nu contribuise cu nimic la realizarea terasamentului pentru care oamenii lui trudiseră atât.

– În acest caz, am de gând să vin în fiecare zi aici pentru câteva ore! Astfel, voi putea să inspir suflurile venite din larg. Se pare că sunt foarte tonice pentru spirit! zise, satisfăcut, Qinshihuangdi.

Nimeni nu îndrăzni să-i pună vreo întrebare despre ceea ce avea de gând să facă în timp ce contempla marea ore în şir, nici despre durata sejurului său pe ţărmul Oceanului Oriental. Toţi, în afară de Zhaogao, care considera că acum era dat la o parte, erau fericiţi şi mulţumiţi să vadă că Împăratul nu intrase în una din crizele lui de furie oarbă constatând vreun minuscul detaliu care şchiopăta, cum obişnuia să facă mereu cu o

plăcere răutăcioasă atunci când vizita marile șantiere. Întotdeauna găsea o piatră rău fixată sau arăta cu degetul spre un copac plantat de curând căruia nu i se rupsese singura frunză mâncată de omizi.

Să nu fie niciodată satisfăcut, să caute în permanență ceea ce nu mergea, ca să i se știe mereu de frică, era, mai mult ca niciodată, metoda lui de a-i domina pe ceilalți și de a domni asupra supușilor.

Lisi, primul surprins, realiza cât de diferit era noul comportament al suveranului față de obișnuințele lui.

Qinshihuangdi avea cu siguranță în cap alte preocupări...

Apropierea Insulelor Nemuririi, pe care spera să le vadă ivindu-se în depărtare de pe terasa Langya într-o zi în care cerul ar fi senin și trasparent, era ceea ce-i modifica comportamentul Împăratului Centrului. Fiind atât de aproape de a-și atinge țelul, să-i tachineze pe curteni pentru a-i teroriza și a-i supune nu mai constituia pentru el o miză. El nu se mai gândea decât la acea clipă divină când o să vadă apărând la orizont pânzele corăbiilor Expediției Celor O Mie.

Corăbiile erau plecate în larg de o lună. După harta maritimă, întoarcerea lor nu mai era decât o problemă de zile... Calele lor vor fi pline de fructe de jad. Pentru nimic în lume, n-ar fi ratat sosirea triumfală a carcaselor lor roșii cu o încărcătură atât de prețioasă!

Acesta era, de altfel, motivul esențial al venirii lui la Dongyin.

Scopul inspecției pe care o făcuse era de a-și da seama de soliditatea puterii lui. Ordinea domnea la Xianyang, dar care era situația la marginea Imperiului?

Ceea ce văzuse îl liniștise. Dar putea oare să suspecteze că nu i se arătase decât ceea ce nu putea să-l supere?

Pe de altă parte, gândea el, dacă Legea lui părea să fie respectată și la marginea Imperiului la fel de bine ca în Centrul lui, ar putea în curând să se îmbarce liniștit, fără teama de a fi detronat în timpul absenței. Atunci, el ar naviga nestingherit spre Arhipelagul Nemuririi.

Căci frica de moarte îl obseda atât de mult, încât ea nu înceta să-i chinuie inima. Zadarnic încerca să-și spună că domnea peste aproape întreaga lume cunoscută, că milioane de supuși își plecau capul cu frică atunci când auzeau pronunțându-se numele său, că mai mult de o mie de palate îl așteptau în toate orașele Imperiului Centrului, că mai mult de un milion de soldați, pe puțin, depuneau în fiecare dimineață jurământul de supunere în fața flamurii pe care era scris numele lui; cu cât treceau anii, cu atât simțea mai mult deșertăciunea acestei puteri temporale pe care nu încetase să și-o extindă asupra supușilor săi și asupra teritoriilor pe care le cucerise.

Era ciudat... Cu cât Qinshihuangdi le comanda mai mult oamenilor, cu atât natura îi părea mai rebelă la propriile lui directive. El constata cu ciudă că avea mai puțină putere decât geomanții și magicienii. Aceștia, datorită tehnicilor lor, reușeau să se adapteze la sufluri, dragoni și la fluxurile care străbăteau scoarța terestră, structurând peisajele, ordonând fluviilor să se îndrepte spre mare și piscurilor muntoase să străpungă norii, domnind asupra norilor evanescenți care traversau cerul și guvernau ciclul anotimpurilor.

Nu conduceai natura: i te supuneai.

Dar Împăratul ignora acest lucru și n-avea s-o știe niciodată. Aceasta era imensa lui slăbiciune.

În ciuda atotputerniciei temporale de care dispunea, el era pe punctul de a descoperi că nu puteai supune spiritele. El n-ar fi recunoscut-o în fața nimănui și mai

ales în fața lui Lisi, dar Marele Incendiu al Cărților i se părea încă o imensă prostie la care se lăsase împins. Totuși, să facă cunoscut cuiva o asemenea evidență era, bineînțeles, de neconceput! Împăratul Centrului nu putea să se înșele și, de aceea, n-avea nici un drept să greșească.

În această fază de îndoială în care intrase și care îi întârea obsesia de a scăpa de mușcătura timpului, refuzul lui Huayang de a se întâlni cu el la Taiyuan i se păruse un insuportabil și inutil afront personal. Altădată, ar fi făcut-o să plătească foarte scump. Dar în punctul în care se afla, știa că, acționând astfel, el și-ar înstrăina-o definitiv și n-ar mai putea să conteze pe ea pentru a-i regenera suflul vital sau pentru a-i procura pilulele de care va avea nevoie dacă Expediția Celor O Mie se întorcea cu coada între picioare.

Căci, chiar dacă n-o mărturisea niciodată, i se întâmpla să se îndoiască de temeinicia și pertinența Expediției celor o mie de tineri și tinere...

Zadarnicele lui tentative de a o seduce pe Roză Primăvăratică, apoi pe prințesa sogdiană pe care o înrolase cu forța în expediția în Insulele Nemuririi reușiseră să-i clatine certitudinile. El învățase, pe propria piele, că nu puteai să comanzi iubirii și nici spiritului.

În acest ocean mai degrabă lugubru în care îi înota inima, o licărire nebunească de speranță se născuse atunci când i se raportase că, după ce fugise, Baya Sogdiana se întorsese de bună voie să se alăture tinerilor exact în momentul în care cele trei corăbii cu carcasă roșie se pregăteau să-și ridice pânzele.

Pe moment, îi fusese greu să-și ascundă bucuria.

De atunci, se mângâia cu speranța nebună că, la întoarcere, Sogdiana o să-i mărturisească că a făcut-o pentru el. N-ar fi, în acest caz, cea mai frumoasă dovadă

de dragoste din partea acestei ființe de o frumusețe la fel de imemorială ca lungul său păr buclat? Era, fără îndoială, motivul cel mai ascuns pentru care Împăratul se deplasase până la Dongyin ca să asiste la întoarcerea Expediției Celor O Mie.

Marele Împărat al Centrului, ființa cea mai urâtă și mai de temut din tot Imperiul, simțea și ea, ca orice om, imperioasa nevoie de a fi iubită.

– Să fie adus în fața mea acel magician deținător al faimoasei pulberi negre cu care a reușit să pulverizeze stânca de pe terasa Langya, ordonă el deodată.

Lisi îi dădu lui Zhaogao ordinele necesare.

Soarele era deja sus pe cer când gărzile îl duseră în fața lui Qinshihuangdi pe preotul taoist pe care-l scoseseră din celulă.

– Care va să zică, tu ești acel Zhaogongming, inventatorul pulberei explozive pe care toată lumea de aici mi-a lăudat-o?

– Majestate, este un simplu amestec accidental a două feluri de pulbere pentru longevitate! Nu este decât rodul întâmplării, răspunse celălalt, înspăimântat.

De la moartea lui Fildeș Imaculat, inima preotului era plină de ură dar, în fața acestui Împărat cu privire crudă, el devenise subit temător. Îl văzuse și pe Tigru de Bronz stingându-se din viață în aceeași carceră umedă unde zăcea și el de câteva săptămâni. Și toată această nenorocire din cauza relei-credințe a unui general de rang înalt. De ce era suficient să fii puternic pentru a-ți aroga în acest fel toate drepturile? Nu era asta culmea josniciei unui sistem nedrept și odios al cărui inventator și principal responsabil stătea acum în fața lui?

Dar după ce își jurase să se răzbune, iată că bietul Zhaogongming începuse să tremure ca o frunză în fața Suveranului Centrului cu privirea atât de rece.

Preotul taoist descoperea cu luciditate, dar și cu neplăcere, că, spre deosebire de Tigru de Bronz și Fildeș Imaculat, el n-avea stofă de erou.

– Ai fi în stare s-o mai produci din nou, în cantități mari? îl întrebă Qinshihuangdi.

Împăratului Centrului nu-i luase mult să-și dea seama de avantajele care i le oferea o rezervă serioasă de astfel de pulbere explozivă, pentru operațiunile militare care puteau fi făcute cu ajutorul ei, dar mai ales pentru că el ar putea, în sfârșit, să dispună de pulberea de longevitate necesară confecționării acelor pilule de care ducea atâta lipsă de când Huayang, pretextând că nu mai are, încetase să-l mai aprovizioneze.

– Pentru a obține un asemenea amestec exploziv, trebuie că ai cu siguranță o rețetă bună de fabricare a pilulelor de zece mii de ani! zise el adresându-i-se lui Zhaogongming.

– Nu sunt chiar neghiob în materie de asta! bâigui taoistul care tremura din toate oasele.

Împăratul Centrului se îndepărtase pentru a merge pe marginea terasei Langya de unde cuprindea oceanul cu privirea ca de la un balcon. De acolo, priveliștea era neasemuită și vânturile îți inundau fața precum apele torentelor. El îi lăsase pe Lisi și pe Zhaogongming față în față, separați de Zhaogao. Preotul taoist părea total dezorientat.

– Ai noroc, Împăratul are o dorință nestăpânită de a deveni Nemuritor! Poate că asta va fi șansa ta, fără de care, eu nu voi pune prea mare preț pe pielea ta, zise primul-ministru printre dinți.

Zhaogongming îl privi pe Lisi cu spaimă.

– Dacă îmi spui unde se află fiica mea, o să-ți aranjez să dispari într-un loc unde nimeni nu va veni să te deranjeze! adăugă acesta înainte de a le face semn gărzilor să se apropie.

Preotul se abținu să răspundă. Fața îi lucea de sudoare.

– Duceți-l în celulă și aveți grijă mare de el! Împăratul Centrului va avea cu siguranță nevoie de acest prizonier. Vai de voi dacă i se întâmplă ceva! le zise primul-ministru gardienilor care îl duseră pe Zhaogongming în carcera umedă și întunecată unde îl aruncară, în ciuda ordinelor, ca pe un câine vagabond.

*

– Când mă gândesc la ce ne-ai povestit despre colaborarea ta cu prințul Anwei, apoi de venirea ta la Dongyin în compania lui Zhaogongming, după ce ai stat pe muntele Taishan, ajung la concluzia că imensul Imperiu al Centrului nu este mai mare decât o sămânță de muștar! constată Verigă Esențială suspinând.

– Drumurile se întrepătrund adesea! Și atunci e voia destinului, răspunse Salt de Tigru.

Alături de Foc Arzător, eunucul stătea la o ceașcă de ceai verde cu prietenul preotului taoist reținut prizonier la Dongyin.

În momentul arestării lui Zhaogongming, Salt de Tigru reușise să se furișeze în mijlocul Armatei Revoltaților atunci când aceasta părăsise precipitat tabăra de la marginea Dongyin-ului, după plecarea lui Pește de Aur și a lui Roză Primăvăratică.

La primul popas, el se duse să-l caute pe Verigă Esențială și se prezentase în fața lui. Fostul șef al Biroului Zvonurilor recunoscu imediat fața prea puțin schimbată a tânărului militar care, în perioada când era vorba ca fratele lui Anguo să fie îndepărtat din capitală, fusese trimis împreună cu Anwei la granița nordică a regatului Qin. Își amintea perfect de cabala pusă la cale de generalul Wang Norocosul, care reușise să-l

îndepărtez de Xianyang, de intrigile lui și de terenul fertil pe care acesta îl putea constitui, pe acest prinț valoros despre care toți credeau că era în măsură să urce pe tron în locul nătăfletului de frate-său.

Verigă Esențială și Salt de Tigru se simpatizară imediat. Pe drumul spre Xianyang, ei se obișnuiseră să călărească unul lângă altul sau, seara la bivuac, rămâneau ore în șir lângă foc, evocând episoade dintr-un trecut comun pe care credeau că-l cunosc bine dar pe care povestirile lor îl arătau din alt unghi și sub aspecte diferite.

– Am pierdut urma prințului Anwei atunci când m-a lăsat, arzând de febră, lângă un copac pe pantele piscului Huashan. Acolo m-au găsit Wudong și Zhaogongming. De la statutul de militar și apoi de la cel de tâlhar urmărit de toată poliția din Qin, am trecut direct la cel de adept al taoismului, continuă Salt de Tigru.

– Care a fost cel mai bun pentru spirit dintre toate trei? întrebă Foc Arzător care încerca să glumească.

– Incontestabil cel de adept al Marii Căi. Adevărul se află mai mult în Dao decât în calea armelor, care conduce inevitabil la impas! răspunse fără să ezite Salt de Tigru.

– Și când te gândești că noi am asistat la moartea acestui prinț, reluă Foc Arzător, dintr-o dată îngrijorat. Toate aceste coincidențe și toate aceste întâlniri mi se par din ce în ce mai stranii...

Tânărul eunuc își revenea cu greu din povestea de dragoste ratată cu prințesa sogdiană de care nu mai auzise nimic. Pește de Aur evitase cu grijă să-i spună că tânăra femeie, după ce el îi dăduse papucii, se năpustise pe plajă în momentul îmbarcării Expediției Celor O Mie, și plecase spre Insulele Nemuririi. Atâtea evenimente bune și mai puțin bune, atât de intens trăite în doar câteva luni, atâtea speranțe nebunești, care

muriseră la fel de repede precum se născuseră, îl lăsaseră pe Foc Arzător, de obicei atât de entuziast, într-o profundă stare de descurajare din care doar Peşte de Aur reuşea uneori să-l scoată.

– Cum a murit? vru să ştie Salt de Tigru.

– S-a aruncat în foc pentru a-i permite tatălui lui Peşte de Aur să ne forjeze aceste arme de oţel care sunt invulnerabile, zise Verigă Esenţială agitându-şi sabia lungă a cărei lamă scânteia în faţa focului de tabără.

Foc Arzător începu să-i povestească lui Salt de Tigru cum, atunci când se reîntâlniseră cu Verigă Esenţială, ei dăduseră peste Anwei într-un mic han unde bătrânul, ajuns la capătul vieţii lui de rătăcire, îşi îneca în alcool nostalgia şi frustrările. Apoi eunucul povesti despre ultimul sacrificiu pe care prinţul decăzut voise să-l facă, aruncându-se în flăcările cuptorului de forjare pentru ca metalul să intre în fuziune. Graţie acestui lucru, Tigru de Bronz putuse să forjeze aceste spade tăioase ca nişte brice de care nu se mai despărţeau.

– A fost aşadar, într-un fel, modul său de a-şi spăla păcatele? întrebă Salt de Tigru.

– Mai mult decât atât. A fost partea lui din revanşa împotriva injustiţiei şi a arbitrariului reprezentată de demersul lui Peşte de Aur. Armata Revoltaţilor are intenţia să lupte împotriva arbitrariului şi să facă să triumfe justiţia! afirmă Verigă Esenţială.

– Înţeleg mai bine acum de ce i-aţi adunat pe toţi aceşti oameni...

Salt de Tigru arăta spre colibele din ramuri ale soldaţilor micii trupe care părăsise Dongyin cu câteva zile mai înainte. Ele fuseseră înjghebate într-un luminiş al pădurii de zade care se întindea la sud-vest de piscul Huashan. Peşte de Aur preferase ca oamenii să staţioneze mai bine acolo decât să-i oblige să urce cu el până la cascadă.

– Dar sunteți extraordinar de puțini și prost înarmați! Cu Anwei, noi am trăit același gen de aventură. Speram să schimbăm ceva în Qin, totuși, puținătatea efectivelor ne-a pus repede cu botul pe labe.

– Nimic nu va putea să reziste motivației și tacticii noastre! protestă un pic cam naiv Foc Arzător.

Camaradul lui Pește de Aur se ridicase în picioare și își agita în aer sabia de oțel roșiatic pe care o scosese, cu un gest amplu, din teaca ei de piele împletită.

– N-avem nevoie să fim mai numeroși de atât! După câte mi-a spus, Pește de Aur are de gând să deschidă o breșă pe un front foarte puțin convențional..., preciză Verigă Esențială.

Salt de Tigru îl privi pe fostul șef al Biroului Zvonurilor cu un aer mirat. Nu înțelegea deloc despre ce front putea fi vorba. Poate că Pește de Aur cunoștea locuri prin care Marele Zid putea fi trecut fără ca cineva să te împiedice? Sau poate că avea de gând să ia prin surprindere armatele imperiale pe coastă, ceea ce explica prezența Armatei Revoltaților la Dongyin.

– Am ghicit: vrea să atace Imperiul Centrului pe mare...

– N-ai ghicit deloc! Pește de Aur nu este atât de înfumurat. El știe foarte bine că armatele imperiale sunt atât de înzestrate, încât sunt inaccesibile celor cincizeci de soldați ai Armatei Revoltaților. Nu prin forță are el de gând să repună în discuție fundamentele Imperiului Centrului, ci mai degrabă declanșând bătălia gândirii, a culturii și a memoriei, declară sobru Verigă Esențială.

– Dar ce înseamnă mai exact această bătălie culturală? Care sunt armele ei? Ai putea să mi-o descrii în linii mari? întrebă Salt de Tigru.

– Împăratul domnește prin teroare. El și-a pus în cap să sugrume gândirea...

– Asta așa e. Și?

– Pește de Aur consideră că eliminarea cărților, în urma Marelui Incendiu, privându-i pe cetățeni de orice suport critic, îi împiedică să-și exercite judecata, ba chiar să compare situația de astăzi cu cea de ieri, care era mult mai favorabilă. Același lucru se întâmplă din cauza exterminării în mod sistematic programate a literaților și filozofilor.

– Desigur! Dar nu reușesc să-mi imaginez ce arme aveți de gând să utilizați pentru a combate acest sistem, zise Salt de Tigru pe care cuvintele eunucului Verigă Esențială îl lăsaseră perplex.

– Câțiva indivizi curajoși și vizionari au reușit, cu riscul vieții lor, să salveze din Marele Incendiu al Cărților textele cele mai importante. Pește de Aur are intenția să pună să fie recopiate și să le repună în circulație. Vor fi tot atâtea semințe pentru libertatea gândirii care, atunci, nu va întârzia să germineze din nou. Apoi, țara va înflori iarăși și poporul va putea în sfârșit să culeagă ceea ce va fi fost semănat de cei care vor fi îndrăznit să se opună sistemului legist.

– Vrei să spui că există undeva în Xianyang o ascunzătoare plină de cărți rare și prețioase care nu așteaptă decât să fie eliberate de Pește de Aur?

– Într-un fel... Aceste prețioase texte sunt ca niște păsări închise într-o colivie, care își vor lua zborul atunci când li se va deschide ușa! Se află acolo o selecție din textele cele mai venerabile ale patrimoniului nostru cultural: *Cărțile Clasice*, *Zhouli*, *Cartea Muzicii*, cea a *Mutațiilor* și mai ales compilația *Primăverile și Toamnele*, cerută de Lubuwei, care este rezumatul exhaustiv a ceea ce au scris strămoșii noștri mai important!

– Îți vine să crezi că Lubuwei bănuia că într-o zi toate cărțile străvechi vor fi arse?! Altfel, de ce ar fi pus să se facă o asemenea antologie? se miră Salt de Tigru.

– Lubuwei era un vizionar dublat de un om de Stat fără pereche. Dacă n-ar fi fost în mod nedrept exilat de Qinshihuangdi, nu e nici o îndoială că școala legistă Fajia n-ar fi distrus încrederea și respectul care mai era între ființele omenești! Astăzi, vai, suspiciunea și teroarea au înlocuit conduitele virtuoase de altădată. Fără încredere între oameni, nimic nu este, totuși, posibil! Este o evidență, dar puțini oameni ai puterii o știu, răspunse gânditor Verigă Esențială.

– Dacă vrei, o să întreb cele Opt Vânturi ca să mă asigur că sunt favorabile acestei întreprinderi. Când eram ordonanța prințului Anwei, eu l-am încurajat să ia cu asalt Podul-Crocodil de pe malul drept în loc să facă asta dinspre râul Han, așa cum se aștepta dușmanul. Fără asta, armatele regatului Qin ar fi fost decimate de cele din Chu!

– Cunoști așadar divinația prin sufluri? îl întrebă Foc Arzător.

– Și prin culori... Așa am luat decizia să plec din Dongyin: vânturile deveniseră nefavorabile pentru Zhaogongming cu puțin înainte ca el să se cupleze cu acel militar tânăr. În ciuda multiplelor mele avertismente, el a refuzat să mă asculte. Ceea ce a urmat mi-a dat, din păcate, dreptate fiindcă nefericitul zace și acum într-o carceră a închisorii.

– Dar este îngrozitor! suspină Foc Arzător.

– După arestarea lui, toate vânturile îmi spuneau să plec. Culoarea norilor de asemenea. În aceste condiții, în ciuda atașamentului pe care-l am față de acest preot, care m-a găsit când eram în gherele morții și m-a îngrijit pe piscul Huashan, mi-am zis că trebuie să părăsesc Dongyin cât mai repede!

– Este adevărat că nu mai aveai nimic de făcut în acel port de pescari și negustori, încuviință Foc Arzător.

– Știința ta divinatorie îți permite să fii clarvăzător! Poți vedea dacă e bine să ni te alături nouă, conchise zâmbind Verigă Esențială.

– În spatele lui Pește de Aur, nu mi-e frică!

Nu era acesta, în gura lui, cel mai frumos compliment?

*

Huayang și Zhaoji comandaseră o gustare unuia dintre șefii bucătari cei mai renumiți din capitală.

Să împartă, în fiecare săptămână, un moment de liniște într-unul din ediculii Pavilionului Pădurii de Arbuști era una din rarele bucurii care le mai rămâneau celor două regine abandonate. Locul era mereu la fel de pustiu, mai puțin dimineața și seara când un servitor bătrân venea să hrănească cele două perechi de păuni care continuau să cutreiere grădinile rămase în paragină în care Pește de Aur, Zheng, Roză Primăvăratică și Zhaogao făscuseră primii pași. De când fuseseră părăsite de curtea imperială, aceste locuri, perfect orientate în raport cu punctele cardinale și cu vânturile, trezeau în inimile și în mintea celor două femei, datorită acestor întâlniri săptămânale, o profundă nostalgie. Umbra bătrânului rege Zhong, a lui Lubuwei, a lui Anguo, a lui Desăvârșire Naturală, dar și cele ale celor patru copii crescuți aproape împreună, care alergau prăpădindu-se de râs mai înainte ca viața să-i despartă, continuau să bântuie aceste spații savant aranjate a căror deteriorare nu reușise să le altereze echilibrul și calmul.

Acolo, în grădina cu sol prunduit, în mijlocul acelor vase mari în care arbuștii continuau să-și producă

fructele pe care nimeni nu venea să le culeagă, învățaseră să meargă cei patru copii aproape gemeni pe umerii cărora stătea acum destinul Imperiului Centrului: Zheng și Pește de Aur, cei doi copii rivali cu destine opuse, Zhaogao, care nu îndrăznea să iasă de sub fusta mamei lui, și minunata și micuța Roză Primăvăratică care, copie leită a mamei ei, moartă în condițiile atroce cunoscute, semăna încă de pe-atunci atât de puțin cu tatăl ei!

În ziua aceea, Zhaoji o convinsese pe confidenta și mama ei spirituală să renunțe la regimul alimentar taoist ca să guste din delicatesele bucătăriei meridionale ale Imperiului.

Pe o măsuță joasă, bucătarul adusese o mulțime de boluri care te îmbiau să le guști și să le savurezi conținutul. Erau acolo, printre altele, igname* coapte, sos cu carne de oaie, intestine de porc umplute cu ciuperci negre, scorpioni prăjiți, ouă de rață afumate, compot din flori de laur, ca și dulceață din fructe de păducel.

Ca să țină seama de regimul pe care Huayang și-l impunea în mod drastic fără să-l încalce niciodată, Zhaoji făcuse în așa fel ca să nu existe nici cea mai mică urmă de cereale în bucatele pe care le comandase.

– Îmi place mâncarea asta condimentată din Sud. Ai avut o idee bună! spuse Huayang pe un ton puțin forțat, prefăcându-se că gustă din toate platourile unele după altele.

– Lubuwei adora dulceața din fructe de păducel, murmură gânditoare Zhaoji.

În fiecare zi, se gândea cu emoție la amantul și mentorul ei dispărul în mod tragic. Anii trecuți nu

---

* ignamă – plantă exotică, cu tuberculi mari comestibili, bogați în amidon.

șterseseră amintirea acestui bărbat care, după ce o scosese din condiția de sclavă rătăcitoare, apoi din mâinile concupiscente ale Statului care o închisese într-unul din lupanarele lui, o învățase că viața nu era doar deznădejde. Desigur, răutatea și meschinăria guvernau multe conduite, dar dragostea, încrederea, relațiile umane adevărate, compasiunea și toleranța existau totuși. Era suficient uneori atât de puțin pentru ca mediocritatea să se transforme în bună-cuviință. Lubuwei îi transmisese, nici mai mult, nici mai puțin, decât optimismul. Pariind pe bunătatea celuilalt, îl trăgeai în sus; obligându-l să se arate demn de speranțele pe care ți le puneai în el, îl făceai să se arate generos.

Decepția pe care o încerca în fața comportamentului și caracterului fiului lor era cu atât mai mare. Ea nu regăsea mai nimic din Lubuwei al său în ceea ce devenise Împăratul Qinshihuangdi. Spre deosebire de negustorul de cai cerești, el nu avea încredere în nimeni și se îndoia de tot. În timp ce comportamentul lui Lubuwei față de alții îi obliga pe aceștia să se depășească, modul în care Împăratul își trata supușii nu putea să antreneze din partea lor decât ură și dispreț.

Ea recunoștea mult mai mult modul de a se comporta al lui Lubuwei în atitudinea lui Pește de Aur, a cărui bunătate era înnăscută și care era înclinat să aibă încredere. Ea ajungea să gândească că băiatul cu semnul Bi se comportase mereu ca și când ei l-ar fi conceput cu adevărat... Din când în când, ea visa că-l născuse pe Pește de Aur în locul micuțului Zheng, ca și când ceea ce primise nu era ceea ce crezuse.

Nu era aceasta dovada că educația, afecțiunea, valoarea exemplului, pe care un tată sau o mamă presupuși legali puteau să le dea, erau în cele din urmă mai puternice și mai determinante decât numai legăturile de sânge?

Odată trecută mândria de a asista la irezistibila ascensiune a fiului său, ea sfârșise prin a simți față de el, ca și Huayang, multă amărăciune. Încerca să alunge acea tristețe care o cuprindea inevitabil atunci când își rememora cursul vieții sale anterioare. Ea nu voia să strice acest moment de plăcere și de calm pe care vroia să i-l ofere mamei ei adoptive propunându-i să împartă cu ea aceste agape meridionale.

– Aceste ouă de rață au o aromă delicioasă! constată Huayang care dorea să se arate drăguță cu prietena ei, pentru a-i mulțumi pentru gestul ei.

Totuși, Zhaoji remarcase la confidenta ei, din modul în care trecuse de la un platou la altul, pretinzând că apreciază bucatele fără să le guste cu adevărat, după diverse semne de nervozitate care îi afectau comportamentul, ca de exemplu suflându-și nasul fără încetare sau dregându-și glasul, o anume febrilitate nu lipsită de neliniște.

– Pari să arzi de nerăbdare, ca și când te-ar roade ceva despre care ai dori să-mi vorbești, dar nu îndrăznești să mă întrebi, spuse ea cu blândețe.

După o clipă de mutism, Huayang, nemairezistând, zise în cele din urmă.

– Uite. Aș dori să mergem să verificăm noi starea cărților din biblioteca Pavilionului Pădurii de Arbuști pe care le-am pus în pivnița fostului palat al lui Lubuwei. De la acea noapte faimoasă, nu ne-am mai întors niciodată acolo. E tot ce a rămas acum din memoria noastră scrisă! Tremur la gândul că ar fi putut dispărea. Mii de ani de gândire, de poezie și de istorie ar fi atunci definitiv șterși. M-ar liniști atât de mult să le pot atinge! zise ea cu o voce vibrând de emoție.

– Dar ce ești atât de neliniștită? o întrebă mama Împăratului Qinshihuangdi.

– Drept să-ți spun, nu știu. Dar cărțile astea îmi bântuie nopțile de săptămâni în șir. Îți repet, ele sunt tot ce ne-a mai rămas... Și simt că am datoria să verific dacă nu cumva le-a atins cineva! Este, într-un fel, modul meu de a mă face utilă, chiar dacă toți ne-au uitat..., adăugă ea cu melancolie.

Zhaoji își dădu seama că îngrijorarea bătrânei regine, care o privea cu un aer sumbru și părea acum să ignore platourile cu bucate sofisticate, era cât se poate de reală.

– Dacă vrei, am putea merge chiar și în seara asta. La căderea nopții, nu va fi nimeni pe străzile orașului... Prezența noastră nu trebuie să atragă vreo bănuială din partea autorităților. Fiindcă, atunci, fără să vrem, o să provocăm o catastrofă! zise Zhaoji, dintr-o dată foarte serioasă.

– Accepți să mă însoțești?

Cu o privire puțin obosită, Huayang o implora pe protejata ei.

– Din moment ce ți-o propun! Nu obișnuiesc să nu mă țin de cuvânt, răspunse aceasta, înghițând o lingură cu dulceață din fructe de păducel.

– Dacă ai ști ce mă liniștește asta! Nu știu de ce, presimt că ne așteaptă ceva! Să sperăm că nimeni nu va fi avut aceeași idee înaintea noastră...

– Nu te mai recunosc, draga mea Huayang! Tu ești în general atât de calmă și de optimistă! De obicei, mai degrabă eu sunt cea care mă îngrijorez și tu reușești să mă liniștești! Ce se întâmplă cu tine?

Bătrâna regină se aruncă în brațele celei pe care o considera fiica ei spirituală și începu să plângă ca un copil. Zhaoji o consolă cum se pricepu, mângâindu-i umerii. După această îmbrățișare, Huayang, puțin mai liniștită, se aplecă peste balconașul de marmură sculptată și își privi chipul în apa imobilă a canalului.

Ea scoase un lung suspin.

– Iată cum am ajuns, în ciuda exercițiilor de întreținere la care mă supun! Bătrânețea începe să-mi fie insuportabilă, mărturisi ea.

În momentul în care Zhaoji se aplecă și ea, câteva bule de aer apărură la suprafața apelor negre. Apoi ele auziră bătaia de coadă carcateristică: un pește tocmai țâșnise din fundul canalului. Era un crap auriu și lucios ca mătasea, a cărui gură enormă și rotundă ca un mic disc ritual ajunse aproape la înălțimea lor.

– Și eu care credeam că nu mai e nici un pește în apa sălcie a acestor canale! zise Huayang.

– Vezi, ne uitam la fața ta și am întâlnit un Pește de Aur! Este semnul că inima ta nu îmbătrânește! glumi Zhaoji pentru a-și consola prietena.

La căderea nopții, după ce se asigurară că nu le urmărește nimeni, ele plecară în grabă, acoperite în întregime de mantii lungi, mergând pe lângă ziduri, tresărind ca nebunele la cel mai mic zgomot, către colina cu cai unde Lubuwei alesese să se instaleze la puțin timp după venirea la Xianyang.

Acoperișul grajdului principal, în formă de carcasă de corabie răsturnată, se arăta, parțial ascuns de copaci, în insolita lui maiestate. Ca de obicei, el avea, în lumina lunii, o strălucire ciudată.

Prezența lui avu darul să le liniștească pe cele două femei ale căror umbre rătăcitoare alunecau pe drumul pietruit care urca șerpuind.

83

Vocea bătrânului Pădure de Pinacluri tremura de emoție când acesta luă cuvântul în încăperea din spate a cârciumei plină până la refuz de eunuci.

Vârsta înaintată îl transformase. Era la fel de ridat precum cânepa uscată sau ca trunchiul ienupărului centenar, însă ochii îi străluceau de bucurie.

– Dragi prieteni ai confreriei noastre, vă dau o veste minunată: stimatul și scumpul nostru Verigă Esențială, care a prezidat mult timp Cercul Phoenix, s-a întors printre noi! Este, cu siguranță, o zi mare pentru toată corporația eunucilor, sau cel puțin pentru ce a mai rămas din ea! exclamă bătrâna creatură înainte de a se așeza epuizată de efortul făcut.

Când Verigă Esențială se ivi din semiîntunericul care domnea în fundul încăperii, izbucniră aplauze puternice. Și toți se bucurau să-l revadă, prea puțin schimbat, cu craniul un pic mai dezgolit dar cu ochii sclipind de inteligență, pe cel care știuse, în perioada în care era șeful Biroului Zvonurilor, să conducă confreria cu atâta abilitate și clarviziune.

– Sunt emoționat să fiu din nou în mijlocul vostru după atâția ani de absență! Sunt însoțit de Foc Arzător, despre care sunt sigur că vă amintiți cu toții! zise el, făcându-i semn tânărului eunuc să i se alăture.

Aplauzele crescură în intensitate, transformându-se în ovații. Apariția lui Foc Arzător, care se volatilizase

fără nici o explicație în același timp cu Pește de Aur, încântă asistența. Toți cei care îl cunoșteau păstrau într-adevăr despre cel care pe vremea aceea era eunucul cel mai tânăr al confreriei cea mai frumoasă amintire.

– Ne-ai lipsit, Verigă Esențială. De când ne-ai abandonat, Cercul n-a făcut altceva decât să se lupte să supraviețuiască. Sistemul imperial a făcut din noi în cel mai bun caz simpli majordomi, ca să nu spun lachei! zise o voce pițigăiată a cărui față rămânea în penumbră.

– Nu mă mir. Legismul nu are încredere în minoritățile militante, în tot ceea ce nu se conformează Regulii, într-un cuvânt în tot ceea ce ar putea să se asocieze pentru a apăra o cauză diferită de a lui! zise Verigă Esențială.

– Împăratul are de gând să califice drept crimă operația de castrare! adăugă cineva.

– N-ar greși..., bombăni Foc Arzător foarte încet, fără să-și dea seama.

– Odată cu întoarcerea ta, situația eunucilor o să se schimbe. De acum înainte, dragii mei prieteni, avem ghidul care ne lipsea! Ceasul recuceririi va putea în sfârșit suna! zise Pădure de Pinacluri către asistența încântată.

– Legismul n-are numai părți proaste. De ce să vrei să abandonezi astfel un mod de gândire și de guvernare printre avantajele căruia se află și acela de a ne garanta pacea civilă?

Era pentru prima oară că Verigă Esențială îl vedea exprimându-se pe acest eunuc rotofei, cu tenul rubicond și cu fața scăldată în sudoare.

– Hotărât lucru, bietul meu Dovleac Amar, văd că nimic nu va putea vreodată să te facă să-ți schimbi părerea. Uneori, mă întreb ce cauți tu printre noi! constată Pădure de Pinacluri.

Dovleac Amar, neintimidat câtuși de puțin, nu era genul care să se lase impresionat de bătrânul machiat ca o matroană de bordel trecută.

– Îți trebuie mai mult ca să mă convingi că ideile mele legiste sunt nefaste. Imperiul Centrului are nevoie de o putere solidă! Gândiți-vă la străzile noastre, dacă hoții ar afla că de acum înainte pot acționa fără a fi pedepsiți! N-ați putea nici măcar să vă întoarceți seara acasă fără să fiți atacați! replică el veninos.

– Cum poți spune asemenea cuvinte când tu însuți te cantonezi într-o funcție constând în a verifica dacă cearșafurile din paturile Împăratului Centrului sunt împăturite conform regulilor și aranjate bine în dulapul lor! rânji atunci o voce venind din fundul încăperii.

Imediat țâșniră remarci nepoliticoase și sarcastice asupra modului de a gândi al responsabilului cu Împăturirea Cearșafurilor Imperiale. Cele mai virulente veneau de la șeful Aranjamentului Imperial, Blând Eufemism, care își petrecea zilele străbătând, cu brațele pline de lamele de inventar ale mobilierului imperial, coridoarele și galeriile numeroaselor palate ale lui Qinshihuangdi pentru a verifica dacă fiecare gheridon, dulap, taburet, masă, pat sau etajeră respecta, atât din punctul de vedere al amplasării cât și din cel al orientării, prescripțiile exacte ale geomanților, așa cum figurau ele în inventarele oficiale ale Imperiului.

Bătrânul Pădure de Pinacluri, care părea să-și mai fi revenit, îi făcu semn lui Dovleac Amar să tacă, apoi încercă să-și calmeze confrații, agitându-și în aer pumnul ridicat care îi tremura ușor.

– Și dacă am pregătit-o revoltă? Este suficient să arătăm regimului, printr-o acțiune potrivită, că stăpânește situația mai puțin bine decât spune! Sunt sigur că acest lucru ar avea efecte devastatoare, căci

poporul ar înțelege că tigrul este lipsit de colți! Frica ar da înapoi, limbile s-ar dezlega, inițiativa ar înflori! se inflamă atunci eunucul Foc Arzător.

– La ce fel de acțiune te gândești?

– N-am reflectat îndeajuns, dar am putea, de exemplu, să incendiem palatul lui Lubuwei și toate clădirile de pe colină. Locul este pustiu, lipsit de supraveghere. Incendiul s-ar vedea de peste tot! Îmi imaginez ce figură ar face șeful poliției când oamenii lui ar veni să-i spună că arde colina cu cai! Cu puțin noroc, ar țâșni niscaiva răzmeriță. Iar flacăra revoltei și a libertății ar cuprinde întreg Imperiul Centrului, continuă, din ce în ce mai exaltat, tânărul eunuc.

Urmă un tărăboi monstru. Confreria Cercului Phoenix, ca și cum renăștea din cenușă, aclama vorbele subversive ale ultimului intervenient. Odată îndemnați să încalce Regula, toți eunucii prezenți, cu excepția lui Dovleac Amar, jubilau de satisfacție.

– Prieteni, abandonați această idee! protestă vehement Verigă Esențială, făcându-le semn să se calmeze. În palatul lui Lubuwei este ascunsă o comoară și incendierea ei ar anula toate șansele noastre de reușită...

Toți amuțiră și își țineau acum răsuflarea. Acest anunț al fostului director și tonul pe care îl făcuse, le atâțase puternic curiozitatea.

– Am încredere în voi, ceea ce vă spun este un secret și am să vă cer să-l păstrați cu grijă pentru voi!

– N-ai de ce să te temi! îl asigurară eunucii.

– Iată despre ce e vorba. Persoane chibzuite și prevăzătoare au ascuns acolo lucrările cele mai prețioase din Turnul Memoriei. Sunt vreo cincizeci care au scăpat în felul acesta din Marele Incendiu al Cărților.

Un murmur de stupefacție străbătu asistența.

O liniște profundă domnea acum peste această adunare de oameni mutilați fizic, dar și în spiritul și

mândria lor, cărora vorbele lui Verigă Esențială le aduceau, după atâtea motive de disperare, o profundă consolare și o imensă speranță.

Ca să se facă mai bine auzit, fostul șef al Biroului Zvonurilor se cocoțase pe un taburet. El le povesti prietenilor lui, care îl priveau cu ochii holbați, despre fuga și rătăcirea lui, despre refugiul la familia lui Floare de Sare și despre întâlnirea nesperată cu Pește de Aur. Când auziră numele copilului cu semn, un strigăt puternic de bucurie se ridică din asistență.

– Pește de Aur este în viață? strigară toți în cor.

– Este chiar foarte aproape de aici. M-am întors împreună cu el, răspunse Verigă Esențială.

– Dar cum ați găsit această ascunzătoare cu cărți vechi? întrebă o voce.

– Roză Primăvăratică, fiica lui Lisi, i-a dezvăluit lui Pește de Aur existența ei.

– Dar această femeie a dispărut din Xianyang de săptămâni întregi... Până și tatăl ei pare să fi abandonat speranța de a o mai găsi într-o bună zi! reluă aceeași voce.

– Desigur. Dar ea a reușit să se întâlnească cu Pește de Aur. Ei doi formează acum o pereche extraordinară, asemeni păsărilor Biyiniao. Au știut să păstreze intactă, în ciuda timpului scurs și a depărtării, dragostea pe care au încercat-o mereu unul pentru altul...

Apoi el le povesti cum se duseseră în orășelul Ba și cum, nu departe de el, niște puțuri de flăcări țâșneau din măruntaiele pământului. Acolo, într-un sat situat în imediata apropiere a acestor vetre naturale, deasupra locului unde dormea Marele Dragon, Pește de Aur își regăsise tatăl.

– Noi nu știam la început ce vom face cu puterea incredibilă a acestor focuri telurice, din nefericire imposibil de transportat. Prin puterea ei potențială,

comoara livrescă care doarme în pivnița fostului palat al lui Lubuwei este replica ei perfectă. Este un concentrat de libertate și de cultură care, asemeni Marelui Dragon al puțurilor de foc, nu cere decât să fie trezit.

– Deci nu eram departe de adevăr propunând incendierea colinei cu cai! zise Foc Arzător, ceea ce avu darul să facă asistența să izbucnească în râs.

Dar, cu un gest, Verigă Esențială ceru să se facă liniște. El se adresă adunării eunucilor cu o voce și mai puternică, ca și când ținea o cuvântare.

– Spre deosebire de focurile telurice, cărțile călătoresc și se răspândesc repede. Pește de Aur va fi fitilul. Marelui Incendiu al Cărților îi va urma Marele Incendiu al Obscurantismului! Qinshihuangdi credea că distruge gândirea liberă și iată că aceasta va înflori din nou, asemeni celor zece mii de flori de pe pajiște atunci când vine vara! Popoarele fostelor regate care formează Imperiul Centrului vor putea din nou să trăiască libere...

Uluiți, eunucii sorbeau cuvintele lui Verigă Esențială.

– Ați fi gata să-l ajutați pe Pește de Aur să ducă la îndeplinire acest plan măreț? îi întrebă fără ocolișuri Foc Arzător.

Urale și strigăte entuziaste țâșniră din toate părțile în chip de răspuns.

– Propun ca toți aceia dintre noi care au talente de copist și de caligraf să ridice mâna. Ei vor putea să ne ajute recopiind cărțile păstrate. Cu cât vor fi mai multe copii în circulație, cu atât Marele Incendiu al Libertății va fi mai greu de stins! strigă jubilând bătrânul Pădure de Pinacluri care părea că uitase de vârsta lui înaintată.

Imediat, o armată de mâini se ridică.

Numai Dovleac Amar, a cărui față roșie se crispase, se abținu să aplaude. El nu avea decât dispreț pentru

congenerii lui cărora nesperata întoarcere a lui Verigă Esențială le ridicase moralul căzut la pământ.

Responsabilul cu Împăturirea Cearșafurilor Imperiale simțea că nu are nimic în comun cu toți acești eunuci...

Și nu fără motiv, căci el nu era castrat!

Împăratul Centrului în persoană îl impusese în confreria Cercului Phoenix, sub pretextul că fusese castrat înainte de a fi luat ca prizonier de război.

Qinshihuangdi îl însărcinase pe Dovleac Amar să se infiltreze în Biroul Zvonurilor, unde îl angajase ca funcționar. Acolo, falsul eunuc putea să-i supravegheze pe agenți, făcând toate anchetele posibile asupra stării de suflet și a eventualelor comploturi ale castei eunucilor pentru care el încerca o imensă aversiune. O considera pe cât de puțin serioasă, pe atât de ridicolă. Jurase să o distrugă. De ani de zile, în ciuda frecventării asidue a confreriei, Dovleac Amar nu reușise să-i semnaleze nimic serios Împăratului Centrului în legătură cu funcționarea acestei societăți secrete, astfel că nu mai spera să-i dea acestuia ocazia într-o zi să pună cu botul pe labe această periculoasă castă de jumătăți de bărbați.

E ușor de înțeles de ce ceea ce aflase în ziua aia din gura lui Verigă Esențială nu căzuse în urechea unui surd!

Dovleac Amar, jubilând în secret, plutea pe norișorul lui.

El îi privi amuzat pe eunuci cum părăseau încăperea, cocoțați pe încălțările lor de lemn ridicol de înalte, cotcodăcind ca niște găini bătrâne.

În curând, mulțumită lui, Imperiul Centrului se va debarasa de această jalnică liftă.

Era suficient să lași fructele neculese pe ramurile copacilor; mai devreme sau mai târziu, ele tot aveau cadă.

Trebuia doar să ai răbdare.

*

Când Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică plecară, promiţându-i că vor reveni s-o vadă după ce-şi vor fi îndeplinit misiunea de a elibera cărţile ascunse în fostul palat al lui Lubuwei, Vale Adâncă simţi că nu era departe momentul când forţele o vor lăsa.

Îi mai rămânea de făcut o ultimă verificare înainte ca spiritul ei să fie complet liniştit. Fusese intrigată de urmele de pulbere neagră pe care le descoperise sub piciorul gasteropodei rebele care, refuzând să se alăture semenelor ei, tulburase ordinea perfectă a cercului de cochilii format după modelul celui cu şaizeci şi patru de hexagrame din cosmogonia Universului.

Ea luă din nou în mână molusca şi intră în grotă. Acolo, se aşeză pe una din pietrele de pe marginea lacului miniatural şi puse cu delicateţe melcul aproape de piatra reprezentând insula Penglai care ieşea la suprafaţă în centrul minusculei suprafeţe de apă.

Cu răsuflarea tăiată, cu pupilele pe jumătate închise din cauza oboselii, ea făcu enormul efort de a se concentra asupra cochiliei melcului care urca încet piatra în formă de pară la marginea căreia îl plasase. Ajuns repede în vârful stâncii rotunjite, el îşi înălţa coarnele oculare spre stânga şi spre dreapta.

Atunci, aşa cum presimţise, Vale Adâncă văzu apărând, în locul moluştii, silueta unui bărbat căruia nu-i distingea clar faţa. Ea era atât de sfârşită de oboseală, încât forţa ei mentală era insuficientă pentru a reuşi să-l recunoască. Trebuia să se concentreze şi mai mult. Uşor, metodic, ea începu să facă exerciţii de respiraţie menite să-i fortifice puterea interioară. Fiecare aspiraţie îi rupea spatele, în timp ce fiecare respiraţie îi transforma

pieptul într-un câmp de flăcări. Simțea cum, din cauza efortului, i se formau pe frunte broboane de sudoare.

Încet-încet, în ciuda dificultății și a durerii pe care o simțea până în străfundurile Câmpului său de Cinabru interior, ea văzu cum silueta capătă fața preotului taoist Zhaogongming. Pulberea neagră de pe piciorul gasteropodului provenea din acel amestec exploziv pe care preotul venise să-l ia din fundul grotei cu câteva săptămâni mai înainte.

Vale Adâncă era atât de slăbită încât nu reușea să stabilească clar legătura totuși de netăgăduit între imaginea asistentului lui Wudong și ruptura armoniei generale pe care melcul rebel o produsese când părăsise cercul perfect al cochiliilor în mijlocul căruia ea plasase Bi-ul negru înstelat. Se străduia în zadar să accentueze ritmul mișcărilor din plămâni, în mintea ei nu apărea nimic în plus care să justifice prezența feței preotului asociată cu cea a pulberei lui.

Simțea cum o cuprinde toropeala. În foarte scurt timp, n-o să mai poată să se concentreze, atât era de obosită.

Totuși, viziunea ei reuși să devină mai clară: era o carceră lângă mare în care Zhaogongming părea să zacă. Trebuia să fie Dongyin, acolo unde el se întorsese cu pulberea neagră. Ea vedea, de asemenea, fluturând, pe acoperișul închisorii, flamura Împăratului Centrului. Preotul taoist părea singur și terorizat de frică. Ea percepea mica scânteie tremurătoare a spiritului său în mijlocul unei imense găuri negre. Acestui preot, care n-avea egal în măcinarea pulberilor necesare confecționării pilulelor de nemurire, îi era în mod evident foarte frică de moarte.

Își dădea seama că el era gata să facă orice decât să piară sub loviturile Împăratului Centrului.

Își luă o mică pauză ca să reflecteze la sensul imaginilor pe care spiritul ei le primise de atât de departe.

Atunci se hotărî să se încreadă în instinctul ei. Dacă imaginea preotului apăruse asociată cu cea a melcului care împiedicase formarea perfectă a Marii Roți a Hexagramelor în jurul celor doi tineri, înseamnă că, într-un fel sau altul, el se pregătea să împiedice reușita acțiunii lui Rozã Primăvăratică și a lui Pește de Aur sau, și mai rău, să atenteze la integritatea lor fizică. Fără îndoială, Zhaogongming dispunea de informații despre ei și se pregătea să le divulge cuiva interesat de ele. Dezvăluirea lor risca să aibă consecințe catastrofale pe viitor, dacă ea îl lăsa să acționeze în acest sens.

Vale Adâncă făcu un efort supraomenesc pentru a se mai concentra o dată și pentru a încerca să afle ceva mai mult. Ea vedea numeroase vânturi rele și tot atâtea sufluri nefaste rotindu-se în jurul siluetei preotului. Aceste sufluri, după ce ajunseseră în vârful capului taoistului, formând o aureolă maronie neclară, începură să se transforme într-o masă rotundă și solidă în centru. Ai fi zis că un disc de abur se suprapusese peste fața lui.

Ea își ținu răsuflarea.

Viziunea ei era acum mai precisă... Masa coagulată care nimba fața preotului se întunecase și mai mult și era presărată cu mici stele incandescente. Imaginea suflurilor negative fusese înlocuită de Bi-ul negru înstelat, care făcu să dispară, ca și cum ar fi înghițit-o, fața lui Zhaogongming. Dar ea constată cu neplăcere urma unei fisuri care pleca dintr-o margine și ajungea până la gaura din centru.

În locul capului lui Zhaogongming, discul de jad era efectiv pe punctul de a se rupe!

Nu era acesta semnul evident că preotul taoist se pregătea să ducă la îndeplinire o acțiune nefastă care să distrugă planurile lui Pește de Aur și ale lui Rozã Primăvăratică?

Inima bătrânci preotese medium, slăbită de efortul pe care îl făcuse, abia mai bătea.

Trebuia să acționeze neîntârziat...

Alegerea ei era făcută.

Nu mai era timp nici de subtilități, nici de tărăgănări, trebuia să se ocupe de ceea ce era mai urgent: să-i protejeze cu orice preț pe cei doi iubiți, împiedicându-l pe Zhaogongming să vorbească.

N-avea altă soluție decât să capteze memoria preotului și să-i extragă întreg conținutul, ca și când ar răsturna un sac. Atunci, el își va pierde orice reper și va fi incapabil să spună ceva care să aibă sens, chiar sub cea mai teribilă tortură. Vale Adâncă trebuia într-un fel să-i dezactiveze funcțiile cognitive.

Pentru a reuși acest lucru, trebuia să înceapă prin a-și imagina micul lac central înconjurat de piscurile situate în capul lui Zhaogongming, la jumătatea drumului dintre occiput și mijlocul sprâncenelor, și apoi să-l golească. În mijlocul acestui lac, conform *Calendarului de Jad* din *Cartea Centrului* scrisă de Laozi, se ridica Mingtang-ul, sediul corpului uman, al impresiilor, al iubirilor și al memoriei.

Inima fiind sediul gândirii, trebuia să se concentreze și asupra acestui organ. Dar dintre cele Cinci Viscere-receptacole, la inimă era de departe cel mai greu de ajuns, fiindcă era cuibărită, așa cum stătea scris în *Cartea Curții Galbene, „în centrul camerei obscure care se însenina luminând porțile Yang-ului"*. Ea era cea care exala *„floarea cvintuplă"* și regla circulația sanguină. Inima se exterioriza în gură prin intermediul limbii care era, într-un fel, apendicele ei. Era așadar de ajuns ca Vale Adâncă să oprească inima lui Zhaogongming pentru ca acesta să nu mai vorbească.

Pentru a reuși o asemenea ispravă, care însemna de fapt să-l ucidă de la distanță, Vale Adâncă trebuia, după

ce va fi trecut de Norii-plămâni ai preotului, să forțeze ușa Palatului Stacojiu al inimii și să-l golească de orice suflu. Acolo, ea avea să găsească spiritul aerian Shen, acel suflu palpitant care pleca de la inimă și reprezenta mișcarea vieții. Era suficient să facă să înceteze rezonanța pură a acestei inimi, închizând cele două batante ale ușii ei cu Cheia de Jad răsucită de șapte ori, și limba lui Zhaogongming va fi înțepenită, el nu va putea să dezvăluie călăilor nimic din ce știe pentru că va fi mort.

Totuși, Vale Adâncă era cea pe care moartea venise să o ia. Ea căzuse epuizată pe stânca de pe marginea lacului său miniatural.

O simțea venind de câteva ore, dându-i târcoale. Își văzuse sufletul celest Hun gata să se întoarcă în norii originari și sufletul trupesc Po pe punctul de a reveni la Sursele Galbene din măruntaiele pământului.

Conștientă că viața i se scurgea din corp, asemeni unui pârâiaș, ea își începuse fără să-și facă iluzii ultima meditație. De altfel, chiar dacă ar fi continuat să trăiască, soluția nu-i prea era la îndemână. Ea nu fusese niciodată capabilă să ia cuiva viața de la distanță. Nu era o vrăjitoare malefică, nici nu profera blesteme aducătoare de rău.

De-a lungul întregii sale existențe, ea nu făcuse decât să transmită binele, suflurile pozitive și protecția ei.

Ea n-ar fi putut niciodată să-l ucidă pe Zhaogongming doar gândindu-se la el...

*

Luna era sus pe cer, iar el o ținea de mână pe Roză Primăvăratică.

Pe panta colinei cu cai, Pește de Aur străbătea cu o emoție intensă câmpurile și pajiștile pe care altădată

văzuse galopând caii cerești ai lui Lubuwei. El îi ceruse lui Salt de Tigru, în virtutea talentelor lui divinatorii, să li se alăture pentru a evita orice surpriză neplăcută.

Cu timpul, buruienile și mărăcinișurile invadaseră toate acele pășuni. În mod vizibil, creșterea cailor cerești nu mai era prioritatea Imperiului Centrului, care terminase cuceririle militare și nu mai simțea nevoia să dispună de atâția cai de război ca înainte. În consecință, tot domeniul lui Lubuwei era lăsat în paragină. De când negustorul fusese proscris, iar terenurile și caii săi confiscați de Stat, creșterea cailor se practica în ferme imense situate în afara orașelor. Grajdurile colinei cu cai, deteriorate, ale căror scânduri desprinse erau acoperite încet-încet de iederă, nu mai adăposteau decât cuiburi de păsări și câțiva lilieci pe care-i puteai vedea agățați cu capul în jos de grinzile putrezite, dacă te aventurai pe acolo.

Pe flancul colinei, dar pe partea opusă Xianyangului, pentru a nu atrage atenția, în mijlocul acelei inextricabile pârloage pe care buruienile și lăstărișul îți permiteau să te ascunzi ușor și formau în unele locuri veritabile metereze de apărare, Pește de Aur hotărâse să instaleze tabăra Armatei Revoltaților.

Fosta herghelie principală, invadată de arbuști, părea să se fi contopit cu ceea ce fusese altădată „colina cu cai" a negustorului Lubuwei. Ciudatul ei acoperiș în formă de carcasă de corabie răsturnată era parțial acoperit de iederă. Ai fi zis că sunt alge marine. Clădirea abandonată te mai ducea cu gândul la un uriaș vas ritual burduhănos pe care un dragon mai poznaș decât alții l-ar fi umplut cu tot felul de ierburi înainte de a-l răsturna pe pământ unde fusese pus altădată.

Cât despre locuința propriu-zisă a primului-ministru al Qinului, ea nu părea să fi suferit peste măsură din

pricina dezafectării. Zidurile de piatră continuau să se înalțe semețe, dominând colina. Este adevărat că ar fi fost nevoie de furtuni, cataclisme, ba chiar de cutremure de pământ, pentru a reuși să-i fisureze, să-i disloce și să-i distrugă zidurile înalte făcute din blocuri mari asamblate!

Imediat după instalarea bivuacului, Pește de Aur hotărâse ca, înainte de a se culca, să se ducă la palatul lui Lubuwei împreună cu Roză Primăvăratică și Salt de Tigru pentru a verifica ascunzătoarea cu cărți prețioase.

– Și când te gândești că, în timp ce noi suntem aici, Verigă Esențială le ține o cuvântare prietenilor lui eunuci ca să-i convingă să ne ajute! zise încet Salt de Tigru în momentul în care ajungeau în vârful movilei pe care se ridica locuința negustorului.

– O să le dezvăluie existența scrierilor salvate de foc? întrebă Pește de Aur ușor neliniștit.

– Eunucii sunt uniți și nu trădează un secret!

– Avem noroc: ușa de la intrare este atât de putredă încât nu mai are nici încuietoare! strigă veselă Roză Primăvăratică.

Tocmai împinsese batanta grea de lemn cu ținte de bronz care dădea spre curtea interioară a locuinței.

– Intrarea în pivniță este în partea asta, adăugă tânăra femeie foarte excitată, mergând înaintea celorlalți doi.

Într-un colț al curții, Pește de Aur recunoscu fără dificultate scara în spirală care cobora la subsolul locuinței.

– Eu rămân aici ca să stau de pază, propuse Salt de Tigru.

– Bună idee! La cel mai mic zgomot, contez pe tine să ne previi, șușoti Pește de Aur.

Din trei răsuciri, scara de piatră îi dusese pe cei doi iubiți în vasta încăpere boltită care servea de pivniță.

Acolo, Lubuwei își depozita proviziile și unele mobile care nu-și găsiseră locul la etajele superioare. O răsuflătoare mare prin care, la acea oră din noapte, intrau deja razele lunii îți permitea să constați, cu condiția să-ți lași ochii să se obișnuiască cu obscuritatea locului, că pivnița era plină de hamuri și de lăzi acoperite de praf, îngrămădite acolo într-o dezordine îngrozitoare.

Nimic nu părea să fi fost mișcat de la fuga lui Lubuwei.

În fundul încăperii, un enorm dulap lăcuit acoperea aproape în întregime zidul de piatră. Puțin mai la stânga, Pește de Aur își dădu seama, cu inima strânsă, că zăceau pe jos, îngrămădite unele peste altele, pietrele de fonolit ale carilonului* părintelui său spiritual. Instalat de negustorul de cai cerești în salonul de muzică situat la primul etaj al palatului său, el ritmase multe din dansurile lui Zhaoji al cărei spectator uluit fusese de la cea mai fragedă vârstă. Pește de Aur nu știa, dar în fața acestui carilon de piatră Zhaoji și Lubuwei descoperiseră cu spaimă semnul de pe fesa copilului pe care Omul fără Frică îl adusese din Marele Sud.

– Ascunzătoarea se află în spatele acestui dulap! zise Roză Primăvăratică arătându-i lui Pește de Aur impozantul obiect de mobilier.

Dulapul era și el acoperit de praf ca și hamurile și lăzile de care pivnița era plină. În spatele scândurilor roșiatice și decolorate de timp, dormitau cu siguranță prețioasele cărți salvate, din fericire, de arderea pe rug.

– Suntem aproape să ne atingem scopul! Vom putea în sfârșit să aprindem incendiul justiției și al libertății, murmură Pește de Aur.

---

* carilon – instrument muzical la care se pot executa arii cu ajutorul unor clopote sau al unor lame acordate la anumite tonuri (n. trad.)

Incapabilă să mai spună vreun cuvânt, Roză Primăvăratică îl strânse în brațe.

– Să ieșim repede... Am auzit zgomot de pași pe pietrișul drumului!

Era Salt de Tigru, care alergase, gâfâind, la ei.

Urcară precipitat scara în spirală, traversând curtea interioară în celălalt sens și ajungând repede în afara locuinței. De cealaltă parte a drumului, lăstărișul înalt în care plonjară le permise să se ascundă. Incontestabil, se auzeau pași grăbiți pe aleea care ducea la ușa de la intrarea în palat.

Atunci văzură cum două siluete neclare, acoperite în întregime de mantii lungi care le ascundeau din cap până-n picioare, se strecurau și ele în locuința lui Lubuwei. După statură și după mers, cele două siluete nu puteau fi decât femei. De altfel, sandalele cu curele aurite pe care razele lunii le făceau să strălucească le-o confirmă, dacă mai era nevoie.

– Nu suntem singurii interesați de ascunzătoarea cu cărți! Ce fac aici cele două femei? șușoti Pește de Aur, ușor neliniștit.

– Sunt femei de rang foarte înalt... judecând după sandalele scumpe. Cine știe? Poate e vorba de Huayang și de Zhaoji? Ele m-au ajutat să ascund cărțile, își aminti Roză Primăvăratică. N-ar fi de mirare să vină din când în când să se asigure că sunt la locul lor!

– Chiar dacă sunt ele, e mai bine să nu ne mișcăm. Am putea să le speriem și să atragem în mod inutil atenția asupra noastră! zise Pește de Aur cu voce înnăbușită.

– Prea multă lume dă târcoale pe aici, bombăni Salt de Tigru. Trebuie să venim să golim ascunzătoarea chiar mâine!

– Ai dreptate, zise Pește de Aur. Între timp, cred că e de preferat să ne întoarcem în tabără.

Ei se ridicară din mijlocul lăstărișului unde se ascunseseră și, străduindu-se să facă cât mai puțin zgomot posibil, o apucară pe cărarea pe care veniseră.

În vale, la mijlocul pantei, Pește de Aur zări, pe jumătate năpădit de vegetație, un mic grajd situat mai la o parte de drum.

– Salt de Tigru, poți să te întorci singur. Eu și Roză Primăvăratică avem ceva de făcut aici. Ne vedem mâine în zori, la bivuac. Spune-le celorlalți să nu se îngrijoreze, preciză încet Pește de Aur, după ce se apropiase de clădire și o inspectase rapid.

Roză Primăvăratică își privi iubitul cu uimire.

– Ce avem de făcut aici? întrebă ea.

– Dragoste! Feriți de priviri indiscrete... În tabără ar fi fost imposibil.

El o luase de mână și urcară pe scara care ducea în podul micului grajd. Pe podea erau destule paie din care să facă un pat confortabil.

Restul nopții fu incandescent. Ei își contopiră îndelung suflurile.

– Esențele noastre ascunse se amestecă de minune unele cu altele, îi șopti Roză Primăvăratică lui Pește de Aur, după ce acesta o posedase, tot mai îmbătată de dorință și abandonându-se gâfâind în brațele lui.

Mângâierile lui Roză Primăvăratică aproape că reușiseră să-l facă să uite neliniștea care îl cuprinsese constatând că nu erau singurii care se duseseră la ascunzătoarea cu cărți.

Nici unul din cei doi iubiți nu știa că făcuseră dragoste în podul fostului grajd al cailor cerești, chiar în locul unde, cu ani în urmă, Lubuwei și Zhaoji fuseseră surprinși de Verigă Esențială care luase hotărârea să păstreze pentru el ceea ce văzuse și să nu spună la nimeni. Această bunăvoință față de cei doi amanți ar fi

putut să-l coste denunțarea de către Cuțit Rapid, dacă acesta n-ar fi fost asasinat de Foc Arzător care se răzbunase pe chirurgul șef al eunucilor pentru că îi furase organele sexuale după operația de castrare.

Fără această răzbunare a tânărului eunuc, Verigă Esențială n-ar mai fi avut capul pe umeri!

Așa era viața făcută... Magia locurilor ducea adesea, fără s-o știm, la repetarea unor gesturi făcute de alții înaintea noastră.

– O să reușim la noapte, vom lua cu noi douăzeci de soldați din Armata Revoltaților și o să mutăm cărțile. N-o să ne ia mult timp. Fiecare va trebui să știe dinainte exact ce are de făcut, îi zise Pește de Aur lui Roză Primăvăratică în momentul în care ajunseră în tabără, ținându-se tandru de mână.

În seara următoare, mergând să mai inspecteze pentru ultima oară locurile pe când soarele încă mai mângâia cu razele lui colina cu cai, Pește de Aur constată cu stupoare că acum era imposibil să se apropie de fosta locuință a tutorelui său.

Soldați înarmați o asediaseră complet. Se putea vedea o adevărată pădure de lănci ridicându-se în fața zidurilor ei înalte, ca și numeroase santinele dispuse în cele patru colțuri și de o parte și de alta a intrării în palat.

Ascunzătoarea cu cărți prețioase nu le mai era accesibilă!

Probabil că fuseseră trădați. Tot planul lor se prăbușea. Totul trebuia luat de la început.

Clocotind de mânie, Pește de Aur văzu cum i se spulberă visul de dreptate.

Cu siguranță, Imperiul Centrului era mai puternic și mai viclean decât își închipuise el!

84

Se împlineau douăsprezece zile de când Zhaogongming se plictisea așteptând în carcera lui întunecată, animată doar zgomotul produs de zvâcnirea valurilor. Gărzile îl readuseseră acolo după ce apăruse în fața Împăratului Centrului pe terasa Langya unde acesta îl convocase.

Pentru a ajunge la închisoarea din Dongyin, un mic fort construit la capătul unui promontoriu încercuit de valuri, nu puteai trece decât pe o limbă îngustă de pământ al cărei acces era cu strășnicie păzit de jandarmi zi și noapte. Nimeni nu putea să treacă, într-un sens sau în altul, fără să fie obligat să traverseze postul de pază. Închisoarea din Dongyin era dintre acelea din care nu puteai evada fără complicitatea gardienilor.

În dimineața aceea, zgomotul valurilor care izbeau zidurile era și mai asurzitor decât de obicei. Preotul taoist și-l imagină dintr-o dată pe Qinshihuangdi cum contemplă și el, dar în aer liber, aceleași valuri dezlănțuite.

Tulburat profund de întâlnirea cu Împăratul, el continua să-i audă vocea tăioasă ordonându-i să-i furnizeze mixtura pentru fabricarea pilulelor de longevitate. Cât despre primul-ministru Lisi, el fusese și mai categoric, somându-l să-i dezvăluie locul unde se ascundea fiica lui dacă vroia să-și salveze viața.

Zhaogongming era sigur că acesta nu mințea. Prins în mașinăria judiciară a Imperiului, el n-avea să iasă viu decât cu condiția să-i dezvăluie lui Lisi secretul pe care Tigru de Bronz i-l spusese înainte de a muri: Roză Primăvăratică și adevăratul Pește de Aur plecaseră la Xianyang ca să deschidă ascunzătoarea cu cărți și să răspândească în tot Imperiul aceste vestigii salvate din incendiu. Niciodată nu s-ar fi gândit că va fi nevoit să se folosească într-un mod atât de josnic de confidența unui om care îi oferise prietenia lui înainte de a pleca de cealaltă parte a muntelui sacru...

El se gândea cât de abject era ceea ce avea să facă. Dar frica de a muri sub tortură era prea puternică!

Nu mai avea de ales. O să vorbească. Va trăda încrederea pe care tatăl lui Pește de Aur o avusese în mod imprudent în el.

Și cu cât timpul trecea, cu atât angoasa îl sugruma.

De la întrevederea cu Împăratul Centrului pe acea terasă pe care o curățase perfect, nu mai avusese nici o veste de la el.

Dată fiind nerăbdarea pe care i se păruse că o ghicește în vorbele suveranului, se aștepta să fie convocat chiar a doua zi pentru a-i furniza pulberea și pilulele pe care i le ceruse. De altfel, ar fi fost în mare încurcătură. Nu mai avea nici cea mai mică doză de substanță alchimică iar ultimele cantități de pulbere neagră le folosise ca să arunce în aer colțul stâncos care bloca terasa. Va fi nevoit să-i explice Împăratului că va trebui să aibă puțină răbdare ca să pună la punct un laborator în care să poate efectua ingenioasele lui amestecuri. Zhaogongming cunoștea perfect cele mai ascunse locuri de unde Wudong se aproviziona cu mercur, cu plumb, cu argint și cu minereu de fier. Atunci, ducându-se în căutarea lor, va putea începe

creşterea acelor „embrioni metalici" ieşiţi din pământ, asemeni copiilor, pe care alchimia reuşea să-i facă să treacă de la o stare la alta, de exemplu de la stadiul de cinabru la cel de aur. Personificarea acestor „embrioni metalici" era atât de mare, încât bătrânii nu ezitau să le ofere, ca dovadă a stimei pe care o aveau pentru ei, băutura nobilă rezervată strămoşilor şi conducătorilor care era alcoolul de orez.

Preotul taoist ardea de nerăbdare să-i prezinte suveranului câteva specimene viguroase din aceşti embrioni cu virtuţi atât de uimitoare!

Zilele se scurgeau una câte una... În fiecare zi, soarele îşi începea cursa în arborele Fusang, la est, unde îl lăsa corbul care îl ţinea în cioc, şi o sfârşea în arborele Ruomu, la vest, unde se culca, dar nici un semn nu venea, vai, din partea lui Qinshihuangdi. Îşi schimbase părerea? Îşi pierduse brusc încrederea în el? Găsise, poate, un alt furnizor de pilule de cinabru? Sau nu era decât o ultimă strategie a infamului prim-ministru menită să-l neliniştească şi să-i slăbească şi mai mult capacitatea de rezistenţă?

Îşi petrecea nopţile şi zilele rumegându-şi gândurile sumbre. La ce bun să fii un alchimist taoist dacă zăceai ca el într-o temniţă? Întins pe jos în acea întunecime umedă pe care zgomotul oceanului o făcea din ce în ce mai insuportabilă, el se străduia să se gândească la momentele bune pe care le trăise pe vremea maestrului său Wudong. Nu de la acest mare maestru învăţase el tot despre materie, despre stările ei, despre alchimie şi sufluri şi despre corpul omenesc? Acesta era imaginea unui peisaj, cu munţii, trecătorile, piscurile şi lacurile lui, a echilibrului necesar dintre Yin şi Yang, a Marii Păci şi a Marelui Vid, a Păstrării lui Unu care îţi permitea să obţii Viaţa Lungă: „*Dacă ţi se face foame,*

gândește-te la Unu și vei mânca; dacă ți se face sete, gândește-te la Unu și vei bea nectar", avea obiceiul să repete Wudong când Zhaogongming, care se întreba ce se ascundea în spatele acelui „Unu", îl chestiona despre asta. Era un Nemuritor sau un Zeu unic? Într-o zi, Wudong, sătul de întrebările cu care asistentul lui avea obiceiul să-l bombardeze fără menajamente, sfârși prin a-i recita acel aforism care-l aruncase în cea mai profundă stare de perplexitate:

– Să-l cunoști pe Unu nu este greu. El se află în Marea Ravenă a Stelei Polare. Greu este să-l păstrezi pe Unu până la sfârșit, fără să-l pierzi niciodată...

– Dar ce este Marea Ravenă a Stelei Polare?

– O zonă a corpului nostru situată între inimă și stomac, se mulțumise să răspundă enigmatic marele maestru.

Zhaogongming înțelesese atunci vag că „a-l păstra pe Unu" semnifica prezervarea unității componentelor care constituiau sufletul și energia umană, altfel spus, adevăratul „eu".

Cel care își pierdea „eul" vedea, în consecință, cum i se usucă viața și cum i se epuizează încet-încet energiile.

În orice caz, preotul știa că dezvăluind subterfugiul de care se folosise Tigru de Bronz, el nu-și mai păstra „eul". Căci dezvăluirea secretelor unei ființe care a avut încredere în tine însemna trădarea propriului spirit.

Existau unele acte prin care individul, din lașitate, lipsă de respect și slăbiciune, putea să se piardă cu totul. Între a deveni un Hun, unul din acele suflete celeste făcute pentru echitate și compasiune, și a deveni un Po, acele Spirite ale Pământului al căror ciclu de acțiune corespundea întocmai cu cel al Lunii, acele veritabile brute care erau cauza majorității maladiilor,

Zhaogongming știa cu certitudine că, pentru a-și salva propria existență, se pregătea să facă cea mai proastă alegere.

El se simțea blestemat, abandonându-se într-un fel de decădere care avea să-l reducă în cele din urmă la starea de zdreanță. Nu încerca nici un fel de rușine, nu se iubea destul pentru asta. De când era copil se temea atât de mult de durere, încât era incapabil să-i înfrunte pe micii lui camarazi în luptă. Ideea de a trebui să suporte, sub privirea batjocoritoare a lui Lisi, tortura unui călău care l-ar lăsa în aceeași stare în care îl găsise el pe bietul Fildeș Imaculat îi devenise intolerabilă. Nu suporta vederea sângelui pe pielea altora, atunci cum s-o suporte pe a lui?

Și când te gândești că în ochii tinerei ordonanțe de care se îndrăgostise că trecuse drept un Fangshi, unul din acei „oameni cu tehnici" care posedau puterea de a domina materia, care erau capabili să vâneze demonii, să poruncească vânturilor, să stăpânească Suflul Primordial Yuanqi, dar mai ales să confecționeze în mod impecabil acele pilule de Nemurire... În materie de Fangshi, Zhaogongming nu mai era decât o biată epavă scorojită hâțânată de apele unui fluviu, care nu mai era în stare să stăpânească nimic din propria-i soartă.

Era mai bine, la urma urmei, că Fildeș Imaculat nu văzuse nimic din acest abis de mediocritate în care căzuse de când zăcea astfel în temnița lui, rememorându-și eșecurile și trecând în revistă toate lașitățile... Își dădea seama, nu fără amărăciune, că, spre deosebire de tânărul său iubit, el nu-și găsise propriul Li, acel principiu de ordine internă care-i permitea individului să acționeze ca un veritabil Sfânt, adică fără a-și pierde obiectivul de a se arăta, indiferent de împrejurări, benefic și pozitiv față de aproapele său.

La ce îi folosiseră toți acei ani petrecuți alături de Wudong?

*

Nimeni nu știa exact de ce, după ce isprăvea de mâncat și de băut, Nor Purpuriu își curăța mereu unghiile cu atâta grijă.

Șeful Biroului Zvonurilor era gras ca un bivol. Avea, de asemenea, gusturile cele mai fine în materie de mâncare. Agapele lui începeau încă din zori. I se servea pește fript în birou, în timp ce dădea șefilor de secții directivele zilei. Platourile se succedau până seara, la ora de închidere a serviciului. Acest regim îl obliga pe Nor Purpuriu, a cărui enormă greutate îi împiedica până și cea mai mică mișcare, să nu se mai deplaseze decât cu un palanchin solid.

De la abandonarea postului de către Verigă Esențială, șeful serviciilor secrete ale Imperiului încetase să mai fie numit în mod obligatoriu dintre eunuci. După ce alesese personaje șterse, care nu rezistaseră mai mult de câteva luni la greutățile postului, Qinshihuangdi îl plasase acolo, în cele din urmă, pe acest fost general de geniu a cărui specialitate era construirea de poduri provizorii pe fluvii și râuri.

După un procedeu de acum bine stabilit, el îl alesese pe Nor Purpuriu pentru presupusa lui loialitate și pentru gustul lui pentru secrete, fără a se consulta cu primul-ministru, după ce îl bombardase pe militar cu întrebări indiscrete despre gusturile lui personale și despre viața lui privată. Crezuse că detectează la el acea absență a ambiției personale și a duplicității care trebuia neapărat, după părerea lui, să caracterizeze profilul candidatului la funcție. Biroul Zvonurilor rămânea într-adevăr un fel

de centru nevralgic al administrației imperiale, observatorul ei privilegiat și, în consecință, locul ideal pentru atâtarea eventualelor comploturi.

După ce-și propusese să nu-l lase niciodată în funcție mai mult de trei ani pe titularul acestui post, Împăratul Centrului se hotărâse să-l păstreze pe Nor Purpuriu, fiindcă nu-i găsise un succesor la fel de demn de încredere.

Acesta din urmă avea totuși o concepție mai degrabă birocratică, ca să nu spunem oarecum placidă, despre sarcina lui. Acest fost general obez era un om al dosarelor care ieșea rar pe teren, preferând să-și petreacă zilele într-un birou agreabil, care dădea spre o grădină interioară plină de azalee, citind rapoartele agenților și alegând informațiile demne de a fi comunicate mai sus.

Când Dovleac Amar dăduse buzna în biroul lui, Nor Purpuriu schițase o grimasă. Nu-i plăcea să fie deranjat în timp ce se ghiftuia. Totuși, dacă agentul infiltrat la eunuci considerase util să se deplaseze până acolo, înseamnă că deținea informații interesante și urgente.

Dovleac Amar era atât de mândru și grăbit să-i dezvăluie lui Nor Purpuriu motivul vizitei lui, încât bâigui:

– Dețin o informație capitală, și chiar una colosală pentru Biroul Zvonurilor: fugarul Pește de Aur s-a întors la Xianyang. Acest om se pregătește să fure, dintr-o ascunzătoare a fostului palat al lui Lubuwei, cărțile care au fost depozitate acolo pentru a fi salvate din Marele Incendiu. Apoi el are de gând să răspândească aceste scrieri în tot Imperiul, pentru a se răzbuna pe Marele Împărat al Centrului.

– Dar este incredibil! Ești sigur de ceea ce spui?

– Peşte de Aur este împotriva Împăratului Centrului şi a legismului... După vorbele eunucului Verigă Esenţială, de la care deţin aceste informaţii, resentimentul fugarului faţă de Qinshihuangdi este imens!

– Vorbeşti de fostul şef al Biroului Zvonurilor, cel care ocupa acest post acum câţiva ani?

– Chiar el. Face parte din escuada lui Peşte de Aur. El este cel care a povestit totul confreriei Cercului Phoenix... Nu poţi fi niciodată destul de precaut cu eunucii!

De stupoare, Nor Purpuriu fusese cât pe ce să se înece cu bucata de peşte fript pe care o ducea la gură. El luase stiletul care se afla pe masa lui şi reîncepuse să-şi curețe nervos unghiile. Informaţia pe care Dovleac Amar i-o dăduse îl arunca în mod vizibil într-un abis de perplexitate. Se aştepta la ceva inedit: iată că fusese servit!

– Şi am păstrat-o pe cea mai bună la sfârşit. Ghici cu cine a venit Peşte de Aur aici?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Chiar cu fiica prim-ministrului nostru, Roză Primăvăratică în persoană! După ce a plecat din Xianyang, ea s-a dus să-l întâlnească şi el a adus-o aici...

– Şi când te gândeşti că nimeni nu înţelegea de ce a dispărut Roză Primăvăratică! Tatăl ei va fi fericit să o revadă. De când a plecat, are o mină atât de tristă.

– Iată de ce am venit să te văd de urgenţă, fericitul meu stăpân! rânji Dovleac Amar.

– Este o adevărată sfidare a Împăratului Qinshihuangdi! Dar suntem siguri că acest Verigă Esenţială nu caută să ne manipuleze? zise el după ce lăsase stiletul din mână şi dăduse pe gât, pentru a se calma, un pahar de apă parfumată.

– Era atât de sincer când a vorbit, încât mi se pare de-a dreptul imposibil! răspunse mândru Dovleac Amar a cărui faţă bucălată se înroşea de mulţumire.

– Acest trădător a abandonat pe neașteptate postul pe care îl ocup eu acum!

Bărbia triplă a lui Nor Purpuriu tremura de stupefacție.

– Eunucul ăsta a făcut mereu parte dintre complotiștii periculoși. În fața adunării congenerilor săi, care se reunesc în secret în fiecare trimestru, cuvântarea lui era elocventă! Ai făcut bine că m-ai ascultat când am vrut să te conving să interzici aceste reuniuni! chicoti, la fel de bine dispus, corpolentul Dovleac Amar.

De satisfacție, el părea să se umfle ca un burduf și totuși, burdihanul lui n-avea să reușească niciodată să-l egaleze pe cel al lui Nor Purpuriu.

Fără să mai aștepte, acesta îl convocă în fața lui pe agentul Cu Aplicație, șeful Secției de Căutare a trădătorilor și răzvrătiților.

– Cu Aplicație, începând chiar din acest moment o să pui să fie supravegheate împrejurimile fostului palat al lui Lubuwei de pe colina cu cai. Vreau să fiu informat în timp real despre tot ceea ce oamenii noștri vor remarca acolo!

– Așa o să fac, Domnule Director! răspunse pompos Cu Aplicație, despre care s-ar fi putut spune, din cauza slăbiciunii lui extreme, că era opusul lui Nor Purpuriu, înainte de a se înclina ceremonios în fața superiorului său ierarhic.

– Va trebui, de asemenea, să scotocești de la un capăt la altul fosta locuință a negustorului de cai cerești. Se pare că se află acolo o ascunzătoare plină cu planșete de bambus gravate cu stiletul și asamblate în fascicole Pian*.

---

* fascicole Pian (sau Pian de carte) – mănunchi de „file" de bambus legate, un fel de capitole antice de carte (n. trad).

– Vrei să spui cărți? întrebă, cu un aer neliniștit, Cu Aplicație.

Nor Purpuriu își privi colaboratorul cu înduioșare. Cum puteai fi atât de prost și să conduci Secția de Căutare a trădătorilor și răzvrătiților!

– Da, și chiar cele mai prețioase cărți! Dar ce aștepți de n-o ștergi pe colina cu cai, vrei ca biciul meu să se abată asupra ta? lăsă să-i scape șeful Biroului Zvonurilor.

– Du-te repede acolo! O să pui mâna pe o comoară care îl va interesa în cel mai înalt grad pe Împăratul Centrului și pe prim-ministrul lui, adăugă, Iacom, umflatul Dovleac Amar.

Cu Aplicație înțelese că nu mai avea ce face decât să se repeadă, ca o săgeată, spre misiunea pe care șeful lui i-o încredințase. El se înclină și o luă la picior în direcția culoarului.

– Acest băiat o să mă uimească întotdeauna! Mă face să mă gândesc la un iepure în fața vânătorului..., îi zise Nor Purpuriu lui Dovleac Amar în momentul în care acesta din urmă pleca și el.

Înspre jumătatea după-amiezii, când Nor Purpuriu mușca cu poftă dintr-o pulpă de rață prăjită, Cu Aplicație năvăli buimac în biroul superiorului său.

– Oamenii sunt postați în cele patru colțuri ale clădirii și supraveghează colina cu cai..., îndrăzni el să spună, foarte jenat, după ce-și drese glasul.

– Ce avem în ascunzătoarea cu cărți? se interesă fără să aștepte Nor Purpuriu.

Fața șefului Secției de Căutare a trădătorilor și răvrătiților se descompusese efectiv.

– A fost o țeapă, domnule Director! Nu era nici o carte în ea! Nici cea mai mică planșetă! N-am găsit decât acest Pian..., gemu Cu Aplicație, întinzându-i lui Nor

Purpuriu un mănunchi de lamele de bambus pe care-l ținea ascuns la spate. Este jumătate de capitol dintr-o lucrare celebră la vremea ei, *Primăverile și Toamnele lui Lubuwei*! adăugă el, din ce în ce mai rușinat.

– Dar ce s-a putut întâmpla? Mi s-a spus de o ascunzătoare ticsită cu cărți și iată că e goală! Cine a putut să facă asta? La ce suntem buni dacă ratăm atât de repede o afacere atât de importantă ca accasta! tună Nor Purpuriu ai cărui ochi mici, înecați în grăsime, luceau de furie.

– Din păcate, Domnule Director, când oamenii noștri au descoperit ascunzătoarea, situată în spatele unui dulap din pivnița palatului fostului prim-ministru, după ce au scotocit locuința dintr-o parte în alta, ei n-au putut decât să constate că fusese golită!

– Să se dubleze rondurile de supraveghere! Vreau să-i găsim cât mai rapid posibil pe hoții acestor cărți! urlă Nor Purpuriu la agentul Cu Aplicație.

Șeful Biroului Zvonurilor era turbat de furie. Cineva, între timp, golise așa-zisa ascunzătoare cu cărți! Din două una, ori Dovleac Amar îl mințise, dar nu vedea deloc care ar fi fost interesul falsului eunuc să-i spună baliverne, ori, mult mai supărător, informația răsuflase și se aranjase golirea ascunzătorii înainte ca agenții să poată pune mâna pe cărțile prețioase pe care le conținea.

Nor Purpuriu era lac de sudoare. Afacerea cădea cum nu se poate mai rău. Părea imposibil să nu i se ducă buhul. Ea nu va întârzia să facă turul Curții, unde niște suflete bune se vor duce să i-o dezvăluie primului-ministru de care Biroul Zvonurilor depindea ierarhic chiar dacă, teoretic, el ținea direct de autoritatea Împăratului Centrului. După ce își imaginase mai multe ipoteze, Nor Purpuriu consideră că cel mai bine era să-i spună el însuși lui Lisi despre ce e vorba înainte ca acesta să afle de la alții.

Trebuia să plece la Dongyin și să-l avertizeze pe primul-ministru de întoarcerea la Xianyang a lui Pește de Aur și Roză Primăvăratică ca și de această afacere atât de îngrijorătoare a cărților care dispăruseră.

Cu moartea în suflet, șeful Biroului Zvonurilor puse să-i fie pregătită careta mare în care, din cauza burdihanului, era constrâns să călătorească, nici un cal, fie și cel mai solid, neputându-i suporta greutatea.

Nor Purpuriu detesta călătoriile. Și cea pe care urma s-o facă nu se anunța a fi tocmai o plăcere!

De altfel, în această caretă, din lipsă de bucătar, se mânca mereu hrană rece și proastă.

*

Pește de Aur era distrus și încerca zadarnic să-i ascundă asta lui Roză Primăvăratică.

– Nu fi trist. Dacă n-o să mai putem declanșa Marele Incendiu al Libertății, vom putea să ne ocupăm mai bine de noi! Am încercat totul pentru a restabili puțină dreptate în această societate. Ce-avem atunci să ne reproșăm? murmură ea sprijinită de umărul lui.

Îl liniștea cum putea mai bine pe Pește de Aur care era copleșit de ceea ce li se întâmplase.

Când constatase că soldați înarmați păzeau locul ascunzătorii cu cărți, el dăduse ordin, cu moartea în suflet, micii lui armate să ridice tabăra și să se regrupeze.

În aceeași noapte, noul bivuac al Armatei Revoltaților fusese mutat și instalat în grabă mai departe de Xianyang, în vârful Falezei Liniștii, într-un loc greu accesibil pe cărări abrupte. Pentru a ajunge acolo, o luaseră pe un drum cu pietriș care urca în serpentine spre platoul care se termina cu o prăpastie abruptă.

– Privește puțin la aceste două stânci, este de ajuns să le împingă cineva, ca să-i strivească de-a binelea pe toți cei care se află în calea lor, zise Roză Primăvăratică.

Ea arăta spre doi enormi bolovani de piatră situați de o parte și de alta a drumului, exact în locul în care acesta trecea peste un mic pas care ducea la platoul Falezei. Fără îndoială, cei doi bolovani ar provoca un adevărat dezastru dacă ar fi căzut de pe piatra pe care păreau să se odihnească în echilibru, făcând praf tot ce ar fi găsit în calea lor.

– Când ești pe munte, nu trebuie niciodată să atribui gânduri rele stâncilor care sunt acolo de mai mult timp ca tine! îi răspunse el încercând să glumească.

Era pentru el un mod de a destinde atmosfera puțin lugubră în care căzuse Armata Revoltaților de când oamenii înțeleseseră că ascunzătoarea cu cărți prețioase devenise inaccesibilă.

După ce încercuiseră fostul palat al lui Lubuwei, soldații imperiali asediaseră într-adevăr în totalitate colina cu cai, scotocind prin cele mai ascunse unghere. Grădinarii începuseră să taie fânul și tufele de mărăcinișuri care o transformaseră, de-a lungul anilor, într-o pârloagă în care se ascundeau vulpi și șerpi. Eliberată în curând de jungla ei, colina cu cai avea să redevină acel delușor impecabil întreținut unde Lubuwei punea să se facă ingenioasele încrucișări între rasele cailor lui.

În aceste condiții, era periculos să rămână în acel loc, riscând să fie descoperiți.

Pește de Aur își amintise, întrucât vânase adesea iepuri împreună cu Omul Fără Frică, că masivul muntos al Falezei Liniștii constituia, fără nici o îndoială, cel mai bun refugiu, aflat în apropierea capitalei, pentru oamenii săi și caii lor.

Așezat pe marginea acestei Faleze de pe care se aruncase în gol bătrânul literat Desăvârșire Naturală, după Marele Incendiu al Cărților și infama schimbare a numelui la care fusese constrâns, Pește de Aur contempla gânditor culmile masivului muntos care se înălța de cealaltă parte a ravenei pe fundul căreia scânteia torentul.

– Să te gândești la fericirea personală nu este ceva nelegitim... Important nu este că ai încercat totul? Conștiința ta poate fi liniștită! adăugă Roză Primăvăratică care se străduia să-l scoată din starea de îmbufnare în care părea căzut.

– Poate ar fi fost mai bine să rămân la Dongyin!

– Te-ar fi arestat, iar Împăratul Centrului este inaccesibil... Gândește-te la tine, gândește-te la mine! Nu asta este important de acum?

– Ai dreptate. Dar cum să fii fericit când nimeni nu este în jurul tău?

– Noi doi suntem deja. Nu este suficient deocamdată? întrebă ea cu blândețe.

– Tu ești cea care ai dreptate, iar eu am greșit. Tu vei fi cu siguranță mai aptă pentru fericire decât mine! spuse el resemnat.

– Sunt plină de speranță. Va veni timpul să ne luăm revanșa. Și dacă n-o vom face noi, o vor face urmașii noștri...

– Pari obosită. Ar trebui să te duci să te culci.

– Ție nu ți-e somn?

– Nu prea. O să mă duc să mă plimb un pic.

– Pește de Aur era atât de descumpănit încât n-avea chef să se culce. Luna era sus pe cer, noaptea se anunța frumoasă. O scurtă plimbare nocturnă nu putea decât să-l liniștească.

– Vrei să vin cu tine? propuse ea luându-l pe după umeri.

– Este inutil, iubirea mea. Ești sfârșită de oboseală. O să vin și eu lângă tine un pic mai târziu, când o să mă mai calmez.

Se despărțiră pe marginea Falezei, ea întorcându-se la bivuac, el afundându-se în pădurea întunecată și maiestuoasă asemeni unui vast peristil cu coloane care părea că-l așteaptă.

În fața acelei perspective pe care o forma multitudinea trunchiurilor drepte, Pește de Aur simți furia unui animal sălbatic închis dintr-o dată într-o cușcă. Imposibilitatea de a-și duce la bun sfârșit planul, când era atât de aproape de capăt, îi devenise efectiv insuportabilă. Dacă Roză Primăvăratică n-ar fi fost lângă el, fără îndoială că descurajarea, ale cărei efecte le simțea încet-încet sub forma unei îngrozitoare dureri de cap persistente, l-ar fi distrus.

În disperarea lui juvenilă, specifică entuziaștilor care luptau pentru o cauză dreaptă pe care, din păcate pentru aceasta, nu reușeau să o împlinească, Pește de Aur, revoltat de-a dreptul, nu era departe de a gândi că de vină era acel disc de jad căruia Roză Primăvăratică îi lăudase totuși atât de mult capacitățile binefăcătoare. Bi-ul negru înstelat nu părea să-i fi abandonat cu totul pe amândoi în mâinile sorții? Făcuseră atâta drum pentru a se lovi în cele din urmă de imposibilitatea de a ajunge la ascunzătoarea cu cărți! Ce-i apucase pe soldații imperiali, de puseseră așa deodată pază în fața fostului palat al lui Lubuwei?

Pește de Aur regreta acum amarnic că nu avusese prezența de spirit să golească acea ascunzătoare cu cărți chiar din prima seară, întorcându-se în pivniță un pic mai târziu, noaptea.

Se învinovățea atât, încât nu remarcase că pașii îl duseseră deja departe în interiorul pădurii, în mijlocul

unui luminiș care se întindea până la o mică ridicătură de pământ. În ciuda întunericului, atenția îi fu atrasă, în spatele rândurilor de copaci care se întindeau în fața lui, de o formă piramidală neagră și ascuțită. Se hotărî să meargă, la noroc, să vadă despre ce e vorba.

Forma nu semăna nici cu un copac, nici cu vreun animal. Apropiind-se un pic mai mult, având grijă să facă cât mai puțin zgomot posibil, cu mâna pe mânerul spadei lui de oțel, gata s-o scoată din teacă, i se păru că ghicește acoperișul din crengi al unei colibe în care se putea sta în picioare.

În timp ce vroia să mai facă un pas spre ceea ce semăna cu intrarea în colibă, el simți șuierătura unei lame despicând aerul în direcția lui și nu putu s-o evite decât rostogolindu-se pe pământ, unde își scoase și el din teacă spada înainte de a sări asupra agresorului. Era prea întuneric pentru a zări fața bărbatului care, după ce îl ratase, se pregătea din nou să se repeadă cu sabia asupra lui. Pește de Aur constată că era vorba, judecând după înălțimea și masivitatea siluetei care se decupa vag pe cerul bleumarin striat de trunchiurile ca niște dungi negre, de un individ de o talie gigantică și de o forță extraordinară. Lama spadei lui, cu care bară cea de-a doua lovitură a sabiei de bronz a uriașului, îl opri pe acesta brusc, într-o ploaie de scântei. El se felicită că putea să aibă o asemenea armă din oțel în timp ce a adversarului său era din bronz. Fără ea, cu siguranță că forța fizică a atacantului său, care o întrecea cu mult pe a lui, l-ar fi pus în dificultate.

Se gândi fulgerător la prințul Anwei al cărui sacrificiu îi permisese lui Tigru de Bronz să forjeze acea armă care îi era atât de necesară. El nu așteptă ca adversarul să atace din nou, ci se năpusti asupra lui, abătându-și ca un bici spada asupra sabiei uriașului.

Sub duritatea loviturii date de oțel, aceasta rezonă ca un clopot de carilon și produse o magnifică jerbă de foc asemătoare unei cozi de cometă. Destabilizat, uriașul scosese un fel de înjurătură.

Atunci, Pește de Aur, privind în jos, pe pământ, văzu o bucată din lama sabiei adversarului care se rupsese.

Grijuliu să-și păstreze avantajul, el se aruncă asupra namilei de om, încercând să-l trântească la pământ. Dar celălalt avea brațele atât de lungi și puternice încât îl apucă brusc, ca pe un trunchi de salcie, și îl ținu de încheieturile mâinilor, împiedicându-l să-și folosească spada.

În lupta lor, cei doi bărbați reveniseră încet-încet pe movila din apropierea luminișului. Acolo, era mai lumină, căci luna își proiecta asupra solului razele alburii.

Când Pește de Aur văzu fața uriașului, surpriza fiului spiritual al lui Lubuwei fu totală.

– Omul fără Frică! Omul fără Frică! Ce moment extraordinar! Ce fericit sunt să te revăd! Cât de mult mi-ai lipsit...

La rândul său, uriașul hun abia ce putuse să distingă trăsăturile adversarului său că și slăbi imediat presiunea pe care o exersa asupra lui, lăsându-l să cadă la pământ ca un sac de grâu.

– Pește de Aur! Și eu, foarte mulțumit! Așteptat asta de mult timp! Rău? Făcut rău? Iartă-mă! Nu recunoscut pe tine! zise el căzând în genunchi.

– Mi-ai făcut o surpriză magnifică! Bine-am făcut că am venit să mă plimb prin această pădure! Ce mulțumită o să fie Roză Primăvăratică când o să te vadă...

Această întâlnire nesperată punea atâta balsam pe inima îndurerată a lui Pește de Aur, încât el se simți revigorat.

Ei își pipăiră reciproc torsul, brațele și fața pentru a se asigura, atât unul cât și celălalt, că nu visau.

– Dar ce faci aici?

– Locuiesc în cabana de crengi. Refugiul meu din pădure. Nimeni nu mă găsește aici! răspunse xiongnul* arătând coliba cu acoperiș ascuțit care îi atrăsese atenția lui Pește de Aur. Când Handan asediat, Lubuwei mort! Și eu plecat departe... Apoi întors la Xianyang, văzut că tu nu erai acolo. Eu foarte trist și așteptat pe tine în casa lui Lubuwei, apoi venit stat aici, căci acolo acum mult prea periculos! Eu mereu gândit la tine... Mereu sperat că tu întorci! zise xiongnul cu o voce blândă.

– Știam eu că tu ești cel mai credincios camarad! exclamă Pește de Aur luând enorma mână a uriașului într-a lui.

– Eu făcut bine. Nu îndoit niciodată că tu te vei întoarce aici! adăugă Omul fără Frică.

El se exprima mai puțin bine decât atunci când părăsise Xianyangul în compania lui Lubuwei, dar aceste bâlbâieli puțin guturale, mărturie a singurătății xiongnului uriaș de la întoarcerea lui de la Handan, avură darul să-l emoționeze și mai mult pe Pește de Aur ai cărui ochi se umplură în cele din urmă de lacrimi.

Ajutându-se de gesturi, Omul fără Frică începu să-i povestească cum, în urmă cu câteva zile, întorcându-se în locuința negustorului de cai cerești, după ce fusese să pună capcane pentru iepuri, el surprinsese două siluete înalte acoperite cu mantii lungi care intraseră acolo pe furiș. Cele două siluete își scoseseră glugile și el le recunoscuse pe cele două regine Huayang și Zhaoji. Ele

---

* xiong-nu – popor de călăreți nomazi, strămoși ai hunilor, care în sec. IV – III î.e.n. au deținut controlul în Asia Centrală, fiind în cele din urmă înfrânți de chinezi în timpul împăratului Wu din dinastia Han. (n. trad.)

coborâseră în pivniță, iar el le urmărise. De obicei, el nu se ducea acolo niciodată, mulțumindu-se să folosească doar o cameră la primul etaj. Acolo, ascuns în spatele unei bucăți de zid, el putuse să vadă ce făcuseră cele două femei. Ele împinseseră cu greu un dulap mare care masca o ascunzătoare unde erau îngrămădite sute de rulouri din lamele de bambus.

– Ce fericire! Comoara cărților prețioase este intactă! spusese regina Huayang după ce aruncase o privire rapidă asupra conținutului rezervei de lamele.

Înainte de a pleca, cele două femei trăseseră dulapul la loc. Rămas singur, uriașul hun se dusese și el la ascunzătoarea cu cărți. Uluit, începuse să numere pachetele de planșete de bambus puse una peste alta de jos până în plafon. Se oprise însă repede... Aritmetica pe care o știa nu-i permitea să numere peste o sută.

Pește de Aur asculta, împietrit, povestea hunului. Surpriza lui părea a fi și mai mare decât cea pe care o trăise când recunoscu fața Omului fără Frică, cu câteva clipe mai înainte. Așadar, de cele două regine era vorba, ele fuseseră cât pe ce să-l surprindă împreună cu Roză Primăvăratică, în urmă cu câteva zile, în fața aceluiași dulap! Își reproșa cumplit că-l ascultase pe Salt de Tigru care îi îndemnase să fugă când auzise zgomot de pași. Dacă ar fi știut, nu numai că ar fi putut, ei trei, să golească ascunzătoarea cu cărți, dar ar fi fost ajutați și de cele două femei! Își și imagina cât s-ar fi bucurat cu toții să se întâlnească, după atâția ani, în fostul palat al negustorului de cai cerești...

În loc de asta, totul era pierdut! Să fie atât de aproape de reușită și să nu sesizeze o asemenea șansă era mai mult decât revoltător! De furie, strângea mânerul spadei atât de tare, încât simțea că i se rup degetele.

– Eu atunci speriat şi hotărât să vin aici cu toate pachetele de bambus din ascunzătoare..., conchise xiongnul.

– Vrei să spui cu toate acele cărţi preţioase? Ai adus cu tine până aici cărţile preţioase din ascunzătoare?

Tremurând de excitaţie, Peşte de Aur sărise în sus de bucurie.

Puţin jenat, Omul fără Frică începu să-i explice că, în colibă, avea nevoie de combustibil şi că toate acele lamele de bambus perfect uscate, legate între ele, erau cele mai bune vreascuri pentru foc. După ce le legase cu sfoară, în snopi, le cărase cu spinarea, în mai multe drumuri, în aceeaşi noapte, până la poalele colinei următoare de unde le adusese în zilele următoare în coliba de pe Faleza Liniştii unde avea de gând să ierneze.

– Şi ai început să arzi aceste cărţi atât de preţioase? îl întrebă Peşte de Aur, din nou îngrozit.

– Dar eu nu ştiut că era cărţi preţioase! gemu ruşinat xiongnul cu o figură dezolată.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare!

– Nu! Nu ars nicio carte! Nu avut nevoie: iarna nu venit încă! Toate Pian aranjate cu grijă în colibă, priveşte! făcu Omul fără Frică, din ce în ce mai jenat de prostia pe care o făcuse.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Peşte de Aur se năpusti în coliba de crengi. Comoara de cărţi era acolo, intactă! Pereţii colibei erau căptuşiţi de sus până jos cu Pian-uri pe care hunul le aranjase cu grijă.

După ce se aruncase de gâtul uriaşului, el începu să-l strângă în braţe cu toată puterea. Se revedea, copil fiind, cuibărindu-se la pieptul mare al xiongnului. Îi regăsea mirosul, retrăia bucuriile din copilărie.

Nu ştia cum va putea vreodată să-i mulţumească îndeajuns celui care, după ce îl luase de la familia lui

și-l adusese la Lubuwei, îl învățase să vâneze, să tragă cu arcul și să călărească, care îl protejase atât de mult când era copil și care, acum, printr-un extraordinar concurs de împrejurări, îl ajuta să-și îndeplinească sarcina pe care și-o impusese și pe care crezuse că n-o s-o mai poată niciodată duce la bun sfârșit...

Cu siguranță, Bi-ul negru înstelat continua să-i poarte noroc!

85

De la fereastra micului său birou, se putea zări linia orizontului pe Marele Ocean Rotund.

– Deţin aceste informaţii de la unul din agenţii mei, căruia i-au fost date de eunucul Verigă Esenţială! conchise, răsuflând din greu, şeful Biroului Zvonurilor care, aşteptându-se la o mustrare din partea interlocutorului său, îşi debitase discursul dintr-o suflare, evitând cu grijă să-l privească în ochi.

Când Nor Purpuriu rosti în faţa lui numele lui Verigă Esenţială, Lisi simţi un val de ură urcând în el, din viscere până la gură.

Îşi amintea de toate cuvintele pe care le schimbase cu fostul şef al Biroului Zvonurilor, de rivalitatea lor, întreţinută cu grijă de Împăratul Centrului pe vremea când acesta era un simplu rege. Suveranul îi constrânsese să se supravegheze reciproc. Îi montase unul împotriva celuilalt. Iar Verigă Esenţială ajunsese să-l suspecteze pe Lisi de asasinarea propriei lui soţii, Neclintită Stea de Răsărit. Acest eunuc viclean, care fusese atât de aproape de a-i da în vileag toate secretele, era de departe duşmanul lui cel mai periculos.

Furia pe care amintirea lui Verigă Esenţială o trezise în el atenua întrucâtva bucuria pe care o încercase primul-ministru atunci când Nor Purpuriu îi comunicase, după dezvăluirile referitoare la întoarcerea

adevăratului Peşte de Aur la Xinyang şi la existenţa unei ascunzători plină de cărţi în fosta casă a lui Lubuwei, că fiica lui Roză Primăvăratică făcea parte din expediţie.

Cel puţin era în viaţă! Speranţa de a o recupera nu era aşadar pierdută.

– Mă asiguri că Roză Primăvăratică este bine cu acest Peşte de Aur? îl întrebă el cu nelinişte pe Nor Purpuriu, spre marea uşurare a acestuia.

– Agentul Dovleac Amar este de încredere. Împăratul Centrului în persoană l-a însărcinat să se infiltreze în casta eunucilor. N-are nici un interes să inventeze ceva! răspunse şeful Biroului Zvonurilor.

– Fiica mea este cel puţin sănătoasă? zise, aproape implorând, tatăl tinerei femei.

Nor Purpuriu îl privea cu stupoare pe acest prim-ministru căruia părea să nu-i pese nici cât negru sub unghie de întoarcerea lui Peşte de Aur şi de existenţa ascunzătorii cu cărţi. Doar vestea întoarcerii fiicei lui părea să-l intereseze. Ţinând cont de puţinul interes pe care Lisi îl manifesta faţă de povestea lui, Nor Purpuriu începea să regrete că făcuse un drum atât de lung pentru a-l informa despre planul de răspândire în Imperiul Centrului a cărţilor salvate din Marele Incendiu.

– N-am cunoştinţă să fie bolnavă! De altfel, dacă era aşa, nu cred c-ar fi făcut lungul drum de la Dongyin la Xianyang, bâigui el.

– Ai zis că a fost la Dongyin cu el?

– Exact, domnule prim-ministru!

Lisi fu cât pe ce să-şi muşte limba.

Şi când te gândeşti că fiica lui era chiar aici cu câteva săptămâni mai înainte! Cum i-ar fi plăcut să fie acum la Xianyang ca s-o strângă în braţe!

Această încrucişare întâmplătoare cu Roză

Primăvăratică îl umplea de amărăciune. Ca și Nor Purpuriu, el regreta acum că se dusese la Dongyin. Își blestema dependența care îl făcea să se ducă acolo unde vroia Împăratul Centrului, stăpânul lui. Cât era el de prim-ministru, suveranul îl obliga să-l urmeze acolo unde i se năzărea. Deși era al doilea personaj în Stat, el era mereu în prima linie pentru a ține piept furiilor lui dezlănțuite și reproșurilor, cu frica în sân ca nu cumva vreun nefericit incident să strice mașinăria pe care el avea sarcina s-o facă să funcționeze, semnându-i astfel căderea în dizgrație, ba chiar pierderea.

– Pește de Aur are de gând să...

– Nu-mi pasă câtuși de puțin de acest Pește de Aur! Ceea ce vreau este fiica mea! urlă primul-ministru fără a-l lăsa măcar să-și termine fraza.

– Dar acest băiat complotează împotriva Imperiului Centrului! Dacă am înțeles eu bine planul lui, are intenția să incite la nesupunere poporul Imperiului!

– N-o să reușească el așa ușor să-l dea jos pe Marele Qinshihuangdi..., replică oripilat Lisi.

– Excelența Voastră, existența acestei ascunzători cu cărți n-o să-l neliniștească pe Împărat?

– Vrei să spui că n-ar trebui să-i aducem la cunoștință acest lucru? i-o întoarse primul-ministru cu o figură severă.

– N-am spus asta. Nu fac decât să gândesc cu voce tare în fața voastră, domnule prim-ministru..., îndrăzni să spună celălalt.

Abia își termină fraza că șeful Biroului Zvonurilor își reproșa deja că a pronunțat cuvinte care puteau să-l coste postul. Nu fusese el însărcinat tocmai să împiedice asemenea manevre, ba chiar comploturi? Căci transportul cărților celor mai prețioase de la biblioteca Turnului Memoriei către ascunzătoare

presupunea complici, cu siguranță un plan de acțiune îndelung chibzuit, fără a mai pune la socoteală fenomenala doză de tupeu pe care doar complotiștii călîți în mod special și gata să facă orice puteau s-o aibă. Să sugerezi, pe deasupra, că era mai bine ca Împăratul să nu știe nimic despre așa ceva nu făcea decât să-i agraveze situația!

Conștient de gafa făcută și transpirând abundent, generalul obez nu se simțea în largul său.

– Mi-ai spus că ascunzătoarea era goală când oamenii tăi au dat la o parte ușa?

– Era goală complet, asta e sigur! gemu Nor Purpuriu frângându-și mâinile.

– În acest caz, care e dovada că era plină? întrebă agasat Lisi.

– E vorba de spusele lui Verigă Esențială în fața membrilor confreriei Cercului Phoenix, așa cum ni le-a relatat agentul nostru sub acoperire Dovleac Amar...

– Dacă agentul tău spune adevărul, serviciile noastre de poliție vor descoperi curând cine a golit ascunzătoarea cu cărți și locul unde au fost duse, zise Lisi, cu un aer gânditor.

În mod evident, primul-ministru avea mintea în altă parte și părea să nu acorde nici o importanță existenței acestei ascunzători cu cărți.

– Excelență, dacă ați accepta să mai dați un răgaz de o lună Biroului Zvonurilor, vă promit că vă aduc capul lui Pește de Aur pe un platou de bronz ca acelea din morminte pe care se așază vesela cu mâncare rituală! zise atunci, crezând că face bine și înroșindu-se de tulburare, Nor Purpuriu.

Grotesca cerere îl făcu pe Lisi să tresară. Dacă l-ar lăsa pe acest imbecil de general, plictisitor și obez, să facă asta, i-ar aduce în curând și capul propriei sale fete alături de acela al complicelui ei...

– Nici nu se pune problema! Urmărirea lui Peşte de Aur nu ţine decât de mine! urlă el. Şi înţeleg să hotărăsc singur metodele care se vor folosi.

Nor Purpuriu, care primise vorbele primului-ministru ca o lovitură de pumnal anunţându-i apropiata cădere în dizgraţie, plecă capul şi tăcu îngrozit. El îşi spunea chiar că, în curând, capul risca să nu-i mai stea pe umeri. Dar Lisi, cu gândul în altă parte, nu insistă. El se apropiase de fereastră şi contempla marea, întorcându-i spatele corpolentului şef al Biroului Zvonurilor, care, aşezându-se pe un taburet, părea să-şi aştepte ceasul ca un condamnat la moarte...

Era momentul din zi când vânturile făceau valurile să spumege. Lisi nu credea deloc în poveştile despre turnurile crenelate de spumă în care se presupunea că locuiesc Dragonii Mării, aşa cum nu credea nici în acele Insule ale Nemuririi. Nu va reuşi niciodată să înţeleagă această înverşunare a Împăratului Centrului de a le descoperi. Pentru el, marea nu era decât o imensă masă de apă unde trăiau peştii şi scoicile. Restul era în mintea oamenilor, care inventau tot felul de poveşti pentru a fi liniştiţi. De altfel, tot aşa credea şi despre celelalte. Nu împărtăşea acea manie a contemporanilor săi de a vedea dragoni în cel mai mic nor, în scobitura unei minuscule crăpături de pământ sau în cutare lac despre care pretindeau, fără glumă, că era pupila ochiului său, şi nici modul în care vedeau, cu toată seriozitatea din lume, în lună, într-un anumit moment, un aliat preţios şi, în acelaşi timp, în cutare stea duşmanul lor cel mai de temut.

Lisi nu credea în minuni. Pentru el, Universul era format din nenumărate elemente împrăştiate, în orice caz, mult mai multe decât cinci. Era un haos niciodată ordonat în care numai forţa conta. O magmă ostilă în care fiinţa umană, mică şi lipsită de apărare, fusese

aruncată. Numai Legea și Regula oamenilor, care învățaseră încet-încet s-o îmblânzească, puteau să remedieze această inextricabilă harababură. Nu era legismul mai eficace decât Roata Hexagramelor? Să ridici diguri pe malul unui fluviu nu era mai satisfăcător și mai eficace decât să te rogi tremurând la dragonul lui, implorându-l să nu-l mai facă niciodată să se reverse?

Lisi era un arhitect implacabil și nevoiaș care îl ajuta pe Qinshihuangdi să-și împlinească acel vis măreț, de a-și înscrie domnia în prelungirea aceleia a miticului Împărat Galben. N-ar fi mărturisit-o nimănui, dar el se îndoia chiar și că Huangdi, Împăratul mitic, ar fi existat vreodată. Pentru el, cărțile de istorie erau pline de aceste fleacuri inventate de cronicari, unii mai grijulii decât alții să placă prinților lor. Ca să înfrumusețeze mașinăriile care le permiseseră să ajungă regi, făceau din ei niște sfinți binefăcători. În acest caz, cum puteai separa adevărul de fals? Primul-ministru nu vedea cum altfel, decât cu prețul sângelui și al suferinței, puteau marii suverani să domnească peste teritorii atât de vaste ale căror populații indiferente, preocupate doar să supraviețuiască, n-aveau să se închine niciodată de bună voie și cu atât mai puțin cu plăcere. Visul de mărire pe care un conducător îl aplica poporului său nu corespundea niciodată cu preocuparea primordială a acestuia.

Din această viziune cinică și mai degrabă deznădăjduită a lumii, doar dragostea pe care i-o purta micuței sale Roză Primăvăratică reușea să-l scoată. De când îl părăsise, el își dăduse seama că într-adevăr ea fusese unica și adevărata lui rațiune de a trăi. Și iată că, după ce o crezuse pierdută pentru totdeauna, primea pe neașteptate vești despre ea!

Aproape că îi venea să-și spună că rasa dragonilor protectori exista probabil sau că unele stele avuseseră

cu adevărat, așa cum pretindeau astronomii, un efect benefic, în anumite momente, asupra ființelor omenești.

Îndreptându-și din nou privirea spre fața lui Nor Purpuriu, el nu văzu decât viclenie și răutate. Cu un gest plictisit, îi făcu semn că putea să plece, și celălalt, incapabil, din cauza burdihanului, să facă o plecăciune, se mulțumi să-și îndoaie pe jumătate genunchiul și se retrase, străduindu-se, în ciuda ușurării pe care o simțea că părăsește liber acel birou, să-și ascundă decepția provocată de slabul interes pe care primul-ministru păruse să-l acorde dezvăluirilor lui.

La urma urmei, cum ar fi putut Nor Purpuriu să bănuiască că Lisi hotărâse să nu-i dezvăluie nimic Împăratului Centrului din informația pe care el i-o raportase?

El se temea nu atât de furia Împăratului, a cărui reacție și-o imagina destul de bine, nebun de gelozie și de furie, când ar fi aflat că Roză Primăvăratică se reîntâlnise cu rivalul său dintotdeauna, cât mai ales ca nu cumva erorile polițienești intempestive să nu-i distrugă comoara lui cea mai prețioasă.

Așadar, va fi el – și numai el – cel care o va regăsi.

Pește de Aur, ascunzătoarea cu cărți și chiar Verigă Esențială, toate astea puteau să mai aștepte puțin...

Înainte de toate, el își va recupera copilul mult iubit.

Și în ziua aceea, el își dorea atât de mult ca ea să fie aceeași, intactă ca în prima zi, încât se trezi că-l imploră pe dragonul protector, care veghea probabil asupra ei, să continue să o facă.

*

– Am vrea cel puțin să știm care va fi rostul nostru? zise soldatul cu față bucălată, puțin jenat dar totuși cu o voce puternică.

Cel mai tânăr dintre băieții care stăteau în fața lui Pește de Aur, într-o poziție de drepți impecabilă, dar plecându-și apoi brusc capul, fără îndoială pentru a-și cere iertare pentru această insolență, părea el însuși mirat de propria-i îndrăzneală.

De la schimbarea, pe neașteptate, a bivuacului și îndepărtarea de colina de cai, atât de apropiată de capitală, cei cincizeci de soldați ai Armatei Revoltaților nu prea mai știau ce să facă. După ce discutaseră îndelung împreună, ei hotărâseră să formeze o delegație de câțiva membri și să-i vorbească deschis lui Pește de Aur pe care îl considerau generalul lor.

– Prieteni, soldații mei, vă înțeleg foarte bine nerăbdarea. Dar se apropie momentul în care ne vom îndeplini în sfârșit sarcina.

– Și despre ce e vorba? Cu cine va trebui să ne luptăm?

– Niște eunuci vor veni să ne ajute să recopiem cărțile pe care Omul fără Frică le-a scos din ascunzătoarea lor. Sunt aproape cincizeci. Ei le vor copia în trei exemplare pe fiecare. După care fiecare dintre voi va lua trei cărți, diferite bineînțeles.

– Pentru ce? întrebă același soldat tânăr.

– Pentru a le răspândi în cele patru colțuri ale Imperiului. Asta va fi nobila sarcină pe care o veți avea. Fiecare dintre voi va pleca într-o direcție pe care vă voi spune-o eu și va încredința un exemplar de carte primului literat pe care îl va găsi, cu condiția ca acesta din urmă să se arate interesat de cărți și curajos în comportamentul său!

– Armata noastră se va dispersa deci?

– Este o necesitate. Veți deveni mesagerii Memoriei și ai Inteligenței. Nu este asta o misiune demnă de voi? exclamă Pește de Aur cu entuziasm.

Delegației soldaților li se alăturaseră și ceilalți oameni. Încet-încet, el putu să se adreseze întregului efectiv al Armatei Revoltaților, iar oamenii fură rapid entuziasmați de discursul său.

– Vreți să fiți mesagerii Frumosului Dragon al speranței și al spiritului critic? zise el la sfârșitul cuvântării.

– Da! Vrem să fim mesagerii acestui maiestuos și cinstit Dragon al Inteligenței! urlară în cor toți oamenii, cuprinși de bucurie.

– Veți fi voi aceia care vor permite generațiilor viitoare să dispună de cheile gândirii străvechi?

– Da! Vom fi!

– Atunci isprăvile voastre vor fi ca ale acelor peștișori ai Fluviului Galben care au reușit să urce la Cer pentru a deveni Dragoni ai Inteligenței! clamă Pește de Aur în chip de concluzie.

În *Cartea Mutațiilor Yijing*, urcarea la Cer a Dragonului era reprezentată prin „figura nonară", cea a unui Yang perfect, cea mai de sus dintre toate. Situată la marginea Cerului, ea era cea mai îndepărtată de „figura primară" a hexagramei uraniene. De aceea, Împăratul însuși, în calitate de Fiu al Cerului, era și el numit „figură nonară". Comparându-i pe soldații săi cu dragonii, Pește de Aur le aducea cel mai prețios omagiu. Să-l slujești pe Dragonul Inteligenței nu era, într-adevăr, cel mai bun mijloc de a-ți atinge scopul?

Dragonii erau, majoritatea dintre ei, ființe benefice și protectoare, atât de utile, încât cronicarul ducelui Zhao al Principatului Lu, în epoca lui Confucius, evoca deja creșterea de dragoni în care împărații mitici se implicau pentru a dispune de aceste creaturi pe care le legau la carele lor ca să străbată cele patru zări ale Cerului... La fel, cei nouă fii ai Dragonului aveau

fiecare proprietăți extraordinare: Bixi, cel mai puternic dintre ei, putea să ia forma unei țestoase uriașe capabile să poarte imense stele de piatră; Chiwen, cel mai isteț, vedea atât de departe, încât fu postat cu plăcere, sub forma unei țigle ornate, pe lucarna acoperișurilor; Pulao, urlătorul, știa să ia forma unei torțe pe clopotele de bronz; Byian, cel care intimida, se băga sub stâlpii podurilor; Yazi, ucigașul, orna mânerele săbiilor; cozile amestecate ale lui Jin Ni, artificierul, serveau de suport vaselor pentru ars mirodenii; Jiaotu, capabil să păstreze cele mai teribile secrete, se încolăcea în spirală pe batantele ușilor; Huilong, care speria tunetul, bântuia copacii cei mai înalți din împrejurimile templelor; cât despre Glouton Taotie, lucrători în bronz prinseseră drag de el fiindcă, de când știau să toarne vasele rituale, masca lui le orna aproape pe toate.

Se spunea, de asemenea, că peștii Fluviului Galben puteau să se metamorfozeze în dragoni dacă reușeau să treacă peste repezișurile Porții Yu. Peste câteva mii de ani, această ispravă nemaiauzită va servi la alegerea laureaților concursurilor de mandarini care vor fi calificați drept Dragoni ai Literelor sau Dragoni ai Administrației...

Asta explică de ce Peşte de Aur îi atinsese în punctul sensibil pe soldații săi comparându-i cu prețioșii pești ai Fluviului Galben capabili de o asemenea performanță!

– Prieteni din Armata Revoltaților, vă propun deci să facem împreună jurământul Dragonului Frumos al Inteligenței. Repetați după mine: Jurăm să facem să triumfe inteligența asupra tiraniei pentru binele întregului popor al Imperiului Centrului! reluă Peşte de Aur cu o voce patetică în fața armatei acum reunite în întregime.

Un strigăt puternic și înflăcărat se ridică atunci deasupra Falezei Liniștii, către culmile albăstrii ale

munților de pe partea cealaltă, pe care nori albi, liniștiți începeau să le mascheze.

– Jurăm... să facem să triumfe... inteligența asupra tiraniei pentru binele întregului popor al Imperiului Centrului!

Strigătul încă mai răsuna atunci când oamenii se întoarseră la corturi, profund impresionați de cuvântarea șefului lor. Iar în zilele care urmară, entuziasmul nu-i părăsi nici o clipă.

Roză Primăvăratică avea sarcina să confecționeze lamele de bambus noi, pe care să fie copiate cărțile prețioase. Ea începuse să trieze și să grupeze fascicolele Pian ale acestora, pe care Omul fără Frică le îngrămădise în dezordine pe lângă pereții colibei lui. Sarcina se dovedise dintre cele mai anevoioase: Trebuia să recunoască, pornind de la o simplă lamelă, despre ce carte era vorba și să regrupeze apoi toate fascicolele Pian care o formau. Pentru ca treaba să meargă mai repede, le pusese pe jos, în formă de stea, pe terenul luminișului unde acestea ajunseseră să ocupe tot spațiul, precum petalele unei flori imense. După ce le-a etalat, ea și-a început munca de recunoaștere și regrupare, care a ținut-o ocupată zile în șir, din zori până la apusul soarelui.

În prima seară, Pește de Aur, uimit de știința tinerei femei, o întrebase:

– Cum de știi toate aceste cărți prețioase pe de rost? Abia ce vezi o lamelă, că și recunoști cartea din care face parte!

Apoi el o luă în brațe și o împinse lângă un copac cu trunchiul acoperit de mușchi, după care încercă să o sărute.

– Sunt anii petrecuți, așteptându-te, în Turnul Memoriei, ajutându-l pe Desăvârșire Naturală să

aranjeze Biblioteca Regală, apoi Imperială... Nu uita că l-am ajutat și la redactarea antologiei de texte străvechi a căror compilare a dorit-o Lubuwei, spuse ea când el o lăsă să mai respire un pic.

El o simțea deja excitată, gata să se ofere și să se topească, avidă de mângâierile lui aplicate cu blândețea obișnuită.

– *Primăverile și Toamnele lui Lubuwei*?

Ea îi masa ușor, prin pantaloni, vârful Tijei de Jad care nu întârzie să se întărească.

– Exact. Îți amintești că aceste texte l-au costat prima criză de gelozie din partea lui Zheng? murmură ea.

El îi pusese mâna între coapse și îi simțea căldura jilavă prin mătasea fină de tul a pantalonilor bufanți.

– Ești mai savantă decât un literat venerabil...

Limbile li se încolăciseră din nou și suflurile lor, gata să se contopească într-unul singur, începeau să se amestece. Dacă n-ar fi fost în mijlocul pădurii, expuși eventual privirii soldaților din Armata Revoltaților, fără îndoială că el ar fi posedat-o acolo și ar fi simțit amândoi plăcerea până la capăt.

– Nu uita că eu am ales, împreună cu regretatul Preaînțelept Conservator, cărțile pe care le-am pus deoparte pentru a fi salvate de nebunia incendiară a Împăratului, reuși ea să șoptească în timp ce o undă de plăcere îi străbătea pântecul și o făcea să tremure din cap până-n picioare.

*

– Ca să meargă mai repede, propun să folosim planșete din bambus înnegrite în foc. Stiletul va fi mai ușor de mânuit fiindcă va lăsa o urmă clară care se va

vedea, prin contrast, perfect, afirmă Roză Primăvăratică. Fiecare scrib va copia astfel de două ori mai repede un fascicol Pian de carte...

În fața ei stăteau Verigă Esențială și Foc Arzător care aduseseră cu ei o duzină de eunuci recognoscibili după coturnii roșii, ornați cu flori și ghirlande aurii, pe care erau cocoțați. Erau acolo pentru că, în sânul castei eunucilor, erau considerați cei mai buni caligrafi, capabili să alinieze imperturbabil mii de ideograme de tip Xiao Zhuan, acea grafie nouă menită s-o înlocuiască pe vechea Da Zhuan, utilizată de ani de zile, de exemplu la inscripțiile gravate cu stiletul pe bronzurile rituale. Acest nou mod de scriere, impus de Imperiu, îți permitea să scrii mai repede și să fii mai bine înțeles de alții. În curând, el va deveni inimitabilul „stil de cancelarie" Li Shu, acel amestec de locuțiuni uzuale și jargon tehnocratic, care s-a dovedit a fi, de la bun început, și mai ușor decât scrierea Xiao Zhuan.

Toți acești eunuci caligrafi răspunseseră fără nici o ezitare la apelul lui Verigă Esențială. Acesta îi strânse în prealabil pentru a le explica ce se aștepta de la ei: să recopieze cât mai bine și cât mai repede posibil fascicolele Pian salvate din incendiu.

Sub ochii lor se căsca acum o groapă mare în care oamenii din Armata Revoltaților îngrămădiseră crengi cu frunze. Deasupra acestui combustibil, aliniate cu grijă unele lângă altele, formând un capac ermetic, lamele de bambus proaspăt tăiate cu maceta așteptau să fie afumate, conform dorinței lui Roză Primăvăratică.

Aceasta încercă de mai multe ori, fără succes, să aprindă crengile cu o torță.

– Probabil că sunt prea verzi, ne va fi greu să le aprindem! constată Foc Arzător.

– După ce se gândi câteva clipe, tânăra femeie scoase din sân frunza de catalpa pliată cu grijă în care păstrase

restul pulberei negre a lui Zhaogongming. O păstrase cu grijă asupra ei, ca o relicvă, convinsă că într-o bună zi această mixtură cu puteri atât de extraordinare îi va putea fi de folos. Ea aruncă o cantitate infimă pe crengi înainte de a apropia din nou torța.

Imediat, ca prin minune, flăcările începură să trosnească în timp ce valuri de fum opac ieșeau printre interstițiile planșetelor de bambus.

Groapa nu mai era acum decât un imens rug.

– Știam eu că într-o zi pulberea neagră a acestui preot taoist îmi va fi de folos..., se mulțumi ea să murmure cu voce scăzută.

– Este perfect. Se vor înnegri foarte repede. Vom putea rapid să le cerem copiștilor să intre în acțiune! zise Foc Arzător, în sfârșit liniștit.

Tânărul eunuc termina de verificat o primă lamelă care era deja gata să fie gravată cu ideograme.

– Am adunat toate mănunchiurile Pian grupate pe cărți în luminiș. Fiecare dintre voi va lua o lucrare pe care o va copia în trei exemplare, lamelă cu lamelă. Apoi o să le verificăm. Dacă există dubii asupra unor fraze sau ideograme, nu trebuie decât să mă chemați și o să vă ajut cât pot eu de bine! le propuse Roză Primăvăratică eunucilor adunați în jurul rugului.

Ea preluase, fără să-și dea seama, expresiile bătrânului ei profesor Desăvârșire Naturală atunci când le dădea sfaturi de caligrafie.

– Cei care nu au stiletul la ei, să treacă pe la mine, adăugă Foc Arzător.

Se produse o înghesuială febrilă, câțiva eunuci repezindu-se asupra tânărului lor coleg care le flutura pe sub nas o mână de stilete mici din bronz.

– Sunt ascuțite ca niște ace! chicoti unul dintre ei, prefăcându-se că se înțeapă în deget.

– Roză Primăvăratică a avut grijă să fie toate ascuțite perfect, răspunse Foc Arzător, foarte satisfăcut de efectul produs.

– Mă fac să mă gândesc la scribii din Turnul Memoriei atunci când Desăvârșire Naturală lansa campania anuală de recopiere a principalelor texte din clasici! glumi Pește de Aur venit, puțin mai târziu în cursul zilei, să-i vadă pe eunuci la lucru, în poiană.

Ca niște elevi studioși, ei fuseseră aliniați cu grijă în fața foilor Pian ale cărților pe care aveau sarcina să le copieze. Aplecați asupra planșetelor înnegrite, castrații mânuiau stiletele cu atenție și dexteritate. Când unul dintre ei se împotmolea la vreo ideogramă pe jumătate ștearsă sau la vreuna atât de puțin folosită încât n-o cunoștea, era de ajuns să ridice mâna; atunci Roză Primăvăratică, atentă și mereu disponibilă alerga imediat la el. Apoi, înarmată cu o răbdare profesorală, ea îi explica scribului eunuc sensul cuvântului pe care urma să-l copieze. Ea profita de asta ca să-i explice fraza în care se situa caracterul rebel și, când era necesar, adăuga un scurt comentariu despre importanța cărții din care fascicolul Pian făcea parte.

– Femeia asta este o adevărată bibliotecă pe două picioare! zise unul dintre scribi, stârnind râsete puternice în acel atelier de copiști în care se transformase poienița.

– Am desenat bine Roata celor șaizeci și patru de hexagrame ieșite din cele opt trigrame Bagua? zise un alt copist, întinzându-i lui Roză Primăvăratică o planșetă pătrată la care trudea de ceva timp.

– Ciclul Universului este fără sfârșit. Chiar în spatele apogeului unui element, al unei senzații și în cele din urmă al fiecărui lucru, se află declinul lui, stadiul lui ultim. Dar, din fericire, dincolo de fiecare sfârșit se află o nouă naștere..., îl asigură Pește de Aur, depunând un sărut furtiv pe ceafa tinerei femei.

– Desăvârșire Naturală mi-a explicat că trigramele din *Yijing* sunt codificarea sistemului divinatoriu al celor patruzeci și nouă de fire de coada-șoricelului. El vedea în asta dicționarul explicativ al Universului. Ce fericire că am putut să le păstrăm...

Ea îl privea pe copistul care, ușor neliniștit, aștepta verdictul ei așa cum un student îl așteaptă pe cel al examinatorului.

– Reproducerea ta e perfectă! Am verificat una câte una cele șaizeci și patru de trigrame. Toate liniile și toate spațiile sunt exact la locul lor, recunoscu ea cu satisfacție.

– Este prima oară când mi-e dat să copiez *Cartea Mutațiilor* cu toate ilustrațiile ei. Omul care a scris toate astea era un geniu! spuse eunucul uimit.

La căderea nopții, Pește de Aur o întrebă pe iubita lui când credea c-o să se termine munca de copiere.

– Totul va fi terminat în mai puțin de o săptămână. Atunci, fiecare carte prețioasă va fi fost copiată în trei exemplare!

– Armata Revoltaților va putea, începând de atunci, să intre în acțiune și cărțile vor fi împrăștiate precum semințele de plante când sunt împinse de vânt spre cele Cinci Direcții! exclamă el cu o voce care trăda nerăbdarea de a declanșa în sfârșit această bătălie a inteligenței pe care spera atât de mult s-o câștige.

Ei erau din nou întinși în culcușul din cort, unul în brațele altuia, cu discul Bi negru înstelat între ei, după ritualul intim la care nu se îndurau să renunțe.

În seara aceea, ea fu cea care avu inițiativa jocurilor erotice, atrăgându-l sub ea și așezându-se apoi călare pe pântecul lui.

Sublima ei Poartă nu întârzie să se deschidă, în timp ce iubitului ei îi fură suficiente trei sau patru mângâieri

de-a lungul Tijei de Jad pentru ca aceasta să se înfigă în orificiul central al Bi-ului ei intim.

– Tu și eu suntem gata să citim astrele! Tu ești Cong*-ul meu și eu sunt Bi-ul tău! Tu ești axul și eu sunt lumea! Din golul circular al Bi-ului ies toate ființele..., se amuză ea, deja fremătând de plăcere.

– Deocamdată, iese licoarea ta intimă, șopti el, arătându-i degetul lucios pe care și-l strecurase înăuntru.

– În ritualul celor din dinastia Zhou, raportul dintre Bi și Cong este cel dintre Pământ și Cer. Lasă-mă să-ți iau Cong-ul..., spuse ea mozolindu-i vârful albăstriu al sexului atât de umflat încât părea gata să plesnească.

Cu maliţiozitate, ea apucase discul Bi ritual, care nu era departe, pentru a introduce Tija de Jad a lui Pește de Aur prin gaura din interiorul lui. Tija ocupa în întregime gaura și Bi-ul forma la baza sexului său un guleraș caraghios.

– Ce frumos e așa împodobit pentru ceremonia de unire a suflurilor noastre! zise ea râzând.

Pește de Aur, luat de valul dorinței care urca în el, nu era în stare să scoată nici o vorbă. Membrul lui, țâșnind din aureola întunecată formată de disc, se înălța precum curajosul Dragon Chaofeng dintre țiglele curbate ale acoperișurilor caselor pe care le proteja împotriva spiritelor rele și a suflurilor nefaste.

Roză Primăvăratică nu rezistă tentației de a introduce în Sublima ei Poartă capul așa-numitului Dragon Chaofeng și, sprijinită pe călcâie, urca și cobora, ajutându-se de brațe, cu mâinile puse pe genunchii ridicați ai lui Pește de Aur.

---

* Cong – obiect ritual din jad (datând din neoliticul târziu – 3300-2000 î. Hr.) de forma unui paralelipiped cu o gaură cilindrică în mijloc. Este simbolul pământului, al lumii terestre pătrate, în timp ce discul Bi, rotund, reprezintă Universul, infinitul. (n. trad.)

– Privește cât de ușor alunecă Cong-ul în Bi! îndrăzni ea să șoptească în timp ce mișcarea de du-te-vino făcea să se întărească și mai mult gâtul întins și capul decapișonat al dragonului care era pe punctul de a-i aduce omagiul său definitiv.

– Din asta se vede că noi doi suntem cu adevărat făcuți unul pentru altul! Unirea suflurilor noastre este cea dintre Pământ și Cer! gemu el dintr-o suflare, într-atât de puternică era senzația dorinței pe care o simțea năvălind.

Tânăra femeie își freca buzele umede ale Sublimei ei Porți de jadul negru al discului Bi pe care acestea lăsau urma strălucitoare a licorii ei intime. De acum, ea era acaparată cu totul de acea plăcere care se răspândea în ea, ca o undă, de la Câmpul de Cinabru inferior, situat sub pântec, și până în creștetul capului. Când atinse culmea juisării, șocul fu tât de violent încât căzu pe spate, obligându-l pe Pește de Aur s-o urmeze. El era acum în genunchi iar ea întinsă pe spate, cu coapsele strânse. Bi-ul negru era între ei, separându-i și legându-i în același timp unul de altul, într-atât de apropiate le erau trupurile, într-atât își amestecau sudoarea pielii și își împreunau limbile.

Uniunea Pământului cu Cerul se prelungi atât de mult, încât nu se termină decât în zori, când primele raze ale astrului solar își etalară dârele portocalii pe cerul încă luminat palid de luna plină.

În acea noapte, Roză Primăvăratică încercă o senzație stranie, ca și cum Bastonul de Jad al bărbatului pe care îl iubea fusese o săgeată care lovise exact în mijloc o țintă situată în fundul pântecului său.

Ea n-avea de unde să știe că mama ei, Neclintită Stea de Răsărit, simțise același lucru când Lisi, tot într-o noapte cu lună plină, o posedase, desigur cu gesturi mai puțin convingătoare decât acelea ale lui Pește de Aur, și

o pătrunsese atât de adânc, încât ea avusese impresia că fusese străpunsă din cap până-n picioare de o sabie de foc și de plăcere.

După câteva săptămâni, Neclintită Stea de Răsărit, descoperind că era încărcinată, înțelesese că, în acea faimoasă noapte, Lisi o fecundase.

Din acea contopire se născuse Roză Primăvăratică.

Dar cine i-ar fi putut spune acesteia că ciclul era pe cale să se repete?

86

– De l-ar arunca o dată la rechini pe acest ultim musafir! Este incredibil să mobilizezi atâta lume doar pentru un preoțel taoist... Atunci, închisoarea va fi în întregime golită și noi vom putea din nou să călătorim, să vedem țara. Să ducem o viață normală, fir-ar să fie!

– Nici eu nu mai suport această inactivitate la care suntem condamnați aici!

Zhaogongming făcu o grimasă. „Preoțelul taoist", cum îi spuneau cu simpatie, auzise din celula lui toate vorbele celor doi gardieni care, trecând pe culoar, îi aduseseră jalnicul său tain.

De la moartea lui Tigru de Bronz și a lui Fildeș Imaculat, el era singurul deținut al închisorii din Dongyin. În alte împrejurări, ar fi fost mândru să mobilizeze doar pentru el o clădire și o garnizoană care să-l supravegheze. Dar acum simțea mai degrabă o descurajare și mai mare. În curând, avea să devină o povară inutilă, de care autoritățile ar putea fi tentate să se debaraseze.

Într-adevăr, trecuseră săptămâni întregi de când preotul taoist nu mai văzuse din lumina zilei decât firicelul minuscul care trecea prin răsuflătoare, când era soare puternic. În rest, el se plictisea în acea carceră umedă și încerca să-și țină mintea ocupată numărând iar și iar pietrele zidurilor...

Ameţit de zgomotul neîncetat al valurilor care se izbeau de meterezele micului penitenciar, cufundat într-o obscuritate permanentă care ajungea să abolească orice noţiune a timpului, el mai aştepta totuşi ca uşa celulei să se deschidă şi să i se strige că Împăratul Centrului dorea ca el să compară imediat în faţa Augustei lui Persoane. Astfel că, la cel mai mic zgomot de cheie în broască, de paşi pe coridor sau de scârţâit de uşă, inima lui de taoist începea să bată mai tare. Dar, în afară de vizita cotidiană a unui gardian al cărui nas semăna cu un rât de porc şi care îi arunca la picioare blidul cu un miros scârbos de rânced, nimic nu părea să pună vreodată capăt singurătăţii lui sepulcrale.

Ajunse să creadă că îl uitaseră. Şi de când auzise vorbele nepoliticoase ale celor doi gardieni, el se simţea cu atât mai abandonat cu cât ştia că, de acum înainte, trebuia să-şi suporte singur soarta.

Zhaogongming nu ştia că-i devenise inutil lui Lisi de când acesta aflase, din gura lui Nor Purpuriu, unde se afla fiica lui. Primul-ministru nu mai avea nevoie de mărturisirile lui.

Mai rămânea Împăratul Centrului şi nevoia lui urgentă de pilule de longevitate.

Preotul n-avea cum să bănuiască că, date fiind împrejurările, Qinshihuangdi era asaltat de incredibile scrupule.

Prizonier al superstiţiei ca o muscă în pânza păianjenului, lui îi era teamă că, cerându-i pilule lui Zhaogongming, nu făcea decât să-şi manifeste îndoiala în privinţa reuşitei Expediţiei Celor O Mie. Unul din scopurile acesteia nu era să aducă din Insulele Nemuririi fructele de jad care îţi permiteau să trăieşti zece mii de ani? El era convins că, dacă nu crezi în ceea ce faci, este o iluzie să speri că vei obţine ceva. Mizase

atât de mult pe această călătorie a Celor O Mie, mai ales de când înțelesese că Huayang hotărâse să-l trateze cu răceală, privându-l de favorurile ei regeneratoare, încât să ceară imediat, de la preotul taoist, remedii de longevitate nu i se părea pertinent. Ba chiar risca să compromită totul.

În aceste condiții, cel mai prudent nu era să mai aibă răbdare înainte de a apela la ajutorul lui Zhaogongming cu pastilele lui de longevitate?

Plin de speranță, Împăratul Centrului își petrecea acum cea mai mare parte a zilelor sub un cort, pe care-l ridicase special pe platforma terasei Langya, scrutând curba orizontului oceanic. Când i se întâmpla să aţipească, din cauza faptului că stătea nemișcat, în fața lui apăreau, în mod invariabil, minusculele pânze albe ale corăbiilor cu carcasă roșie dintre turnurile crenelate de spumă unde locuiau dragonii marini. Ele păreau niște scântei argintii care dansau pe scena de azur a apei. Încet-încet, el putea distinge catargele, apoi pântecele bombate. Atunci, cuprins de bucurie, bătea din palme – palmele în care avea să țină în curând faimoasele fructe! El zărea apoi frânghiile din jurul pânzelor pe care echipajul avea să le lase, nu peste mult timp, în jos; vedea de asemenea tinerii și tinerele, toți îmbrăcați în alb, aliniați de-a lungul bastingajului ca și cum se pregăteau să-i aducă un omagiu de neuitat.

Dar o furtună năprasnică se isca mereu, scuturând flotila și împiedicând-o să se apropie de coastă. Un talaz mai puternic decât altele, gata să-i înghită pe Cei O Mie, îl făcea să tresară.

Atunci, Împăratul se trezea și, deși holba ochii, orizontul maritim al Marelui Ocean Rotund rămânea perfect gol.

Întoarcerea din Expediție se lăsa așadar așteptată și acesta era unicul motiv pentru care Zhaogongming continua să zacă în celula lui...

Când disperarea și angoasa erau prea puternice, n-avea altă soluție decât să doarmă. Din fericire, Zhaogongming era în așa fel făcut că imediat ce închidea ochii, găsea în somn cea mai minunată consolare, grație aceluiași vis care apărea, ca prin miracol, la momentul potrivit pentru a-l face să uite trista lui condiție de deținut solitar.

Nu era într-adevăr plăcut să viseze că evada din lumea tristă în care trăia pentru a deveni o creatură evanescentă și celestă, ca Nemuritorul de pe muntele Gushi, jumătate vrăjitor Vu, jumătate Nemuritor Xian, atât de frumos descris de Zhuangzi, care se hrănea în mod delicat cu flori, cu plante medicinale, cu semințe și rouă? În pielea acestui Nemuritor, Zhaogongming n-avea decât să se lase în voia magiei visului său delicios. Și atunci, când o să vrea, o să-i crească aripi pe spate și va putea zbura. Când va obosi să bată din aripile lui albe, va călări primul nor care va fi venit la chemarea lui sau va încăleca un cocor cenușiu sau un pește argintiu care îl va conduce prin lacuri și râuri. Era atât de ușor să mergi de la un capăt la altul al Universului: era de ajuns să reduci dimensiunea acestuia la cea a unei ploști; atunci, din două salturi de purice, puteai trece din Nord în Sud sau de la Est la Vest! Apoi, după ce ai ajuns în locul dorit, mai rămânea să readuci plosca la dimensiunea inițială pentru ca ea să recapete forma Universului, și gata!

Dar, din păcate, în momentul în care se așeza în vârful unui chiparos gigantic, cocorul pe care-l călărea rata creanga și Zhaogongming cădea cu capul de pământ. El se trezea, cu gura cleioasă, în umezeala lugrubră a carcerei.

Totuși, de data asta, el își dădu seama că fusese trezit de un zgomot care se suprapunea peste cel al valurilor, dezlănțuite în acea noapte, care se loveau de cealaltă parte a zidului. Era un zgomot neobișnuit, îl auzea pentru prima oară.

În mod evident, era un scârțâit de ușă! Întoarse capul și își dădu seama că ușa de la celula lui era întredeschisă. Se ridică și se duse să verifice: ușa era într-adevăr deschisă. Scoase capul pe culoar, nu se auzea nimic în afară de vuietul valurilor și de scârțâitul ușii.

Nu era nimeni, nici urmă de vreun temnicer!

El ieși atunci, cu teamă, pe culoarul strâmt unde, de o parte și de alta, în vremuri normale, celulele erau pline de prizonieri care gemeau după ședințele de tortură la care fuseseră supuși. Ajuns în apropiere de biroul directorului, el zări o pancartă agățată de ușă, care purta următoarea inscripție:

„Ordin de la Direcția închisorilor Imperiului: Fortăreața Dongyin va trebui să fie eliberată de toți soldații până în a treia zi din următoarea lună. Începând cu această dată, ei vor face parte din batalionul al treilea de infanterie. Semnat: Colonel Clopot Rotund."

Închisoarea fusese dezafectată și uitaseră de-a binelea de el!

Le mulțumi în gând celor doi gardieni care, înainte de a părăsi închisoarea, avuseseră bunul simț să lase deschisă ușa de la celula lui. Ar fi putut la fel de bine s-o lase închisă și el ar fi murit de foame.

La capătul culoarului lung, un ghișeu permitea accesul direct la intrarea în clădire. Cele două batante, ornate cu ținte de bronz, ale unei uși masive de lemn se bălăngăneau ca niște obloane prost închise.

Când scoase capul afară, furtuna vuia, vântul răgea anunțând vijelia, aruncând valuri pe limba îngustă de

pământ care lega clădirea de uscat. Digul, al cărui dalaj lucea la fiecare tunet, semăna cu lama unei săbii de oțel străpungând neantul. El se aventură prin furtună, înghițit de violența vânturilor care aruncau asupra lui pachete de apă de mare. Ploua cu găleata și cerul era brăzdat de fulgere. Fu cât pe ce să alunece pe pământul înmuiat atunci când începu să alerge nebunește către oraș, căruia îi zărea acoperișurile șiroind de apă la capătul digului pe jumătate inundat.

Cheiul, pe marginea căruia catargele corăbiilor expuse violenței furtunii se legănau ca niște trestii, era lipsit de viață. Toți se zăvorâseră, fie în căsuțele de pescari cu obloane ermetic închise, fie în clădirile mai impozante ale celor trei sau patru armatori care dețineau navele de pescuit și de transport, așteptând ca vânturile venite dinspre Marele Ocean Rotund să-și mai potolească furia.

Preotul taoist înainta către străduțele vechiului oraș și o luă pe principala stradă negustorească, acolo unde se afla localul Luna Verde. Dar ușa acestuia era încuiată cu lacăt, ca și cele ale dughenelor din jur.

Nu știa unde să se ducă și mergea la întâmplare, nu nemulțumit de a simți ploaia pe față după atâtea nopți și zile fără să aibă nici cel mai mic contact cu elementele naturii. Simțea cum renaște! Arsurile soarelui și cele ale frigului, adesea mai tăioase, mângâierea vântului pe obraji și divina senzație a picăturilor de apă pe pielea care, ca un teren arid și însetat, le-ar fi băut erau singurele lucruri care dădeau corpului omenesc conștiința plenitudinii lui. Așa cum peștele era făcut pentru apă, omul era făcut pentru natură, dar forțele de nestăpânit ale acesteia puneau totodată în evidență faptul că el era creatura cea mai fragilă.

Zhaogongming își dădu seama că ieșise din oraș. Căsuțele erau mai rare. În fața lui, strada se transformase

într-un simplu drum. În depărtare, spre dreapta, zărea cealaltă parte a terasei Langya, recognoscibilă după crestătura minerală pe care o făcea în muntele acoperit de vegetație. Striată de halebardele ploii puternice, platforma ei era plină de apă nămoloasă care se scurgea în rigole simetrice ca lacrimile unei măști de dragon Taotie. El și-l imagină pe Împăratul Centrului, înecat în acest potop, scrutând cu disperare orizontul. Uraganul nu lăsa nici o șansă corăbiilor care, din nefericire, se aventuraseră pe mare.

Dârdâia de frig. Ploaia era pe cât de dură, pe atât de rece.

Dar el era conștient că o pagină a vieții lui se întorcea...

Singura ființă pe care o iubise cu adevărat, frumosul Fildeș Imaculat, nu mai era. Nici Wudong, cel care îl învățase totul despre alchimie și despre Dao. Salt de Tigru, tovarășul său la bine și la rău, părăsise Dongyin de mult timp. Chiar și el fusese cât pe ce să moară într-o sumbră închisoare din care ieșise printr-un miraculos concurs de împrejurări.

Acum, va trebui să-și înfrunte singur restul vieții.

Această perspectivă nu era în același timp periculoasă și excitantă?

El se înfioră. Vânturile se potoleau. Furtuna se calmase și noaptea, lipsită în sfârșit de fulgere, era neagră ca fundul unui puț.

Mâine, cum se întâmpla întotdeauna după furtuni, avea să fie vreme frumoasă și soarele va străluci, așa cum Yang venea mereu după Yin când acesta se stingea în neant. Să închizi o ușă pentru a deschide alta nouă și să treci de la Cer la Pământ, așa cum se trecea în *Yijing* de la trigrama Qian la trigrama Kun: ăsta era ciclul lucrurilor. Indiferent ce credeau ființele omenești,

natura și timpul își continuau în mod inexorabil lucrarea. Puteai foarte bine să trăiești alte iubiri, alte aventuri asemănătoare celor cărora le păstrai o amintire emoționantă. Trecutul, ca și viitorul, nu exista: nu exista decât punctul culminant – sau cel mai de jos – al ciclului. Regretele nu erau niciodată ireversibile pentru că totul putea, sub o formă sau alta, să se repete. Era de ajuns să accepți ideea bizară că omul era legat de o roată care se învârtea mereu.

Ajunse să se convingă că avea să găsească, în altă parte și mai târziu, un alt Fildeș Imaculat. Era, de asemenea, sigur că mâinile lui îndemânatice vor putea fabrica un alt fel de pulbere neagră care va arunca în aer nu doar toate stâncile, dar și toate palatele celor puternici, cei a căror prosperitate se baza întotdeauna pe nefericirea altora.

Mai taoist ca niciodată, el simțea că are un suflet de rebel. Numai în natură, și opunându-se instituțiilor omenești, spiritul își redobândea superioritatea. Era suficient să ai curajul de a te retrage din lume și de a te lupta împotriva a ceea ce era nefast. Atunci, totul devenea posibil.

Astfel că, în ciuda oboselii pe care o simțea după suferințele fizice și mentale îndurate, fără a uita de toți acei morți care jalonau acum drumul sinuos al existenței lui, și mai ales de rușinea de a fi fost la un pas de a trăda, Zhaogongming trăia o ciudată jubilație interioară.

Aceste încercări erau pe cale de a-l face să se schimbe?

Înțelesese că exista o modalitate prin care să n-o mai apuce pe un drum greșit, să nu se mai renege, să nu mai cedeze în fața fricii: era de ajuns să jure că o să se arate mereu demn de Fildeș Imaculat și de admirația pe care tânăra ordonanță i-o dovedise.

El era sigur că atinsese punctul cel mai de jos al ciclului. Răul rămăsese aşadar în urma lui. Urmarea va fi în mod obligatoriu mai fastă.

Şi mai ales, era liber!

*

Lisi ştia că Împăratul Qinshihuangdi nu va întârzia să le dea ordin să ridice tabăra.

El o să-şi amintească mereu privirea dură şi disperată în acelaşi timp a Împăratului Centrului atunci când, prăvălit în fotoliul de sub cortul său instalat pe terasa Langya, acesta se hotărâse să pună întrebarea fatidică:

– Pentru câte zile aveau provizii Cei O Mie care s-au îmbarcat pe corăbii?

Primul-ministru care, de câteva zile, se aştepta la această întrebare îşi pregătise deja răspunsul .

– Majestate, pentru o lună şi jumătate, nu mai mult.

– Dar eu credeam că li s-a dat hrană pentru cel puţin două luni! se înfurie Împăratul Centrului.

– Din păcate, navele au plecat toate cu calele pline! Dacă se puneau mai mulţi saci de orez, s-ar fi scufundat..., zise Lisi cu cea mai blândă voce posibilă, având grijă să plece capul pentru a atrage asupra lui fulgerele imperiale.

Însă acestea, în mod curios, nu se dezlănţuiră.

Împăratul tocmai făcea în minte nişte calcule simple al căror rezultat nu era deloc încurajator. Termenul de epuizare a proviziilor trecuse de cinci zile iar corăbiile Expediţiei Celor O Mie nu se întorseseră. Din două una – ori Cei O Mie rămăseseră pe Insulele Nemuririi, ori expediţia eşuase. În ambele cazuri, nu trebuia să mai conteze pe întoarcerea lor. Din cele două ipoteze,

Împăratul hotărâse, prin forța lucrurilor, să o privilegieze pe prima. Era unicul mod de a nu-și pierde prestigiul și de a întări pertinența deciziei lui de a organiza această călătorie a o mie de tineri și tinere virgine. Se va spune mai târziu că aceștia preferaseră să rămână pe insulele paradisiace în loc să se întoarcă la Dongyin și că Împăratul Centrului nu se înșelase trimițându-i să descopere acele porturi ale longevității. De altfel, dacă preferaseră să rămână acolo, nu era o dovadă că se simțeau mult mai bine decât în oricare altă parte?

– Înțeleg că au preferat să-și prelungească șederea acolo... chiar dacă asta nu prea ne aranjează afacerile, zise el privindu-l pe Lisi parcă somându-l să creadă ceea ce spune.

– Într-adevăr, acești tineri n-au nici un respect pentru suveranul lor! Când se vor întoarce, va trebui să-i pedepsesc măcar pe capii care-i îndeamnă să nu se supună ordinelor care le fuseseră date! zise Lisi cu aerul cel mai convins din lume.

El era sigur că navele fuseseră înghițite de furtuni, dar nu avea altă alegere decât să susțină vorbele suveranului și stăpânului său.

Acesta din urmă, satisfăcut să constate că nici un dram de ironie nu părea perceptibilă în privirea prim-ministrului său, se chinuia totuși să-și ascundă descurajarea, ca și cum un munte de speranță nebunească se prăbușise pur și simplu în fața lui într-un nor de praf. La picioarele lui zăceau împrăștiate miile de bucăți din harta maritimă desenată de Lisi. De furie, o rupsese, apoi o făcuse fărâme și o călcase în picioare. Când își dădu seama că primul-ministru privea cu coada ochiului la rămășițele documentului pe care îl întocmise cu atâta trudă, Qinshihuangdi încercă, cu stângăcie, să le împingă cu piciorul sub fotoliu. Lisi,

copleşit totuşi să vadă ce se alesese dintr-o muncă atât de grea, se prefăcu bineînţeles că nu vede nimic.

– Viitoarea etapă a turneului de inspecţie ne va duce pe malurile Fluviului Galben! zise Împăratul Centrului, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

– Majestate, când doriţi să ridicăm tabăra? întrebă cu slugărnicie primul-ministru.

– Chiar mâine!

Abia dacă puteai descoperi, în spatele tonului ameninţător, o urmă de oboseală.

– Aşa vom face, Luminăţia Voastră!

Împăratul, care făcea eforturi extraordinare pentru a nu lăsa să se vadă nimic din deznădejdea pe care i-o provocase această recunoaştere de eşec deghizat, nu mai credea deloc în întoarcerea Expediţiei Celor O Mie. Probabil că tinerii rămăseseră fără provizii, dacă nu cumva serviseră de festin rechinilor care colcăiau în apele Marelui Ocean Rotund! Îşi alungă din minte imaginea frumoasei prinţese sogdiene care nu se va mai întoarce din Insulele Nemuririi şi pe care n-avea s-o mai revadă niciodată. Nu îndrăznea să-şi spună că singurul lucru care îi rămânea de făcut acum era să se ducă el însuşi acolo, căci era unicul mod de a le descoperi. O îndoială înspăimântătoare într-adevăr se născuse în mintea lui din cauză că privise zile în şir acel ocean perfect pustiu unde nici o corabie nu apărea niciodată la orizont, cu excepţia bărcilor mari ale pescarilor din Dongyin, către amiază, când se întorceau din campania lor nocturnă.

Şi dacă aceste insule nu existaseră decât în imaginaţia vrăjitorilor şi a magicienilor sau a acelor taoişti cu mintea întunecată de abuzul de cinabru care străbăteau drumurile în căutarea spiritelor credule şi slabe? Şi dacă Huayang îi inculcase toate astea pentru a

continua să-l posede, așa cum făcuse și cu ceilalți regi ai Qin-ului, de la bătrânul Zhong până la Yiren? N-ar fi trebuit să-i asculte puțin pe cei care îl sfătuiseră să nu aibă încredere în bătrâna regină, în loc să le respingă cu un gest argumentele, grăbit cum era s-o vadă pentru a obține o granulă de longevitate sau, mai rău, pentru a practica uniunea suflurilor care făcea din el un sclav? Huayang manipulatoarea! Huayang taoista! Ar fi trebuit să nu se încreadă în ea! Și cum mai profitase ea!

Își imagina deja pedepsele la care avea s-o supună când se va întoarce la Xianyang. Nu numai că o va face să plătească pentru refuzul de se duce la Taiyuan când o invitase, în urmă cu câteva săptămâni, dar mai ales va face în așa fel ca să demaște escrocheria pretinselor puteri cu care se fudulea și a căror victimă inocentă el se considera într-un fel.

Termenii procesului lui Huayang vor fi clari și implacabili: folosind minciuna și înșelătoria, sub acoperirea practicilor taoiste și a căutării de rețete de Nemurire, această femeie abilă și prost inspirată ar fi încercat să-l supună pe Împăratul Centrului nefastei ei influențe!

La orizontul circular al mării, vânturile care începuseră să sufle făceau să apară castelele dragonilor marini. El reușea să le distingă perfect frontoanele și turelele crenelate de spumă albă. Dragonii, asta era sigur, existau cu adevărat fiindcă puteai atât de clar să le vezi locuințele...

Această viziune suscită o violentă emoție în inima suveranului implacabil care, pentru a supraviețui, avea atâta nevoie să creadă în supranatural.

Și dacă i-ar implora pe dragonii marini să aducă înapoi cele trei corăbii ale Expediției Celor O Mie, la

nevoie mergând să-i caute pe fundul apelor unde fuseseră poate îngropați? Nu era aceasta o sarcină perfectă pentru primul dragon binefăcător? Împăratul Centrului nu putea să spere, din partea acestor creaturi, la un tratament identic cu cel de care beneficiau atâția necunoscuți care obțineau o sumedenie de binefaceri? Nu făcea el suficient de bine în jurul lui, garantând securitatea popoarelor din Imperiu, ordonând construirea de diguri care împiedicau fluviile să se reverse și să-i înece pe locuitorii care trăiau pe malurile lor și concepând sisteme de irigație care le permitea să scape de foame, pentru ca, la rândul său, să obțină de la un dragon marin această ultimă favoare neînsemnată?

Dar el nu cunoștea formulele și cu atât mai puțin gesturile necesare pentru a capta atenția Șarpelui de Mare și pentru a încerca să obțină acest serviciu din partea lui... Și nu-și imagina cum ar putea să-i ceară lui Lisi să-i găsească un magician sau un medium susceptibil de a-i rezolva problema. Asta ar fi fost încă o dovadă de slăbiciune din partea sa care nu putea decât să le dea idei celor care visau să-l ucidă pentru a-i lua locul.

Astfel că numai Huayang putea să-l ajute.

Huayang pe care tocmai o blestemase totuși! Huayang de care nu reușea să se rupă! Huayang indispensabila!

Huayang pe care o cunoștea suficient de bine pentru a ști că nu era o femeie obișnuită. Când se desprindea din brațele ei, după ce încercase zadarnic să-și controleze ejacularea Licorii de Jad, așa cum preconiza ea, el simțea mereu același foc interior căruia îi trebuiau nu mai puțin de două-trei zile ca să se stingă...

Huayang, unica lui confidentă! În ciuda recentului afront pe care i-l adusese, ea rămânea singurul punct de contact cu acea lume minunată a viselor și a speranțelor în care Nemurirea era capabilă să se cuibărească în fructe de jad.

Huayang pe care, acum, era gata s-o ierte!

El era sigur că putea obține de la ea cel puțin formula magică care îi permitea să le comande Dragonilor Mării printr-un simplu gest... De aceea hotărî să-și alunge din minte orice dorință de răzbunare sau de pedeapsă în ceea ce o privește.

Aproape că își reproșa că se lăsase în voia unor asemenea copilării. Cu cât înainta în vârstă, cu atât avea mai mare nevoie de ea.

Este adevărat, ea continua să-i provoace frică. Dar această teamă copilărească, amestecată în mod inextricabil cu speranța, pe care o simțea cel care domnea peste Imperiul Centrului, nu era ea complet inavuabilă?

*

Huayang era cât pe ce să leșine când îl scoase din micul pachet. Era un Pian, un fascicul de lamele de bambus, adică o bucată dintr-o carte. Îi fusese adus de bătrâna ei slujnică Ac de Jad, care era curbată ca o trestie în fața vântului. Ea nu bănuia că-i adusese stăpânei ei un obiect a cărui deținere sau folosire erau strict interzise, cu riscul condamnării la moarte, de la Marele Incendiu al Cărților!

Bătrâna regină se aplecă deasupra lui cu aviditate apoi, după ce dezlegase cu grijă panglicile de mătase care legau la un loc lamelele, ea citi prima frază scrisă pe planșeta de bambus puțin mai lată decât celelalte, înnegrită la foc, care servea oarecum de copertă a cărții.

Ideogramele, gravate cu stiletul, se vedeau perfect pe fondul negricios al planșetei. Se putea citi: *„Copie, exemplarul numărul trei, Cronicele Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei"*.

Mâinile ei ridate tremurau ca frunzele de catalpa lovite de grindină atunci când etală în fața ei cele cincizeci de lamele care formau Pian-ul.

– Ac de Jad, de unde ai asta? întrebă ea în timp ce aranja cu grijă lamelele unele lângă altele în ordinea în care urmau să fie citite.

– Un necunoscut cu fața acoperită mi-a pus acest pachet în brațe în plină stradă, când mă întorceam de la piață. Nici măcar n-am avut timp să-l întreb ceva. Mi-a strigat că e pentru dumneavoastră înainte de a dispărea ca prin minune. Mi-a cerut, de asemenea, să vă dau urgent și asta.

Ea îi întinse o altă lamelă. După ce-și aruncă ochii peste ea, Huayang văzu că erau caracatere cursive care păreau să fi fost scrise în grabă și a căror descifrare îi lua mai mult timp decât de obicei.

– Pește de Aur s-a întors! murmură ea în cele din urmă înainte de a pune în grabă lamelele în coperta lor.

– Băiatul ăla drăguț, proscris de regatul Qin și constrâns să fugă departe de capitală? o întrebă cu o voce pițigăiată bătrâna ei slujnică.

– Chiar el. N-aș fi sperat niciodată, după atâtea suferințe morale, să cunosc, la sfârșitul zilelor mele, o bucurie atât de mare!

Veselia lui Huayang era atât de mare, încât ea părea că întinerise cu douăzeci de ani...

Lăsând-o țintuită acolo pe biata Ac de Jad, complet depășită de acest eveniment, regina se grăbise spre Zhaoji, alergând cu sprinteneala și voioșia unei adolescente, pentru a-i împărtăși această veste nesperată. Ducând în brațe coperta în care ascunsese Pian-ul, ea ținea în cealaltă mână, ca pe o baghetă magică, misiva pe care Pește de Aur i-o trimisese.

– Zhaoji! Zhaoji! Am o veste nemaipomenită pentru tine! strigă ea, aruncându-se în brațele confidentei și fiicei ei spirituale care înfășura un fir de mătase pe un ghem.

– Ce plăcere să te văd! Ce se întâmplă de ești atât de bucuroasă?

– Pește de Aur este la Xianyang cu Roză Primăvăratică... Au reușit să pună mâna pe ascunzătoarea cu cărți prețioase din fostul palat al lui Lubuwei. Unele exemplare au fost copiate și încep să fie distribuite în tot Imperiul Centrului. Privește!

Ea scosese Pian-ul și înșirase lamelele pe jos, apoi îi întinse mesajul scris pentru ele.

Zhaoji lăsă la o parte ghemul de mătase și începu să citească planșeta pe care bătrâna regină i-o pusese autoritar în mâini.

– Pește de Aur a hotărât să ducă bătălia inteligenței. Câtă dreptate are! Pe acest teren, nici o forță nu va putea vreodată să-l învingă! constată Zhaoji după ce citise cu atenție scrisoarea celui care fusese copilul cu semn.

– Îți dai seama: trei exemplare din fiecare! Și cu misiunea de a le distribui literaților care la rândul lor se vor angaja ei înșiși să le copieze... Recunosc în asta ingeniozitatea lui Pește de Aur. Numai el putea să inventeze o asemenea stratagemă! Într-o lună, Imperiul va fi din nou plin de cărți și, când Qinshihuangdi va descoperi, va fi prea târziu. O prăpastie imensă se va căsca dintr-o dată sub augustele lui picioare. Se va îmbolnăvi, nu alta! Sper că își va da seama de vanitatea deciziei lui de a eradica scrierea! adăugă cu perfidie Huayang.

– Sunt sigură că micuța noastră Roză Primăvăratică a avut o contribuție importantă la asta. De altfel, cred că ea i-a semnalat lui Pește de Aur existența ascunzătorii cu cărți.

– Acest cuplu tânăr o să aducă generațiilor viitoare ceea ce s-a încercat să li se ia: armele istoriei și ale gândirii. Asta nu înseamnă instaurarea unui nou ciclu, mult mai fast, pentru poporul Imperiului Centrului? se aprinse Huayang.

– Reîntâlnirea dintre Roză Primăvăratică și Pește de Aur pecetluiește, fără îndoială, o nouă alianță cu poporul Imperiului.

– Cum au reușit aceste două turturele acolo unde au eșuat forțe de zece mii de ori mai puternice!

Cele două regine, uluite de surpriza provocată de intruziunea copilului cu semn în toropeala morbidă în care existența lor de suverane inutile și abandonate le făcuse încet-încet să cadă, se strânseră în brațe cu entuziasmul a două fetițe.

– Și la această invitație, de a ne întâlni cu ei pe Faleza Liniștii, ai de gând să răspunzi favorabil? îndrăzni în sfârșit Zhaoji să întrebe timid.

Se referea la ultimul paragraf din mesajul lui Pește de Aur, în care acesta își exprima speranța de a le primi în tabăra Armatei Revoltaților, la marginea Falezei.

– Așteptam reacția ta la acest subiect. Dacă te hotărăști să mă însoțești, o să mă duc cu plăcere! răspunse Huayang.

– Voi face totul ca să-i revăd pe cei doi copii! Dacă am ezitat să-ți vorbesc despre asta, am făcut-o fiindcă nu voiam să exersez nici un fel de presiune asupra ta. Această aventură poate fi foarte bine o călătorie fără întoarcere..., murmură Zhaoji cu lacrimi în ochi. Înțeleg mai bine acum de ce sunt postate gărzi în cele patru colțuri ale capitalei.

– Ești gata să-ți riști viața pentru a-l revedea pe Pește de Aur? Dacă suntem arestate sau pur și simplu denunțate, nu Imperiul Centrului ne va sări în ajutor...

Spunând aceste cuvinte, Huayang o privea pe Zhaoji drept în ochi.

Pe o măsuță joasă, foarte aproape de ea, se etala o somptuoasă tapiserie din mătase brodată. Era o banieră*. Ornamentele complexe de motive și figuri cu care era decorată erau realizate cu roșu aprins, ocru și alb pe un fond negru brodat.

– Asta e ultima ta broderie? întrebă Huayang, văzând materialul.

– Această banieră îmi va acoperi sicriul, zise cu blândețe Zhaoji.

– Ești atât de bântuită de gânduri negre de te supui la o asemenea muncă?

Cu ochii aplecați pe motivele brodate, ea examina acea bandă lungă care se lărgea la capăt într-un careu terminat la colțuri cu patru pompoane grele de mătase.

Broderia decupa spațiul în patru etaje; secțiunile inferioare și superioare reprezentau lumea subterană și respectiv lumea celestă, în timp ce etajele intermediare figurau cele două etape ale vieții de dincolo a lui Zhaoji, așa cum erau ele definite de canoanele taoiste: cea a lui Shi, sau a cadavrului, și cea a lui Jiu, sau a corpului glorios.

– Ai brodat cei zece sori în dudul găunos și pe Zhulong al cărui corp de șarpe încolăcit în formă de spirală este înconjurat de șapte cocori! Văd nu mai puțin de patru dragoni ascensionali și acolo este un Bi de jad aproape la fel de frumos ca acela al lui Lubuwei! De ce mi-ai ascuns că lucrezi la așa ceva?

Bătrâna regină pentru care canoanele taoiste n-aveau nici un secret, era uluită de precizia motivelor multicolore brodate cu acul de prietena sa...

---

* banieră- drapel militar (n. trad.).

– Vroiam să ți-o arăt terminată. Privește: este și corbul în soare, broasca în semilună ca și iepurele alb. Și, dacă reușești să le distingi, vei zări, de asemenea, printre figurile care mă reprezintă, minuscule broscuțe țestoase și iepurași drăgălași..., îi arătă Zhaoji a cărui față se animase brusc.

– Trebuie că ți-ai petrecut ore întregi cu asta!

– Așa e. Această broderie mă ține ocupată de luni de zile... Un mod ca oricare altul de a petrece timpul!

– Ești mai tânără ca mine și îți pregătești deja funeraliile? exclamă bătrâna regină pe un ton și mai vesel și care se vroia aproape glumeț.

– Nu este asta dovada, ca să-ți răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o, că nu mi-a fost niciodată teamă de moarte?

– În acest caz, o să mergem amândouă să-i revedem pe Pește de Aur și Roză Primăvăratică!

– Când plecăm?

Vocea lui Zhaoji devenise dură și clară ca sunetul produs de fonolitul de jad atunci când era lovit cu ciocanul din lemn de piersic.

87

Burduhănosul Dovleac Amar nu prea era în apele lui.

El preferase să aștepte sfârșitul după-amiezii ca să-i dea vești proaste lui Nor Purpuriu. I se spusese că acesta se întorsese de la Dongyin foarte prost dispus, așa că întrevederea se anunța foarte dificilă. El spera totuși că la sfârșitul zilei energia scăzută a șefului Biroului Zvonurilor îl va împiedica să-și dezlănțuie furia.

Sudoarea îi transformase fața buhăită de grăsime într-un burete iar straturile stivuite ale bărbiei sale triple – care aminteau de acele frânghii ude ale corăbiilor pe care mateloții le înfășurau pe chei – se umflaseră și mai mult când își strecurase capul, tremurând, pe ușa biroului lui Nor Purpuriu, după ce acesta răcnise la el că putea să intre.

În ciuda grosimii pernei pe care și-o pusese sub fund, Nor Purpuriu, cu fața împietrită și o mutră disprețuitoare, suporta cu greu durerile care îi afectau posteriorul ca urmare a hopurilor drumului. El regreta amarnic că făcuse acea lungă călătorie ca să-și dea seama la fața locului că primului-ministru, obsedat de căutarea fiicei lui, nu-i păsa deloc de întoarcerea la Xianyang a lui Pește de Aur.

– Ai dorit să mă vezi. Sper că nu e vorba de niște bagatele!

– Din păcate, nu. Doisprezece eunuci au dispărut din capitală fără urmă. Am toate motivele să cred că este vorba de o dezertare.

– Din câte știu eu, eunucii nu sunt soldați! zise, deja iritat, Nor Purpuriu, mușcând dintr-o costiță de porc caramelizată.

Șeful Biroului Zvonurilor se schimbă la față când Dovleac Amar îi întinse lamela de bambus pe care o ascunsese în mâneca tunicii sale de lână.

– Încă mai sunt cărți în Imperiul Centrului? sughiță el scuipând din gură bucata de porc pe care o sugea ca pe o bomboană.

El se aplecă asupra lamelei. Aceasta conținea un poem din *Cartea Odelor*, pe care-l recunoșteai dintre o mie.

„Mi-am scos carul, pentru a mă repezi în câmpie; este ordinul Împăratului ca eu să mă duc; trupele mele se adună acolo și sunt înarmate până-n dinți; pericolele care ne pândesc sunt, într-adevăr, mari!"

– Toți eunucii care au dispărut erau scribi recunoscuți, adăugă, încurcat, Dovleac Amar.

– Fii mai clar! urlă Nor Purpuriu care înțelesese totuși perfect unde vroia să ajungă Dovleac Amar.

– Pește de Aur și Roză Primăvăratică au pus să fie copiate cărțile prețioase din ascunzătoarea fostului palat al lui Lubuwei pentru a împânzi cu ele tot Imperiul Centrului, așa cum țăranul seamănă grăunțe de mei pe câmp! gemu Dovleac Amar.

El își vedea deja capul rostogolindu-se în nisip, chiar după cel al lui Nor Purpuriu, când Qinshihuangdi va constata că fuseseră incapabili să exploateze în timp util informația primită, grație lui, chiar din gura lui Verigă Esențială, în cursul reuniunii confreriei Cercului Phoenix la care participase.

În ciuda durerii care îi cuprindea toată partea de jos a corpului, din cauza picioarelor anchilozate, Nor Purpuriu se ridicase. Pântecul lui flasc, precum o enormă meduză, ieșea din centura de piele peste care se revărsa ca un șorț de lățimea unei palme.

– Trebuie să știu neapărat locul unde se ascund complotiștii! Te fac responsabil cu asta! zise el pe un ton care nu admitea replică, înainte de a se prăbuși din nou în fotoliul său.

Când părăsi, descumpănit, Biroul Zvonurilor, Dovleac Amar transpira atât de tare, încât partea de sus a tunicii i se lipea de torsul umflat ca un burduf. Nor Purpuriu îi impusese, nici mai mult, nici mai puțin, decât obligația unui rezultat. Trebuia cu orice preț să știe unde se ascundeau Peşte de Aur și complicii lui.

Un soare arzător lovea atât de puternic pavajul străduței pe care mergea, încât simțea căldura insuportabilă prin tălpile încălțărilor. Fără să-și dea seama, pașii îl conduseseră către vechiul oraș, nu departe de zidul de piatră care înconjura Palatul Regal. Nu mai locuiau decât bătrâni acolo, în acel imobile vetuste pe care administrația le dărâma una câte una, pe măsură ce locatarii decedau, apoi le transformau în sedii administrative mult mai vaste și uniforme, recognoscibile după stilul pompos și impersonal în același timp.

Atenția îi fu atrasă de un palanchin mare care staționa în fața intrării gineceului Palatului Regal, chiar în locul unde, altădată, șambelanii le introduceau discret în palat pe viitoarele concubine regale, cel mai adesea smulse familiei lor datorită felului cum arătau și frumuseții care trebuia să corespundă exact canoanelor în vigoare pe atunci.

Erau nu mai puțin de șase oameni în jurul acestui fel de cort așezat pe o platformă, pe care oscila. Cu strigăte

scoase la unison, ci se pregăteau să ridice palanchinul, câte trei de fiecare parte, folosindu-se de două grinzi lungi care permiteau să fie plasat pe umeri pentru a fi transportat.

– E bun, proba este concludentă! strigă unul din bărbați, acum putem să le chemăm pe pasagerele noastre!

Abia așezaseră jos palanchinul, că Dovleac Amar și văzu apărând, pe ușa gineceului, două siluete înfășurate în șaluri lungi. În momentul în care se pregăteau să urce în palanchin, el avu timp să observe, judecând după slugămicia purtătorilor cocoșați de plecăciune și cu un genunchi pe pământ, asemenea arcașilor care se pregătesc să tragă, că era vorba de două doamne de rangul cel mai înalt.

– Regină Huayang și regină Zhaoji, bine ați venit la bordul acestui palanchin! strigă atunci cel care părea să fie șeful purtătorilor.

Auzind aceste cuvinte, lui Dovleac Amar i se ridică sângele la cap. El mai avu, de asemenea, timp să vadă sub brațul uneia din cele două siluete un rulou înfășurat care semăna înșelător cu un Pian de carte...

Că cele două regine, care nu ieșeau aproape niciodată, apelaseră la un palanchin, și încă înarmate cu un obiect strict interzis, i se păru ceva destul de neobișnuit încât să se hotărască, în ciuda căldurii și a greutății dureroase pe care o simțea în picioare, să le supravegheze de departe.

Mergând, de bine de rău, repede și cu pași mici, el urmări deci palanchinul masiv care se legăna în fața lui pe drum. Cele două femei ieșiseră din Xianyang și se îndreptau acum spre nord-vestul orașului, acolo unde un prim etaj de coline permitea accesul la contraforturile unui lanț muntos ale cărui culmi dantelate se decupau pe cer.

Când ajunse, răsuflând din greu și transpirând din cap până-n picioare, la poalele celei de-a doua bariere de coline, se făcuse deja noapte. Palanchinul se oprise și cele două femei coborâseră din el. Probabil aveau de gând să-și continue drumul singure. De fapt, nu trecu mult și îi văzu întorcându-se înspre el pe cei șase purtători cu palanchinul gol și abia dacă avu timp să se arunce în șanț pentru a nu fi văzut. Cât despre cele două regine, o porniră cu un pas atât de vioi pe drumul care șerpuia în serpentine, încât siluetele lor minuscule se pierdură imediat printre stâncile muntelui.

Norocul era din nou de partea agentului Dovleac Amar.

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Xianyang, să-l trezească pe Nor Purpuriu, care probabil că dormea, și să-i povestească cele văzute.

Dacă cele două femei se hotărâseră să se ducă, cu un Pian sub braț, la bordul acelui palanchin, în direcția platoului stâncos care surplomba Faleza Liniștii, înseamnă, cu siguranță, că acolo și nu altundeva își instalaseră Pește de Aur și complotiștii săi tabăra.

*

Se împlineau două săptămâni de când Zhaogongming mergea noaptea și dormea ziua pentru a nu atrage atenția jandarmilor pe care îi credea pe urmele lui, chiar dacă abandonarea lui de către autorități în închisoarea pustie de la Dongyin ar fi putut să-l liniștească în ideea că el nu mai interesa pe nimeni.

Părăsise peninsula Shandong pentru a se pierde în sinuozitatea valurilor adânci de teren săpate de schimbările de albie a Fluviului Galben. Foarte răutăcios, acesta lăsa mereu, după trecerea lui, în chip

de amintire, cursuri de apă care deveneau afluenții săi. În acea zonă, care devenea din ce în ce mai muntoasă pe măsură ce pătrunteai pe teritoriul ei, înaintarea era extraordinar de dificilă dacă vroiai să eviți drumurile deja trasate. După ce a rătăcit timp de două zile pe pante care se transformau în labirint, căci ajungeai mereu să te împiedici de un torent care curgea la vale și pe care nu puteai să-l traversezi ca să mergi drept, el luase hotărârea să rămână pe drum. Dar cum nu vroia să se întâlnească cu nimeni, nu putea să meargă decât o dată cu lăsarea serii.

Noaptea trecută fusese atât de călduroasă și de greu de suportat încât în dimineața aceea se hotărâse să intre într-un orășel ale cărui case, ca niște puișori speriați, păreau să se cuibărească una în cealaltă, agățate de o pantă la poalele căreia un torent aproape secat lăsa să se vadă haosul de pietre al albiei lui.

Zhaogongming nu știa cum se numește acel târg și începu să caute o cârciumă în care să se poată reface și mai ales să-și potolească setea cu un delicios ceai verde fierbinte.

Ajunse într-o piațetă în jurul căreia erau case mai impozante decât celelalte. Cea mai maiestuoasă dintre ele avea un fronton ornat cu colonete din pietre. De o parte și de alta a ușii, erau două ferestre mari deschise. Apropiindu-se, i se păru că aude voci și râsete. De zile întregi nu mai auzise nici o voce de om, nici un râset. De aceea vroia să vadă fețele celor care păreau să manifeste atâta bucurie și încântare.

Piațeta era pustie. Doar doi câini vagabonzi își disputau o zdreanță. Nimeni n-avea așadar să se supere dacă el se apropia nonșalant de fereastra de unde ieșeau acele chiote de veselie.

Acum, putea liniștit să observe ceea ce se petrecea înăuntru; judecând după ceea ce vedea, că era vorba de o școală.

Conversația dintre cel care semăna cu un maestru caligraf, întrucât îi atârnau la cingătoare stilete și peneluri, și trei tineri care păreau a fi elevii lui era cât se poate de lămuritoare.

– Zhongli, Bihuang și Daozong, astăzi este o zi mare: avem de copiat o carte veche. Este vorba de o culegere de texte și de precepte redactată, la cererea unui fost prim-ministru al Qin-ului, Lubuwei, sub titlul *Cronicile Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei*. O să vă desfătați! Este un rezumat aproape exhaustiv a tot ceea ce a fost consemnat de scribii din Antichitate...

Ceea ce Zhaogongming auzise îi încălzea inima.

Elevii păreau uluiți. De luni de zile, învățătura profesorul lor se limita la niște ideograme pe care el reușise să le țină minte. Singurul text care le fusese lăsat la dispoziție era un fel de tabel de conversie care conținea sute de nume vechi și denumirea lor actuală, așa cum o decretase Împăratul Centrului.

– Dar prin ce miracol au reapărut aceste cărți, despre care eu credeam că au fost toate arse? Qinshihuangdi cel Mare și-a schimbat părerea? întrebă cu uimire unul din cei trei elevi.

– Nici măcar nu vreau să-mi puneți această întrebare! îi răspunse maestrul de școală. Tot ce pot să vă spun este că omul care mi-a dat acest exemplar, care conține optsprezece Pian-uri, părea puțin efeminat.

– Dar e o cantitate serioasă! Cum le poate căra un singur om? zise un alt elev.

– Le pusese într-o șaretă! E tot ce vă pot povesti despre el, ca și faptul că mi le-a încredințat sub pecetea secretului absolut și cu promisiunea că vi le voi da să le

copiați. Sarcina noastră este să transmitem, la rândul nostru, această copie la o altă școală, dacă aceasta acceptă, la rândul ei, să le transmită alteia și tot așa..., răspunse profesorul de caligrafie.

– Altfel spus, devenim zalele unui lanț imens! făcu observația același elev izbucnind în râs.

– Imensul lanț al științei, asta este expresia exactă. În câteva săptămâni, lanțul astfel creat se va întinde în toată țara și cărțile vor căpăta din nou drept de cetate!

– Dar cum o să copiem toată asta? întrebă cel care părea cel mai tânăr.

– Avem rafturi întregi cu lamele de bambus fără nici o scriere pe ele! zise un altul.

Zhaogongming se apropiase de fereastra sălii de curs. Profesorul, un om tânăr și zvelt la înfățișare, avea coadă împletită și purta pe cap micuța tichie a literaților. El îi ajuta acum pe elevi să răzuiască piatra de cerneală și apoi să pună praful negru într-un pahar de apă. Unul dintre ei, se întorsese cu brațele pline de mănunchiuri. Domnea deja în acea încăpere plină de instrumente de scris o atmosferă febrilă și studioasă.

– Trebuie să faceți fiecare cât puteți de bine câte o copie a acestei cărți. Gândiți-vă la cei care, după voi, o vor citi și o vor copia la rândul lor! reluă profesorul.

– Cine era acest Lubuwei care a pus să se facă această extraordinară compilație? zise unul din ucenicii copiști, terminând de dezlegat panglicile de mătase cu care erau legate lamele ultimelor Pian-uri.

– A fost prim-ministru al Qin-ului în perioada în care țara nu era decât un regat. Era un negustor de cai cerești venit din regatul Zhao, a cărui fulgerătoare ascensiune politică va rămâne înscrisă în toate memoriile...

– Acest om trebuie să fi fost binecuvântat cu multe virtuți și cu numeroase merite de a avut un asemenea destin! constată, uimit, cel mai tânăr dintre elevi.

– Într-adevăr. S-a spus chiar că a fost adevăratul tată al Împăratului Qinshihuangdi..., îl asigură profesorul.

Zhaogongming cunoștea perfect acest zvon, care circulase chiar din momentul în care prințul Yiren urcase pe tron. El nu avusese șansa să-l întâlnească pe Lubuwei, dar povestea acestui negustor de cai cerești, venit din Zhao, regatul dușman care era urât în mod ereditar, și devenit apoi al doilea personaj în Qin, după ce introdusese acea rasă cabalină care permisese refacerea șeptelului militar, îl fascinase întotdeauna.

Se întrebase mereu dacă nu cumva acest Lubuwei fusese inițiat în mod secret în taoism, căci nu vedea altă explicație a acestui destin atât de extraordinar. Parcursul său presupunea o energie mentală rezistentă la orice, care se putea obține numai prin exercițiile zilnice de regenerare a suflurilor așa cum le practicau taoiștii ajunși la gradul suprem de inițiere.

De aceea avusese întotdeauna cea mai mare simpatie față de acest personaj întruchipând alianța dintre afaceri și politică, al cărui destin fusese cel puțin la fel de strălucit ca cel al unui Nemuritor sau ca al unui Stăpân Celest!

*

După ce abandonaseră palanchinul la baza pantei, cele două femei ajunseră repede pe platoul stâncos unde Armata Revoltaților își instalase tabăra. Pește de Aur le zărise de atât de departe, încât ele fuseseră primele surprinse să-l vadă ieșindu-le în întâmpinare alergând. Râdea ca un copil și le primise călduros cu gesturi ample de bucurie. Chiar în spatele lui stătea Roză Primăvăratică.

Când îl strânse la piept, pentru prima oară după atâta timp, pe cel care purta semnul unui Bi pe fesa stângă, Huayang nu putu să-și înăbușe un hohot de plâns.

– Nu te-ai schimbat, micul meu Pește de Aur. Ești mereu același! Dacă ai ști cât de fericită sunt să te revăd! îi șopti ea la ureche.

Doi pași mai în urmă, Zhaoji plângea în hohote.

– Cât despre tine, micuța mea Roză Primăvăratică, dragostea îți prieste: ești pur și simplu strălucitoare..., adăugă ea la adresa tinerei femei.

Este adevărat că fericirea făcea ca fața lui Roză Primăvăratică să strălucească, de când bătrâna regină o văzuse ultima oară la Xianyang, înainte ca ea să se refugieze la bunica ei, Vale-Adâncă.

– Ce fericită sunt să vă văd aici! Mi-era atât de teamă că n-o să răspundeți invitației mele, exclamă Pește de Aur plin de recunoștință.

– Disponibilitatea noastră este mare. Nu mai avem mare lucru de făcut în timpul zilei, recunoscu Zhaoji, încă destul de emoționată.

– Și mai ales nu mai avem ce pierde..., zise Huayang cu voce scăzută, ca și cum ar fi vrut să păstreze pentru ea această cugetare tristă.

Pește de Aur le condusese pe cele două femei către luminiș, în locul unde scribii eunuci terminau de transcris, la lumina torțelor, copiile lucrărilor străvechi din care primele exemplare începuseră deja să fie răspândite în tot Imperiul Centrului. Luminate de flăcările roșiatice ale torțelor, coroanele copacilor păreau să formeze o boltă în onoarea celor două regine uitate, în timp ce ele făceau ochii mari în fața miilor de lamele de bambus etalate chiar pe pământ.

– Ați organizat aici un veritabil atelier de copiști! remarcă Zhaoji.

– Mai multe sute de Pian-uri, adică echivalentul a treizeci de cărți, copiate fiecare în trei exemplare, au fost deja expediate în cele patru colțuri ale Imperiului, afirmă, satisfăcut, Pește de Aur.

Huayang, a cărei față trăda o reală nostalgie, luă din nou cuvântul, întorcându-se către Roză Primăvăratică:

– Îți amintești de noaptea în care am ascuns cărțile cele mai importante din biblioteca Turnului Memoriei?

– În noaptea aceea, ați făcut cel mai mare serviciu generațiilor viitoare ale acestei țări! observă Pește de Aur.

După această revedere, masa de seară, împărțită în comun în jurul unui ceaun de bronz Ding în care se rumeniseră pulpe delicioase de iepure de casă, fu ocazia de a împărtăși amintiri. Pește de Aur le explică celor două regine proiectul lui de a restabili în Imperiul Centrului locul inteligenței și al memoriei, prin această împrăștiere a textelor vechi printre literații și scribii care acceptau la rândul lor să le copieze.

– Nu gustați din această carne? o întrebă surprins Pește de Aur pe Huayang, după ce văzuse că refuza să se atingă de bucățile prăjite de iepure.

– Regimul taoist la care mă supun mi-o interzice. Mă privez și de cereale, recunoscu fosta regină.

– O să ajungeți Nemuritoare! zise el cu umor.

– Nu-mi mai doresc asta... La ce bun să trăiești zece mii de ani când te plictisești deja după șaizeci?

Jarul de sub ceaunul Ding se trecuse acum. Era timpul ca fiecare să se retragă și să ia un repaos binemeritat.

– Vă propun nu numai să dormiți aici în noaptea asta, ci, dacă doriți, să rămâneți cu noi cât vreți. Simțiți-vă aici ca acasă! spuse Pește de Aur după ce constatase că cele două regine, epuizate de drum, cădeau efectiv din picioare de somn.

– O să vedem asta mâine. Noi nu mai suntem decât două bătrâne creaturi abandonate și obosite de onoruri și riscăm să vă întârziem mișcările, îi răspunse Huayang lui Pește de Aur care le conducea pe cele două femei către cortul ce le fusese pregătit.

– Omul are vârsta spiritului său! În această privință, voi sunteți încă foarte tinere! replică amabil Pește de Aur.

Bătrâna regină îi zâmbi înainte de a intra în cort. Fără îndoială că, dotat cu un asemenea farmec, acest Pește de Aur era cu adevărat irezistibil, gândi ea după ce se întinse, înainte de a adormi cu ochii fixați pe rămurișul care servea de acoperiș pentru noua sa cameră.

Salt de Tigru părea îngrijorat când se apropie, a doua zi dimineață, de Pește de Aur care bea liniștit un bol de ceai verde în poiană în compania unuia dintre eunucii copiști care venise să-i prezinte cele unsprezece Pian-uri ale cărții *Zhouli*, ritualul celor din dinastia Zhou pe care-l caligrafiase în întregime.

Deși se sculase mai târziu decât de obicei, își făcuse exercițiul cotidian de divinație prin sufluri și culori. Ceea ce ghicise în suflurile Qi venite fie din măruntaiele pământului, atunci când auscultase drumul, fie de pe colinele înconjurătoare, când adulmecase suflurile care le traversau pentru a citi culorile, nu-i permitea să-i dea vești bune fiului spiritual al lui Lubuwei.

– Te rog să mă ierți că vin să te avertizez atât de târziu, dar în dimineața asta, spre deosebire de ieri, suflurile sunt toate nefaste.

– De unde vin aceste sufluri nefaste de care vorbești? întrebă Pește de Aur.

– Văd multe culori întunecate în această direcție.

Salt de Tigru arăta colinele, presărate cu ienupări și cu stânci scobite de vânturi, pe care trebuia să le traversezi pentru a ajunge la Xianyang.

– Ce înseamnă asta? Vom fi fost descoperiți? Vor fi trimis jandarmi pe urmele noastre? întrebă, deodată îngrijorat, Pește de Aur.

– Mă tem că da! răspunse Salt de Tigru, cu o mină sumbră.

– Asta va veni deci de acolo de jos! zise Pește de Aur, arătând cu degetul în partea de vest.

După încuviințarea lui Salt de Tigru, ei se grăbiră amândoi în direcția indicată. Ajungând pe marginea platoului stâncos, zăriră micul drum care șerpuia, ducând spre locul unde se aflau ei.

– Dacă va fi un atac, el nu va putea veni decât de acolo! strigă Pește de Aur.

– Într-adevăr, întări Roză Primăvăratică, care îi urmase de când îi văzuse plecând în fugă spre locul unde se termina cărarea.

– Dar cum vom putea să-i împiedicăm să urce aici? se neliniști Pește de Aur căutând o soluție.

– Și dacă le-am pregăti o ambuscadă? propuse Salt de Tigru.

La rândul ei, Roză Primăvăratică era aprinsă la față din cauza concentrării.

– Imposibil, noi nu suntem destul de numeroși, suspină Pește de Aur. Și mai ales nu avem nici catapulte, nici ulei fierbinte pentru a respinge cel mai mic atac de anvergură.

– În aceste condiții, ce putem face? gemu Salt de Tigru.

Atunci, tânăra femeie scoase un strigăt de bucurie. Găsise soluția.

– Am o idee: amintește-ți de cei doi bulgări de piatră enormi, un pic mai jos, în locul unde drumul întâlnește culmea platoului stâncos pe care ne aflăm...

– Vorbești de cele două stânci mari printre care se trece în momentul în care cărarea ajunge la primul platou?

– Dacă cele două stânci s-ar rostogoli pe pantă, ar face praf toată coloana de atacatori, fie ea cât de mare!

– Dar ar fi nevoie de lovitura de coadă a unui dragon foarte viguros pentru a le mișca! interveni Salt de Tigru.

– Vino cu mine. O să-ți dovedesc că este posibil! îi ordonă ea.

– Nu vreau să te las singură mai jos. Poate sunt deja soldați care au început să urce ca să ia cu asalt colina, zise Pește de Aur.

Ei ajunseră fără greutate la primul platou pe care dădea cărarea. Cei doi bulgări stâncoși, atât de aproape unul de altul încât puteai să-i atingi întinzând brațele, formau, chiar în locul unde începea platoul, un fel de poartă strâmtă prin mijlocul căreia trecerea era obligatorie.

– Uită-te la aceste stânci, spuse Roză Primăvăratică. Nu seamănă ele cu ochii unui dragon care vrea să protejeze Armata Revoltaților?

– Drumul seamănă, de altfel, în mod ciudat cu limba unui dragon...

– Pentru ca aceşti bolovani să se rostogolească spre pantă, trebuie să începem să dăm la o parte pietrele care îi blochează la bază..., presupuse Salt de Tigru începând să-şi facă de lucru la piciorul celor două stânci mari de granit al căror diametru era cel puțin de două mai mare decât înălțimea lui. Va fi semnul că marele dragon care doarme chiar dedesubt se va fi hotărât să facă ochii mari la eventualii atacatori!

Lăsat pe vine, el începuse deja să deplaseze una câte una câteva pietre mici care blocau cea mai masivă dintre cele două stânci.

– Chiar în această seară, după ce vom fi terminat de dat la o parte acest grohotiș, va fi de ajuns un bobârnac pentru ca aceste două proiectile enorme să se rostogolească pe drum!

Pește de Aur, care scruta partea de jos a colinei unde șerpuia drumul, tresări brusc.

– Nu prea văd cum o să reușim, ținând seama de timpul de care dispunem. După ceea ce văd răsărind pe drum, tare mi-e teamă că n-o să avem ocazia! îl preveni el.

Toți se întoarseră să privească în aceeași direcție ca el.

O coloană de soldați înarmați urcau panta colinei. Erau încă departe, dar li se puteau distinge capetele acoperite de plete negre, unse regulamentar cu ulei, care se vedeau ca niște minuscule linii punctate pe fondul alburiu al megaliților abia colorați de lichen începând de la care se formau primele contraforturi. Pește de Aur numărase deja o sută astfel de puncte negre, înțepate de sulițe și tolbe cu săgeți, care înaintau în șir indian.

Coloanei nu îi trebuia toată ziua ca să ajungă la locul unde se aflau ei...

– Ne trimit un regiment întreg! glumi Pește de Aur pentru a încerca să destindă atmosfera apăsătoare care se instalase între ei.

– Ce-o să se întâmple cu noi? Niciodată nu vom putea să dăm la o parte destule pietre pentru a debloca ochii dragonului! zise înnebunit Salt de Tigru.

El regreta amarnic că nu își începuse mai devreme ședința de divinație. Preveniți din timp, Pește de Aur și Roză Primăvăratică ar fi avut mai mult timp pentru a-și pregăti capcana minerală. Acum, dat fiind ritmul în care înainta coloana de soldați, era prea târziu să mai spere că vor putea mișca ochii Marelui Dragon fie chiar și cu un deget.

– Unica soluție este să încercăm această pudră explozivă a lui Zhaogongming. Mi-a mai rămas puțin din ea... N-am folosit-o pe toată când am aprins crengile destinate înnegririi Pian-urilor, spuse atunci Roză Primăvăratică care scoase din corsaj frunza de catalpa împăturită cu grijă.

– Trebuie să construim repede două pârghii sub fiecare piatră și să le aruncăm în aer. Atunci, ele vor avea toate șansele să se rostogolească pe pantă. Cu siguranță, vor mătura totul în calea lor, toți copacii și toți oamenii care se vor afla acolo, declară Pește de Aur care tocmai depusese un sărut furtiv pe gâtul iubitei lui.

Foc Arzător, care se alarmase constatând absența lor, li se alăturase și el de puțin timp.

– Prietenul tău este mai priceput decât un inginer! îi zise Salt de Tigru.

– Pește de Aur știe să facă totul! La muncă! exclamă tânărul eunuc.

Nici Salt de Tigru, nici Foc Arzător nu-și menajau eforturile, băgând pietre plate sub cei doi imenși bolovani stâncoși.

– După care, va fi de ajuns să facem să explodeze aceste pârghii de piatră pentru ca cele două mase stâncoase să înceapă să se rostogolească pe pantă..., mai zise Pește de Aur a cărui concentrare era extremă.

– Și ca un enorm car de luptă, cele două stânci îi vor spulbera pe atacatori! decretă Foc Arzător cu entuziasmul lui obișnuit.

O dată cu trecerea timpului, tovarășul de zile albe și zile negre al lui Pește de Aur, atât de drag inimii acestuia, era pe cale să uite pățania sentimentală cu Baya Sogdiana, iar succesul acțiunilor fiului spiritual al lui Lubuwei îl consolase în cele din urmă.

Deja, se puteau auzi, abia înăbușite de distanță, strigătele guturale ale soldaților care scandau marșul ascensiunii lor.

– Acum, Marele Dragon va fi gata să-și rostogolească ochii! îi asigură Roză Primăvăratică.

Ea pusese restul de pulbere neagră, în două părți egale, sub fiecare din rocile sferice.

– Nu mai trebuie decât să aşteptăm să se apropie şi va fi suficient să aprindem pulberea lui Zhaogongming, adăugă ea, apoi continuă cu voce scăzută, doar către Peşte de Aur: Sper că va exploda, altfel vom fi pierdut totul!

Luînd-o pe după umeri, el o strânse la piept.

– Ai încredere, scumpa mea. Sunt convins că o vom scoate la capăt cu bine... Nu vrei să-l aprind eu?

– Nu. Îl voi aprinde chiar eu. Nu mi-e frică. Dacă tu ai încredere, sunt liniştită!

Atunci, cu un gest precis, ea aruncă o rămurică aprinsă sub fiecare din cele două stânci, după care sări în groapa unde se adăpostiseră toţi.

*

După ce enorma explozia se făcu auzită, provocând ridicarea în aer a unei coloane de praf înaltă ca un brad înalt, cele două regine, speriate de tot acest zgomot, alergaseră din tabără pentru a veni să vadă ce se întâmplă. Era un spectacol în care oroarea şi bizareria se amestecau dezolant.

Cei doi bolovani stâncoşi lăsaseră pe pantă urmele trecerii lor. Nimic nu le rezistase: tufe de arbuşti spinoşi şi de rododendroni, ienupări şi zade, pini agăţători şi plante aromatice, toată flora fusese făcută praf. La jumătatea pantei, trupurile ciopârţite şi muribunde ale soldaţilor coloanei zăceau în mijlocul bucăţilor de stânci. Fuseseră surprinşi, în timp ce urcau, de surparea gigantică datorată implacabilei traiectorii a celor două mase de piatră. Nu mai era nici urmă de drum. Sângele, oasele sparte şi creierul împroşcaseră peste tot, amestecându-se cu straturile minerale de care panta era plină.

Femeile nu îndrăzniseră să coboare să vadă acest tablou morbid. Singuri Peşte de Aur, Salt de Tigru şi Foc

Arzător se duseseră, cu prudență, pentru a nu perturba echilibrul instabil al haosului stâncos pe care ochii mari ai dragonului îi lăsaseră în urma lor când coborâseră panta.

Câțiva soldați încă mai agonizau, în timp ce corpurile lor erau pe jumătate îngropate sub dărâmături. Respirau cu greu, cu ochii ieșiți din orbite. În privirile celor morți, se putea citi teroarea pe care o trăiseră când muntele se prăvălise peste ei într-un bubuit asurzitor. Cât despre rămășițele din jurul cadavrelor dezarticulate - bucăți de lănci și spade, scuturi a căror piele de bivol fusese complet ciopârțită, haine zdrențuite reduse doar la niște fâșii pline de sânge și măduvă, ele dovedeau eficacitatea de temut a pulberei negre a preotului taoist.

Acum, în jur, nu mai mișca nimic, în timp ce norul gros de praf se risipea încet-încet, lăsând să apară partea de jos a muntelui.

Pește de Aur urcă încet panta pentru a se duce la iubita lui. Când o luă de mână, cu privirea încă absorbită de toți acei soldați morți ale căror rămășițe împrăștiate se amestecau cu cele ale colinei, el simți o senzație de blândețe și de liniștire care îl făcu să-și revină.

Această senzație, a cărei intensitate creștea, pleca de la mâna lui Roză Primăvăratică, apoi, traversând prin a lui, urca spre inimă unde se concentra.

În mod curios, mâna iubitei lui părea mai caldă și mai fină decât de obicei.

Automat, el se întoarse spre ea.

Roză Primăvăratică ținea în mână discul de jad, iar Pește de Aur atinsese și el acel Bi negru înstelat.

Era discul de jad care îi unea.

Gândul fulgerător că, din acea zi, nimic rău nu va mai putea să li se întâmple niciodată îi trecu atunci prin minte și îl făcu să zâmbească.

Steaua Țesătoarei nu se întâlnise, în sfârșit, cu cea a Văcarului?

Epilog

Hotărât lucru, bravul Dianhao va fi mereu la fel de tăntălău.

Dar ceea ce bravul Dianhao nu va ști niciodată – și nu fără motiv – este că Împăratul Centrului l-a ales ca vizitiu tocmai din acest motiv.

Un vizitiu imperial, oricât de puțin vicios și inteligent ar fi, poate deveni un om de temut. La curent cu cele mai neînsemnate fapte și gesturi ale stăpânului său, martor privilegiat al întâlnirilor și destinațiilor lui, el îl are mereu sub ochi.

El le poate servi drept spadă complotiștilor îndrăzneți.

De aceea Qinshihuangdi n-a vrut niciodată pe lângă el alt vizitiu decât acest brav Dianhao.

Cu el, cel puțin, Marele Împărat al Centrului nu se teme de nimic.

Într-adevăr, nici un complot nu va fi niciodată ațâțat de un om cu mintea atât de mărginită, devotat trup și suflet stăpânului său, incapabil în plus să comunice cu altcineva, atât de puternică era bâlbâiala de care suferea.

Vizitiul Dianhao este un tăntălău dublat de un bâlbâit. Ca și Hanfeizi, chiar dacă este într-adevăr mai prost decât strălucitul filozof legist, prieten cu Lubuwei.

Dianhao, așadar, nu înțelege de ce Împăratul Centrului i-a cerut să ducă la Xianyang acest tomberon plin de pești cu care a ocupat careta imperială. De

obicei, Împăratul însuși îl convoacă în ajun, într-un loc întunecat unde niște șambelani îl introduc, cu ochii legați, după ce l-au condus prin culoare lungi și întortocheate. Și acolo, Împăratul îi indică locul unde vor merge a doua zi.

De data asta, primul-ministru Lisi a fost cel care i-a transmis ordinele Împăratului Centrului.

În ciuda nedumeririi, Dianhao n-a îndrăznit să-l întrebe pe Lisi despre motivul acestei noi proceduri. De altfel, primul-ministru n-ar fi putut înțelege nici o boabă din bolboroseala vizitiului imperial.

De mai multe ore, Dianhao îi biciuiește, din înaltul banchetei lui, pe cei șase catâri care trag din greu la caretă.

Mirosul de pește stricat este atât de insuportabil, încât oamenii din escortă călăresc cu greu alături de convoi.

Chiar în urma lui, cocoțat pe un car, Lisi urlă fără încetare să meargă mai repede.

Cei șase catâri mânjiți de spumă se uită acum cu ochi terorizați. Este adevărat că biciul vizitiului Dianhao nu-i lasă niciodată în pace. De cum mersul animalelor încetinește, Lisi urlă și mai tare și biciul lui Dianhao se abate peste urechile și coamele lor.

Peste tot pe unde trece convoiul, mulțimea se dă la o parte din fața cumplitei duhori.

Cu cât trec zilele, cu atât aceasta devine mai insuportabilă.

Cei care au pus la cale stratagema au reușit mai mult decât se așteptau.

Punând să se răstoarne câteva butoaie cu hering peste cadavrul Împăratului Centrului, Lisi și zbirii lui se bazează pe mirosul de pește pentru a-l masca pe cel al corpului în descompunere al suveranului care a fost

găsit mort, în urmă cu o săptămână, pe plaja de pe țărmul mării Chinei unde se întorsese pentru a nu știu câta oară, slăbit de paludism*, cu o ultimă și nebunească speranță de a asista la întoarcerea Expediției Celor O Mie.

Nimeni, pe marginea acestui drum care răsună de zgomotul roților și al harnașamentelor de bronz zăngănitoare ale surprinzătorului convoi lansat în plină viteză, nu bănuiește că, astupându-și nasul în fața acestei infecții, asistă în același timp și la ultima călătorie a unui suveran disprețuit, de umbra căruia toți continuă să se teamă, căci nu e văzut niciodată.

Umilul popor al Imperiului, care se dă la o parte din calea norului fetid, și bietul Dianhao, care nu contenește să-și biciuiască animalele sfârșite de oboseală, nu vor ști niciodată că, sub muntele albăstriu de hering putrezit, se află corpul lipsit de viață al Marelui Împărat Qinshihuangdi pe care complotiștii au hotărât să-l pună să facă în secret o ultimă călătorie, timp în care la Xianyang se organizează simulacrul succesiunii lui.

Cel al cărui cadavru se ascunde în norul pestilențial a murit frustrat. Într-adevăr, ultimii ani ai vieții glorioase a lui Quinshihuangdi vor fi fost consacrați așteptării unui eveniment care, din nefericire pentru el, nu s-a întâmplat niciodată.

De la deziluzia de la Dongyin și de la primele lui îndoieli cu privire la existența Insulelor Nemuririi, au trecut cinci ani în cursul cărora căutarea Nemuririi a devenit o obsesie în capul Împăratului Centrului.

Astfel că a ajuns să-și abandoneze complet rolul.

---

* paludism – boală infecțioasă caracterizată prin puternice accese de friguri; malarie (n. trad.)

Imperiul părea solid stabilit. Teroarea domnea în mod eficient. Perioada cuceririlor militare era revolută fiindcă toate „Regatele Combatante" acceptaseră să se supună. Marele Zid se întindea acum neîntrerupt din Orient până în Occident.

Totul îi reușise așadar Fiului Cerului. Cel puțin asta credea el!

Nu mai trebuia decât să fie făcută să meargă imensa mașină birocratică și polițienească prin care Suveranul Centrului controla totul.

Sau, mai degrabă, credea că controlează totul.

Căci, de fapt, totul ajunsese să-i scape acestui om, pe care visul de a deveni Nemuritor și obsesia comploturilor, obligându-l să ducă o existență solitară și retrasă, îl făcuseră încet-încet să părăsească țărmurile realității pentru cele ale paranoiei.

Reapariția cărților proscrise nici măcar nu-l surprinsese, fiindcă el nu știuse nimic despre asta.

Nimeni nu îndrăznise, de teama furiei lui incontrolabile, să-i spună.

Pe scurt, acest Împărat era singurul care nu știa că devenise orb și surd.

Până la moartea lui, Lisi continuă să-i confirme cu tărie, cu frica de a fi prins într-o bună zi cu minciuna, că nici un Pian nu mai circula în Imperiul Centrului și că tagma literaților confucianiști fusese redusă pentru totdeauna la tăcere și la supunere.

Regimul imperial, cum se întâmplă adesea cu dictaturile muribunde, era încorsetat în învelișul corupției. Toți cei care dețineau o putere cât de mică se temeau atât de mult să n-o piardă, încât munceau ca să pună deoparte ceea ce avea să le permită să scape de oprobriu și de sărăcie în ziua în care, în mod ineluctabil, prăbușirea sistemului îi va priva de ea.

Pe față, toți se arătau zeloși și slugarnici. În spate, toată lumea bârfea și fura. Numai suveranul suprem nu-și dădea seama. Dar, devenind invizibil, nu riscai să nu mai vezi tu însuți nimic?

În realitate, la sfârșitul vieții, Marele Împărat al Centrului Qinshihuangdi nu putea s-o mărturisească nimănui, dar era obosit de putere și de onoruri. Îl interesa numai ceea ce nu obținuse încă: Nemurirea.

Să fii Nemuritor, însemna să poți zbura spre cer ca pasărea phoenix și să te poți contopi cu ploaia când ea cobora din nori să ude pământul și să dea naștere fluviilor; însemna, de asemenea, posibilitatea de a dormi o noapte în arborele Fusang și, de acolo, să vezi cum iese soarele din trunchiul lui pentru a se duce să-și petreacă ziua pe cer.

Setea de Nemurire a Marelui Împărat al Centrului devenise pur și simplu de nepotolit.

Iată de ce se folosise de toate pretextele, invocând vagi inspecții teritoriale, pentru a părăsi capitala și comploturile care se țeseau aici, stimulate de senzația de vacuitate a puterii pe care dezinteresul lui pentru orice acțiune publică o făcea să se nască în sufletul celor care doreau să aibă mereu mai mult și, în cazul celor mai îndrăzneți sau al celor mai nebuni, să-i succeadă într-o bună zi.

Atunci, cu câteva zile înainte de moarte, fără a preveni pe nimeni, Qinshihuangdi îl chemase pe Dianhao, vizitiul. A doua zi, în zori, aveau să plece în secret în una din provinciile de pe țărmul Oceanului Oriental.

Nimeni nu bănuise că micuța caretă din lemn închis la culoare, trasă de doi cai celești lucioși precum jadul șlefuit, îl ascundea pe suveranul invizibil, cel pe care nimeni nu îndrăznea să-l privească drept în ochi.

Ajuns pe țărmul mării Chinei, Împăratul Centrului străbătuse cu pași mari plaja ore în șir, scrutând cu disperare orizontul, bântuit de speranța nebună de a-i vedea întorcându-se din Insulele Nemuririi, cu brațele încărcate de fructe de jad, pe acei o mie de băieți și fete pe care el avusese temeritatea de a-i trimite acolo la bordul celor trei corăbii plecate în larg.

Acolo murise, doborât de o criză de inimă, în plin soare, singur.

Dianhao, plecat la vânătoare de sturzi, așa cum avea obiceiul când Împăratul își petrecea ziua scrutând oceanul, nu-și mai găsise stăpânul, al cărui cadavru fusese subtilizat de doi agenți ai Biroului Zvonurilor însărcinați de Lisi să-l supravegheze îndeaproape.

De cum fusese înștiințat de decesul Împăratului Centrului, primul-ministru se grăbise să meargă pe acea plajă. El analiza cu realism situația de decadență în care Împăratul decedat lăsase Imperiul să alunece. Și reapariția tuturor acelor cărți vechi, care păreau să fi crescut ca florile pe câmpie, constituia o prevestire foarte rea, dar și un sumbru avertisment. Ea era dovada că situația politică era plină de incertitudini. Forțe invizibile, căci erau subterane, activau sub calmul aparent de la suprafața lucrurilor. Complotiștii, era sigur, își ascuțeau armele și își pregăteau cu grijă conspirațiile.

Luciditatea lui nu îl împiedica totuși să fie atins de o oarecare oboseală.

Ca și Împăratul Centrului, Lisi rămânea stăpânit de propria lui obsesie, chiar dacă aceasta era de o natură cu totul diferită de cea a lui Qinshihuangdi.

Obsesia lui Lisi era desigur mult mai banală, ea se numea Roză Primăvăratică. Absența fiicei lui, pe care n-o mai văzuse de când fugise cu discul de jad, devenea pe zi ce trece mai apăsătoare.

În unele dimineți, el se vedea abandonând totul, puterea și onorurile, pentru a pleca în căutarea ei și pentru a încerca s-o facă să-l ierte. Dar știa în mod nedeslușit că s-ar fi obosit degeaba și că ea nu va accepta niciodată să se întoarcă.

Roză Primăvăratică alesese să fie de partea lui Pește de Aur.

Și prin asta îi înfipsese adânc în inimă un pumnal.

În consecință, nu-i mai rămânea decât puterea și acel teribil și fatal angrenaj în care aceasta te antrena. Căci dacă slăbeai cât de puțin presiunea, într-un sistem precum cel al Imperiului Centrului unde toți se supravegheau, se temeau unul de altul și se urau, puterea pe care o deținei ajungea să-ți scape printre degete. Lisi, ca toți ceilalți, și în ciuda poziției lui cvasi supreme, era așadar condamnat să meargă tot mai departe în neîncredere și tiranie, în acea înlănțuire de constrângeri unde fiecare era singur, prizonier al urii pe care o suscita și al nenorocirii pe care o provoca altora.

Cu un Împărat atât de absent, toată puterea îi revenise – nimic mai normal – omnipotentului său prim-ministru. Dar legitimitatea acestuia nu era dată decât de Qinshihuangdi. Ce se va întâmpla în ziua în care toți vor afla de dispariția Împăratului?

Toți dușmanii acestuia riscau atunci să se dezlănțuie împotriva lui.

Moștenitorul tronului, primul băiat al Împăratului, un oarecare Huhai, n-avea nici zece ani. Succesiunea nu fusese niciodată pregătită. Împăratul era atât de sigur că va reuși să atingă Nemurirea încât nici măcar nu își înscrisese fiul în testament.

Așa că moartea subită a suveranului nici că se putea să cadă mai rău.

De acum înainte, Lisi era convins că singurul aliat posibil în această perioadă nesigură care începea se

numea Zhaogao, generalul a cărui ascensiune profesională fusese favorizată de Împărat şi de primul-ministru după misiunea de la Dongyin, în ciuda apucăturilor lui pe care convenienţa le dezaproba. Neîndrăznind, din cauza lor, să-l numească ministru de război pe şeful de stat-major al armatelor imperiale, Împăratul îl făcuse asistentul principal al primului său ministru. Un mod foarte abil de a arăta că acesta din urmă nu avea mână liberă. Generalul cu Bicepşi de Bronz, mai apt să mânuiască lăncile şi spadele decât stiletul şi penelul, redus la rolul de grefier al celui de-al doilea om din Stat: situaţia era cel puţin ridicolă!

Dar Zhaogao nu părea deranjat de această funcţie nepotrivită care îi permisese să descopere arcanele Curţii. Cât despre Lisi, în diabolica lui şiretenie, făcuse în aşa fel, pentru a şi-l apropia mai mult, ca să-l manipuleze cu totul pe asistentul său principal.

Aşa îl făcuse să intre în intimitatea lui şi nu-i ascunsese nimic din ambiţiile sale.

De la moartea lui Qinshihuangdi, cei doi bărbaţi, uniţi la bine şi la rău, se ocupară, aşadar, în mod logic, cu trasul sforilor.

Au urzit un plan.

După întoarcerea la Xianyang, Lisi şi Zhaogao vor aştepta momentul potrivit pentru a anunţa poporului moartea suveranului său. Şi acesta este motivul pentru care bravul Dianhao se întreabă de ce i s-a cerut să aducă în capitală acel tomberon de peşti împuţiţi!

Odată moartea Împăratului Centrului dezvăluită, tânărul Huhai va fi încoronat, pentru a se evita orice şovăială şi pentru a pune capăt veleităţilor unora şi altora. Va trebui pur şi simplu să-l convingă pe geomantul Îmbrăţişează Simplitatea să stabilească o

dată pentru ceremonia de remitere a mandatului său de către Cer, fără ca totuși să i se spună acestui bătrân, cam suspicios și mai ales cam prea vorbăreț, despre moartea lui Qinshihuangdi. Astfel, anunțurile celor două evenimente, moartea tatălui și urcarea pe tron a fiului, vor fi făcute concomitent.

Dar acel brav Dianhao, ca să ne întoarcem la el, care va primi o lovitură de sabie în gât în timpul unei încăierări, după o seară de beție cruntă, doar la câteva zile după ce adusese la Xianyang cadavrul intrat în putrefacție, nu va ști niciodată că domnia lui Huhai nu va dura și că organizarea Statului, așa cum o voise Împăratul Centrului, va fi foarte repede urmată de haos.

Ca majoritatea potentaților care se lasă în voia descendenței lor, fără a îndrăzni să recunoască față de ei-înșiși că nu este demnă, Qinshihuangdi ar fi fost incapabil să transmită puterea unui succesor apt să preia torța lui.

Fiul său, Huhai, nu va domni decât câteva luni, după care va fi răsturnat de la putere.

Planul lui Lisi și al lui Zhaogao va da greș.

Totuși, Imperiul Centrului va supraviețui, ca sistem de putere, fondatorului său, dar sub o formă puțin diferită, mai puțin teribilă, mai puțin implacabilă, fără îndoială mai puțin ambițioasă mai ales prin intermediul prinților Han care nu vor mai fi din descendența Împăratului Galben.

Dar fundamentele Imperiului Chinez și în special ale armăturii sale administrative, acest subtil și eficace amestec de subjugare, meritocrație și control social, vor rămâne intacte. Astfel că va fi nevoie de secole întregi pentru reconsiderarea modelului lui Qinshihuangdi.

Va trebui să așteptăm anul 1911, când Republica va succeda regimului imperial.

Și chiar după această basculare în era modernă, modelul puterii Împăratului Centrului va continua să servească de referință pentru numeroși conducători chinezi, începând cu cel mai celebru dintre ei, Mao Zedung, care ar putea fi considerat, fără teama de a greși, ultimul împărat al Chinei...

Ciudat destin a avut până la urmă Suveranul Invizibil, dacă e să-l comparăm cu cel al lui Pește de Aur care a fost pentru el un fel de geamăn astral.

Într-adevăr, cine se putea gândi că viața copilului cu semnul Bi pe piele va fi atât de fecundă, de împlinită și mai ales mai reușită decât cea a Împăratului Centrului, chiar dacă numele de Pește de Aur nu apare nicăieri, nici în cronicile istorice și nici în nenumăratele urme ale civilizației materiale din acele timpuri, în timp ce acela al lui Qinshihuangdi rămâne omniprezent în memoria colectivă, fie și numai prin toate realizările monumentale – începând cu fabulosul lui mormânt, cu mii de soldați și cai din teracotă – pe care le-a ridicat dintr-un capăt în altul al imensului teritoriu pe care a domnit fără a se lăsa vreodată văzut de poporul său?

Între două destine opuse, cel al unui atotputernic care, după ce s-a săturat de putere, n-a reușit niciodată să-și împlinească ultimul vis, acela de a atinge țărmul Insulelor Nemuririi, și cel al unei ființe care, bazându-se doar pe steaua lui norocoasă, dar având șansa de a întâlni dragostea adevărată, a hotărât să promoveze ideile de justiție și toleranță, de credință în cultură și cunoaștere, în care el credea profund, există, prin forța lucrurilor, un abis.

Fără îndoială, existența lui Pește de Aur va fi fost, în definitiv, mult mai fericită decât cea a Împăratului.

Roză Primăvăratică și Pește de Aur, înconjurați de două regine cărora le-au luminat bătrânețea, avură

șansa remarcabilă de a asista la căderea programată a regimului dictatorial instaurat de Împăratul Galben, dar și la renașterea literaturii, a poeziei și a filozofiei, în timp ce tot teritoriul Imperiului se umplea de cărți, așa cum florile răsăreau pe câmpii și la marginea pădurilor.

Ei au format un cuplu indestructibil care a trăit, departe de locurile puterii și ale războiului, retras din lume, o viață în întregime consacrată unul altuia.

Viața iubirii împărtășite. Viața fericirii adevărate.

Care a fost, după atâtea aventuri, destinul acestui cuplu?

Au avut mulți copii? Și-au găsit alte cauze de apărat? Până unde i-au dus talentele lor extraordinare?

Să-mi fie permis să-l las, pur și simplu, pe cititor să-și imagineze.

El știe despre ce vreau să vorbesc, căci fiecare individ, indiferent ce crede, cunoaște un dram de fericire.

Fiecare știe foarte bine că momentele cel mai intens trăite ale ființelor omenești sunt acelea ale plăcerilor simple ale vieții, când fiecare clipă este savurată precum un fruct cules dintr-un copac.

Astfel, scumpul nostru disc de jad nu se va fi înșelat așadar acordând favorurile sale bărbaților și femeilor care, indiferent de împrejurări – fie ele cele mai teribile, în ciuda îndoielii și a momentelor de disperare, au crezut mereu în șansa lor; celor a căror credință și speranță au rămas neclintite; acelor ființe care au dorit să-și ia destinul în propriile mâini, în ciuda tuturor greutăților și adesea cu riscul vieții, urmându-și calea pe drumul anevoios unde lumina alternează cu întunericul și unde prăpastia fără fund nu e niciodată departe.

Acel drum care, pentru cei plini de tenacitate, ajunge întotdeauna în vârf.

Iar priveliștea pe care o ai de acolo, de sus, tocmai fiindcă este inimaginabilă, îți taie întotdeauna răsuflarea.

Căci din înaltul muntelui, ți se dezvăluie, în mod sigur, frumusețea lumii, cu orizonturile ei albăstrii în care cerul și pământul se amestecă, așa cum au exprimat-o, dincolo de limbajul nostru occidental puțin familiarizat cu aceste concepte, dar probabil în modul cel mai corect și cel mai sensibil totodată, marii poeți și marii pictori chinezi din epoca Tang.

Căci, în vârful acestui munte sacru universal, pe care, în consecință, meriță să-l escaladezi, Omul intră în comuniune cu Natura. Atunci corpul lui ajunge să se contopească cu pietrele și arborii, reușește să le adulmece miresmele infinite și să profite din plin de acea pace ciudată pe care doar elementele naturii o au pentru că, în Haosul originar, Natura și Omul formează un Tot.

Căci în mijlocul rocilor, al apelor, al plantelor și al norilor, cărora el le descoperă în sfârșit, cu uimirea primei priviri, adevărata esență, Omul se simte, pentru prima oară, într-adevăr bine.

Căci la capătul acestui drum se află Marea Pace, Marea Armonie și Marele Echilibru al lui Yin și Yang.

În China, acest drum extraordinar poartă numele „Dao".

Pe Marele Drum al lui Dao, cel care conduce oamenii de la naștere până la moarte, discul de jad va fi mereu o busolă infailibilă.

Dragă cititorule, nu-ți mai rămâne decât să-ți găsești propriul disc de jad.

Odată ce îl vei fi întâlnit, el nu va înceta să te protejeze.

Gândește-te la Bi-ul negru înstelat pe care Lubuwei l-a descoperit în piața din Handan. Știa el ce avea să găsească? Nu!

Gândește-te la Pește de Aur și la Roză Primăvăratică. S-au îndoit ei, uneori, că se vor revedea? Da!

Asemenea stelelor din constelația Văcarului și a Țesătoarei, separate de Calea Lactee, n-au reușit ei, datorită discului de jad, să se regăsească în cele din urmă?

Acum, pleacă-ți ochii și uită-te să vezi ce ai în palmă...

... îl țineai, fără s-o știi.

A fost de ajuns să-l privești pentru ca el să apară.

Fii atent. Fii încrezător. Nu îl pierde, acum că îl ai.

Și el te va ajuta să găsești în tine forța și energia care te vor face să muți munții din loc la fel de ușor cum vîntul risipește un nor...

Dacă ți-l dorești cu adevărat, el te va ajuta să trăiești!

Principalele personaje

Desăvârșire Naturală - *Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuști, responsabil al Turnului Memoriei*

Uneori Așa – *prieten din adolescență al lui Lisi, devenit doctor șef al Curții în timpul domniei lui Anguo, Mare Șambelan al Împăratului Centrului*

Anwei – *fiu al bătrânului rege Zhong și al primei lui concubine, Stea a Sudului, trimis ca ostatic la curtea din Chu, apoi numit șef al campaniei împotriva regatului Chu, după care a fost demis din funcții și a devenit Tâlharul cu Coamă de Cal...*

Cu Aplicație – *șef al Secției de Căutare a trădătorilor și răzvrătiților din cadrul Biroului Zvonurilor*

Baya – *fiica prințului Agur, care domnește peste regatul Sogdiana*

Dovleac Amar – *Responsabil cu Împăturirea Cearșafurilor Imperiale și membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix*

Blând Eufemism – *Responsabil cu Aranjarea Mobilierului Imperial și membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix*

Alege Simplitatea – *Șeful Careului de Geomanți al Curții Imperiale*

Ac de Jad – *slujnica lui Huayang*

Foc Arzător – *tânăr eunuc, membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix*

Pădure de Pinacluri – *eunuc și Director al Înaltului Concubinaj, apoi Mare Șambelan și șef al bucătarilor regali în vremea lui Anguo, fost șef și încă membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix*

Omul fără Frică – *un războinic hun care, cândva, l-a salvat de la moarte pe Lubuwei și care l-a găsit pe Pește de Aur*

Huayang – *soția răposatului rege Anguo*

Lance Neprețuită – *ofițer de informații al generalului Zhaogao*

Fildeș Imaculat – *ordonanța generalului Zhaogao*

Lisi – *tatăl lui Roză Primăvăratică, numit vice-cancelar în timpul domniei lui Anguo, apoi ministru al Ordinii Publice sub Yiren și, în fine, ministru al Legii și Numelor și Prim-ministru al Împăratului Centrului*

Verigă Esențială – *șef al Biroului Zvonurilor în timpul lui Anguo, fost șef și încă membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix*

Nor Purpuriu – *noul șef al Biroului Zvonurilor*

Perfect în Toate – *arhitect al regatului Qin, Mare Arhitect al regatului Qin în timpul lui Zheng, apoi Mare Arhitect Imperial.*

Pește de Aur – *copilul găsit de Omul fără Frică, fiul adoptiv al lui Lubuwei*

Roză Primăvăratică – *fiica lui Lisi și a lui Neclintită Stea de Răsărit*

Salt de Tigru – *ofițer de ordonanță a lui Anwei, retras pe muntele Taishan cu Zhaogongming*

Tigru de Bronz – *tatăl lui Pește de Aur*

Vale Adâncă – *preoteasă medium pe piscul Huashan, mama lui Neclintită Stea de Răsărit și bunica lui Roză Primăvăratică*

Yaomei – *guvernanta lui Pește de Aur*

Zhaogao – *fiul secretarului lui Lubuwei, a crescut alături de Zheng și de Pește de Aur, devenit șef al unui regiment, apoi colonel și în fine șef de stat-major al armatelor Imperiului*

Zhaogongming – *fost asistent al marelui preot Wudong, retras pe muntele Taishan*

Zhaoji – *o tânără dansatoare dintr-un circ ambulant de care Lubuwei s-a îndrăgostit, soția lui Yiren, rege al Qin-ului, și mamă a lui Zheng, viitorul Împărat al Centrului*

Zheng – *fiul secret al lui Zhaoji și Lubuwei, oficial fiu al lui Yiren, devenit Marele Împărat al Centrului Qinshihuangdi*

Zheng Guo – *inginer hidrolog, responsabil al șantierului Marelui Canal din Nord-Est*

De același autor:

Împărăteasa mătăsii

Vol. II Ochii lui Buddha

Vol. I Acoperișul lumii

Vol. III Uzurpatoarea

Drumul Mătăsii este, dincolo de orice considerente, fie ele literar-stilistice, istorice, sociale, o pledoarie pentru libertate, pentru eliberarea spiritului și trupului din canoanele vremii. Orientul și Occidentul se întâlnesc aici, în tot ce au ele mai bun sau mai rău: dorința de putere, trădare, minciună, compromis, crimă, dar și viziune, credință, iertare, iubire. Prin iubire se eliberează atât cuplurile de tineri ce apar în roman, cât și însăși împărăteasa, Wuzhao cea diabolică, dar și cea libertină, pătimașă domică să trăiască plăcerea la cote maxime. Scenele de alcov din roman, descrise în amănunt, cu un talent manifest al detaliului, încarcă paginile cu o senzualitate de parfum oriental...

José Frèches

DISCUL DE JAD

Insulele Nemuririi

Zheng, Peşte de Aur, Roză Primăvăratică şi Zhaogao au crescut împreună, într-un regat în plin avânt. Apoi Zheng a pus mâna pe putere ca pe o armă demoniacă, fondând Marele Imperiu pe dictatura Statului şi neavând decât o singură obsesie, Nemurirea.
În timp ce Zheng îşi caută paradisul, Peşte de Aur strânge, împreună cu câţiva prieteni, o mică armată pentru a-l elimina pe Împărat. Nu-i mai lipseşte decât muza, flamura, raţiunea lui de a trăi şi de a lupta, Roză Primăvăratică, dispărută fără urmă cu discul de jad.
Cincizeci de bărbaţi hotărâţi şi o femeie rebelă împotriva marii armate a unui Împărat ale cărui convingeri se clatină... Un al treilea volum cu adevărat palpitant!

Jose Freches are o licenţă în istoria artei chineze şi un masterat în istorie. În 1971 a devenit conservator la muzul Guimet. După diverse funcţii în domeniul comunicării, audiovizualului şi industriei, el conduce o galerie de artă şi de antichităţi la Gallargue-le-Monteux, în regiunea Gard. Discul de Jad, primul său roman (XO, 2002) a cunoscut un succes imens.

De acelaşi autor
Împărăteasa mătăsii:
I. Acoperişul Lumii (XO Editions, 2003, Ed. Allfa 2005)
II. Ochii lui Buddha (XO Editions, 2004, Ed. Allfa 2005)
III. Uzurpatoarea (XO Editions 2004, Ed. Allfa 2005)
Moi, Buddha (XOeditions, 2004)
Il etait une fois la Chine (XO, 2005)
L'empire des Larmes:
I La guerre de l'opium (XO, 2006) în curs de apariţie la Ed. Allfa
II Le sac du palais d'ete (XO, 2006) în curs de apariţie la Ed. Allfa

ISBN 978-973-724-116-0

Caii cereşti
Peşte de aur
Insulele Nemuririi

www.all.ro